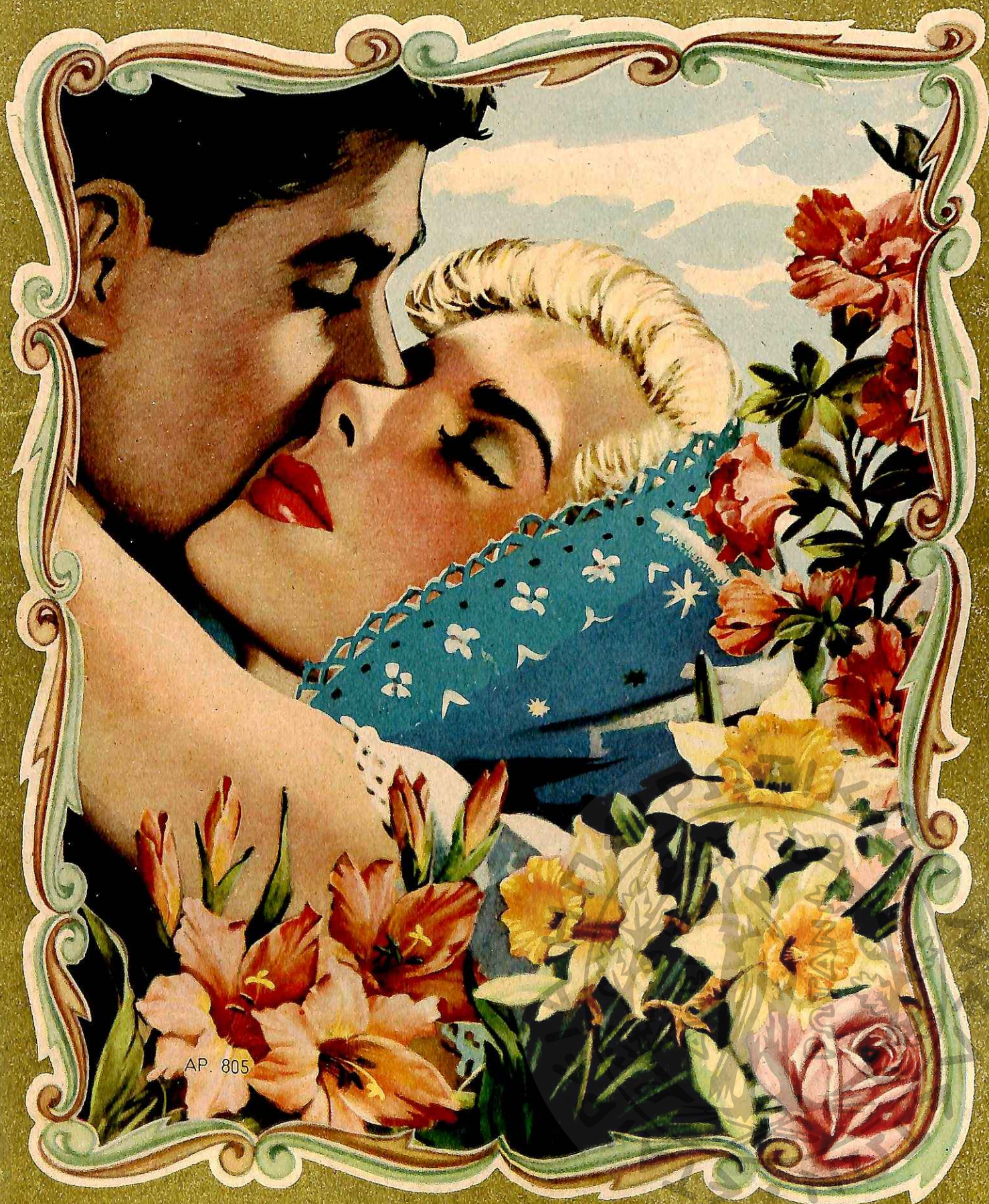

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

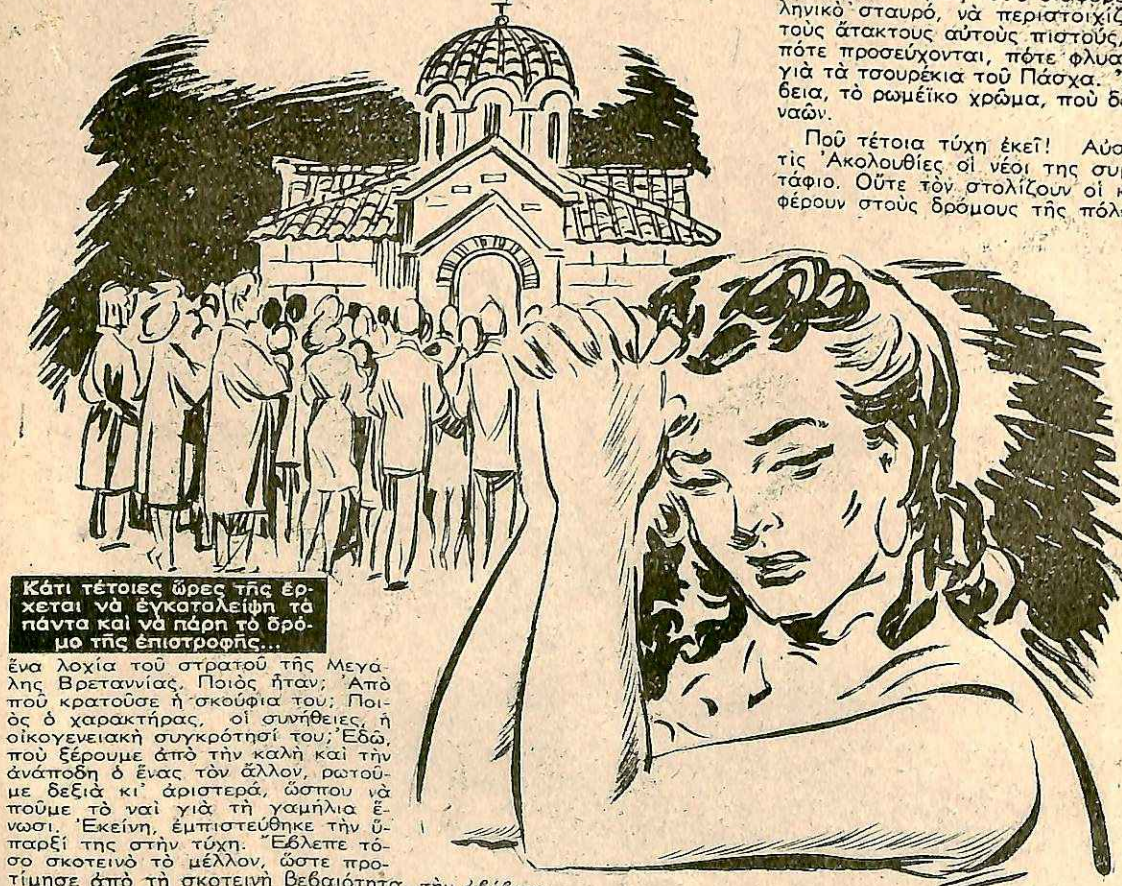

AP. 805

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΩΡΕΣ...

Κοζερ! της εβδομάδος

Αύτη τη φορά, δεν είναι η «άνωλη», με την οποία προτίμα να επικρίνω τον άναγνώστη. Έπιστολή με υπογραφή: Τόσο απομακρυσμένος όμως ο τόπος της προελεύσεώς της... Κάπου από την Αγγλία. Πώς βρέθηκε εκεί, θα το καταλάβετε αν κάνετε μια στροφή προς τα πίσω, στα πρώτα ύστερ' από την απελευθέρωσή χρονία. Ήταν η περίοδος των αθρόων ελληνοαγγλικών ειδυλλίων. Αγγλος λοχίας τη ζήτησε σε γάμο. Χωρίς προίκα, με τρεις ακόμα αδελφές που περίμεναν το νυμφίο, με πάτερ' ηλικιωμένο, που έδινε από τη μία νύχτα στην άλλη τη μάχη για τον επίορσο, δε δίστασε και πολύ να πάρη την απόφασή της. Αν ήταν διαφορετικές οι συνθήκες — ούτε συζητήσι — αρνητική θα ήταν η απάντησι. Όχι γιατί της ήταν άσυμπαθές το 'Εγγλεζάκι. Η συμπάθειά της όμως, δεν είχε την έκτασι του έρωτα που θα την έκανε να εγκαταλείψη τον τόπο και τους δικούς της, για να βρεθ' με τρία αγγλικά του Όλλενδόρφου, άγνωστη ανάμεσα σε άγνωστες, με μόνο γνωστό — γνωριμία δύο μηνών —

Κάτι τέτοιες ώρες της έρχεται να εγκαταλείψη τα πάντα και να πάρη το δρόμο της επιστροφής...

ένα λοχία του στρατού της Μεγάλης Βρετανίας. Ποιος ήταν; Από που κρατούσε ή σκούφια του; Ποιος ο χαρακτήρας, οι συνήθειες, η οικογενειακή συγκρότησή του; Εδώ, που έδραμε από την καλή και την άναποδη ό ένας τον άλλον, ρωτούμε δεξιά κι' αριστερά, ώσπου να πούμε το ναί για τη γαμήλια ένωση. Εκείνη, εμπιστευόθηκε την ύπαρξή της στην τύχη. Έβλεπε τόσο σκοτεινό το μέλλον, ώστε προτίμησε από τη σκοτεινή βεβαιότητα, την αβέβαιη πορεία.

Ευτυχώς, δεν της βγήκε σε κακό. Έφτα χρόνια πέρασαν από τη μέρα του γάμου τους. Δέ λείπει, ότι περνά μέσα στον πλούτο, αλλά και δεν της λείπει, ότι χρειάζεται για μια μέτρια ζωή σε άντρα της. Ούτε η δική της συμπάθεια έλειψε. Δύο παιδάκια γέμισαν τη ζωή της. Αργά και πού κανείς από τους δικούς της, ή παρ'όλα αυτά, η οποία και την επισκέπτονται: Δεν έχει

«... Παράπονα δεν έχω. Έρχονται όμως κάτι ώρες νοσταλγίας, που με κάνουν να σκέπτομαι να παρατήσω και παιδιά και μου...». Είναι οι μέρες αυτές της άνοιξης, που συμπίπτουν με τις διαμονές της. Είναι πολύ πυκνές οι όμιλές στον τόπο καιρός για να τις διαπεράσει και να κρεμάσει πάνω απ' αυτές τον άσπιγκτο της ήλιο. Δεν βλέπει την άνοιξη — την αισθάνεται από μακριά — η νεαρή απόδημη.

Ανοίγει στην Αθήνα... Αόρατες πασχалиές της στέλνουν το άρωμά τους. Ανθισμένα και πασπαλισμένα με την κίτρινη σκόνη φρεσκοσιδερωμένο το μπλέ ατλάζι του Σαρωκίου, που μόλις τώρα στοκαρίστηκε και βάφτηκε κατάλευκη, λικνίζεται έξοχα. Κρινάκια του άγρου ανθίζουν ανάμεσα στους βαμνούς με το θυμάρι. Συνεσταλμένο το χαμομήλι, ύψώνει το άσπρο μουτράκι του...

Βγήκαν στα πεζοδρόμια τα τραπέζια και οι καρέκλες των κέντρων. Αρώματα κατεβάζει το άνοιξιάτικο αέρακι. Αρώματα

διάχυτα ακόμα και στις έμπορικες και στις πολυσύχναστες αρτηρίες της πόλεως. Μέσα δε σ' αυτή την ατμόσφαιρα που δημιουργεί η εαρινή πνοή, η μυρωδιά του λιθανιού και της βιδίας, αναδίνονται από τους ναούς. «Η νύχτα των Παθών, μα και τ' Άπριλη ή νύχτα...», που τραγουδά ο ποιητής. Το θείο δράμα τυλιγμένο μέσα σε μύρα άνοιξεως.

Οι προετοιμασίες του ελληνικού σπιτιού, το νοικοκύρεμα και το φρεσκάρισμα με την υπόκρουσι του ραδιοφώνου, που μεταδίδει τις «Ακολουθίες. Η Μεγάλη Πέμπτη, αφιερωμένη στο βάψιμο των αυγών, και τη νύχτα του Σαββάτου προς την Κυριακή, το Χριστός Ανέστη...

Θυμάται η ξενητεμένη. Στον ίδιο μ' έμας Θεό πιστεύει και ο λαός της χώρας που έγινε η δεύτερη πατρίδα της. Κι' εκεί θ' αναστήσουν, κι' εκεί θα φιληθούν. Υπάρχει όμως — ο Θεός να της συχωρήσει τη σκέψη — ανάστασι και ανάστασι. Ένας ό 'Ιησούς. Τον νιώθει όμως τόσο διαφορετικό όταν τον βλέπει πάνω στον ελληνικό σταυρό, να περιστοιχίζεται από τους «Ελληνες πιστούς, τους άτακτους αυτούς πιστούς, που κάτω απ' τους ιερούς θόλους, τότε προσεύχονται, τότε φλυαρούν, τότε ανταλλάσσουν συνταγές για τα τσουρέκια του Πάσχα. Ό, αυτή η ατραξία, ή... εύσεδης άσέβεια, το ρωμέικο χρώμα, που δε σταματά ούτε στους νάρθηκες των ναών.

Πού τέτοια τύχη εκεί! Αύστηροι και άμειλτοι παρακολουθούν τις Ακολουθίες οι νέοι της συμπόλιτες. Μη μιλάτε δε για Έπιτάφιο. Ούτε τον στολίζουν οι κόρες της Αγγλίας, ούτε τον περιφέρουν στους δρόμους της πόλεως.

Κι' εκείνο το Πάσχα... Έλειψε ένα κανόνι, να το βροντήσουν. Δεν έχουν Βασιληάδες να πάνε στην Ανάστασι. Με όμπρелλες και πανωφορία το πέρασε πέρσι. Δεν έλπιζει να το περάσει διαφορετικά φέτος. «Αν, τουλάχιστον, υπήρχαν άλλοι «Ελληνες εκεί που μένει... Να σφίξη ένα χέρι. Ρωμέικο, να πη το Χριστός Ανέστη στη γλώσσα της. Είναι, φυσικά, τα παιδιά της. Τα παίρνει κοντά της, τους μιλά γι' αυτά όλα, για τη μακρινή χώρα που δεν έχει στα σπλάχνα της ανδρακίτη, αλλά χυμούς πορτοκαλιών, αρώματα λεμονιάς και νεραντζι-ας... Προσπαθεί να τα ζεστανή με Έλλάδα. Άλλά τα παιδιά που την ακούνε, δεν ζεσταίνονται καθόλου.

Γεννημένα και μεγαλωμένα στην πατρική γη, είναι κακοί δέκτες των εξορσών της μητέρας τους. Χωρίς ανταπόκριση μένουν οι ένθουσιασμοί της. Μονόλογοι που άπτευθύνονται σε ευγενικό αλλά και ψυχρό άκροατήριο.

Κάτι τέτοιες ώρες της έρχεται να εγκαταλείψη τα πάντα και να πάρη το δρόμο της επιστροφής. Νάρθη πίσω, να σφίξη

χτυπήσει την πόρτα του πατέρα της, να πέρη απάνω του, να σφίξη στην αγκαλιά τις αδελφές της κι' όταν τη ρωτήσουν τι έπαθε κι' ήρθε τόσο ξαφνικά, να ξεσπάσει στη γλώσσα της και να της εξηγήσει:

«Ήρθα για τον Έπιτάφιο, ήρθα για τη λαμπάδα του Πάσχα, ήρθα ν' ακούσω το κανονάκι του Λυκαβηττού, ήρθα για να κλείσω την όμπρелλα μου και ύψωνοντας το κεφάλι στον ουρανό, να χαρώ λίγο γαλάζιο. Ήρθα, γιατί είναι ζεστό το χρώμα μας, γιατί είναι γλυκό το ψωμί μας. Ήρθα να δω αν πέτυχε το χρώμα των αυγών και να τσουγγρίσω μαζί σου, μαμά, να τσουγγρίσω μαζί σου, πατέρα, κι' ν' ακούσω το Χριστός Ανέστη απ' το δικό σας στόμα, για να το νιώσω, για να πιστέψω στο θαύμα...».

Άλλά δεν ήρθε. Τis λαχτάρες της περιορίστηκε μονάχα να μ'ας στείλη ή νοσταλγός και να μ'ας πη ότι όσες κακομοιρίες κι' αν μ'ας δέρονουν, είναι κάτι να πατά κανείς τη γη στην οποία γεννήθηκε και να εισπνέη τους καλούς και τους κακούς της ανέμους. Κάτι, που μ'ας είναι αδύνατο να το συλλάβουμε εμείς που δε γνωρίσαμε τους τρεχέις δρόμους της απόδημίας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Δεν τα μαλλώνει ποτέ

Οι γονείς των μαθητών ενός μικρού γαλλικού χωριού, που λέγεται Μπουάλ, άρνούνται να στείλουν τα παιδιά τους στο σχολείο, αν ή Κυβέρνησις δεν διορίση καινούργιο δάσκαλο. Το παράπονο που έχουν έναντι του σημερινού είναι, ότι δείχνεται πολύ έπιει-κής μαζί τους και δεν τα μαλλώνει ποτέ, όσες αταξίες κι' αν κάνουνε στο σχολείο.

Ό γαμπρός: Και τώρα, άς πω στην ύγεια των φιλενάδων της νύφης και να τους εύνηθω να κάνουν σύντομα στη θέσι της!...

— Γιατρέ! Στείλιξα τους επιδέ-σμονς, και βλέπω, ότι κανάτε λάθος. Δεν μου, στείλατε τον άντρα μου!...

— Καλημέρα σας, κυρία!...

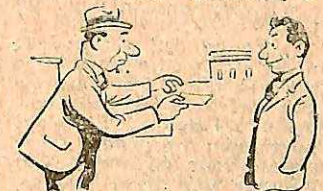
ΜΕ κάποια περιέργεια και αρκετή άνησυχία περιμένει ο κόσμος τα νέα χαρτονομίσματα απ' τα όποια θ' αφαιρεθούν τα μηδενικά. Έτοιμο εκατομμύριο θα γίνει χιλιάριο, το δεκαχίλιαρο δεκάριο και το χιλιάριο δροχηύ.

—Και τώρα πως θα ζήσουμε χωρίς... μηδενικά; άπορούσε χτες ένας συμπολίτης.

—Γιατί; Τι μ'ας χρειάζονται τα μηδενικά; του άπάντησε ένας άλλος.

—Ο πρώτος όμως, είχε τις δικαιολογίες του:

—Πρώτα άδερφέ τα μηδενικά ως τώρα στείλιναν τη φτώχεια μας. Έπαίρνες έ-

να εκατομμύριο δραχμές μισθό, άλλά έλενες ότι είσαι εκατομμυριούχος. Ένώ τώρα:

—Ο άνθρωπος δεν είχε άδικο. Πόσοι και πόσοι άπένταροι εκατομμυριούχοι θ' άπογυμνωθούν. Γιατί ήταν μια παρηγορία να είσαι μ'έν άπένταρος άλλά τουλάχιστον να έχης τον τίτλο του εκατομμυριούχου!

ΕΙΔΑΝ δόξες και δόξες τα μηδενικά που πρόκειται να καταργηθούν απ' τα νέα χαρτονομίσματα. Άλλά το ζενιθ της δόξης των το φτάσανε στους τελευταίους μήνες της Κατοχής όποτε ένα κουτί σπρίτς έφτασε να τιμάται αιώως ένα... δισεκατομμύριο δοαχμές! Λίγο άρνότερα έξετελειώθηκαν ακόμα κι' αυτά τα άστρονομικά νούμερα. Μία απ' τις συγκλονιστικές έκείνες μέρες ένας ζπιτιάνος είχε ζυγώσει για παρά και παρακαλούσε:

—Ο Θεός να συνχωρή τα πεθαμένα σας! Δώστε μου ένα δισεκατομμυριάκι!

Και οι φιλόνθρωποι έβγαζαν κι' έλεούσαν τον ζπιτιάνο με τα δισεκατομμυριά του χωρίς βέβαια, να θεωρούνται και έξαιρετικά γα-

λαντόμοι. Γιατί ένας πράγματικα γαλαντόμος έπρεπε να δώση το λιγώτερο ένα τρισεκατομμύριο δραχμές για να μ'προσούσε ο φουκαράς ο ζπιτιάνος ν' αγοράση τουλάχιστο ένα... κουλούρι!

Πρώτως έξεδηλώσαν οι παραθεριστικές άνησυχίες της κυρίας.

—Πού θα πάμε έφέτος, Άρίσταρχε;

—Άλά ο Άρίσταρχος παρακάμπτη την κακοτοπία με διάφορες άοριστιές. Πράγμα που εξαγριώνει την σύζυγο, ή όποια επανέρχεται όρμη-τερα:

—Δεν πιστεύω να μ'ην παραθερίσουμε!

Τον κεραυνοδολεί μ' ένα βλέμμα, διαμπερές και υποβάλλει ο έντονώτερο τόνο της έρώτησι:

—Πού θα πάμε, Άρίσταρχε;

Κι' ο μαφιασμένος Άρίσταρχος:

—Τί να σου πω, γυναίκα;

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ.: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ. 27-135—29-967 ΤΙΜΗ Δρ. 6000

Δεν ξέρω αν οι δουλειές μου θα μου το επιτρέψουν να πάω κάπου. Άλλά όσο για σένα, μ'ην άνησυχής. Γιατί κάπου θα... σε στείλω. Και... ω! του θαύματος! Τό παραθεριστικόν μένος της κυρίας κατεργάσανε αυτόματως!

βλέπετε, λιγώτερο! Και ο φωτογράφος που έβριάζευσσε τώρα τελευταία στη Κύπρο και την Άγγιππο, άπαντα με το χοντρό καλό-καρδο γέλιο του:

—Κοντεύει να τη φάη τη μανταμά Σουσου, ο Ντίνος...

ΣΤΟ καφενείο του Ζαχαράτου — με την πρώην λιακάδα — κάθονται τρεις επαρχιώτες ηλικιωμένοι, και κρατάνε και οι τρεις κομπολόγια που τα παίζουν καθώς ρομφάνε το καφέ τους. Αυτά Άμερικανοί περαστικοί βλέπουν τα κομπολόγια, άπορούν, σταματούν και πλησιάζουν για να δουν ποιο σκοπό εξυπηρετούν αυτά τα

Ευδύμα ένσταυτανε περίεργα πράγματα που κάνουν τ'άκ, τ'άκ, τ'άκ.

Κι' ο ένας απ' τους επαρχιώτες βλέποντας την περιέργεια των ζένων να συγκεντρώνεται στα κομπολόγια τους έσηγεί:

—Κομπολόι! Γιού νόου; Τάκ, τάκ, τάκ και οκοτώ-νουμε την ώρα μας! Όπως έχετε σείς τις τοίκες!

Και οι Άμερικανοί έγελαν μ'έν ευγενικά άλλά εί-ναι αμφιβολο αν έγιναν σο-φώτεροι.

ΤΟ θεατρικό γεγονός του προεχούσε καλοκαιριού φαίνεται ότι θα είναι ο νέος θάσος συνεργασίας των κωμικών μας Ντίνο, Ήλιο-πουλου και Μιμή Φωτοπού-λου, που θα στεγασθούν στο θέατρο Σαμαρτζή.

Μερικοί φίλοι και θαυμα-στές του Ήλιόπουλου τον πειράζουν λέγοντας ότι ο Φωτοπούλος έχει περισσ-ότερους θαυμαστές στα λαϊ-κά στρατάμα. Κι' ο συμπα-θής κωμικός άπαντά:

— Είναι φυσικό! Γιατί ο Φωτοπούλος έχει την... λαϊ-κούρα κι' εγώ την άριστο-κρατία. Ή τελευταία είναι:

ΕΝ όψει του καλοκαιριού έ-δημοσιεύθηκε πάλι ή ασ-τυνομική διάταξις περί ά-παγορεύσεως των θορύβων — ραδιοφώνων, μεγαφώνων, γραμμοφώνων κτλ. Από έ-να σπιτι, όμως, άκούεται τρομακτικός θορύβος ραδι-οφώνου και κάποτε πλησι-άζει ένας άστυφύλακας, χτυπά το κουδούνι και βγαί-νει ή υπηρέτρια.

—Γιατί τόκετε το ραδιό-φωνό σας τόσο δυνατά; Δώ-σε μου τα στοιχεία του κυ-ρίου σου.

—Ή υπηρέτρια, όμως δη-λώνει:

—Ο κύριος λείπει.

—Φώναζε τότε την κυρία σου.

—Και ή κυρία άπουσιάζει. —Μόνη είσαι στο σπίτι; —Μόνη κ, πόλιμαν.

—Όστε εσύ τόβαλες το ραδιόφωνο έτσι δυνατά; —Και ή κοπελλίτσα έξηγεί:

—Το ραδιόφωνο είναι στο σαλόνι κ, πόλιμαν κι' εγώ έχω δουλειά στην κουζίνα. Γι' αυτό τόβαλα λίγο δυ-νατούτσια για ν' άκούω.

Κι' ο πόλιμαν μπροστά σε τόσο λογική δικαιολογία παραίτεται απ' την δίωξι.

με την άστασι να μετριά-ση λίγο τα φιλόφωνα αισθή-ματά της, αν δεν θέλη ν' ά-κούση μουσική στο τμήμα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΓΑΠΗ!

ΑΥΤΗ: Ή Ζωή είναι μικρή, βρε κοσμάκη,

κι' είναι τόσο πικρή, σα φάρμακι!

ΑΥΤΟΣ: Μ' αν βρεθούν αγκαλιά δυο ψυχές

τότε ζεστή θα βρουν, οι φτωχές!...

ΑΥΤΗ: Άγαπάς και το λές; Σε (πουλάνε)!

Μένεις μόνη και κλαίς, και γελάνε!

ΑΥΤΟΣ: Χύνεις δακρυ, μικρή, κακομοίρα,

δάκρυ πούχει πικρή την αμύδρα...

ΑΥΤΗ: Θέλει ο Πόνος, για να ποτιψη

τη βροχή της ψυχής τη ζεστή!

ΑΥΤΗ: Των ματιών ή βροχή κι' αν θα πάψη

θα δίψη ή ψυχή για να κλάψη.

ΑΥΤΟΣ: Μα τα νεϊδά, θάρρ' πως περνάνε

και δεν έχουν καρπό να πονάνε!

ΑΥΤΗ: Έτσι τρέχουμε, κάποια φορά

για να κλέψουμε λίγη χαρά...

ΑΥΤΟΣ: Κύρτα πιά το σωστό, βάλε γνώση!

Το μαντηλι, κι' αυτό, θα στεγνώση!...

ΑΥΤΗ: Θα στο πω μουσικά, σόβαρά:

Κρυβεί κάποια κι' ο Πόνος χαρά!

ΕΨΙΛΟΝ

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ

— Ένα δίσκο; πρότεινε η Λουίζα Φερριέ. Τι προτιμάτε; Χαρό, τραγούδι, κάτι κλασσικό;

— Ο Άντουαν Λαζάρ πήρε το χέρι που απλωνόταν προς το γραμμόφωνο και το φίλησε.

— Λουίζα, θα προτιμούσα να κουδεντιάσουμε λιγάκι.

— Τι θέλεις να πούμε; είπε παίρνοντας ένα παράξενο ύφος, που ήταν αδύνατο να καταλάβει αν ήταν ανήσυχος ή δυσχερής.

— Μά ε, τι είναι δυνατό να πουν δυο άνθρωποι, που πρόκειται να παντρευτούν, έπειτα από λίγες μέρες, ελπίζω ο Άντουαν. Θα νόμιζε κανείς πως προσπάθεις συστηματικά ν' αποφύγεις μια κάπως τρυφερή συζήτηση μεταξύ μας.

— Η νέα κάθισε μπρός στο τραπέζι, όπου άχνιζε το τσάι.

— Έχεις να μου πής τίποτα;

— Ναί... Πώς το περιβάλλον που δημιουργήσες εδώ μέσα, είναι πολύ ωραίο.

— Έγώ το βρήκα πολύ μέτριο... πολύ κοινό, δίχως τίποτα το εξαιρετικό...

— Μέτριο; Όχι δά... Τα έπιπλα σου, τα μπιμπλά σου είν' όλα διαλεγμένα με πολύ γούστο. Το μικρό γραφείο σου ίδιος μ' αυτό το πράσινο «σουμαίν» μ' άρσει εξαιρετικά.

Τα τελευταία αυτά λόγια έκαναν τη Λουίζα ν' ανατριχιάσει.

Κύτταξε γύρω της σά σα-στισμένη.

— Σ' άρεσει τόσο πολύ, λοιπόν; είπε.

— Ο άνθρωπος που της μιλούσε, ήταν σαραντά πέντε περίπου χρονών, με συμπαθητικό πρόσωπο, και με μαλλιά που είχαν αρχίσει ν' ασπρίζουν κιόλας στους κροτάφους.

Σηκώθηκε απ' τη θέσι του και προχώρησε στο γραφείο.

Στο διάστημα αυτό, η Λουίζα είχε γίνει κατακόκκινη και μόλις μπορούσε να κρύψει την ταραχή της. Ο Άντουαν πήρε το «σουμαίν» στα χέρια του, αλλά ξαφνικά ένα γράμμα κύλησε κάτω.

— Η νέα, μ', ένα πήδημα, ξέλησε να το σηκώσει, αλλά ο Άντουαν την πρόλαβε. Για μια στιγμή, κυττάχτηκαν κάπως άγρια οί δυο τους, δίχως να μιλήσουν.

— Λουίζα, είπε ο Άντουαν, μόνο ένα πράγμα μπορεί τόσο πολύ να σε ταραχή. Θάναι κάποιο γράμμα από κείνον, δεν είν' έτσι;

Φαντάζομαι πως θα το διάβαζες σαν ήλθα και τόκρυψες κάτω απ' το σουμαίν, γιά να μην το δώ. Άγαπητή μου, όταν συναντηθήκαμε, μου ξομολογήθηκες με μεγάλη ειλικρίνεια αυτό που χαρακτηρίζεις γιά «σφάλμα» σου. Έπειτα δέχτηκες να γίνης γυναίκα μου... Δεν καταλαβαίνω, λοιπόν, πώς μπορείς νά...

— Άντουαν, τον διέκοψε η νέα, είσαι καλός και σου υποσχέθηκα να γίνω γυναίκα σου. Τίποτα πιά δεν υπάρχει απ' το παρελθόν. Ήθελα να σκίσω αυτό το γράμμα. Ήρθες ξαφνικά

και δεν πρόφτασα. Τη μικρή μου ιστορία την ξέρεις; αγάπησα μ' όλη την καρδιά μου το Ρομπέρ κι' έζησα αλησμόνητες μέρες μαζί του. Έπειτα, μ' εγκατέλειψε γιά μια άνοητη αφορμή. Έγώ δεν θέλησα να τον συχωρέσω, αν και μου το ζήτησε πολλές φορές.

— Και σήμερα; — Διάβασε, του είπε, απλά, δίνοντάς του το γράμμα.

— Ο Άντουαν το ξεδίπλωσε κι' άρχισε να το διαβάει:

«Πολυαγαπημένη μου Λουίζα,

»Έφυγα απ' τις πρώτες μέρες της επιστρατεύσεως και μιά άδεια δέκα ημερών μου επέτρεψε να ξαναγυρίσω στο Παρίσι. Ξαναείδα μόνος μου τα μέρη, όπου είχαμε τόσο αγαπηθεί. Μου είλθαν γιά σένα, μου είπαν μάλιστα πως πρόκειται να παντρευτείς τον Ιανουάριο. Είν' αλήθεια;...

— Ένα βράδυ, ήρθα μπρός στο σπίτι σου. Ήθελα να δώ το μιλύχιστον τη σκιά σου. Άλλά το παράθυρό σου ήταν κλειστό. Ξαναβουνα γιά το μέτωπο της Ίνδοκίνας και σου γράφω πριν να βρεθώ εκεί κάτω. Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ. Έλπίζω, αλ-λώςτε, ώσπου να παντρευ-τής, να μην υπάρχει πιά στη ζωή. Γιατί, όπως ξέρεις, ο θάνατος μάς παρα-μονεύει σε κάθε βήμα. Χαί-ρε, Λουίζα.

Ρομπέρ».

— Ο Άντουαν σήκωσε τα μάτια του και κύτταξε τη νέα.

— Η Λουίζα έκλαιγε τώρα με λυγμούς.

— Λουίζα, τον αγαπάς, το βλέπω, της είπε, και δεν έχω το δικαίωμα να σε πά-ρω απ' αυτόν. Είν' αλήθεια ότι είχαμε συμφωνήσει να παντρευτούμε στις 20 Ιανουαρίου. Πρέπει, λοιπόν, να γίνη ένας γάμος αυτή την ημέρα. Κι' ο γάμος αυτός θα είναι του Ρομπέρ και της Λουίζας.

— Πώς; Δεν είναι δυνα-τό αυτό... Δεν θα του ξα-νανδώσω άδεια έτσι σύν-τομα...

— Ο Άντουαν κούνησε το κεφάλι του και χαμογέλασε μ' ένα μικρό χαμόγελο.

— Ξεχνάς το γάμο δια πληρεξουσίου, είπε. Έ-χει γίνει πιά καθεστώς κι' επιτρέπεται πάντα όταν εί-ναι πόλεμος.

— Η Λουίζα είχε πάψει να κλαίη κι' ένα γλυκό χαμόγε-λο φωτίζε τώρα το πρόσω-πό της.

— Εκείνος την έπιασε απ' τους λεπτούς ώμους της, ό-πως κάνει ένας πατέρας στο παιδί του.

— Λουίζα, της είπε σι-γά, με φωνή που έρεμε λίγο, θάθελα να σ' οδηγήσω εγώ στο Δημαρχείο. Μικρή μου φίλη, άφησε μου αυτή την τελευταία χαρά. Θά είμαι ως το βράδυ μαζί σου...

— Έπειτα, θα του γράψης ένα όρατο γράμμα, γιά να το αναγγείλης το ευχάριστο αυτό γεγονός...

ΖΑΝ ΜΑΡΣΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Πρώτο από όλα τα θερινά θέατρα άναγγέλλει την έναρξη του γιά το δεύ-τερο δεκαήμερο του Μαΐου το «Περρο-κέ» με την επιθεώρηση «Όσα παίρνει ο άνεμος» των κ. κ. Σακελλάρου — Γι-αννακοπούλου και μουσική του Γιώργου Μουζάκη.

Στη νέα αυτή επιθεώρηση θα κάρη την επανεμφάνισή της, έπειτα από άπουσία δύο ετών, η ντιζέζ Μάγια Μελαγιά, που θα εμφανίζεται στη σκηνή πλαισιωμένη από την όρχήστρα Μουζάκη.

Στην ίδια επιθεώρηση, το γενικό διά-κοσμο και τα κοστούμια της οποίας φι-λοτεχνεί ο Γιώργος Άνεμογιάννης, το χορευτικό ζευγάρι Καστρινός — Χρυσού-λα Ζώκα θα παρουσιάσει μιά πρωτότυπη δημιουργία με τον τίτλο «Παριζιάνικα σκίτσος», που θα βασίζεται στα ωραιότε-ρα γαλλικά βάλς.

Στο φινάλε του χορευτικού αυτού σκέτα, ο Καστρινός σε στυλ Μωρίς Σε-βαλιέ, θα τραγουδά το γνωστό τραγου-δί «Νταμινόν».

— Ο Κάρλος Κούν έτοιμάζει μιά και-νούργια καλλιτεχνική εξέδρα με το «Πειραματικό θέατρο», που θα λειτουρ-γήσει ύστερα από λίγες μέρες, κάτω ά-πό τον «Όρφέα».

Το «Πειραματικό θέατρο» θα άρχισή με το έργο «Η μικρή μας πόλις», που έπαιξε πριν μερικά χρόνια στο «Κεντρι-κό» η κ. Κατερίνα.

Στο έργο θα παίξουν, άποκλειστικά μαθητά της σχολής Κούν, με έπι κε-φαλής την Έλενη Πανταζοπούλου, που θεωρείται σαν ένα από τα μεγαλύτερα ταλέντα, που έχουν παρουσιασθή τα τε-λευταία χρόνια.

— Οι φίλοι του χορού θα έχουν την ευ-καιρία να παρακολουθήσουν γιά πρώτη φορά στην Ελλάδα το περίφημο χορό-δραμα «Γιζέλ» μιά από τις μεγαλύτερες δημιουργίες του Νιζίνσκυ και έν συνε-χεία της Σουμμόνθα και του Ζωρζ Λιλάο.

Τη «Γιζέλ» θα άνεβάσει, τον έρχόμε-νο μήνα σε μιά μεγάλη έπιδειξη η scho-λή της «Ήρας Σιομάνη άποκλειστικώς με μαθήτριες της σχολής με χωριάτικα κο-στούμια του κ. Ι. Τσαρούχη.

— Μιά άλλη έντελως ιδιότυπη χορευτι-κή δημιουργία που θα ίδουμε το καλο-καίρι θα είναι ο «Καραγκιόζης», που θα παρουσιάσει ο Γιάννης Φλερύ στο θέα-τρο «Βέμπο», με όλους τους χαρακτη-ριστικούς τύπους του λαϊκού ήρωα.

— Ο σκηνοθέτης και συγγραφέας κ. Γ. Τζαβάλλας έτοιμάζει ένα νέο σεναριο, με τον τίτλο «Μιά ζωή την έχουμε». Το νέο αυτό φιλμ, στο οποίο θα πρωταγ-ωνίστη ο δημοφιλής κωμικός Β. Λογο-θετίδης, έχει θέμα το δράμα ενός άν-θρώπου, που ενώ είναι ταμίας τραπε-ζης και διαχειρίζεται εκατομμύρια, δεν μπορεί λόγω οικονομικής στενότητας να αντιμετώπισει τα έξοδά του.

— Γιά το ρόλο της «Δούκισσας της Πλα-κεντίας», που πρόκειται να γυρισθή σε φιλμ από την κ. Χατζηνάκου, φέρεται ύ-ποψηφια η κ. Κατερίνα.

— Στο «Όνειρώδες βάλς» του Στράους που θα άνεβάσει αυτήν την έβδομάδα η Λυρική Σκηνή, ο Άγγελος Γριμάνης θα παρουσιάσει τρεις καινούργιες χορο-γραφικές δημιουργίες του από τις όποι-ες παρουσιάζει ξεχωριστό ενδιαφέρον το «Μεγάλο βάλς».

— Ύστερα από παραμόνη δύο ετών στην Άμερική επιστρέφει σε λίγες μέρες στην Άθήνα, η γνωστή τραγουδίστρια Ιωάν-να Άλβα. Θα εμφανισθή το καλοκαίρι σε ένα από τα αθηναϊκά κέντρα με άγ-γλικό ρεπερτόριο γιά πρώτη φορά.

— Ο κ. Χαϊροπούλος τελειώνει μιά και-νούργια του ρομάντσο με τον τίτλο «Μά-ϊνα».

— Είς το Συμβούλιον του «Ουίλου Δι-αδόσεως Έθνικών χορών Έλλάδος» έξε-λέγησαν: Πρόεδρος ο κ. Β. Κρυστάλλης, Άντιπρόεδροι ο κ. Γ. Δοδελής και η κ. Ζαπαντρίς, καλλιτεχνικός διευθυντής ο κ. Γ. Κουσιάνης, ίδρυτής του «Ουίλου», έ-κ. Γ. Μιχαηλίδης, σκηνοθέτης φόρος ο κ. Κ. Μιχαηλίδης, ταμίας ο κ. Γ. του Βασιλικού θεάτρου, ταμίας ο κ. Γ. Μουλός, γραμματέας η δία Μ. Γιαννακο-πούλου και σύμβουλοι οί κ. Α. Γκογ-κωνής, Ν. Μικηπούλος, Θ. Πάσχος, Ν. Δρυμάνης και Δ. Μπαλαφούτης. Καλλιτε-χνικά μέλη: η κ. Άδνη Τσαρούχη, ο μουσουργός Ιωσήφ Γκρέκα και ο Πόντι-ος καλλιτέχνης κ. Ν. Σπανιόνης.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΠΑΡΑΤΙΚΟΥ

Σκέψις

Άφίκετο ο Μάιος ο θρυλικώδης μήν ο μήν τούτεστιν ο λαμβρός των φλογερών ερώτων και νωίωςας ακατάσχετον έρωτικόν όρμην γέγονα, ω του θαύματος! έν τάχει έμβουρλότον. Εφ' ω έξηλθον τας όδους έξ έρωτος κοχλάζων κι' έπί καθέκλας άνελθών ήρξαμην αλαλάζων:

— Ο Μάιος άφίκετο και δέον κατ' ευχήν να τον προπαντίσωμεν, γυναι, εις έξοχήν.

— Ας οπενώμεν! έτονίσαν προς διδας και προς μίς κι' αυτικά ουν έξοχικώς μετέδην μεθ' όρμης πιστώας άκολουθούμενος, ω παιδες! μετ' άσμάτων υπό γυνών δυνάμεως έπίτα όμου ταγμάτων.

Και εις άνθους άφίκεται και μέσθ των άνθων στενάδας τρις περιπαθώς τούτεστιν εκ βαθέων: — Ιδού, γυναι! έδόσαν με γοητείας μύριον ή ευκαιρία διδεται έν όφει τόσων των έμέ τον μέγα νόητα τον Παρατατικόν δεόντως να με στέψητε μετά λουλου-διών.

Κι' ιδού το πλήθος πάραυτα γοητευθέν (άπειρος ένω έγώ έκόμπαζον σαφώς και παμπο- (πονής) κατεπειγόντως έσπευσεν κι' ώθούμε- (νον κι' ώθων στέφανον μοί έφόρεσεν έκ... γαϊδου- (ραγκάδων έν μέσω ένθουσιασμού, έπικραυγών

κι' υπό δεινόν όγκανισμόν των γύρω- (θεν... γαϊδάρων! Ο ΓΕΡΟΠΑΡΑΤΙΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Άπάντησις εις προσβολάς

μαζεύει και του λόγου μου να περάσω ε-λευθέρως. Καθότι, όπως γνωρίζετε καλά, από χρήματα έχω τόσα, ώστε να παίρνω το μπάνιο μου όχι εις φθινό γαλατάκι, ό-πως κάνετε του λόγου σας, αλλά μέσα εις λίρες και δολάρια. Έάν ενδιαφέρεσθε, ήμ-πορείτε να πληροφορηθήτε, ότι πολύ συ-χνά, γμαίζω την μπανιέρα μου δολάρια και μπανιέρα μέσα, προς δροσίωση, πρ-άγμα το όποιον ούτε εις τον ύπνο σας δεν το βλέπετε έσεις.

Έάν καμμία από σας ή από τις δμοιές σας είναι εις θέσιν να το κάνη, ευχαρίστως να της βγάλω το καπέλλο. Πού, όμως! Έσεις βλέπετε δολάριο και το μάτι σας γίνεται γαρίδα και όμως έχετε το θάρρος (και το θράσος) να μου άπαγορεύετε τά-χα τας εισόδους εις το κλάμπ, χαρά στο πρᾶμα!

Αϊ άμ σόρυ δια την πρόσκλησίς σας και λυπούμαι πολύ, διότι δεν ήμπορώ να την δεχθώ. Με ποιόν ή με ποιαν να παίξω,

Ε νουμείσθε, πτωχοί άνθρωποι, το έπεισό-διον εις το «Ίμπεριαλ Κλάμπ» — χα-ρά στο πρᾶμα που το κοσμούν και με άγγλικόν όνομα γιά να νομίζουν, ότι κάτι εί-ναι! Το λοιπόν, φαίνεται, ότι ή παρουσία-σίς μου και τα σχετικά, έπρόκλεσαν με-γάλο σάσουρα εις τας λεγομένας άριστο-κρατικές τάξεις της ανωτάτης ύποστάθμης. Και οι μέν φαρμακομήτες του Κολωνακίου ευχάριστήθηκαν πολύ, νομίζουσαι, ότι με έξηντέλισαν — άστείο πράγμα! — άλλα υπάρχουν και μερικές που το καλοσέφεθη-καν το πράγμα και σου λένε «πως είναι δυνατόν μιά μαντάμ Σουσου Καντακουζή-νου να άπουσιάζη από το κλάμπ και αυτό είναι εις βάρος μας! Έδώ έρχονται τόσες και τόσες!...».

Έξ ου λοιπόν και λαμβάνω έπιστολάς και συγγνώμης από αρκετά μέλη, έκ των όποιων δημοσιεύω προς χάριν των πτωχών άναγνωστών μου μιά έπιστολή:

Άγαπητή κυρία,

Έμαθα μετά μεγάλης μου λύπης (και έγώ και πολλές φίλες μου), ότι κατεβή-κατε προ ήμερών στο κλάμπ και δεν σάς άφσαν να μπήτε. Αυτό μου έπρόκλεσε κατάπληξιν (και σ' έμένα και στις φίλες μου) και λυπηθήκαμε πολύ γιά το θλιβε-ρό έπεισόδιον. Βεβαίωθηκε, κυρία μου, ότι ή στενωχώρα μας είναι μεγάλη και σάς ζητούμε συγγνώμη. Όσο γιά τον θυρωρό θα εισηγηθώμε την άπόλυσίν του, γιάτι δεν έφάρθηκε εύπρεπώς. Έπί πλέον, σάς παρακαλούμε θερμώς να δεχθήτε την πρόσ-κλησίς μας και να μας τιμήσετε δια της παρουσίας σας, πρώτον γιά να παίξουμε ένα πικ-πόγκ και δεύτερον γιά να άρθή ή παρεξήγησις.

Μετά τιμής Κυρία Δείνα

Όνομα και μη χωριό.

Ευθύς άμέσως μετά την άνάγνωσιν της έπιστολής, καλώ τον μέγαν έπιστολόαρχην μου δι' άλληγογραφίας (άνώτατος γραμ-ματέυς μου επί των άπορρήτων) και εκεί-νος τρέχει με τα χαρτιά του, με τα στυλά του και με τους φακέλλους του και έγκαθί-σταται εις γραφειάκι, άπέναντί μου.

- Σας άκούω, κυρία.
- Έφαγες, πτωχέ;
- Έφαγα, κυρία.
- Όρατί, γράφε!

Και άρχίζω τας ύπαγορεύσεις της ά-παντήσεώς μου:

Άξιότιμος μαντάμ,

Έλαβα την έπιστολήν που έλάβατε το θάρρος και την τιμήν να άπευθύνετε εις τα μέγαρα μου και προσωπικώς εις έμένα. Άπορώ δια το θάρρος σας να γράψετε, ότι δεν με άφσαν να μπω και γνωρίζετε πολύ καλά, ότι, αν μου γουστάρει να μπω, δεν θα με έμποδίζει ένας πτωχός θυρωρός. Θα ήμπούσα άπλουστάτα να διατάξω να του πετάξουν μερικές άστακουρές και έ-κείνος, φυσικά, θα έπεφτε άπάνω — λιμα-σμένος, όπως είναι — γιά να τις άρπάξη και του λόγου μου θα έμπαιναν με όλη την ακολουθία μου. Άν κανείς από τους άλ-λους άριστοκράτας έχη αντίρρησης, παρο-μοίως θα διάτασσα να πετάξουν άλλες ά-στακουρές γιά τους πειναλέους άριστοκρά-τας και μερικές φούχτες λίρες ή δολλά-ρια, να πέση άπάνω ή άριστοκρατία να

Όσον άφορά το κλάμπ, θα ίδρυσω ένα ιδιόκτητον και εύρίσκομαι εις διαπραγμα-τεύσεις να αγοράσω μιά όλόκληρη ακτή και να δήτε τι έχει να γίνη. Έκεί θα προ-καλούνται όλοι οι φίλοι μου του εξωτερι-κού — βασιλείς του πλούτου, ζάπλουτοι, Άλ' Χάν, Άγά Χάν, μασίε Φαρούκ, μασίε Όνσόν — και όλοι οι ισόδυναμοι του πλούτου και της δόξης. Και του λόγου σας, φαρμακομήτες του Κολωνακίου, θα καθόσαστε έξω από τα κάγκελα και θα βλέπετε και θα φοβάτε δια μιά πρόσ-κλησις, όπως κάνετε συνήθως εις αυτές τας περιπτώσεις.

Είδοποιήσατε, παρακαλώ, περί της λή-ψεως της έπιστολής μου τις φαρμακομή-τες να καούν από τώρα. Και αν δεν τώ κά-νετε, θα την δημοσιεύσω, δια να λάβη γνώ-σιν και ό πτωχός κοσμάκης. Και τώρα που την έφάγατε εις το κεφάλι σό λογκ και ώρεβούαρ.

Μετά τιμής (ιδικής σας)

Μαντάμ Σουσου

Η έπιστολή έγράφη και άπεστάλη στην κυρία (όνομα και μη χωριό). Φαντάζεστε το λοιπόν τί γίνεται αυτήν την στιγμήν εις τους λεγομένους άριστοκρατικούς κύ-

κλους (τους πειναλέους) του Κόλωνα- κίου.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΣΟΥ

Της στιγμής

— Ο Σκατσέζος Μάκ Τάβις διαβάει στην έφημερίδα, ότι οι μετοχές έπεσαν στο Χρ-ματιστήριο.

— Άπελπισμένος, αγοράζει ένα σχοινί γιά να κρεμαστή. Την τελευταία στιγμή ώστόσο άποφασίζει να κρεμαστή την άλλη ημέρα. Το πρωί όμως διαβάει, ότι οι μετοχές ξα-νανέθηκαν.

Μά ο Μάκ Τάβις κρεμάστηκε γιάτι είχε αγοράσει πιά τό... σχοινί!...

— Ένας περιηγητής ρώτησε περίεργος έ-ναν χωρικό, γιάτι τά γένηια του ήταν μαύ-ρα, ενώ τά μαλλιά του είχαν άσπρίσει.

— Η αίτία είναι, κύριε, του έξηγησε μ' έτοιμότητα ο χωρικός, ότι τά μαλλιά μου είναι είκοσι χρόνια μεγαλύτερα από τά γέ-νηια μου!...

Ἡ ὤψτεινή, ἕνα ὁμορφο κορίτσι μὲ μεγάλα ἐκφραστικά μάτια καὶ μαύρα μαλλιά ἐπιχειροῦσε νὰ κλέψῃ ἕνα μαργαριτάρι- νου κολλιὴ ἀπὸ ἕνα κοσμηματοπωλεῖο καὶ διδάσκει τὸς τριῶν μνηνὼν περιορισμὸ πρὸ ἀναμφωφτικῆ φυλακῆς. Οἱ θεοτοὶ γονεῖς τοῦ, ἡ χροῦσθ καὶ ὁ Βασίλειος Βάγενας, τὴν εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸ βρεφοκομεῖο καὶ τὴν εἶχαν ἀναθρεφῆ μὲ στερηθεῖς καὶ περιο- ρισμοῦς. Ἡ ὤψτεινή, τὸ ἐκθετο αὐτὸ παι- δί, πού εἶχε τελειώσει τὸ Γυμνάσιον, εἶ- χως νὰ δοκιμάσῃ καμμιὰ χάρα στὴ ζωὴ τῆς, δὲν ἔβλεπε νὰ ἐξληχθῇ στὸ δικα- στήριο γιὰτὶ προσπάθησε νὰ κλέψῃ τὸ κο- λλί. Στῇ φυλακῇ κατοπιν κλεισθικτὴ στοι- χεῖαυτὸ τὸ ἀποφεύγοντας τὴς ἄλλες τρὸ- φιμῆς. Μόνο ὕστερ' ἀπὸ δέκα μέρες γνω- ρισθικτὴ μὲ ἕνα ἑσθὸν κορίτσι, τὴ Μαίρη Ταξινα, πού τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς Ζωῆς μὲ τὴ μητέρα τῆς καὶ τὰ τέ- σερὰ ἀδελφὰ τῆς μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὸ δυστυχία. Ἡ ὤψτεινή τὴν μίαν ἡμέρα ὑπενοίκιασε ἕνα δωμάτιο α' ἑνὸς ἐπαρχι- ὤτη, πού ἐρχόταν στὴν Ἀθῆνα γιὰ δου- λειῶς του...

— Πώς αλλιώς νὰ γίνη; ἀποκρίθηκε μοιρολατρικὰ ἡ κοπέλλα. Δὲν ξέρεις πῶς ἐν ἑνὶ ἔτι νὰ γίνη αλλιῶτικα;

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗ

ἃ μάτια της ἔδειχναν ἀφάνει.

ψι. ποτε - ποτε στο συγγενολοι της εμης

...Ανοίξτε την πόρτα και εγώ...

... ist das Salzsaure

6

Είχαν στείλει στο 'Ορφανοτροφείο και να είχαν μεγαλώσει σαν τ' άλλα τα παιδιά. Ότι δεν της χρωστούσα ευγνωμοσύνη γιατί μου είχε κάνει κακό παρά καλό. Της έλεγα ακόμα ότι μόλις ενηλικιωθώ θα φύγω από το σπίτι, θα πάω να δουλέψω, για να της ξεπληρώσω μέχρις δεκάρας το χρέος μου.

Αυτή τραβούσε τα μαλλιά της. Κι' όταν έρχονταν επισκέψεις στο σπίτι, δεν έκανε άλλη κουβέντα παρά τη δική μου. 'Ήξερε πως άκουγα. Κι' όμως διεκτραγωδούσε την κακία μου.

— Τέρας! Έλεγε σε όλους, Τέρας! Μ' έψιψε και μ' έφαγε. Φαντάσου τι μου είπε. Και επαναλάμβανε με το άλατι και με το πιπέρι όσα της έλεγα.

Οι συγγενείς της κι' οι φίλες της έπαυαν το μέρος της, και με κύτταξαν με μάτια γεμάτα μομφή. Κουνούσαν το κεφάλι και μούλεγαν:

— Δεν κάνεις καλά, Φωτεινή. Δεν κάνεις διόλου καλά να συγχίζεις τη μητέρα σου. Καμιά ώρα θα της έρθει τίποτε και θα χεις τύψεις όλη σου τη ζωή.

Εγώ έκλαιγα καμιά φορά πολύ. 'Αλλες φορές πάλι, καταλάβαινα πως μου ήταν αδύνατον να κλάψω. Τα μάτια μου ήταν στεγνά και το λαρύγγι μου έκαιγε.

Τους μίσησα, Μαίρη. Τους μισώ... Δε με νοιάζει πού είμαι τώρα φυλακή. Με νοιάζει πού θα τους ξαναδώ. Θάθελα να μείνω φυλακή όλη μου τη ζωή...

Τα άδικα σγουρά χείλη της κοπέλλας τρεμούλιασαν. Λυγμοί συντάραξαν το κορμί της.

Πέρασε η Μαίρη το χέρι της γύρω στους ώμους της φίλης της.

— Μην κλαίς! της είπε. 'Όταν βγής από δω, μη πιάς σπίτι σου. 'Ελα στο δικό μου. 'Εκεί που κοιμάμαι εγώ, θα κοιμάσαι κι' εσύ. 'Εσύ ξέρεις γράμματα, θα μωρές της να βρής καμιά δουλειά. Κι' η μητέρα μου θα σ' αγαπάει σαν παιδί της. Δεν μπορείς να φανταστής τι καλόκαρδη που είναι η μητέρα μου.

— Δε θα μ' αφήσουν να έλθω σπίτι σου! Βόγγηξε η Φωτεινή.

— 'Επειτα θυμήθηκε, και τα μάτια της άστράψαν!

— Είπαν όμως ότι δεν θέλουν πιά να μ' έχουν παιδί τους. 'Αν ακυρώσουν την υιοθεσία!...

— Και πάλι, είπε η Μαίρη σκεπτική, δεν θα σ' αφήσουν έτσι. 'Υπάρχει το σωμάτιο για την προστασία των ανηλικών. Πιο ξέρει πού θα σε βάλουν. Δεν θα σ' αφήσουν να έλθεις σ' ένα σπίτι σαν το δικό μου. Δε καταλαβαίνεις; Το δικό μου σπίτι είναι στιγματοσμένο. Και τη μητέρα

μου την θεωρούν μία κακή μητέρα.

— 'Όπουδήποτε ως με βάλουν, μοναχή να μη με υποχρεώσουν να γυρίσω σ' αυτούς στέναξε η Φωτεινή.

— Σκέφθηκες ποτέ σου γιατί δεν κατάρθωσαν να σ' αγαπήσουν; ρώτησε η Μαίρη.

— Πολλές φορές το σκέφθηκα.

— Είναι περίεργο. Σε υιοθέτησαν για να σ' αγαπήσουν, φαντάζομαι.

— Με υιοθέτησαν από πείσμα προς τα ανήψια τους. Για να με βάλουν κληρονόμο. Το κατάλαβα πολύ καλά αυτό. 'Εχουν ένα σωρό συγγενείς και ανήψια, που τους περικυκλώνουν με τον απώτερο σκοπό να πάρουν την κληρονομιά. 'Όσο το καταλαβαίνου αυτό, οι δυο τους φρενιάζουν. Γι' αυτό μόνο και μόνο σκέφθηκαν να υιοθετήσουν ένα παιδί, για να μπουν στη μήτη όλων των συγγενών τους.

— 'Εστω! Δεν είναι όμως λόγος αυτός για να μη σ' αγαπούν.

— Μου φαίνεται ότι κατάλαβα γιατί δεν δεν μπόρεσε ποτέ να με ίδη στα μάτια της αυτή η γυναίκα, είπε η Φωτεινή.

— Γιατί;

— 'Ο μεγάλος καύμος της ζωής της είναι που δεν έκανε παιδί. Πάλεψε χρόνια, είκοσιπέντε χρόνια για ν' αποκτήσει παιδί. Γύρισε όλους τους γιατρούς, ξόδεψε περιουσία ολόκληρη. Τίποτα!... Με πήρε έμμενα, να με βάλει στη θέσι του παιδιού που δεν απέκτησε. Και δε μπόρεσε ποτέ να μου το συγχωρήσει αυτό.

— Τι φταίς εσύ;

— Δεν ξέρω...

— Θα γελήσαι. Φωτεινή. Δεν είναι δυνατόν να είναι αυτή η αιτία...

— Και όμως, έτσι είναι. Πολλές φορές μου φώναζε με κακία:

«'Εμένα δεν μούδωσε ο Θεός παιδί. Τα δίνει σ' αυτούς που τα πετάνε στη βρεφοδόχο».

Χαίδεψε η Μαίρη το χέρι της φίλης της.

— Τώρα πρέπει να τα ξεχάσεις όλα αυτά. Τώρα πρέπει να δής αλλιώτικα τη ζωή. Δεν έχει μονάχα κακία, όπως νομίζεις. 'Εχει και καλωσύνη.

— Εσφίξε τα χείλη της η κοπέλλα.

— 'Ως τώρα δε τη γνώρισα.

— Δεν είχες φίλες στο σχολείο;

— Μ' άσπνε; 'Όταν μυριζότανε πως άποκτώ φίλια με καμιά κοπέλλα, έκανε τ' αδύνατα δυνατά για να μ'ε χωρίσει. 'Εφεύρισκε πως δεν είναι καλό κορίτσι, και μου απαγόρευε να της λέω και καλημέρα ακόμα.

— Πές μου ακόμα κάτι! είπε η Μαίρη. Είπες ότι έκλεψες. Είναι αλήθεια;

— Ναι! άποκρίθηκε κατεβάζοντας το κεφάλι η Φωτεινή.

— Γιατί τόκανες αυτό; ψιθύρισε με συμπόνοια η μικρή.

Μία άστραφτερή βιτρίνα

Η Φωτεινή δεν άποκρίθηκε άμέσως. Στο τέλος είπε με χαμηλωμένα μάτια:

— 'Ήθελα ένα κολλιέ, άποκρίθηκε. Χίλιες φορές της είχα ζητήσει να μου χαρίσει ένα φτηνό, χάντρινο κολλιέ. 'Όλες μου οι φίλες άνεξαιρέτως είχαν. 'Εγώ ήμουν το μόνο κορίτσι που δεν είχα ποτέ στη ζωή μου φορέσει το παραμικρό κόσμημα, ούτε το πιο φευτικό δακτυλίδάκι. 'Ήταν κουταμάρα, αλλά το είχα μεγάλο καυμό. 'Όταν τελείωσα το Γυμνάσιο, άρχισα να χειραφετούμαι λιγάκι. 'Εδινά ραντεβού με φίλες μου καμιά φορά και κάναμε μία βόλτα. Ντρεπόμουν για το ντυσίμό μου, κι' οι φίλες μου μούλεγαν ότι ντρέπονται ναρχώνται μαζί μου.

Τάλεγα στη «μητέρα μου», κι' αυτή με κλείδανε στο σπίτι. Μου απαγόρευε να τις βλέπω αυτές που μου μιλούσαν για το ντυσίμό μου. Προσπάθησα με κάθε τρόπο, Μαίρη, να της δώσω να καταλάβη ότι ήταν ανάγκη να μπή στη θέσι μου, να νοιώσαν πως δεν ήταν δυνατόν να μ' έχω σαν να ήμουν χειρότερη από υπηρέτρια. 'Εβλεπα τις υπηρέτριες γύρω στα σπίτια. 'Όλες τους ήταν καλύτερα ντυμένες από μένα.

— Γιατί τόκανε αυτό; Δεν ντρεπόταν που σ' έδλεπε ο κόσμος έτσι;

— Δεν ντρεπόταν καθόλου. Και έλεγε ότι τόκανε για το καλό μου, για να μη μου σηκώνουν τα μυαλά.

— Καλά, έκανε η Μαίρη. 'Αλλά, πως ήταν δυνατόν να φτάσης έτσι εύκολα στην κλεψία;

— Θα σ'α πω όλα. 'Εκείνο το πρωί, με είχε βασανίσει με το νοικοκυριό εκείνη. Με είχε βάλει να κάνω πάλι και πάλι τις ίδιες δουλειές λέγοντάς μου ότι δεν τις έκανα καλά. 'Εγώ δεν γκρίνιαζα. Τα παραδεχόμουν όλα, γιατί ήθελα να την παρακαλώ πάλι για το κολλιέ. 'Όταν τελείωσα τη δουλειά μου πήγα και κάθησα κοντά της εκεί που διάβαζε την εφημερίδα. Της μίλησα ευγενικά, με καλωσύνη. Της είπα ότι είχα ένδεκα χρόνια στο σπίτι της κι' ότι ήθελα να μου δώσει ένα μικρό χαρτζήλκι.

— Πέστε ότι μου δίνετε ένα πολύ μικρό μισθό, της είπα. Σας κάνω όλες τις δουλειές... Δε θέλω πολλά. Είκοσι χιλιάδες το μήνα. 'Ισα - ίσα να μπορώ να πληρώνω ένα τραμ, ή ένα κινηματογράφο.

Πήδησε από ταβάνι. Γούρλωσε τα μάτια της κι' άρχισε να βρίζει.

— Θέλεις μισθό; Και τόσα χρόνια που σ' έστειλα σχολείο; Και τόσα χρόνια που σε ντάντεψα; 'Αχάριστη!... Βρώμικη!... 'Όταν άρχιζε, δεν ήξερε πού να τελειώσει. 'Εγώ όλο κι' έκανα ύπομονή. Της μίλησα πάλι με καλωσύνη.

— Δεν έβλω νάμαστε έτσι, της είπα. Πιστεύω με ότι θέλω να σας αγαπώ, ότι θέλω να σας δείξω την ευγνωμοσύνη μου. 'Αλλά πρέπει να με βοηθήσετε και σεις. Πρέπει να μου φερνάσετε σ' αλήθεια σαν να είμαι παιδί σας.

— 'Όσο της μιλούσα με καλωσύνη, τόσο φρενιάζε. 'Αρχισε να ουρλιάζει:

— Ξένη φύτρα! 'Εχθρό βάσει κανείς στο σπίτι του, φίδι!... Πότε μ'ε νοιάστηκες για να μ'ε νοιαστής και τώρα; 'Αλλοίμονο στις άκληρες γυναίκες! 'Ο Θεός πάει και δίνει τα παιδιά σ' εκείνες που τα πετάνε!

Τότε άγρίεψα. 'Ήταν η πρώτη φορά που μούβριζε έτσι την αληθινή μου μητέρα. Τη μητέρα που δεν γνώρισα βέβαια, Μαίρη, αλλά που θα ήθελα να τη γνωρίσω...

Σταμάτησε πάλι η κοπέλλα. 'Ενας λυγμός φούσκωσε το στήθος της καθώς τελείωσε τη φράση της.

— Πού θα ήθελα να τη γνωρίσω, κι' ως ήταν... όπως την είπα ή άλλη.

— Δεν πρέπει να σκέπτεσαι τί ήταν ή μητέρα σου, είπε η Μαίρη. Μπορεί να ήταν μονάχα μία δυστυχισμένη.

— Ναι, δε θέλω να το σκέπτομαι. 'Εκείνη όμως δεν είχε δικαίωμα να μου τη βρίση. Αισθάνθηκα τόσο δυστυχισμένη, βρήσι.

Το άπόγευμα, βγήκα έξω κρυφά, χωρίς να τη ρωτήσω. Κι' εγώ δεν ήξερα πού θα

πήγαινα. Γιεπατούσα έτσι στο δρόμο, κι' έβλεπα κάτω στην πόλη. Πήρα την όδον Αιόλου. Δεν ξέρω τί με τραβούσε και στεκόμουν μπροστά στις βιτρίνες. Κι' όσο έβλεπα τα διαμαντικά, τόσο καταλάβαινα πως μέσα μου κάθε καλωσύνη έφευγε. Καταλάβαινα μία ακατανίκητη επιθυμία να κάνω κακό.

Μία στιγμή σκέφθηκα να σπάσω το τζάμι, χωρίς άλλη διαδικασία, ν' αρπάξω κάτι, και πριν προφθάσουν να συνέλθουν από τη σαστισμάρα τους οι διαβάτες, να το σκάσω. 'Αλλη στιγμή σκέφθηκα να βρω κανένα μοναχικό μαγαζάκι, και να μπω να φοβερίσω τον έμπορο. Κι' εγώ δεν ξέρω πώς, με ποιόν τρόπο. 'Όλες οι τρέλλες πένουσαν από το μυαλό μου. Νόμιζα πως αν δεν κατάφερα με κάποιο τρόπο να αγοράσω εκείνο το άπόγευμα το κόσμημα, που επιθυμούσα τόσο πολύ, θα πέθαινα. Κι' έπειτα, μετά το κόσμημα, ήθελα να βρω τρόπο ν' αγοράσω ένα καινούργιο φόρεμα.

— 'Επρεπε πρώτα να σκεφθής κάποιον τρόπο για να κερδίσης λεφτά, είπε η Μαίρη.

— Το είχα σκεφθί κι' αυτό. Της έλεγα να μ' αφήσει να ζητήσω δουλειά, να διοριστώ σε κάποιο γραφείο. Δεν ήθελε.

— Γιατί;

— Γιατί με ήθελε στο σπίτι. Τέτοια άπληρωτη σκλάβο, το ήξερε πως δε μπορούσε να βρ. Κι' έπειτα, έκανε και τη φιγούρα της στον κόσμο, ότι δεν μ' άφινε να εργαστώ. Την άκουγα πούλεγε πολλές φορές στις επισκέψεις πούρχονταν:

«Βλέπετε αυτό το άχάριστο πλάσμα; Ποιά κορίτσι δεν δουλεύει σήμερα; 'Ακόμα και τα πλουσιόκορίτσα! Κι' όμως εγώ την έχω ακόμα μη στάση και μη βρέξη».

— Τότε δεν σούμνε άλλος τρόπος να κερδίσης κι' εσύ λεφτά, παρά...

Η Μαίρη σταμάτησε, και κύτταξε έκφραστικά τη φίλη της. Η Φωτεινή κοκκίνισε.

— Ποτέ δεν σκέφθηκα τέτοιο πράγμα. Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι μπορεί ένα κορίτσι να κερδίση έτσι λεφτά.

— Πώς έγινε λοιπόν κι' έκλεψες;

— Προχαρούσα και στεκόμουν στις βιτρίνες. Σ' ένα μαγαζί, είδα τον καταστηματάρχη μόνο του. Μπήκα, χωρίς να το πολυσκεφτώ. 'Αρχισα να του ζητάω το ένα, το άλλο. Σε μία στιγμή που γύρισε την πλάτη του, έκλεψα το κολλιέ. 'Ετσι, χωρίς να σκεφθώ τίποτε άλλο.

— Δεν τόν παρακαλούσε να μη σε καταγγείλη;

— Ένα σύγκρο πέρασε σ' όλο το κορμί της κοπέλλας.

— 'Αν τόν παρακάλεσα! Μόνο που δεν γονάτισα μπροστά του. 'Αλλά, γιατί θα μούδεινε καλωσύνη;... Μαίρη, δεν υπάρχει καλωσύνη στον κόσμο!...

— 'Υπάρχει, Φωτεινή.

— Κάνεις λάθος! 'Ισως μονάχα οι μάνες που γεννούνε τα παιδιά τους να τ' αγαπούνε. Οι άλλοι άνθρωποι δεν μπορούν ν' αγαπήσουν ο ένας τον άλλον.

— Κι' όμως εγώ σ' αγαπώ, είπε τρυφερά η Μαίρη. Πιστεύω με, Φωτεινή, πως αισθάνομαι αληθινή συμπάθεια και συμπόνοια για σένα.

Εσφίξε τα χείλη της η κοπέλλα.

— Τώρα έτσι πιστεύεις Μαίρη. Είμαστε κι' οι δυο κλεισμένες εδώ μέσα, δυστυχισμένες. Γι' αυτό το πιστεύεις. 'Όταν θα πιάς όμως στο σπίτι σου εσύ, και θα είσαι με τη μανούλα σου, σίγουρα δε θα σ'α το ίδιο.

— Πώς το λες αυτό;

— Το πρόσωπο της Φωτεινής έγινε πιο κλειστό.

— 'Από τόν καιρό που θυμάμαι τόν έαυτό μου, δεν συνάντησα καλωσύνη.

— Μά πρέπει να δώσης κι' εσύ καλωσύνη...

— 'Εγώ έδωσα όση μπόρεσα. Τώρα πιά, δε θέλω να είμαι καλή, Μαίρη. Μονάχα να βγώ από δω μέσα, και θα παλέψω κι' εγώ με όση κακία μπορώ.

— 'Ακούμπησε η Μαίρη το χέρι της στο χέρι της άλλης.

— Να μη το κάνης αυτό, Φωτεινούλα, πιστεύω με.

'Ελεύθερη!

Η δεσποινίς Μυρσίνη είχε πάρει το πιο σοβαρό της χαμόγελο, καθώς άκουμπούσε το χέρι της στον ώμο της Φωτεινής κι' έλεγε σε μία κυρία που καθόταν στο γραφείο της φυλακής:

— Αυτή είναι ή Φωτεινή μας. Καλό κορίτσι προκομμένο πολύ, και με πολύ ταλέντο για τη ραπτική. Μόνο που στάθηκε αδύνατο τρεις μήνες που την είχα στα χείρα μου, να την κάνω να μου ανοίξη την καρδιά της. Δυσπιστεί. Θάλεγε κανείς πως γνώρισε πολλή κακία στη ζωή της. Και είναι βέβαια άδικαιοσύνη σ' αυτή την ηλικία.

Η κυρία Σταυρούλα Τύχου, κύτταζε τη Φωτεινή με μάτια σοβαρά πίσω από τους χοντρούς μυωπικούς φακούς των γυαλιών της. Θά ήταν σαρανταπέντε έτών γυναίκα, παχουλή, μελαχροινή, με τη ζωηρή έξυπνη έκφραση πούχουν οι γυναίκες, όταν εργάζονται σε φιλανθρωπικά σωματεία.

— Το χαμόγελό της ήταν αυστηρό κι' έ- ξυπνο.

— Για να ίδουμε, τί συμβαίνει με τη Φωτεινή, είπε προστασιακά. 'Ελα εδώ, κοντά μου, παιδί μου!

Η Φωτεινή προχώρησε - ένα δέμα με δυσφορία.

— Οι τρεις μήνες της τιμωρίας σου πέρασαν, είπε η κυρία Τύχου. 'Επανερχεσαι τώρα στην κοινωνία, καινούργιος άνθρωπος. 'Ελπίζω τα καλά λόγια που άκουσες αυτό τόν καιρό εδώ μέσα, ή εδιδασκαλία που σουέκαναν και τα παραδείγματα που είδες να σε σωφρόνισαν. Θά κατάλαβες βέβαια, κορίτσι ανεπτυγμένο μάλιστα καθώς είσαι, ότι δεν είναι δυνατόν να ζήση ένας άνθρωπος στον κόσμο, όταν δεν έχω ως βάση ότι πρέπει να σεβεται την περιουσία του άλλου. 'Ε, παιδί μου;

Η Φωτεινή έσκυβε το κεφάλι και δεν άποκρινόταν. Η Μυρσίνη έκανε πίσω από την πλάτη της ένα νόημα άτελειψίας στην κυρία Τύχου. Αυτή συνέχισε, χωρίς να χάσει το χαμόγελό της:

— Δε μιλās, αλλά είμαι σίγουρη ότι τα παραδέχεσαι αυτά που σου λέω. Πάλι έμεινε ακίνητη ή Φωτεινή, σαν άγαλμα.

— Τί σκέπτεσαι να κάνης τώρα; ρώτησε μάλλον άπότομα ή κυρία Τύχου.

— Θέλω να εργαστώ! άποκρίθηκε γρήγορα ή κοπέλλα.

Με μιάς το πρόσωπό της ζωήρεψε, τα μάτια της άστράψαν.

Η κυρία Τύχου χαμογέλασε πιο εύχαριστημένη.

— 'Επί τέλους! Νά που κατάφερα να σου άποσπάσω την επιθυμία σου. Θέλεις να εργαστή. Περιήφηση! Οι γονείς σου έχουν αντίρρηση σ' αυτό το πράγμα;

— Δεν έχω γονείς! άποκρίθηκε γρήγορα ή μικρή.

Η κυρία Τύχου κατσούφιασε.

— Πώς δεν έχεις γονείς; 'Εχεις θετούς γονείς και μάλιστα πολύ καλούς, πολύ άφοσιωμένους...

— Τους ξέρετε; ρώτησε γρήγορα ή Φωτεινή.

— Πώς. Μίλησα μαζί τους.

— Οι γονείς μου—οί θετοί γονείς μου—δε με θέλουν πιά. Το είπαν καθαρά. Θέ- λουν ν' ακυρώσουν την υιοθεσία.

— Αυτά δεν γίνονται. 'Εννοία σου, άλ- λαςαν γνώμη. Τους μίλησα εγώ, τους παρέστησα ότι δεν γίνονται αυτά. Σε περι- μένουν λοιπόν με μεγάλη εύχαρίστηση.

Η Φωτεινή πήδησε.

— Νά ξαναπάω στο σπίτι τους; 'Οχι! Ποτέ!

Σούφρωσε τα φρύδια της ή κυρία Τύχου.

— Το λες με τόσο πάθος αυτό, παιδί μου! Γιατί;

— Δε θέλω να πάω ξανά σ' αυτό το σπίτι, προτιμώ να με σκοτώσετε παρά να πάω ξανά εκεί. 'Αφήστε με εδώ, στη φυλακή.

Αυτό δε γίνεται. Η φυλακή δεν είναι άσυλο, είπε κρούα, αυστηρά, ή κυρία. Δεν είναι δυνατόν να διατρέψη το κράτος κο- ρίσια τεμπέλικα, και δύστροπα.

— Δεν είμαι τεμπέλα. Θέλω να εργα- στώ!...

— Μπορείς να μου εξηγήσης γιατί δε θέλεις να ξαναπάς στο σπίτι σου;

— Δίστασε ή Φωτεινή. 'Επειτα, σούφρωσε τα χείλη της, έσκυψε το κεφάλι της και δε μίλησε.

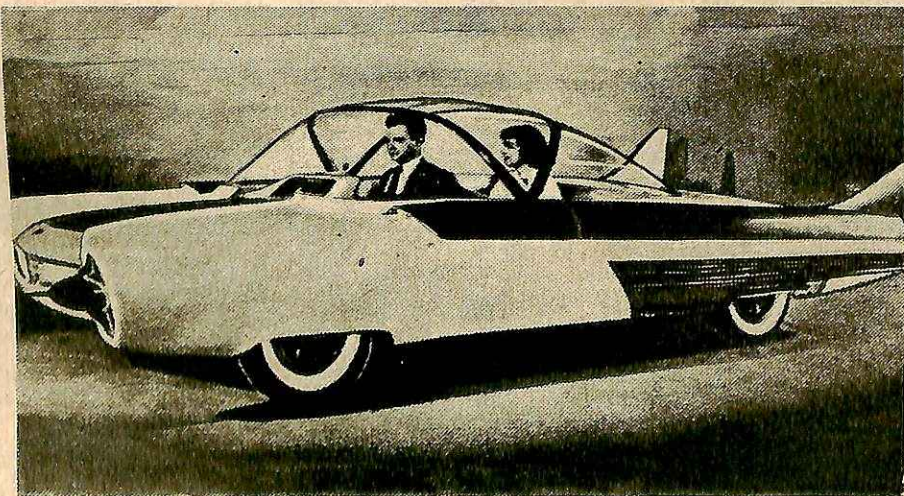
— Δεν θα μού άπαντήσης;

— Δε θέλω! άκούστηκε πεισμαμένη ή άπαντήση.

Η Μυρσίνη κι' ή κυρία Τύχου κυττά- χτηκαν. 'Επειτα άντλήλασαν μερικές λέξεις μουστικά.

— 'Ακουσε, είπε επί τέλους ή κυρία Τύ- χου. Θά υποχωρήσω σ' αυτή σου την επι- θυμία. Κι' ή κυρία Βένεγα δεν σε θέλει υπ' αυτούς τους όρους. Μόνον αν έδειχνης αληθινή μετάνοια για τη πράξη σου και για το φέρεσίμό σου, θα σε δεχόταν. Κι' αυτό θα ήταν μεγάλη της καλωσύνη, έπειδη εί- ναι αλήθεια ότι τους ντρώπισαες μ' αυτό πούκανες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΜΕ ΡΑΝΤΑΡ

Στην έφετεινή μεγάλη έστια έκθεσι αυτοκινήτων του Σικάγου, ή «Φόρντ» παρουσίασε το άνωτέρω αυτοκίνητο, που δεν πρόκειται προς το παρόν να κατασκευασθί σε μεγάλη κλίμακα και να διατεθί στο έμπόριο. Το μεγαλύτερο μέρος της καροσερί είναι από δια- φανή πλαστική ύλη στο δε πίσω μέρος του έχει μία κεραία ραντάρ, που έπικοινωνει μ' ένα καντράν, τοποθετημένο μπροστά στο βολάν και πάνω στο όποιο έμφανίζονται από άπόσταση άρκετών έκατοντάδων μέτρων τα διάφορα έμπόδια, που πρόκειται να συναντήση στο δρόμο του ο οδηγός. Φυσικά ή έγκατάστασις αυτή κάνει την τιμή του αυτοκινήτου πολύ άπρόσιτη!...

ΤΑ ΤΕΤΡΑΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ

Οι περίφημες τετράδυμες άδελφές Μπάτζετ από το Κάλβεστον του Τέξας της 'Αμερικής έχουν, πράγματι, καταπληκτική όμοιότητα μεταξύ τους. Η Τζεραλντίνα, ή Τζόις, ή Τζόαν, και ή Τζάννιτ (έξ άριστεράν προς τα δεξιά) είναι σήμερα 16 χρόνων και φαίνεται ότι με την όμοιότητά τους θα φέρουν σε δύσκολη θέσι τους μελλοντικούς θαυμαστές των, όπως συνέβαινε ως τώρα με τους γονείς τους, τους συγγενείς, τους δασκάλους και τις φίλες τους. Η κ. Μπάτζετ, όταν ήσαν μικρές (κάτω άριστερά) για να τις ξεχωρίση σημείωνε πάνω στα ρούχα τους ολόκληρο το όνομά τους, γιατί έχουν όλες και το ίδιο μονόγραμμα.

ΘΕΑΓΕΝΗΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

19ον

— Περσίννα! φώναξε σ'ε κα-
ποια στιγμή. Στάσου... Είμαι έ-
τοιμος να τ'ο παραδεχθώ κι' έχω
πώς η πεντάμορφη αυτή κοπέλλα
είναι παιδί σου. Αλλά, πώς θα μου απο-
δείξεις ότι είναι και δικό μου παιδί; Τίνος
είναι δυνατόν να μοιάζει;

— Πρόσταξε να φέρουν άμέσως από τ'
ανάκτορα τόν πίνακα που παριστάνει τόν
Περσέα και τήν 'Ανδρομέδα, είπε η γυναίκα.
'Η διαταγή εκτελέστηκε στη στιγμή. 'Ο
πίνακας παρουσιάστηκε μπροστά στα έκ-
πληκτα μάτια του πλήθους. 'Ο 'Υδάσπης
κύτταζε μία τήν Χαρίκλεια, μία τήν 'Αν-
δρομέδα που κατέβαινε από τ'ο βράχο, ό-
που τήν είχαν δέσει.

Σήκωσε τ'α χέρια του στον ούρανό.
— 'Ηλιε! φώναξε δυνατά. 'Σ' ευχαριστώ
που μου φανέρωσες τήν αλήθεια. Ναι, πρα-
γματικά, αυτή η κοπέλλα είναι κόρη μου!...
'Η Χαρίκλεια έτρεξε και φώλιασε στην
αγκαλιά του πατέρα της. 'Ενοιωσε δυό δά-
κρυα να κυλάνε στα μάγουλά της, από τ'α
μάτια του βασιλιά.

Μετά τις πρώτες στιγμές της χαράς ό-
μως ό 'Υδάσπης φάνηκε να μαρμαρώνει.

— Σ'ας προσφέρω τήν κόρη μου θυσία!

Κι' ενώ η γυναίκα του κι' η κόρη του τόν
κύτταζαν παραξενημένες, σήκωσε τ'ο χέρι
του και επέβαλε σιωπή στο πλήθος.

— Λαέ της Αιθιοπίας! είπε με σταθερή
φωνή. Είσαστε μάρτυρες για τ'ο θαύμα που-
γίνε σήμερα. Οί θεοί μου στέλνουν τήν κό-
ρη μου, με τρόπο παραξενο. 'Εγώ όμως εί-
μαι πρώτα βασιλιάς κι' έπειτα πατέρας.
'Η Χαρίκλεια θα θυσιασθή στο βωμό, όπως
είναι τ'ο έθιμο.

— Όχι! Όχι! φώναξαν όλοι. Όχι, 'Υ-
δάσπη! Δεν υπορείς να θυσιάσεις τήν κόρη
που σου στέλνουν οί θεοί.

Ο βασιλιάς σήκωσε τ'α χέρια του με
ανάκουφισι.

— Έσείς τ'ο θέλετε, έσείς τ'ο αποφασί-
ζετε. Λοιπόν, Χαρίκλεια! Είσαι ελεύθερη...
Είσαι η αγαπημένη μου κόρη... Ξέχασε ό-
λες σου τις δυστυχίες. Από αυτή τήν στι-
γμή τ'ο παλάτι είναι δικό σου, κι' όλοι μας
είναι θησαυροί κι' όλη μας η δύναμι.

Τ'ο πρόσωπο της κοπέλλας έγινε ξαφνικά
πολύ σοβαρό.

— Ναι, πατέρα μου, θα τή βλέπης τήν
ετυχία. Αλλά μ' έναν όρο...

— Να τόν άκούσω.

— Να χάρισης τή ζωή του νέου, που
θέλεις να θυσιάσης. Τότε θα με όης κι' έ-
μένα εύτυχισμένη.

Ο βασιλιάς τάράχτηκε.

— Είσαι τρελής, κόρη μου! 'Ο κόσμος
έδώ με μεγάλη δυσκολία ξεφεύγει από τις
παραδόσεις. Δεν μπορεί να πείσω τ'ο λαό
ότι μπορεί να γλυτώσει κι' ό Θεαγένης.

— Τότε θυσιάσε με κι' έμένα, είπε η κο-
πέλλα κι' έκανε ένα βήμα προς τ'ο βωμό.

Η Περσίννα τήν τράβηξε από τ'ο χέρι.

— Κορούλλα μου αγαπημένη!... Δεν με
λυπάσαι; Δεν ύπακούω έγω για σένα;

Σ'έ λίγο όμως έξω από τή σκηνή τ'ο πλθ-
θος έβγαλε μία κραυγή. 'Η Χαρίκλεια κί-
ρωσε.

— Μάνα, έχε γεια... φώναξε. Είμαι κι-
γορη πώς τ'ο πλήθος φώναζε, όταν σκότω-
σαν τόν αγαπημένο μου!...

Γρήγορα σάν έλαβαν, άρχισε να τρέ-
χη προς τ'ο βωμό.

Τ'ο μαχαίρι της θυσίας βρισκόταν εκεί.
Με χέρι γρήγορο τ'ο άρπαξε η κοπέλλα.
Μόλις πρόλαβε ό 'Υδάσπης να τή συγκρα-
τήσει.

Κάι τής έδειξε κάτι μακριά.

Στήν άρχή δεν κατάλαβε η Χαρίκλεια.
— Ένα όνομα όμως τήν έύπνησε.

— 'Ο Θεαγένης! 'Ο Θεαγένης!...

Τ'ο πλήθος άάλαξε. Κάτι ζυγώσε από

τήν πεδιάδα. Κάτι πούτρεχε... Και τότε μο-
υάνα διέκρινε η Χαρίκλεια τ'ο ήταν.

Διασκευή: Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Τ'ο θαύμα

Είδε πρώτα ένα άλογο να τρέχει. 'Απά-
νω του βρισκόταν ό αγαπημένος της. Χω-
ρίς σέλλα, χωρίς χαλινάρι, κρατιόταν μω-
νάχα από τή χαιτή του ζώου. Δίπλα του,
βγαδοντας άφρους από τα ρουθούνια του
έτρεχε ένας μαινόμενος ταύρος.

— Δεν είδες τί έγινε; τής ψιθύρισε ό πα-
τέρας της. 'Ο ταύρος αυτός που ήταν πρω-
τομαγιάς για τή θυσία, ξέφυγε. 'Ο οίνος
αυτός είναι φοβερός. 'Ο κόσμος παρέλυσε
από τ'ο φόβο, μόλις είδε τ'ο μαινόμενο ζώο
να τ'α ποδοπατή όλα και να φεύγει. 'Ο Θεα-
γένης όμως δεν τάρχαζε. Γρήγορος πήδησε
άπάνω σ' ένα από τ'α άσπρα άλογα, που
προορίζονται για τή θυσία κι' αυτά και κα-
θώς βλέπεις κυνηγεί τόν ταύρο.

Έκείνη τή στιγμή ακριβώς ό Θεαγένης
στάθηκε αντίκρου στον ταύρο. Αυτός άωλη-
σε με τ'α κέρατα κατεβασμένα, έτοιμος να
τρυπήσει τ'ο ζώο. Τότε έγινε κάτι που προ-
κάλεσε τόν ένθουσιασμό του πλήθους. 'Ο
Θεαγένης νύσטרψε από τ'ο άλογο του και
με μία κίνησι βρέθηκε άπάνω στο σβέρκο
του ταύρου. Τ'ο άλογο έφυγε καλπάζοντας.

Τ'α χέρια του παλληκαριού τυλιχτηκαν
γύρω από τ'α κέρατα του ζώου. 'Ο ταύρος
τιναζόταν, έκανε σάν τρελλός για να ξε-
φορτωθή τόν αναπάντεχο καβαλλάρη του.
'Ο Θεαγένης όμως έσφιγγε, έσφιγγε τα χέ-
ρια του. Σ'ε μία στιγμή, ό ταύρος σωριά-
στηκε κάτω. 'Ακούμπησε τ'ο κεφάλι του στο
χώμα. 'Ετρεξαν τότε μερικά και κατώρ-
θωσαν να δέσουν τόν ταύρο. Και τόν έφε-
ραν ταπεινωμένο στο βωμό, ενώ τ'ο πλθ-
θος άλάλαζε μ' ένθουσιασμό.

— Θεαγένη! Θεαγένη! φώναξε κι' η Χα-
ρίκλεια.

— Όρμησε άνάμεσα από τ'ο πλήθος και
ρίχτηκε στο λαμό του αγαπημένου της.

— Κανένας δεν θα σ' άγγίξει, τού είπε.

Πρώτα θα σκοτώσουν έμένα!

Και τ'α μάτια της σπινώθηκαν προκλη-
τικά στον πατέρα της.

Ο 'Υδάσπης φαινόταν παραγμένος. Κύτ-
ταζε τ'ο νεό με θαυμασμό και έννομοσύνη.

— Θεαγένη, είπε. Είναι αλήθεια ότι μάς
έσωσε από ένα μεγάλο κακό. Δεν ήθελα να
μάς φύγει ό ταύρος τήν ώρα της θυσίας. Θα
ήταν φοβερό. Αλλά κι' έσύ πρέπει να θυ-
σιαστής...

— Ένας ιερέας τότε προχώρησε.

— Προσέξτε, είπε. Τ'ο κακό που θα γι-
νόταν, άν ξέφευγε ό ταύρος τή θυσία ήταν
πολύ μεγάλο. Πριν θυσιασούμε λοιπόν αυ-
τό τ'ο παλληκαρι, πρέπει να εξακριβώσουμε
τί σχέση έχει με τήν κόρη του βασιλιά.

Γιατί άν είναι άντρας της, ποτέ δεν έπιτρέ-
πεται να τόν θυσιάσουμε!

— Άν είναι άντρας της φυσικά, δεν πρέ-

πει να τόν θυσιάσουμε! φώναξε ένας σεβά-
σιμος γέροντας. Αλλά ποιος μπορεί να τ'ο
πιστοποιήσει αυτό;

— Έγώ! ξεφώνισε η Χαρίκλεια. Είναι
άντρας μου. Τ'ο λέω και τ'ο φωνάζω! Παίρ-
νω τούς θεούς μάρτυρες!

— Οί θεοί δεν κατεβαίνουν στη γή να
μαρτυρήσουν! είπε ό γέρος δύσπιστος.

Ο δεύτερος πατέρας που σώζει

Αξαφνα, άκούστηκε μία βαρεία έπιβλη-
τική φωνή:

— Αυτός είναι ό κακούργος που μούκλε-
ψε τήν κόρη μου! Αυτός είναι που τήν έκα-
νε γυναίκα του, παρά τή θέλησί μου, παρά
τούς νόμους τής φιλοξενίας!

Ο κόσμος παραμέρισε για ν' άφήση τό-
πο να διαβή ένας άσπρομάλλης γέρος.

— Ο Χαρίκλεις! ψιθύρισε η Χαρίκλεια,
κι' αισθάνθηκε τ'α γόνατά της να λυγνύναι.

— Θάρρος! άποκρίθηκε ό Θεαγένης. 'Ι-
σως νάρχεται για καλό.

— Τόν στέλνουν οί θεοί για να με τι-
μωρήσουν. Τώρα αυτός θα πείσει τόν κόσμο
να σ'ε σκοτώσουν. Τώρα χάθηκε κι' έγώ!

Ο Χαρίκλεις έρριξε μία σκοτεινή ματιά
στο ζευγάρι που στεκόταν αγκαλιασμένο,
έπειτα γύρισε στον 'Υδάσπη:

— Δοξασμένη βασιλιά, είπε. Έδώ, στην
πατρίδα σου βίσκω τήν κόρη μου! Έδώ
στην Αιθιοπία τελειώνουν τ'α βάσανα ένός
πατέρα πουσχισή τή θάλασσα, που πέρασε
βουνά για να βρή ένα άρπαγα και μία κόρη
όχαρίστη. Τώρα όμως που, τή βίσκω, ό
θυμός μου για τήν κόρη μου σβύνει. Αυτόν
όμως θέλω να τόν τιμωρήσης παραδειγμα-
τικά...

— Είναι άντρας της αυτός; ρώτησε γρή-
γορα ό 'Υδάσπης.

— Άντρα της παρά τή θέλησί μου! ά-
ποκρίθηκε ό Χαρίκλεις.

— Τ'ακούσατε; φώναξε η Περσίννα. Εί-
ναι άντρας της.

— Όστε δεν ύπάρχει λόγος να θυσια-
στή! είπε ό 'Υδάσπης με άνακούφισι.

— Δεν ύπάρχει λόγος! Να ζήσουν ευτυ-
χισμένοι! φώναξε ό λαός.

Ο 'Υδάσπης πήρε τούς δυό νέους από
τ'ο χέρι κι' επιβάλλοντας στο πλήθος σιω-
πή, φώναξε:

— Έγώ ό βασιλιάς της Αιθιοπίας, παν-
τρεύω και με τούς δικούς μας νόμους τούς
δυό αυτούς νέους που αγαπιούνται. Έγώ ό
δυό αυτών της Αιθιοπίας παροχωρώ τ'ο α-
ξίωμά μου τού ιερέα του 'Ηλιου στον άν-
τρα της κόρης μου. Και διορίζω τήν Χαρί-
κλεια ιέρεια της Σελήνης, στη θέσι που εί-
χε πολλά χρόνια η μητέρα της.

— Να ζήσουν εύτυχισμένοι! φώναξε τ'ο
πλήθος.

Ο Χαρίκλεις κύτταζε με μάτια έκστατι-
κά. Τότε προχώρησε προς τ'ο μέρος του ό
'Υδάσπης γελαστός:

— Σεβάσιμη ιερέα του 'Απόλλωνα, είπε.

Είναι κόρη σου η Χαρίκλεια; Κόρη σου ά-
ληθινή;

— Όχι...

— Ε, τότε έλα μαζί μας, να γιορτάσου-
με τις χαρές τους. Και θα σου τ'α έξηγησω
όλα.

Δειλά - δειλά, πίσω από τήν πλάτη του
πατέρα της, η Χαρίκλεια πήγε και φίλησε
τ'ο χέρι του Χαρίκλεις. Από τ'ο άλλο μέρος,
κι' ό Θεαγένης τού πήρε τ'ο άλλο χέρι.

Τ'α μάτια του ιερέα του 'Απόλλωνος
βούρκωσαν.

— Κι' άν σ'ας συγχωρήσω, τί όφελεί;

Μου καταστρέψατε τή ζωή μου...

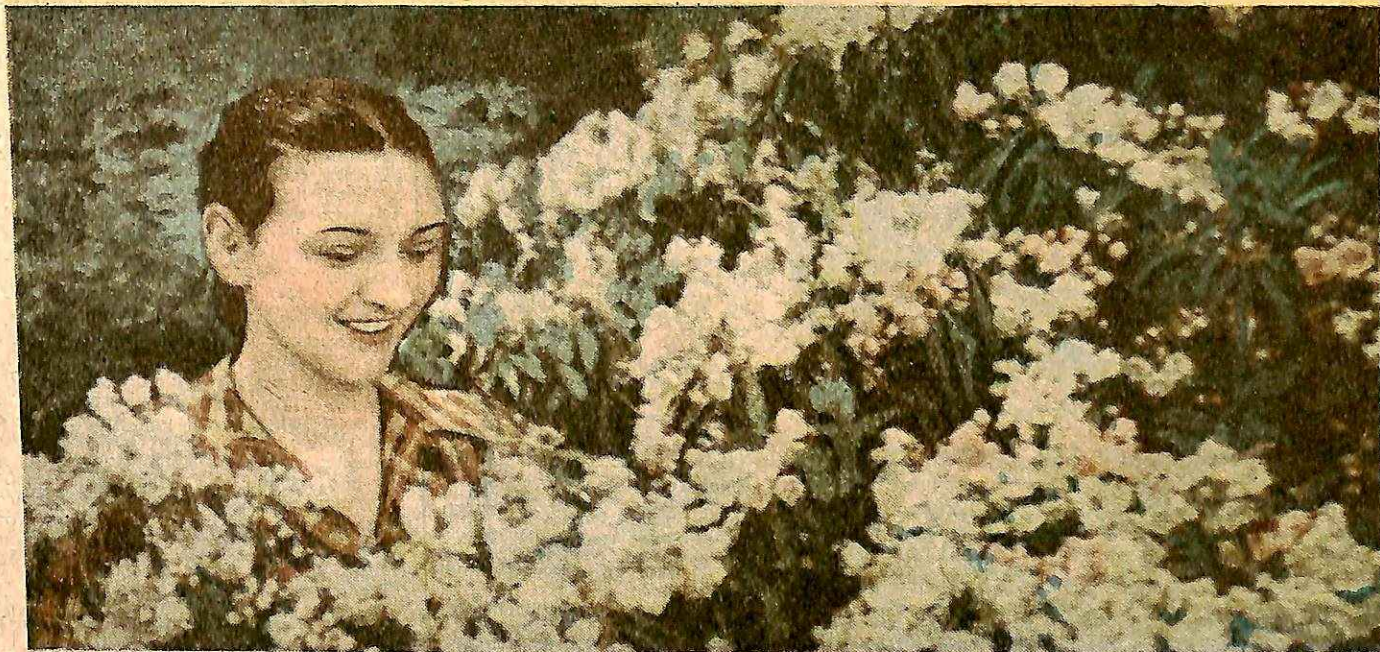
— 'Υπάρχει κι' έδώ νόος τού. Κι' άν δεν
νος, είπε η Περσίννα γελαστή, η χώρα μας,
σου φαίνεται άποικιστική η χώρα μας...

Χαρίκλεις, μπορείς να μείνης μαζί μας...

— Και θα είσαι κι' έσύ όπως πάντα ό
δεύτερος πατέρας μου, είπε η Χαρίκλεια.

— Ο πατέρας μας, δώδωσσε ό Θεαγέ-
νης, λάμποντας από χαρά.

ΤΕΛΟΣ

Με άνθη... περιωπής θα σχηματίσετε τ'ο μαγιάτικο στεφάνι σας

Η ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΓΙΟΡΤΗ ΜΑΣ

Πρωτομαγιάτικες άναμνήσεις

ΘΥΜΟΥΜΑΙ. Όσο περνούν τ'α χρόνια, τόσο πυκνώνουν τ'α σύννεφα
τών άναμνήσεων. Παραμονή Πρωτομαγίας και τότε. Είναι άρα γε
ή παρόδος του χρόνου που μάς κάνει να βλέπουμε διαφορετι-
κά τ'ο χτες, ή μήπως έχουν άνατράπη οί συνήκες τής ζωής μας;

Και τ'ο ένα και τ'ο άλλο.

Ήταν ή 'Αθήνα τού καιρού εκείνου. Μή ζητάτε χρονικούς προσδιο-
ρισμούς, να ζήτε. Μία φορά κι' έναν καιρό... Τότε που ή πρωτεύουσα λε-
γόταν άστυ ίσως και δεν άριθμούσε περισσότερους από διακόσιους χι-
λιάδες κατοίκους. Καθόσουν στα 'Εξάρχεια και σ'ε ρωτούσαν με άπο-
ρία: «Τόσο μακριά πήγες να κατοικήσης;» Ακριό σημείο τ'ο Μουσείο.
Από και και πέρα ή έξοχη. Σαποπώλεια κατά μήκος τής όδου Πατη-
σιων. Έδώ κι' εκεί να απαντήσετε κανένα σπιτι. «Είσ τήν επί τής ο-
δού Πατησίων έσοικην βίλλαν...», έγγραφαν οί έφημερίδες. Από τ'ο
τέρμα δέ Πατησίων, εκεί όπου βρισκείται σήμερα ή Νέα φιλαδέλφεια,
απλώνονταν ή ύπαιθρος. Μή ρωτάτε για άσφαλο. Δε τόν άσφαλτο ή
σκηνή, που αναπτυσσόταν σ'ε γκρίζο νέφος όταν περνούσαν τ'α μινιπάνια...
Παραμονή και τότε Πρωτομαγίας. Τήν όδου Πατησίων δέ διασχίζατε
για να φθάσετε στην 'Αλυσίδα που ήταν ή Μέκκα τών εορταστών. «Ψυ-
χη μου στα Πατήσια!» 'Η 'Εβέρ. Προς αυτή κατευθύνονταν ή 'Αθήνα.
«Η κυκλοφορία τών τροχιοδρόμων, λόγω τής εορτής παρατείνεται με-
χρι πρωίας ή αδιακόπη κίνησι. Η μικρή πολιτεία που ξεκινούσε με τ'α
χαλικά, με τούς γέρους, με τούς νέους και με τις καλαθούρες, για να
υποδεχθή τήν Πρωτομαγιά, άδράψατε πάλιν έρσασί ευδαίμονες ναρι-
σιούσης, έρχινε τ'ο σύνθημα ή ποιητής. Τώρα, άν οι νάρκισσοι προτι-
μούν από τ'ο Μάιο ψυχρότερος μήνας είναι θέμα που δεν άνέκοιπε τ'ο
ζήλο τών εορταστών. Ρωμαντισμοί, έξαισεις τής νεότητος, τραγουδί, οι-
νοποσία, και τις πρώτες ώρες άνοστοκλιόται και τρικλίζοντας έπιστρέ-
φον στην πόλι τους.

Οί παλαιοί καιροί. Δεν είχε γίνει ακόμα «έργατική» ή Πρωτομαγιά.
Τών νεώτερων χρόνων έθιμο είναι τή μερα αυτή ν' άπονέμουμε τιμές
στην εργασία. Παγκόσμια γιορτή... Πώς να τήν άγνοήσουμε και σ'
αυτή τή μορφή της; Με τ'ο μαγιάτικο λουλουδι στη μπουτονιέρα, θα
παρούμε μέρος στην άπονομή τιμών στον άνθρωπινο μόχθο. Με βαρεία
υποκλασι έμπρος στον ιδρώτα τών εργαζομένων. Ευλάβεια σ' εκείνους
που σκύβουν στην προσπάθεια. Ένας χαίρετισμός στην εργασία. Όχι
γιατί είναι άφραια, όχι γιατί είναι διασκεδαστική, αλλά γιατί δεν έπι-
νοήθηκε, ακόμα ό τρόπος με τόν όποιο θα μπορή κανείς να ζή χωρίς
να εργάζεται. Η εργασία σάν εργασία χαρά δεν είναι. Δεν εργάζον-
ταν οί πρωτομάστορες στον Παρθένισο. Έπιασαν δουλειά, όταν ύστερ
από τ'ο αμάρτημα τούς άπέπεμπε ό Θεός από τόν Παράδεισο. Όρη και
κατάρτα τού 'Υψίστου. «Με τόν ιδρώτα του προσώπου σας θα τρώτε τόν
άρτο σας».

Όσο νάρθη έποχη — δεν θα βρισκόμαστε έμετα τότε στη γή — που
ή έπιστημη θ' άπαιλάξεν τόν άνθρωπο από τ'ο βάρος τής δουλειάς. Δε
τήν έποχή όμως εκείνη, μοιρά τών θνητών είναι να πληρώνουν με τήν
εργασία τούς προποριστικό αμάρτημα. Είναι βέβαια μερικά που, ευ-
νοημένοι από τήν τύχη, έχουν τήν δυνατότητα να βγαίνουν από πάνω
τους τ'ο φορτίο τής δουλειάς. Έλαχιστο έμπρος στον γόκο τών άλλων
που είναι δεμένοι στο μαγγανοπήγαδο τού επαγγέλματος τους.

Δε γιορτάζουμε λοιπόν τήν εργασία σάν κάτι εύχαριστο. Ευχαρίστη
αυτή ή ίδια δεν είναι. Ποιά εύχαριστησι μπορεί να βρίσκει ό άνθρωπος
που σκάβει τ'ο χώμα, που κατεβαίνει σ'ε μεταλλεία, που ρίχνει καρβού-
να στη φωτιά, σπάει πέτρα, καθαρίζει τα ξένα παπούτσια, ριχνάει
στο πέλαγος τών νομμερων, σερβίρει καφεδες, καθαρίζει βόθρους, κό-
βει εισιτήρια στα λεωφορεία...

Μή μου πείτε διασκεδαστική τή δουλειά που έχει τή μορφή βιοπάλης.
Αν τιμούμε όμως τήν εργασία είναι γιατί αυτή μάς εξασφαλίζει τ'α
μέσα τής ύπαρξέως.

Κάτι ακόμα πιο σπουδαίο: μάς εξασφαλίζει τήν αξιοπρέπεια και τήν
όπερηφάνεια. Χαρά μέσα τής ή εργασία δεν έχει. Η χαρά άρχίζει,
όταν ύστερα άπ' αυτήν επιστρέψετε στο σπίτι σας και όπτε ότι ό μό-
χος σας γίνεται πηγή τής ζωής του μικρού κόσμου που σχηματίζει
τήν οικογένειά σας: τής μητέρας, τής γυναίκας, τού παιδιού, τής ά-
δελφής, όλων εκείνων που περιμένουν από τ'α χέρια σας τή συντηρησι
τους. Τότε φουσκώνει τ'ο στήθος σας από άγαλλιασι και εύλογείτε τήν
εργασία στην όποια όφείλετε τήν ύπστασί σας.

Μ' αυτή τήν έννοια χαίρετιζουμε τή δουλειά. Και με μία έννοια ά-
κόμα: να σεβάσθ ή εργαζόμενος τις ύποχρεώσεις που έχει άπέναντι
τής εργασίας, αλλά να σεβάσθ και ό εργοδότης τις ύποχρεώσεις άπέ-
ναντι τού εργαζομένου, και μέσα στα όρια τού δυνατού να τού λιγο-
στεύη τ'ο μόχθο, να τού αύξήν τις άπολαύς.

★

Τιμή στην εργασία. Είναι όμως και μέρα τού λουλουδιού. Μή τ'ο π-
ραμελούμε κι' αυτό. Και τ'ο λουλουδι γιορτάζει σήμερα. 'Οφείλουμε
και σ' αυτό τ'ο χαίρετισμό μας. Στο λουλουδι πολυτελείας που ποσάει
πίσω από τ'α κρυστάλλα τού ανθρώπου. Έργο τής φύσεως και προ-
παθεία τού ανθρώπου. Συνδυασμένη ένέργεια τών δυό παραγόντων,
καρπός επιμελημένης άνατροφής, πρώτον τής ανθρώπινης που συμπλη-
ρώνει και τελειοποιεί τή φύσι. 'Ο προ έκαστο έτών άνθρωπος, άν έρχο-
ταν σήμερα στον κόσμο μας, θαμενε καταπληκτικός έμπρος σ'ε μια από τις
ποικιλίες που έπέτυχε ό άνθρωπος με τήν άσμιεί του στο έργο τής
δημιουργίας.

Αλλά — για να μη σας κρύψω τή σκέψι μου — περισσότερο από τ'α
άνθη πολυτελείας, ή ψυχή μου τή μερα αυτή άγκαλιάζει τ'ο αγριολού-
λουδο. Τ'ο μόνο που μένει ακόμα στη φυσική του κατάσταση: Άνθευτο,
στην ίδια μορφή, στο ίδιο σχήμα, στο ίδιο χρώμα, στο ίδιο μέγεθος,
τ'ο με τ'ο ίδιο άρωμα, έτσι όπως μάς τ'ο παρέδωσε ό Πλάστης, όπως τ'
είδαν, τ'ο μύρισαν, τ'ο χάρηκαν, οί πατέρες και οί πατέρες τών πατέ-
ρων μας.

Όσο κι' απάράλλακτο σ'ε όλους τούς αιώνας. Άφανείς στρατιώτες,
ή σερμη και άνώνημα μαζί στην κοινωνία τών λουλουδιών. Δεν ποζά-
ρουν, δεν έχουν αξιώσεις, δεν φιλοδοξούν να τοποθετηθούν στο άνθο-
δοχείο σας. Σ' τή γή θα μείνουν, πάνω στο χώμα που τ'α γέννησε, θα
γείρουν τ'ο κεφάλι ύστερ' από τή συντομή ζωούλα τους, έκτος άν περά-
σετε και τ'α πατήσετε με τ'α πέλματά σας.

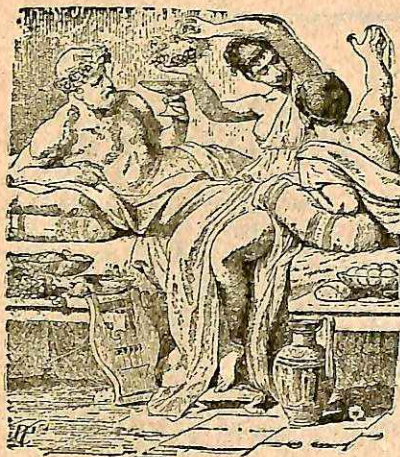
Ταπεινά και πιθηρχικά δέχονται τή μοίρα τους. Άγνωστα στους
πολλούς. Αμυβέλλω άν και οί βοτανολόγοι τ'α ξέρουν ένα - ένα με τ'α
όνόματά τους. Ξέρουμε τ'ο χαμομήλακι, ξέρουμε τή μαργαρίτα, ξέρουμε
τ'ο κρινάκι... Φτωχά γνώσεις έμπρος στις άπαιρητες ποικιλίες. Και
είναι τ'ο καθένα τους έργο τέχνης. Ποιός λεπτολόγος καλλιτέχνης καθί-
σε και τ'α δούλεψε;

Σκύψτε, έτσι για γούστο, πάνω σ' ένα οποιοδήποτε άνθος τού ά-
γρου. Σκύψτε να τ'ο τεχνολογήσετε, και θα μείνετε έκστατικός έμπρος
στη σοφία του δημιουργού του.

Ανώνημοι διακοσμητές, κέντησαν τ'ο χώμα τής άνοίξεως, βλάστησαν
πάνω σ'ε βράχους, άνάμεσα σ'ε ρωγμές, άπλώσαν περαιοκούς ταπητες σ'ε
βουνά και σ'ε κάμπους, κάλυψαν τ'α γυμνά, έξαφάνισαν τις άσχημες,
έκαναν τ'ο άρσίο να φαίνεται ώραιότερο, έκαναν τ'ο άσχημο να φαίνε-
ται όρατο.

Ξέρω. Με άνθη... περιωπής θα σχηματίσετε τ'ο μαγιάτικο στεφάνι
σας. Όταν όμως θα πάρετε τ'ο όρδιο τής έξοχής, μη άρνιθήτε μία
θωπεία τών ματιών στο αγριολούλουδο, που πιστό στην προαιώνια πα-
ράδοσι, εξωραίζει τήν πλάσι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Στά συμποσία φορούσαν στεφάνια
από τριαντάφυλλα...

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ στην αρχαιότητα

Τὰ ροδοπέταλα του Δομιτιανού

Τὰ τριαντάφυλλα, τὰ ποιητικά αὐτὰ λουλούδια, πού συμβολίζουν τὸν ἔρωτα καὶ τὴν χαρὰ, ἔχουν πατρίδα τους τὴν Ἀριενία.

Εἶνε ἐξακριβωμένο ὅτι τὰ τριαντάφυλλα βρέθηκαν γιὰ πρώτη φορά σὲ ἀφθονία στὸ λεκανοπέδιο τοῦ Ἰλ-
ράν, σὸν ἀνατολικὸ Κaucasus καὶ στὸ Κουρδιστάν.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Πέρσες στὴν ἀρχή, δὲν ἤξε-
ραν τὰ τριαντάφυλλα.

Στὴν Ἑλλάδα ὡς ἀπαντῶνται ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια.

Ὁ Ὀμηρὸς π. χ. ἀναφέρει στὴν «Ἰλιάδα» ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἀλείβε τὸ σῶμα τοῦ Ἑκτορος μὲ τριαντάφυλλο-
λόδα.

Στὴν ἀρχὴ ἡ καλλιέργειά τους ἦ-
ταν περιορισμένη στὴν κυρίως Ἑλ-
λάδα καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία, κατό-
πιν ὅμως μεταφέρθηκε κί' ἐξω ἀπὸ
τὴς χώρες αὐτές.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα τὰ τριαντά-
φυλλα ἐμφανίσθηκαν στὴ Σικε-
λία. Ὁ βουκολικὸς μάλιστα ποιητὴς
Βίων ἀναφέρει ὅτι ἐκεῖ πρωτογενή-
θηκαν τὰ τριαντάφυλλα.

Ὁ Ὀβίδιος παρουσιάζει σὲ κά-
ποιο ποίημά του τὴν Περσεφὸν νὰ
κόβει ἕνα τριαντάφυλλο τὴ στιγμὴ
πού τὴν ἀρπάζει ὁ Πλούτων γιὰ νὰ
τὴν κατεβάσει σὸν Ἀδη.

Κατόπιν, ἀπὸ τὴν Ἱταλία τὸ
τριαντάφυλλο μεταφέρθηκε στὴν Αἴ-
γυπτο, ὅπου ἦταν γνωστὸ κατὰ τὴ
δυναστεία τῶν Φαραῶ καὶ ἀναφαί-
νεται ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολε-
μαίων.

Στὴ Ρώμη τὸ τριαντάφυλλο ἦ-
ταν δημοτικώτατο κί' ἐξυμνεῖται ἀ-
πὸ ὀλόκληρη σειρά ποιητῶν.

Γιὰ τοὺς Ἑλλήνας καὶ τοὺς Ρω-
μαίους τὸ τριαντάφυλλο ἦταν ἀντι-
κείμενο λατρείας, ὅπως κί' ὁ λωτὸς
παλαιότερα γιὰ τοὺς Αἰγυπτίους
καὶ τοὺς Ἰνδοὺς.

Μία ἀρχαία παράδοση ἀναφέρει
ὅτι ἡ πρώτη τριαντάφυλλιά φύτεψε
στὴ γῆ, τὴν ἡμέρα πού γεννήθηκε ἡ
Ἀφροδίτη ἀπὸ μιά σταγόνα νέκτορος
πού ἔπεσε ἀπὸ τὸ συμποσίον τῶν
θεῶν τοῦ οὐρανοῦ σ' ἕνα θάμνο.

Υπάρχει ὅμως καὶ μιά ἄλλη πα-
ράδοση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ
τριαντάφυλλο γεννήθηκε ἀπὸ μιά
σταλαγματιά αίματος, πού χύθηκε
ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἀδωνι, ὅταν
πληγώθηκε ἀπὸ ἕναν κάπρο.

Μία τρίτη παράδοση λέει ὅτι ἐνῶ
ἡ Ἀφροδίτη περνοῦσε ἀπὸ κάτι
σκληρὸς βάτους, γρατσοῦνίστηκε
καὶ ἀπὸ τὸ λίγο αἷμα τῆς, πού ἔ-
βαψε τὴ γῆ ξεφύτρωσε τὸ τριαντά-
φυλλο.

Τὸ τριαντάφυλλο, ὅπως εἰπάμε,
εἶνε κυρίως σύμβολο τοῦ ἔρωτος. Ὁ
Ὀβίδιος λέει ὅτι ἡ Ἀφροδίτη εἶχε
μερικά περιστέρια, πού ἔπαιρναν
ἀπ' τὸν κῆπο τῆς μπεκέτα τριαν-
τάφυλλα καὶ τὰ πῆγαιναν στοὺς ἐ-
ρωτευμένους.

Εἰσὶς τὰ τριαντάφυλλα ἦταν
στενά συνδεδεμένα μὲ τὴ ζωὴ τῶν
ἀρχαίων. Μ' αὐτὰ στεφάνωναν τοὺς
νικητὰς, μ' αὐτὰ στόλιζαν τοὺς τά-
φους, τριαντάφυλλα πῆγαιναν καὶ
πρόσφεραν στοὺς ναοὶ τῶν θεῶν.

Οἱ Ρωμαῖοι ὅμως ἀγαποῦσαν πῶς
πολύ κί' ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας τὰ
τριαντάφυλλα. Οἱ γάμοι τους καὶ
τὰ συμποσία τους πλημμύριζαν ἀπὸ
πολλὰ τριαντάφυλλα.

Δὲν στεφάνωνονταν δὲ μόνον οἱ
συνδαιτημονες μὲ τριαντάφυλλα, ἀλ-
λὰ κί' αὐτοὶ οἱ δούλοι, καὶ τὰ κύ-
πελλα καὶ τὰ φαγητὰ ἀκόμα.

Οἱ τοῖχοι τῶν αἰθουσῶν τους ἦ-
ταν ἐπίσης καταστόλιστοι μὲ τριαν-
τάφυλλα κί' αὐτὸ τὸ πάτωμα τῆς
τραπεζαρίας ἦταν σκεπασμένο μὲ
φύλλα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα.

Ἱστορικὸ ἔχει μείνει ἕνα γεῦμα
πού ἔδωσε ὁ αὐτοκράτορας Δομι-
τιανὸς χάριν τῶν φίλων του καὶ πού
τοὺς ἐστόλισε τὴ ζωὴ.

Οἱ συνδαιτημονες, στεφανωμένοι
μὲ τριαντάφυλλα, καθίσαν γύρω ἀ-
πὸ τὸ τραπέζι, πού δὲν φαίνονταν
κί' αὐτὸ ἀπὸ τὰ πολλὰ λουλούδια,
κί' ἔτρωγαν εὐχαριστημένοι. Ἐσφι-
κὰ, τὴν ὥρα πού βρίσκονταν πάνω
στὰ φρούτα τους, εἶδαν ν' ἀνοιγῇ τὸ
ταβάνι καὶ ν' ἀρχίξῃ νὰ πέφτῃ ἀπὸ
πάνω πυκνὴ βροχὴ ἀπὸ ροδοπέταλα.

Ἡ ἔμπνευσις αὐτὴ τοῦ οἰκοδε-
σπότη στὴν ἀρχὴ τοὺς ἔκανε νὰ ζη-
τωκραυγᾶσιν, μὰ ἔπειτα ἀκούστη-
καν φωνὲς τρόμου καὶ σὸ τέλος
τοὺς ἔπιασε ὁλως ἡ ἀπελπισία.

Τὰ ροδοπέταλα ἔπεφταν, ὅλο ἔ-
πεφταν, ἀτελείωτα καὶ πυκνά, τόσο
πυκνά, ὥσπου τοὺς σκέπασαν ὀλό-
κληρους, τοὺς ἔθαψαν κάτω ἀπὸ τὸ
βαρὺ ἄρωμά τους καὶ τοὺς ἐπνίξαν!

Ἐνας ἄλλος αὐτοκράτορας τῆς
Ρώμης, ὁ Ἡλιογάβαλος, συνέβριζε
νὰ γεμίζῃ τὴς στοῆς τῶν ἀνακτόρων
του μὲ τριαντάφυλλα, κρίνα, ὑάκιν-
θους νάρκισσους κλπ.

Τὰ τριαντάφυλλα ὅμως δὲν χρησι-
μεύαν μόνο γιὰ σκοπούς καλλωπι-
στικούς, ἀλλὰ εἶχαν καὶ θεραπευτι-
κὲς ἰδιότητες.

Πιστεύαν ὅτι κάποιον ὠρισμένο
ποτό, πού φτιαχνόταν ἀπὸ τριαντά-
φυλλα, μπορούσε νὰ σταματήσῃ τὴς
αἱμορροΐδας κί' ὅτι ὁ χυμὸς τους, ὅ-
ταν πινόταν, ἔκανε μεγάλον καλὸ σὲ
ὄσους ἔπασχαν ἀπὸ τὰ μάτια, τ'
αὐτιά κλπ.

Ἀναφέρουν, μάλιστα, σχετικῶς
ὅτι ἡ Ἀσπασία, ἡ περίφημη δέσποι-
να τῶν Ἀθηνῶν, ὑπέφερε στὰ νεῖτα
τῆς ἀπὸ ἕνα σπειρὶ πού εἶχε σὸ
πρόσωπό της.

Ὁ πατέρας τῆς πῆγε νὰ συμβου-
λευθῇ, σὸ τέλος, κάποιον ὀνομαστὸ
γιατρὸ τῆς ἐποχῆς του, ἀλλ' αὐτὸς
τοῦ ζήτησε ἕνα τεράστιον χρηματικὸ
ποσὸ γιὰ τὴν θεραπεία τῆς. Κί' ἔπει-
τα δὲν εἶχε τόσο πολλὰ χρήματα,
ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπρακτος.

Ἐτοί ἡ Ἀσπασία γύρισε μαζί
μὲ τὸν πατέρα τῆς σὸ σπίτι ἁ-
πλοποιημένη κί' ἀπὸ τὴ στενοχώρια
τῆς ἀνήσχηκε νὰ φάῃ καὶ κοιμήθη-
κε νηστική.

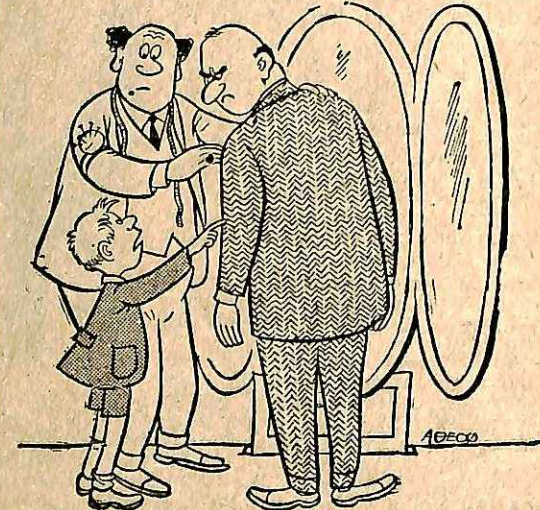
Στὸν ὕπνο τῆς τότε εἶδε νὰ πα-
ρουσιάζεται ἕνα περιστέρι, πού πῆ-
ρε μορφή γυναίκας καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ λυπᾶσαι, κόρη. Θὰ γί-
αντρεφῇς γρήγορα φτάνει νὰ πάρῃς
τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα πού
εἶνε ἀφιερωμένα στὴν Ἀφροδίτη, καὶ
νὰ τριψῇς καὶ νὰ βάλῃς τὴ σκόνη
ἀπάνω στὴν πληγὴ σου...

Ἡ Ἀσπασία ἀκολούθησε τὴ συμ-
βουλή αὐτὴ καὶ ὅχι μόνο γιαιτρεύτη-
κε ἀπὸ τὸ σπειρὶ τῆς, πού ἔ-
βαινε ἡ πῶς ὡμορφὴ γυναίκα τῆς ἐπο-
χῆς τῆς.

— Εἴσατε ἡ δεσποινίδα Βαγγελίτσα; Μὲ στέλ-
νει ὁ κύρ-Νίκος ὁ χασάπης νὰ σᾶς δώσω αὐτό!...
(τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Πατέρα, μὴν ἀγοράσῃς αὐτὸ τὸ κοστούμι!
Σκέψου ἐμένα πού θὰ τὸ κληρονομήσω...
(τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

— Νὰ πάρῃ ἡ δογὴ!... Εἶνε μιά ὥρα, πού κλεί-
σανε τὰ μαγαζιά καὶ ἡ Οὐρανία ἀκόμα ψάχνει γιὰ
παπούτσια!...
(τοῦ Ἀρχέλαου)

Ὁ Μάιος μᾶς ἔφτασε...

Μᾶς ἔφτασε καὶ πάλι, μὲ λουλούδια φορτωμένος,
μὲ πουλιὰ καὶ μὲ τραγούδια, χαρῶπος καὶ μυρωμέ-
(νος).
Χαρωποί, λοιπόν, οἱ πάντες, στὰ προάστεια τραπήτε,
καὶ στὰ πράσινα ταπέττα καὶ στοὺς πράσινους
(λειμῶνες)
νὰ ξεχάσετε, γιὰ λίγο, τοὺς βαρεῖς σας τοὺς χει-
(μῶνες)
καὶ γιὰ λίγες μόνον ὥρες
τῆς ψυχρᾶς τῆς ἐποχῆς μας νὰ ξεχάσετε τὴς μπο-
(ρες)!

Τὸ μεγάλο τῆς τὸ γλέντι ξαναστήνει ἡ φύσις ὅλη
καὶ κοντὰ τῆς σᾶς καλεῖ,
ἀναγνώσταί μου καλοὶ,
νὰ σᾶς κἀνῃ, αὐθρομήτως, τὴν καρδιά σας περιβάλει!
Πρὸς τὰ κεί, λοιπόν, τραβᾶτε κί' ἄς μὴ σκέπτεται
(κἀνεῖς)

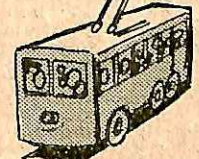
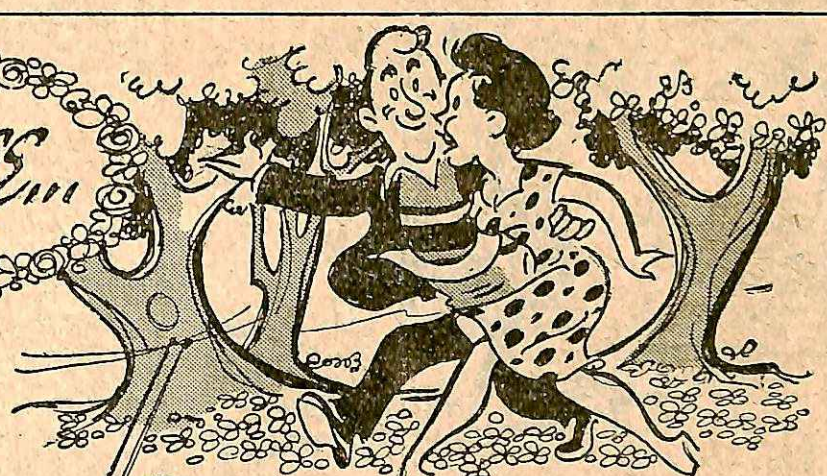
τί τραβᾶει ὀλοχρονίς.
Νὰ ξεχάσῃ, μ' ἄλλους λόγους, ὅτι μῆνες στὴ σειρά
τόν...τραβᾶει ἀπὸ τὴ μὴνῃ μαινομένη πεθερὰ
καὶ στὴν πλάτη του, «βαί-βαί»
καὶ υπερντάει τοῦ τραβᾶει!
Νὰ ξεχάσῃ ὅτι τραβᾶται μὲ μιά νέα θελκτικὴ
καὶ πολὺ... τραχηλική,
τῆς ὁποίας ἔχει χρέος νὰ τραβᾶ τὰ ξεῖδά της
καὶ τὰ παρατραγούδά της...
Κί' εἶναι τόσο χρεωμένος καὶ «πανὶ μὲ τὸ πανί»,
πού, χωρὶς ἀμφιβολία, καὶ «πανὶ μὲ τὸ πανί»,
ἡ ἀπάνω σὸ λαμὸ του θὰ τραβήξῃ τὸ σκοινί,
ἡ μὲ τόκους θὰ τραβᾶται καὶ μὲ τὴν Εἰσαγγελία!

Λησμονιὰ κερνᾷ ἡ φύσις σὲ λουλούδια ποτήρια,
καὶ μεθὰ ὅλο τὸν κόσμον μὲ τὰ μῦρα τῆς τᾶ
(μῦρια!)
Κί' ὅσοι μὲ μοιρολατρεία τὸν καιρὸ τους τὸν
γιὰ μιά νύχτα, φίλτατοί μου... μυρολάτρες ποῖπει
(περνᾶνε)
Ἔτσι μὲς σ' αὐτὴ τὴ μέθη καὶ σ' αὐτὴ τὴν εὐωχία,
λησμονᾷ κάθε πολίτης, μονομιᾶς, τὴν Δημαρχία,
πού τὸν βάζει κόντρα φόρους,
γιὰ νὰ φτιάξῃ, ὅπως λέει, κήπους, ἄλση, λεωφόρους
καὶ στοὺς δρόμους τὸν ταραίζει τοὺς...σκουπιδομυ-
(ροφόρους)!

Ζαλισμένος ἀπ' τὰ μῦρα, λησμονᾶς, γιὰ μιά βραδυά,
τῆς Ἀθῆνας τὴν καρδιά,
πού σου κάνει τὴν καρδιά σου μαύρη πίσσα κάθε
(βοᾶν)
μὲ τῆς Πάουερ τὸ μαῦρο κί' ἀνελέητο σκοτάδι!
Λησμονᾶς ἐκτός τοῦ σκότους καὶ τῆς μαύρης τῆς
(τῆς πίσσης)
καὶ τὰ κίτρινα τὰ τράμ της καὶ τὰ πράσινα ἐπίσης,
πού δὲν φρόντισε κανένας νὰ τὰ κἀνῃ πυροφάνι,
καὶ στὴν πόρτα τους κρεμᾶσαι, σὰν μαγικὸ στε-
(φάνι)!

Ἦρθε ὁ Μάιος ὁ μῆνας μὲ λουλούδια φορτωμένος
καὶ ταχέως κί' ἐσπευσμένως
ἐξω τρέξε, συμπολίτα, καὶ στὴν ὑπαίθρο ροδόλα,
νὰ τὸ οἶξῃς λίγο ἐξω στὴν πρασιά τὴν μυροδόλα...
Νὰ ξεπλώσῃς, δίχως ἔννοια, στὰ λουλούδια γαλιά,
ν' ἀπολαύσῃς τὰ ποικίλα καὶ τ' ἀμέτρητα μπουμπου-
(κια)
νὰ χαρῆς καὶ ν' ἀπολαύσῃς καλλικελάδα πουλιὰ
κί' αὐτομάτως νὰ ξεχάσῃς τὴς «ντιζὲς» καὶ
(τά... μπουζούκια)!

Τοῦ Μαγιοῦ αὐτὴ τὴ μέρα, τὴν ὥρα καὶ χρυσή,
τρέξε φίλιπε κί' ἐσύ,
στοὺς λειμῶνες καὶ στοὺς κήπους,
γιὰ νὰ δῆς — ἐκτός τῶν ἄλλων — καὶ τοὺς
(ὄνους καὶ τοὺς ἵππους,
πού μασσᾶνε χορταράκια σὲ λειβάδια γλοερὰ,
καὶ ποτὲ δὲν περμένουν ἀπὸ σένα, φουκαρά,
νὰ μπαφιάξῃς, νὰ ἰδοῦνῃς
καὶ σὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου, τὰ... σανά τους νὰ
(πληρώνῃς)!

Μὲ τραβᾶί, ταξὶ καὶ σοῦστες καὶ μὲ κάθε τύπου
(ρόδα...)
τρέξε σήμερα, κοσμάκη, νὰ μεθύσῃς μὲ τὰ ρόδα...
Νὰ φωνάξῃς «ἐξω γυνίνα»
καὶ καίλεις καὶ γαγκίνια,
νὰ χαρῆς τὸ πανηγύρι, πού τὸ ψάλλουνε κί' οἱ
(κούκοι)
καὶ τὴ μάπα νὰ χωνέψῃς καὶ τὸ ἀγγιναροκούκι!
Νὰ μαζέψῃς λουλουδάκια, τὸ στεφάνι σου νὰ πλε-
(ξῇς)
κί' ἀπ' τὸ νοῦ σου ν' ἀποβάλῃς ὠρισμένους μεν-
(στάνες)
καὶ παμφάγους, μὲ δυὸ λέξεις,
πού, σὰν νᾶσαι μαργαρίτα, σὲ μαδοῦν μὲ τὴς πλε-
(κτάνες)!

Πρὸς τὴν ὑπαίθρον τραπήτε, τὴν φαϊρὴ καὶ φουν-
(τωτή),

εἰδικῶς ἐσεῖς πού εἰσθε,
εἶτε κί' εὐσχημα καλεῖσθε
τῆς Ἑλλάδος μισθοίτοι!

Πιάστε, παραυτα, τὸν Μᾶν, πού πανθομολογοῦμε-
(νος),
εἰν' ἀπόλυτα δικὸς σας καὶ μὲ σᾶς συννυμφασμένος,
ἐπειδὴ, συγκεκριμένως, ἔχουν ἀνοιξῇ οἱ κλώνοι
καὶ κυρίως τὸ δικό σας ταπεινὸ σας...παντελόνι!
Ὁ δικὸς σας μῆνας εἶναι τέτοιος μῆνας μυροδόλος,
ἐπειδὴ, ἀναμφιβόλως,
τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς μῆνες
ἀπ' τὸ Κράτος μας ζητᾶτε πάρα πάνω... βιταμίνες
κί' ἡ ἀπάντησίς του εἶναι μισθοδιατοί μου φίλοι:
«Ζήσε Μᾶν νὰ φᾶς...τριφύλλι»!

Ἦρθε καὶ ὁ Μάιος μας, πῆστε ὅλοι συνεπῶς,
πού ἡ τάξις ἡ δική μας τὸν προσμένει πῶς...
(καὶ πῶς...)

Κί' ἄς τραβήξουμε νὰ βροῦμε
τὸ τριφύλλι πού μᾶς φέρνει τέτοια ρόδινη ἐποχὴ,
μολοντοὶ δὲν μπορούμε
νὰ τραποῦμε καὶ νὰ πούμε τό: «Ἐμπρός, βῆμα
(ταχύ)»!

Τὴν Πρωτομαγιά μας, πάντως, πᾶς τις ἄς προῦ-
(παντήθη)
καὶ τὸν μῆνα, πού τοὺς κλάδους μὲ φυλλώματα θὰ
(γτύση)
κί' ἄς ἐλπίσῃ, ταυτοχρόνως, πῶς ὁ Μᾶς θὰ φρον-
(τίσῃ),

συντομώτατα νὰ ντύσῃ,
ἔστω φεῖ! καὶ μετὰ... φυλλών
καὶ τὴν τάξιν καὶ τὸν «κλάδον» τῶν γυνῶν τῶν
(ὕπαλλήλων)!

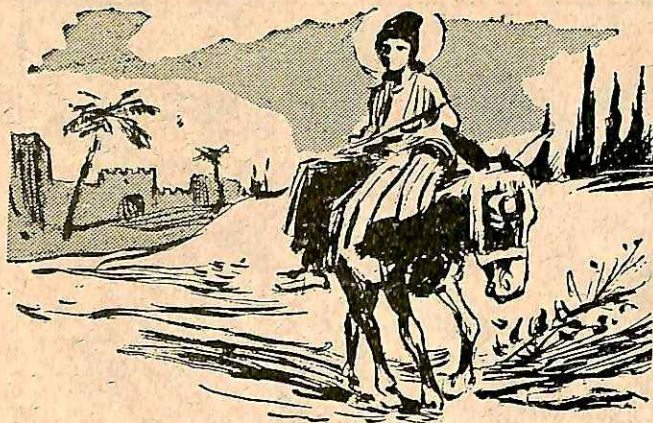
Ἦρθε ὁ Μάιος καὶ πάλι,
ὅπως εἶπα στὴν ἀρχὴ
καὶ τῶν μῦρων ἡ κραυγὴ
κί' ἡ γὰρ κυριαρχεῖ!

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ἡ φυλὴ μας ἄς κυττάξῃ
σὰν ἐλεύθερο πουλάκι, στοὺς αἰθέρες νὰ πετάξῃ,
καὶ πὸς πάντων νὰ ξεχάσῃ, πῶς ἡ μῆνις τοῦ ἐφροῦν
τὴν γυνῶν καὶ κάθε μέρα σὰν δέντρο τοῦ φθινοπώ-
(ρου)!

Δὲν χρειάζεται, τοῦτέστιν, μαρσμον νὰ αἰσθανθῇ
τὴ στιγμὴ πού, τέλος πάντων, καὶ τὸ κούτσουρο
(ἀνθεῖ...)

Ἀλλὰ πρέπει, ἀντιθέτως, ἡ φυλὴ τῶν ἡμῶν,
νὰ γιορτάσῃ χαρῶπως, τὴν ἡμέρα τῶν ἀνθῶν,
προκειμένου στοὺς αἰῶνες... ἀνθρώπων νὰ μὴν
καὶ τῆς γῆς ἡ κάθε ῥάστα καὶ φυλὴ πολιτισμένη,
ὅπου βολισκεῖται καὶ στέκει,
τῆς φυλῆς τῆς Ἑλληνίδος τὸ ἐγκώμιον νὰ πλέκῃ
καὶ παρ' ὅλα τὰ δεινὰ μας,
νὰ μιλά ἡ ἀνθρωπότης γιὰ τὰ θαυνοστάτῳνά μας!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο επίσκοπος Νόννος έντυσε ανδρικά την Πελαγία και την έστειλε ως καλόγηρο στην 'Ιερουσαλήμ...

Η Πελαγία της 'Αντιοχείας

Η γήσασα που έγινε 'Αγία

Η γιορτή της Πρωτομαγιάς - γιορτή της 'Ανοιξιάς - μπορεί να πη κανείς ότι γεννήθηκε μαζί με τον κόσμο. Είναι η αρχαιότερη γιορτή του ανθρώπου που καθιερώθηκε από τους λαούς της παμπάλιας εποχής σαν μία συμβολική εκδήλωση προς την ιδέα της γονιμότητας.

Στη διαδρομή των αιώνων όμως, η γιορτή αυτή έχασε τον αρχικό συμβολισμό της και περιωρίσθηκε στην έννοια της ανθρωπίνης χαράς για την άνοιξη και τα λουλούδια.

Κάθε λαός της αρχαίας εποχής γιόρταζε την Πρωτομαγιά κατά το δικό του τρόπο, αλλά πάνω στο ίδιο συμβολικό βαθμό όλοι. Οι Ρωμαίοι γιόρταζαν την Πρωτομαγιά με τα θύραλλα, προς τιμήν της θεάς της γονιμότητας Θόρας. Οι Σικελοί γιόρταζαν τα 'Ανθεοφόρια προς τιμήν της Δήμητρας και της Περσεφόνης που επέστρεφε στη μητέρα της από τον 'Αδη.

Βασικό γνώρισμα των έορτών αυτών ήταν τα έρωτικά όρνια. Οι νέοι και οι νέες σκορπίζονταν στους αγρούς, έκοθαν λουλούδια και παρδίδοντο στον έρωτα. Την ημέρα εκείνη τίποτα δεν έδεσμεύει παράνομο. Το ίδιο συνέβαινε και με τον έορτασμό των 'Ανθίων στο 'Αργος. Τα 'Ανθία ήταν αφιερωμένα στη θεά 'Ηρα, προστάτρια του ιερού γάμου. Το πρωί της ημέρας της γιορτής σκηματίζονταν η πομπή και πήγαινε στο ναό της 'Ηρας. Προπορεύονταν τα κορίτσια και οι γυναίκες που κρατούσαν καλάθια γεμάτα λουλούδια κι' ακολουθούσαν οι άθλητες που έπαιζαν στους αθλους των το είδικα αφιερωμένο στη γιορτή τραγούδι, το «Ιεράκειον». Στάς 'Αθήνες άλλες πόλεις της 'Ελλάδας η πρωτομαγιάτικη γιορτή άρχισε με μια θρησκευτική πομπή, συνεχιζόταν με φαγοπότη και χορό και κατάληγε σε θρησκευτικές εκδηλώσεις.

Ασύλληπτο σε έκτασι ήταν το πρωτομαγιάτικο έορταστικό όργιο πολλών λαών της Μικράς 'Ασίας. Στη Λύδια - στην πεδιάδα των Σάρδων - τον τόνο της γιορτής έδιναν οι Κορύθαντες, οι ιερείς της θεάς Ρέας - Κυβέλης. Για τη διάδοση της λατρείας της Κυβέλης - που συμβόλιζε τη γονιμότητα, οι Κορύθαντες είχαν

ιδρύσει ο' όλη τη Λυδία μυρτίκοι συλλόγους όπου έμυούντο τα πλήθη των πιστών, νέοι και νέες ως επί το πλείστον. Οι πρωτομαγιάτικες γιορτές, στις οποίες πρωτοστατούσαν οι Κορύθαντες και όλοι οι μεμνημένοι, κρατούσαν μέρες ολόκληρες ο' όλο τον κάμπο των Σάρδων και τις διέκρινε ο τόνος των όρνιων και της απεριόριστης ακολασίας.

Οι Βυζαντινοί που διεδέχονταν την άκμή της αρχαίας 'Ελλάδας και της Ρώμης αντεκατέστησαν τα 'Ανθεοφόρια, τα 'Ανθεοθήρια και τα 'Ανθία, με τη γιορτή του Μαΐουμα, η οποία γιορταζόταν κάθε χρόνο ο' όλη την έκταση της αχανούς Αυτοκρατορίας, αλλά με εξαιρετική μεγαλοπρέπεια στην 'Αντιόχεια της Συρίας.

Η 'Αντιόχεια ήταν το μαργαριτάρι της 'Ασίας. Οι βυζαντινοί χρονιογράφοι και οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς την αποκαλούσαν «κεφαλή των επί γης ανθρώπων». Ήταν (ή τετράπολι έδρα της Συρίας, η χώρα των υδάτων και των δένδρων με την σπαργώσαν άνοιξη και την ακολασταίνουσαν βλάστηση) η πλουσία και εύδαιμων πόλις με την θερμην και παλλομένην ιδιουσγκρασίαν των κατοίκων της...», όπως την περιγράφει ο ιστορικός.

Στην 'Αντιόχεια, λοιπόν, τόσο την εποχή των Ρωμαίων όσο και κατά τους πρώτους αιώνες της Βυζαντινοκρατίας ο «Μαΐουμας» γιορταζόταν με αφάνταστο όργασμο.

Το πανηγύρι της 'Αντιοχείας ήταν πρωτοφανές για όλο τον τότε γνωστό κόσμο και ήταν αφιερωμένο στην 'Αφροδίτη και στο Διόνυσο, έως ότου έσθυσε κάτω από την επίβλητή του πνεύματος της χριστιανικής θρησκείας.

Κάθε τρία χρόνια και συνεχώς επί τριάντα ήμερών νηκτία, η 'Αντιόχεια βυθιζόταν με απεριόριστη μαζία στη βακχεία και στο όργιο, χωρίς καμιά συναίσθηση υγιούς.

Από όλα τα μέρη του κόσμου, λέγει ένας ιστορικός, φιλόδοξοι και φιλοδοξοκδοσάται, γυναίκες έλαφρών ήθων, αμύλητριδες, όρχηστρίδες, μίμνες, συνήροντες εις την πλουσίαν και έκλυτον πόλιν δια να ριφθούν με θόρυβο και μανίαν εις τον έορτασμόν του Διονύσου

και της 'Αφροδίτης. 'Αλλε- πάλλιν αυτοκρατορικά διατάγματα, απαγορεύοντα και πάλιν επιτρέποντα την έορτήν του Μαΐουμα, έξεδίδονταν, χωρίς έπιτυχόν τον περιορισμόν της βακχικής πανηγύρεως εντός όπωσδήποτε άνεκτών όρων στοιχειώδους ευπρέπειας!...»

Στην 'Αντιόχεια, λοιπόν, την εποχή της όργιαστικής άκμης της, ζούσε μία διάσημη μίμας-ήθοποιός, η ώραιότατη Πελαγία Μαργαριτώ. Ήταν μία άκλόαστη γυναίκα που την περικύκλωναν πλήθη θαυμαστών και περνούσε τη ζωή της μέσα σε όργια που είχαν γίνει γνωστά ο' όλην τον τότε κόσμο.

Η φίλη της είχε φθάσει ως την έδρα του Βυζαντίου και κάθε φορά που έπρόκειτο να γιορτασθή ο Μαΐουμας έτρεχαν από όλα τα μέρη της Αυτοκρατορίας πλήθη ανθρώπων για να θαυμάσουν την Πελαγία - Μαργαριτώ, να πέσουν στα πόδια της, να της προσφέρουν την περιουσία τους.

Αυτήν, εν τούτοις, την πανίσχυρη και καταπληκτική πρωταγωνίστρια του Μαΐουμα που είχε τη δύναμη να παίξει στα δάκτυλά της όλη τη νεολαία της Συρίας κατώρθωσε να την εξαγγίσει και να την φέρει στον εύθυ δρόμο ένας εξαιρετός λειτούργος της χριστιανικής θρησκείας, ο επίσκοπος 'Εδώνος Νόννος. Ο επίσκοπος εκάλεσε την Πελαγία στο άσκητήριό του, την κατήχησε στο χριστιανισμό, την βάπτισε και την έπεισε ύστερα να κλεισθή ο' ένα άσκητικό μοναστήρι καλογράστου.

Η μεταβολή αυτή που σημειώθηκε στη ζωή της διασημότερας γήσασας της τότε εποχής έπρόκλεσε νεκική καταπληξή. Οι θαυμασταί της σκεδίαζαν να όργανώσουν έκστασια και να την απαγάγουν από το μοναστήρι. 'Αλλά η Πελαγία δεν έννοούσε να βγεί από το καλλι της δαινιότητας πώς ο θόρυβος που έγινετο γύρω σ' όνομά της και ο συναγεμιάς των θαυμαστών της άρχισαν να κλονίζονταν. 'Ετσι, ο επίσκοπος Νόννος, φοβούμενος μήπως καταστραφή το έργο του, πήρε την Πελαγία από το γυναικείο μοναστήρι, την έντυσε ανδρικά και την έστειλε ως καλόγηρο στην 'Ιερουσαλήμ. Κανείς δεν υποψιάσθηκε ότι κάτω από το ράσο κρυβόταν η διασημότερη μίμας της εποχής, η ώραιότερη, αλλά και πλέον άκλόαστη γυναίκα του κόσμου.

Η Πελαγία έμεινε έτσι έπι χρόνια ολόκληρα και ο νεγγνώσθη, δίκαια, ως ο πιο θρησκοκόληπος άσκητής της εποχής της.

Η ψυχική μεταστροφή, η απόλυτη αφοσίωση στα θρησκευτικά καθήκοντα, η σωματική κόπωση εξάντλησαν την Πελαγία. Όταν πέθανε οι συνάδελφοί της καλόγηροι φρόντισαν να σαρβώσουν το σκελετωμένο σώμα της και τότε μόνον ανέκαλύψαν κατάπληκτοι ότι ο νεκρός καλόγηρος ήταν... γυναίκα!

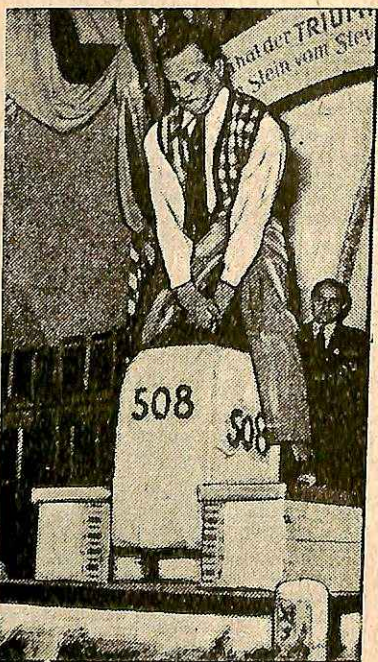
Η εκκλήσια εξέτιμησε τη μετανοία της παλαιάς αμαρτωλής και τις ταλαιπωρίες που υπέστη για να εξαγγισθή. Την ανέκθρυξε 'Αγία. 'Αλλά η ανάμνησις της πρώτης περιόδου της ζωής της διατηρήθηκε στην 'Αντιόχεια επί δεκαετηρίδες ολόκληρες, έως ότου καταργήθηκαν οι όρνιθιες εκδηλώσεις του Μαΐουμα.

Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ύστερα από τον Ρίν - Τίν - Τίν και την Λάσσι, ο κινηματογράφος απέκτησε ένα νέο τετράποδο αστέρα, τον Ρέξ, ένα θαυμάσιο σκύλο γερμανικής προέλευσης. Έκτος από τις άλλες ικανότητές του ο Ρέξ είναι κι' ένας επιδέξιμος ισορροπιστής, πίνει εύκολα φίλια με κάθε άλλο ζώο με το όποιο τον φέρνουν οι κύριοί του σ' επαφή!...

ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙ

Στο Μόναχο γίνεται κάθε χρόνο ένας διαγωνισμός για να αναδειχθεί ο πιο χειροδύναμος άνθρωπος της χρονιάς. Ένας όγκολιθός βάρους 508 λιρών (150 ακάδων) εινε επί μερικές ήμερες, στη διάθεση όλων εκείνων που θέλουν να τον σηκώσουν. Το ρεκόρ πάντως εξακολουθεί να το κατέχει ο ξυλοκόπος Στέιγερ, ο οποίος κατώρθωσε πριν από 100 χρόνια να σηκώσει τον όγκολιθο αυτό με το ένα του χέρι!...

Η πεθερά και τ' αντρώγυνα

Η πεθερά δεν είναι πάντα μέγαιρα, όπως θέλουν να την παρουσιάζουν οι περισσότεροι γαμπροί.

Υπάρχουν και γαμπροί που λάτρευαν και που λατρεύουν την πεθερά τους, που δείχνουν έπιείκεια, εκτίμησι, σεβασμό και τρυφερή στοργή γι' αυτή. Βέβαια έχει κι' η πεθερά τις ιδιοτροπίες της. Μα γι' αυτό ακριβώς ο γαμπρός, για να τα περάσει καλά μαζί της, πρέπει να ξέρει πώς να της φερθή.

Ένα τέτοιο κανόνα συμπεριφοράς του γαμπρού προς την πεθερά δημοσίεψε έχωτος μία αμερικανική εφημερίδα, για να τον έχουν υπ' όψι τους, όσοι θέλουν να κερδίσουν την εύνοια της πεθεράς τους. Να ο δωδεκάλογος αυτός:

1ον) Ο γαμπρός όφείλει να φέρεται στην πεθερά του με την ίδια φιλοφροσύνη με την οποία της φερνόταν κι' όταν έκανε κόρτε με τη κόρη της.

2ον) Να την δέχεται στο σπίτι του με τρόπο εγκάρδιο, όπως άλλωστε κι' όλους τους προσκαλεσμένους του σπιτιού του.

3ον) Να μη ξεχνά ποτέ ότι όφείλει να την ευγνωμονεί, έπειδη του έδωσε την κόρη της, πράγμα άνεκτίμητο γι' αυτόν.

4ον) Να μη δείχνεται ζηλότυπος για τη στοργή, που είναι άνδεσκόμμενο να έχη η γυναίκα του προς τη μητέρα της.

5ον) Να μη μαλλώνη με τη σύζυγό του μπροστά στην πεθερά του, γιατί, και αν γελος να είναι η τελευταία δεν θα μπόρεση να συγκρατηθή.

6ον) Να θυμάται διαρκώς ότι η γυναίκα του τις άρετες της και την όμορφιά της τις κληρονόμησε από τη μητέρα της.

7ον) Να θεωρή πάντα την πεθερά του ως απαραίτητη σύντροφο της συζύγου του.

8ον) Ν' ακούη προσεκτικά τις συμβουλές της και... δεν πειράζει αν δεν τις εκτελεί όλες!

9ον) Να μην την έπιβαρύνη με την φροντίδα των μωρών του.

10ον) Να μην την αφήνι μόνη της στο σπίτι κι' αυτός με την κόρη της να πηγαινει στο θέατρο, αλλά να την παίρνουν κι' αυτή μαζί τους.

11ον) Να μην αναφέρη ποτέ στη σύζυγό του τα ελαττώματά και τα σφάλματά της υπέρ της.

12ον) Να της διαβεί ένα από τα καλύτερα δώματά του σπιτιού του.

Αλλά και η πεθερά, προσθέτει η αμερικανική εφημερίδα, όφείλει να τηρή τους ακόλουθους κανόνες συμπεριφοράς απέναντι του γαμπρού της:

1ον) Να μην άγκατεύεται στις ύποθεσεις του.

2ον) Να μην συμβουλεύη την κόρη της να εχθρεύεται την οικογένεια του γαμπρού της.

3ον) Να μην του κάνει παρατηρήσεις για τα όρνα του προς την κόρη της.

4ον) Να μη δίνη σημασία αν ο γαμπρός της περνά κάποτε τη βραδυά του στη λέσχην.

5ον) Να μη θεωρή το γαμπρό της ως ένα κακό δαίμονα, που είναι άναγκασμένη να τον υποφέρει έφ' όρου ζωής.

Με τις σημερινές οικονομικές δυσκολίες και την άκρίβεια των ενσκήλων, μπορεί ν' αντιμετώπισετε την ανάγκη να πάτε να μείνετε με τη πεθερική σας ή να έρθετε από να μείνουν μαζί σας. Οι ειδικά στα ζητήματα του γάμου συμβουλευοίουν τα έξής:

(Μην) το κάνετε αυτό, αν ύπάρχη πιθανότητα να το άποφύγετε. Ίσως λόγω οικονομίας σας σ'ήκουν να μείνετε με τη πεθερική σας. 'Η έπιτυχία όμως του γάμου σας, εξορτάται ίσως από την άποψη που θα πάρετε σχετικά μ' αυτό το λεπτό ζήτημα).

Αν λοιπόν δεν ύπάρχη κανένας τρόπος ν' άποφύγετε την συγκοίτησή με τη πεθερική σας, ακολουθήστε τις κατωτέρω συμβουλές για να ελαττώσετε τουλάχιστον τις δυσάρεστες συνέπειες.

Πρώτα απ' όλα, κρατήστε την ιδιαιτική ζωή σας για τον εαυτό σας. 'Επειδη ζουν με τη πεθερική μαζί σας, δεν σημαίνει ότι πρέπει να συμμερίζονται τα προβλήματά και τις δυσκολίες που παραγίνονται στη ζωή σας. Αυτά είναι εύκολο, φυσικά, να τα ξέρει κανείς και δύσκολο να τα κάνει. Ρωτήστε όμως την πεθερά σας για κάτι, ζητήστε της μια συμβουλή και θα έχετε ότι αμέσως θα πάρη ενεργόν μέρος στις ύποθεσεις σας! Θα θυμώσει μάλλον αν δεν άκολουθησετε κατά γράμμα τη συμβουλή της και θα δυσανασχετήση αν δεν εξακολουθήσετε να την συμβουλευέστε για το κάθε τι.

Πολλές φορές νύφη και πεθερά τα πάνε άσχημα, γιατί η μητέρα του γαμπρού εξακολουθεί να τον θεωρή μικρό παιδά.

Η πεθερά

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

κι και νευριάζει με τη στάση της γυναίκας του, που τον νομίζει, όπως είναι φυσικό και όπως τον θέλει, ώριμο άντρα. 'Επειτα η πεθερά κρίνει τη νύφη για τον τρόπο που κρατά το νοικοκυριό, που μαγειρεύει, και σχολιάζει τα βιβλία, που η νέα γυναίκα διαβάσει...

Αυτά η νύφη δεν τα άνέχεται και ά θα καταπληνί τις στενωχίες, χωρίς να διαμαρτύρεται, όποτε θα καταστρέψη την ύμνη της και την προσωπικότητά της, ή θα καυνοεί μαζί της, όποτε η ζωή της θα στο σπίτι θα κατακτηνη μαρτυρική και αυτήν και για τον άντρα της.

Αν όμως η νύφη νύφη και ο άντρας της κουδεντίζαν απ' την αρχή φυσικά με την πεθερά και της έδιναν με καλό τρόπο ότι δεν έπιθυμούν να την σκοτίζουν με τις δικές τους ύποθεσεις τότε τα πράγματα θα ήταν διάφορα.

Είναι άπαραίτητο να μην αυτή η άδρατη νύφη άνάμεσα από άντρώγυνο και στην πεθερά. 'Η νύφη όμως αυτή πρέπει να μην με μεγάλη λεπτότητα.

Η δυσκολία είναι μεγαλύτερη αν, παραδείγματος χάριν, η πεθερά είναι χήρα και εξορτάται οικονομικά από το γαμπρό. Σε μία τέτοια περίπτωση δεν είναι σωστό να την κρατά κανείς πολύ σε άποστασι, ώστε να την κάνει να αισθάνεται σαν ζένη.

Μην την φέρνετε στην ανάγκη να σας ζητά ένα μικρό ποσό, για ν' αγοράσει κάτι που θέλει. Συμμενώστε να της δώσετε ένα ποσό κάθε μήνα, ανάλογα με τις οικονομικές σας δυνατότητες, για τα άτομικά της έξοδα, για τα όποια δεν πρέπει να της ζητάτε να σας δίνη λογαριασμό.

Πρέπει ακόμα να διατηρήσετε όλη την

Δεν τον είχε ανάγκη

Ο διευθυντής της έπιχειρήσεως κ. Λιρίδης μπαίνει στο διαμέρισμα των δακτυλογράφων.

— Πώς σας φαίνεται σήμερα, κορίτσια; ρωτάει γεμάτος χαμό. — Σαν παλληκαράκι είκοσι χρόνων! λέει η μία.

— Καλέ, έσεις κάθε μέρα ζανανιώνετε! του λέει η άλλη. — Σεις περνάτε και τον Τάυρον Πάουερ στα γρηθεί! συμπληρώνει η τρίτη.

— Έτσι όλες συναγωνίζονται ποιά θα τον καλέψη περισσότερο. Όλες, εκτός από μία που καθάει συμμαζεμένη στο γυνάδι.

— Κι' εσύ, Ρίτα, τί λέας; τη ρωτάει τότε ο κ. Λιρίδης. Πώς σου φαίνομαι σήμερα;

— Όπως κάθε φορά. Είστε ο ίδιος γεροπαρναγός, που πάσατε και χτές! — Πώς; Θέ' έσπεύσατε, βέβαια!... Την περασμένη βδομάδα μου έλεγεσ ότι είμαι!...

— Την περασμένη βδομάδα, τον διακόπητε έξαφάν! έκείνη, δεν ήξερα άκομα πως θα πετύχατε στον κινηματογράφο και πως θα έφευγε από το γραφείο σας!...

Κόκκαλο ο κ. Λιρίδης. Ο ΦΑΚΟΣ

λεπτότητα και το σεβασμό που άξιζει. Μην ξεχνάτε ποτέ να την ευχθήτε για τη γιορτή της και να της προσφέρετε έστω και ένα πολύ μικρό δώρο. Όταν φορέση κάτι καινούριο, κάνετε της ένα φιλοφρόνημα. Αν έρθη στο σπίτι σας να μείνη λίγες μέρες ή και περισσότερο περιπολήστε την. Μ' άλλα λόγια να θυμάστε ότι είναι ένα πρόσωπο δικό σας, που πρέπει να ζήση ευτυχισμένο. Οι πεθεροί πολύ σπάνια άνακατενούνται στη ζωή των παιδιών τους και είναι εύκολο να ζήση μαζί τους.

Σε καμιά χώρα του παλπού και του νέου κόσμου δεν είχε ποτέ καλύτερη φιμηνή πεθερά.

«Δεν μπορούμε να μπούμε στα άνδότερα της ψυχής της και να την χαρακτηρίσουμε, λέει ο δόκτωρ Τζών Μέρβιλ. Πολλές φορές όμως άναρωτιόμαστε ποιοι οι λόγοι για τους όποιους η «αίδοινη» κατά τον Όμηρο μητέρα του άντρα ή της γυναίκας μετατρέπεται από τη στιγμή που γίνεται ο γάμος, σε άληθινή μέγαιρα; Είναι τόσοσ ό- σπάνια άνακατενούνται στη ζωή των παιδιών τους και είναι εύκολο να ζήση μαζί τους.

Πάντως, ύπάρχη γενική κατακραυγή, άπ' όλον τον κόσμο, εναντίον της. Θά σας αναφέρουμε ένα γεγονός, από το οποίο μόνοι σας θα βγάλετε συμπεράσματα.

Πριν από τον πόλεμο ένας Γερμανός έμπορος είχε πάει με τη γυναίκα του στο Μπρισπάντεν για λουτρό. 'Επειδη δε η ζωή εκεί του φάνηκε μονοτονία, για να διασκεδάση, δημοσίευσε σε διάφορες εφημερίδες την έξής άγγελία: «Κύριος πολύ πλούσιος, κομψός και άρκετα νόστιμος έπιθυμεί να νυμφεύθη».

Αμέσως της πολλές έπιστολές που έλαβε ήταν και μία γραμμένη με πολύ έζυπνο ύφος. 'Η έπιστολογράφος του έλεγεν ειλικρινά ότι ήταν σαραντα χρόνων, αλλά φαίνονταν για τριάντα.

Ο έμπορος έδωσε άμέσως ραντεβού στην υποψήφια, έλπιζοντας έτσι να κάνει τη γυναίκα αυτή φίληνάδα του.

Όταν όμως πήγε ν' άνοιξη την πόρτα του δωματίου, όπου θα τον περιμενε η έκλεκτή του, ο δυστυχής βρέθηκε μπροστά στην ώραία... πεθερά του!

Αμέσως έκλειν έιδοποιήσε την κόρη της, που ζήτησε άμέσως διαζύγιο. 'Η δική έγινε στο 'Αμβούργον, όπου η πεθερά δέχθηκε και συγκρατητήρια!

Αλλά να και μία πεθερά μάλαμη! Στο Βανκούβερ, μία πεθερά κληροδό- τησε σε μία γυναίκα καταδικασμένη σε είκοσι χρόνων φυλάκη 60.000 δολάρια.

Η γυναίκα αυτή, που το όνομά της είναι 'Ελεν Ουίλμπεϋ, καταδικάστηκε γιατι σκότωσε με μαχαίρι τον άντρα της σε μία στιγμή εκνευρισμού, εξ αίτιας του άποτόμου και σκληρού χαρακτήρος του.

Η φιλόανθρώπος λοιπόν αυτή ήταν η πεθερά της!

Επειδη είχε πικρή πείρα από τον κακό χαρακτήρα του γιου της, συμπάσχε σε την δυστυχισμένη νύφη της και δικαιολογούσε την πράξη της. Για να της άπείδει, λοιπόν, τη συμπάθεια της έμπράκτως της άφησε αυτή την κληρονομία.

Αλλά να και ένας άνδρας που τάσσε- ται παρά το πλευρόν των πεθερικών. Ένα βράδυ, καθώς ο Λουδοβίκος 14ος πήγαινε στον κοιτώνα του, ο θαλαμπλόος του άρχισε να τον παρακαλή να συστήση ο' ένα δικαστήριο να ένδιαφερθή για μια δική, που είχε εναντίον του πεθερού του.

Ο Λουδοβίκος τον άκουγε, άλλ' άπέφευγε να του άπαντήση. — Μεγαλειότατε, είπε τέλος ο θαλαμπλόος, δεν έχετε να πείτε παρά μόνο μία λέξη!

Μη φοβάσαι του άποκρίθηκε τότε ο Λουδοβίκος. Δεν θα κουραστή με το να πω μία λέξη. 'Αλλά πές μου, αν ποουν έσύ σ'αυτήν πεθερό σου τη θεοί κι' ο πεθερός σου στη δική σου, θα ήθελες νάλεγα αυτή τη λέξη, που τόσο τώρα έπιμένεις να την πω;

Ο θαλαμπλόος-γαμπρός άπόμεινε κόκκαλο!

Η κ. Μπέρτα Τζόνσον ήλίκιας 43 χρόνων, κάτοικος του Μπρίσβεν της Πενσυλβανίας, φρόντισε να βρήση να δραπετεύση ο γαμπρός της, που ήταν κλεισμένος στη φυλάκη, στέλνοντάς του στη 15 Μαρτίου 1953 μία λίμα κρυμμένη μέσα σ' ένα γλύκισμα! Κι' έκείνος έπέτυχε στην άποδορά του, πλήρωσε όμως τα άσφαμένα ή δυστυχισμένη η πεθερά του, που συνεληφθή και καταδικάστηκε άυστηρά για την πράξη της.

ΣΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ: Τα δράματα γύρω στα γαμπρά και στην πεθερά.

χρά και μακριά, σαν τρόφιμα που τάχεις ξεχάσει στο ψυγείο. Τι θέσι είχαν πιά; Έγώ τα είχα σχεδιάσει για να μου ανοίξουν το δρόμο στο πρώτο φιλί. 'Αλλά το πρώτο φιλί είχε βοηθί κι' άλλας — έγινε ο επίλογος χωρίς τον πρόλογο. Και τώρα τι λένε; Τώρα έψαχνα να βρω άλλα λόγια, που να ξεκινούν από το τελευταίο γεγονός και ν' αποβλέπουν... 'Αλήθεια, που ν' αποβλέπουν; Είχα ασπίσει. Μέσα στο μυαλό μου κουδούνιζαν ένα σωρό ασύνδετες φράσεις, που έπαιζαν γροθιές μεταξύ τους. Δεν ήμουν σε θέση να καταστρώσω μία. 'Η Ντάλια περίμενε, κυττάζοντας αψηρημένα γύρω.

— Δεν λές τίποτα; μου είπε, απάροντας τη σιωπή.
— 'Ραία βραδυά! Είπα έτσι για να πω κάτι.
— Ναι. Είναι πράγματι ωραία. Λοιπόν;

Το γκαρσόνι μ' έβγαλε για λίγο από τη δύσκολη θέση.
— Δεν πίνουμε τη μπυρίτσα μας; της λέω.

— Νά την πιούμε.
— Είς ύγειαν.
— Είς ύγειαν.

Και ξανά σιωπή. Και μη βρίσκοντας τίποτ' άλλο πρόχειρο, είπα:

— Θέλεις να παραγγείλουμε κι' άλλη;

— Όχι. Δεν θέλω.

Αυτή η άρνησι με πελάγωσε πιο πολύ.

— Λοιπόν; Δεν λές τίποτα; ξαναρώτησε η Ντάλια.

Και με κύταζε επίμονα στα μάτια. 'Η κοπέλλα είχε έρθει και περίμενε ν' ακούση από μένα ποιος ξέρει πόσα και τώρα κι' έδωκε να παρασταίνω το άγαλμα της σιωπής. Κι' όσο με κύταζε, τόσο σάστασα.

— Λοιπόν; Δεν λές τίποτα; Γιατί δεν μιλάς;

— Τι να πω Ντάλια;

— Μοῦ έχεις τη πος είχες να μου πής ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγματα.

— Ναι.

— Που είναι τα λοιπόν αυτά τα ενδιαφέροντα πράγματα; Φύγαν;

— Ντάλια, με ειρωνεύεσαι;

— Καθόλου. 'Απλώς ρωτώ από περιέργεια. 'Οχτώ μήνες ζητάς να ραντεβού. Και τώρα που ήρθε η γυναίκα των ονείρων σου, κάθεται με βουλόμενό το στόμα και δε βγάζεις λέξη.

— Θα σου λέγα, Ντάλια, αλλά το ζητήμα εμπλέκε.

— Πώς εμπλέκε;

— Νά. Είχα σχεδιάσει πολλά ωραία πράγματα να σου πω, γεμάτα νόημα και πρωτοτυπία.

— Πές τα τώρα.

— Τώρα δεν λέγονται.

— Γιατί;

— Έχασαν την έπικαιρότητά τους.

— Πώς;

— 'Οι αυτά τα λόγια είχαν έτοιμασθη με την προϋπόθεσι ότι δεν θα σε είχα φιλήσει. Θα σου τάλεγα με τη σειρά, έτσι ώστε να σε συγκινήσω σιγά-σιγά και ναρχόταν το φιλί κατόπιν, σαν έφτει το γινόμενο σκό από τη συώρα του. Με καταλαβαίνεις, Ντάλια; 'Αχ Ντάλια! Δεν έπρεπε να σταθής να σε φιλήσω στο αυτοκίνητο. Αυτό μου τ' χάλασε όλα.

— Αφού δεν έπρεπε, γιατί με φίλησες;

— Καλά, εγώ έκανα το λάθος και βιάστηκα. 'Εσύ δεν μπορούσες να τραπήγης και να μου πής: «Μην είσαι τόσο βιαστικός»;

— 'Ωστε εγώ φταίω;

— Δεν λέω πως φταίς μόνο εσύ. Την άρχικη ευθύνη την έχω εγώ. 'Εσύ είχες την άλλη μου. 'Αλλά εγώ είμαι επιτιθέμενος. 'Εσύ έπρεπε να κρατήσης άμυνα. 'Οχι έτσι στα καλά καθούμενα και χωρίς να προηγηθί καμμία κατάλληλη κατηγορία, να μου δώσης τα χείλη σου. Νά τ' αποτελέσματα.

— Δηλαδή, μου ζητάς το λόγο κι' από πάνω;

— Όχι, χρυσή μου, δεν είμαι τόσο αυστηρός. 'Αλλά νά... Μ' ατή την υποχωρητικότητα σου, μου καταστρέφεις όλη μου την προεργασία.

— 'Ραία. 'Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι δεν με φίλησες στο αυτοκίνητο. Και ήρθαμε εδώ και είπες τα λόγια που είχες έτοιμάσει και φιληθήκαμε κατόπιν. Τι θα μού λες μετά; 'Η μήπως θα έαζες βουλοκέρι στο στόμα;

— Όχι. 'Επειτα θα σου λέγα άλλα.

— Ναι. Τι θα μού λες; 'Ας αρχίσουμε από κει.

— Αυτά θαρχόντουσαν μόνα τους.

— 'Ας έρθουν τώρα.

— Τώρα... δεν έρχονται.

Καθώς γινόταν η τσούφεση αυτή στιχομυθία, κάπως μου φαινόταν πως η Ντάλια έδινε ελπιώτικο τόνο στην ομιλία της. Γιατί είχε κι' ένα σαρκαστικό χαμόγελο στα χείλη της.

— Δεν έρχονται... είπε κι' εκείνη. Λοιπόν, τότε φίλησέ με ξανά νάρθουν. 'Ελα.

Μοῦ πρότεινε τα ελωινικά χείλη της. Μά ήταν ένα άνοστο, κρύο κι' άχασο φιλί, καθόλου δυοιο μ' εκείνο του αυτοκινήτου. Αυτό με σάστισε πιο πολύ.

— Λοιπόν; Τά θυμήθηκες;

— Όχι... φαίνεται πως έχω τράκ.

— Τότε ας κάνουμε κάτι άλλο.

— 'Ας υποθέσουμε πως δεν με φίλησες στο αυτοκίνητο. Σβήπτο αυτό. Κι' ας αρχίσουμε από την αρχή, όπως τόχες καταστρώσει.

— Πώς να το υποθέσουμε πως δεν σε φίλησα, αφού σε φίλησα; Θα ήμουν γελοίος.

— Μά και τώρα είσαι, χουσό μου! είπε η Ντάλια και σηκώθηκε.

— Φεύγεις;

— Τι να κάνω; Νά χάνω την ώρα μου;

— Σπάσσο, Ντάλια. Νά σε συνοδέψω.

— Δεν μου χρειάζεται. Τόν ξέρω το δρόμο.

— 'Εφ' όσον εγώ σ' έφερα, έχω υποχρέωσι να σε πάω πάλι.

— Όχι, χουσό μου. Κάτσε λίγο να πάρης καθαρό άερα. Θα σε ωφελήση. 'Αουφίντερεν!

Πώς το τσαντάνει ης και με ήθηα λικνιστικό τοάδνε κατά το δούσο. 'Εγώ έμεινα εκεί, στην καρέκλα μου και την έδωσα. Και τότε μου φάνηκε σαν μιά ξένη, σαν μιά άγνωστη που κάπου την είδα... κάπου την ξέσω... μά που δεν θα την ξανάβλεπα πιά.

★

— 'Εμεινα άρκετη ώρα εκεί, να συλλογιέμαι το χάλι μου. Σαρκαστικά μιά φωνή άπάνω από το κεφάλι μου:

— Λανεία! 'Εδώ τα τυχερά, λαχεία. Πάστε να κερδίσετε τον πρώτο αριθμό!

— 'Αει στο διάολο, παληόπαδο! φώναξα.

— 'Ο μικρός με τα λαχεία χάθηκε τραμαγμένος κι' άπορημένος. Πού νάξες τί μου θυμίσε με τον πρώτο αριθμό...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τά έξοδα του προϊσταμένου

— 'Ο σύζυγος επιστρέφει περίλυπος από το γραφείο του.

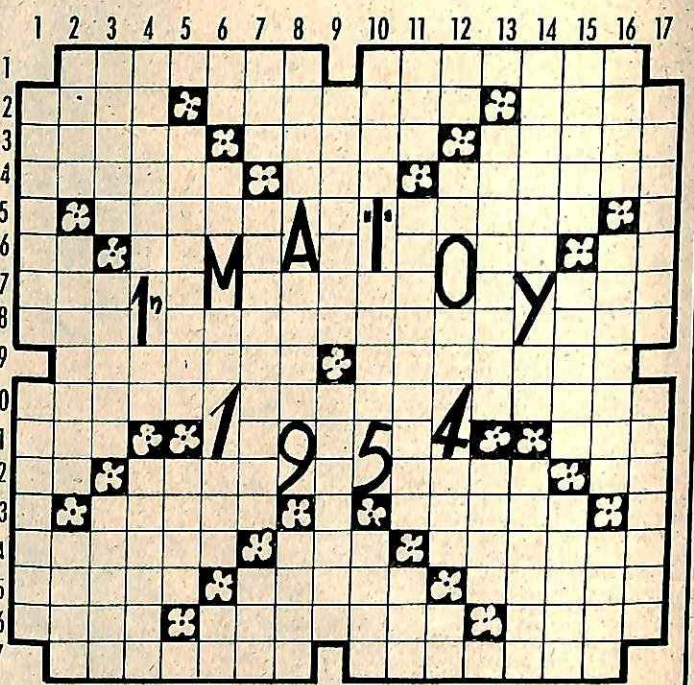
— Λοιπόν; τον ρωτάει η γυναίκα του. 'Ο προϊστάμενός σου άρνήθηκε να σου δώση την αύξηση που του ζήτησες;

— Δεν μου άρνήθηκε, άπαντάει ο άντρας της. Μοῦ μίλησε, μάλιστά, με μεγάλη ευγένεια. 'Αλλά, βλέπεις, άγόρασε ένα καινούργιο αυτοκίνητο, ή γυναίκα του άναγέωσε όλα τα έπιπλα στο σπίτι και θέλει ν' άποτελειώση τη βίβλα που φτάνει στην έξοχη για να περάση το καλοκαίρι... 'Οπως καταλαβαίνεις, λοιπόν, ο άνθρωπος δεν εύκολύνεται...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 483

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Προκαλούν πάντοτε μεγάλες καταστροφές. — Μεγάλο αξίωμα στις χώρες της Ανατολής.
- 2 Κερδίζω κάποιον στα χαρτιά (μεταφ.). — Είμαι μέρος ενός συνόλου. — Πρόγονος όλων μας.
- 3 Τράκα. — Χαρούμενα. — Απονήρευτα.
- 4 'Εορτάζει στις 25 Νοεμβρίου.

μέρος του πλανήτη μας. — Θα μπη σε λίγο στη ναφθαλίνη. — Ντίκ... κάου-μπόου του κινηματογράφου.

- 4 'Αθηνάιος πολιτικός και στρατηγός του Δ' π. Χ. αιώνας. — Υπαρξής. — Όδερό όπλο.
- 5 Δεν μας άρέσουν. — Απόνονος.
- 6 Δεικτικό. — Συνεχόμενα στο χάος. — Πλανήτης. — Άνε-

στραμμένη νότα. — Βυζαντινή νότα.

- 7 Πρόθεσις. — Συλλογή έκκλησιαστικών κανόνων. — 'Αρνητικόν.
- 8 Μέρος του υποδήματος. — Θεός των αρχαίων. — Τροφή ζώων (πληθ.).
- 9 Πέτρα του Καπιτωλίου από την όποία οι Ρωμαίοι έρριχναν τους καταδικασμένους σε θάνατο. — Περιοχή της Δ. 'Ιταλίας.
- 10 Συμβολικόν κόσμημα. — Μυρωδιά. — Την άκούτε συχνά από το ραδιόφωνο.
- 11 Προκαλεί. — Δημοκρατία της Κεντρικής 'Αμερικής. — Άλογο.
- 12 'Υπόχρω. — 'Αλαμίν. — 'Επιφώνημα. — Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — 'Εκστός τετραγωνικά μέτρα.
- 13 'Αφορμή διαζυγίου (γεν.). — Μέρος του σώματος μας (πληθ.).
- 14 Λυγερή, λεπτοκαμωμένη. — Νόμισμα της Κίνας. — 'Οσπρίον.
- 15 'Ικανοποίηση των αισθήσεων. — Πόλις της Μικράς 'Ασίας. — Λέγεται και ταμπουρί.
- 16 Διαμέρισμα του ασιτιού. — Δεν ντυνεται κανείς έτσι καθημερινώς. — Μύτη βελόνας.
- 17 Δεν χαλάει ποτέ κατήρι. — Έλληνας μουσικοσυνθέτης. — ΣΠΥΡΟΣ ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Η λύσις του 482 στη σελ. 98

Ο

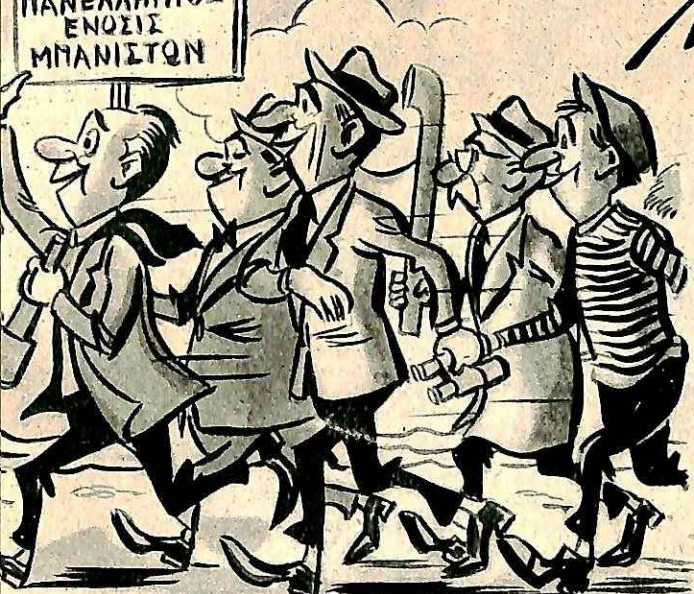
Χτίσιμο με πλαστική ουσία

— 'Ενα σχολείο του 'Εδιμβούργου θα κατασκευασθή από μιά νέα πλαστική ουσία, εξαιρετικής αντοχής, που υπάρχει σε διάφορα χρώματα, δεν χρειάζεται βάψιμο, είναι άφλεκη και δεν προσβάλλεται από έντομα. Το χτίσιμο μ' αυτό το ύλικό κοστίζει φθηνότερα και γίνεται πολύ πιο γρήγορα.

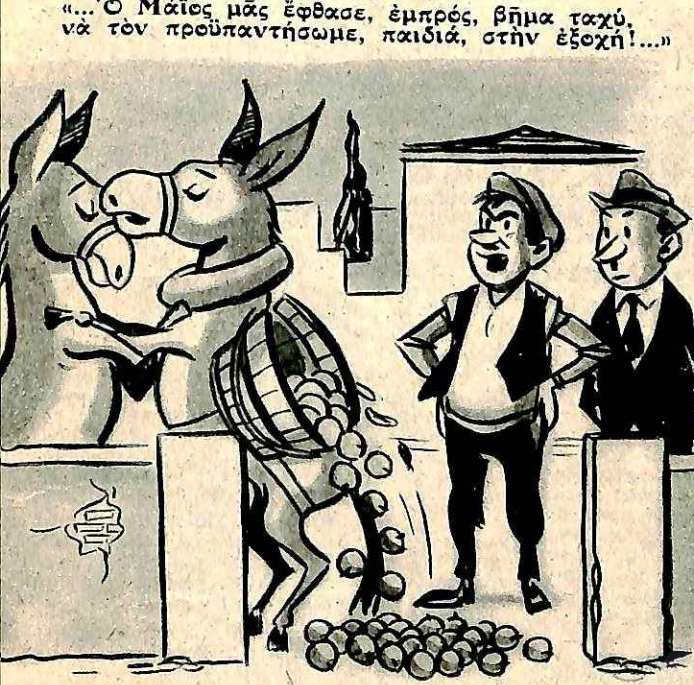
1 Αυξάνω το μέκος ενός πράγματος. — Χεροσόνπος της Ν. Ρωσίας.

- 2 'Αφιέρωμα. — Μέλος της συνόδεας του Διονύσου. — 'Αρχαία έλληνική πόλις της Σικελίας.
- 3 Καλύπτουν το μεγαλύτερο

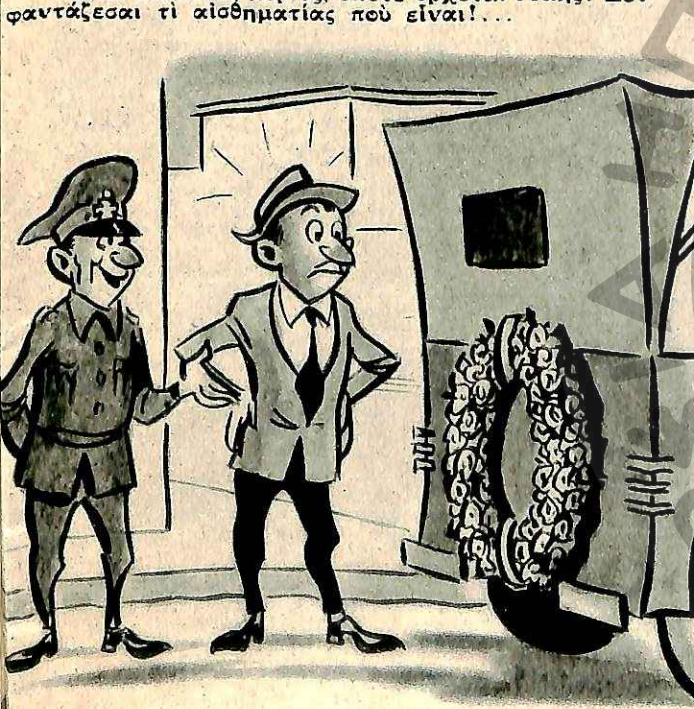
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΟΣΙΣ ΜΠΑΝΙΣΤΩΝ

«...Ο Μάιος μάς έφθασε, έμπρός, βήμα ταχύ, νά τον προϋπαντήσωμε, παιδιά, στην έξοχη!...»

— Αυτά παθαίνω, κύριε, όποτε έρχεται Μάης! Δεν φαντάζεσαι τί αισθηματίας που είναι!...

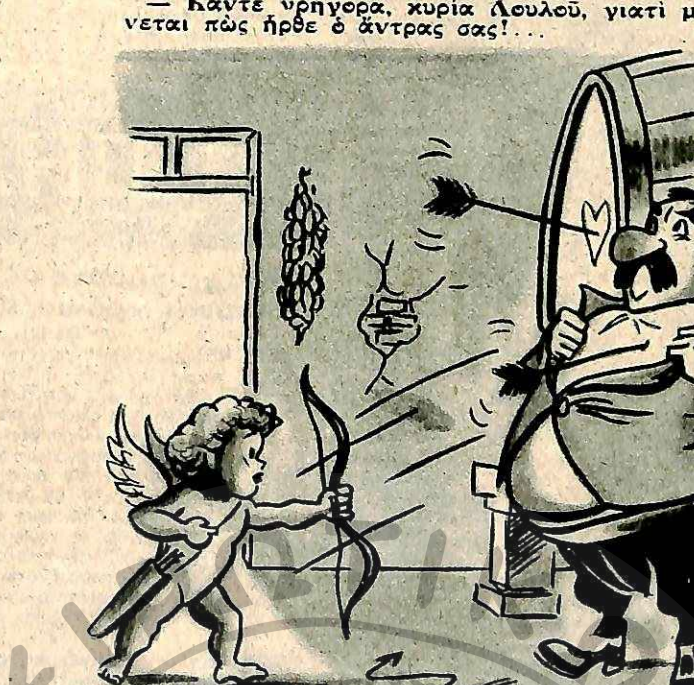
— Εύγενικοί λωποδύτες, φίλε μου! Σας «φάγαν» τη ρεζέρβα, αλλά σας κρεμάσαν... ένα «Μάη»!...

Μάιος

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Κάντε γρήγορα, κυρία Λουλου, γιατί μου φαίνεται πως ήρθε ο άντρας σας!...

— 'Ερως κεραυνοβόλος!...

Μακριά απ' τα βέβηλα μάτια!...

Είμαστε έτοιμες να δεχτούμε στο πρόσωπο το φως των λαμπρών ημερών του Μάη; Το δέρμα μας μόλις βγήκε από τις τόσες δοκιμασίες του χειμώνα και ο οργανισμός μας, που καθώς περνά στην άνοιξη, αντιμετωπίζει την αναστάτωση των λειτουργιών του, γράφει πάνω σ' αυτό τις δυσκολίες που δοκιμάζει ως να έγκλιματιστή: σκασίματα, λειχήνες, μικρορυτίδες, εξανθήματα, λεκές, πανάδες και άλλες διαταραχές του δέρματος, πολύ χαρακτηριστικές την εποχή αυτή.

Στις περισσότερες απ' αυτές τις περιπτώσεις, αναζητούμε την αιτία και κάνουμε έσωτερική φαρμακευτική θεραπεία. Έξωτερικά, συνιστούμε πλύσιμο με χαμηλό νερό ή νερό αλτές, δίνουμε κρέμες λιπαρές, λευκαντικές και κυρίως αντιηλιακές, που προστατεύουν το δέρμα από την απότομη επίδραση του ήλιου.

Μήπως όμως υπάρχει ένας εύκολος τρόπος να απαλλαγούμε απ' το δέρμα που έχουμε αυτή τη στιγμή με τις μικροατέλειές τους, όπως περίπου το φίδι που αλλάζει το πουκάμισό του;

Ένα βιολογικό εργαστήριο στο Παρίσι που, εκτός απ' τις όρμονες, τα έμβρυα πουλιών, το γάλα της μέλισσας (ζελέ ρουαγιαλ), μελετάει τώρα πώς θα χρησιμοποιηθούν τα φύκια της θάλασσας για τη μεγαλύτερη διάρκεια της νεότητας και της ομορφιάς, έδωσε τελευταία κάποια λύση και σ' αυτό το ζήτημα: Βρήκε ένα απλό και εύκολο τρόπο να γίνεται η αλλαγή της επιδερμίδος μέσα σε λίγα λεπτά. Γι' αυτό και την ονόμασε «το θαύμα του λεπτού». Έτσι, η κυρία που θέλει να απαλύνει το δεινοπαθημένο δέρμα της, να καθαρίσει κάπως το χρώμα του, να το απαλλάξει από μερικές μικρορυτίδες, να ευκολύνει τη διείσδυση θρεπτικών στοιχείων και να κάνει το μακιγιάζ της να «κρατά», παίρνει για λίγη ώρα τη θέση της σ' ένα φωτεινό και σηκώνεται αφήνοντας όλα αυτά σαν μία κακή ανάμνηση!...

Η αλλαγή οφείλεται σε τρεις λασιόν, καμωμένες από χυμούς φυτών. Αφού το πρόσωπο πλυθεί καλά με ένα ατμόλουτρο, χωρίς να ακολουθήσει κανένα άλλο είδος καθαρίσματος, για να μην κοκκινίσει ή ερεθιστεί, περνιέται με λίγο βαμβάκι μουσκεμέ-

νο στην πρώτη λασιόν. Έχει σκοπό να επηρεάσει τα νεκρά κύτταρα και την ακαθαρσία, που έχει φωλιάσει βαθειά στους πόρους. Ύστερα το πρόσωπο σκεπάζεται με τη δεύτερη γαλακτώδη λασιόν. Ακολουθεί ένα ειδικό κυκλικό μασάζ, τότε με τις ρόγες των δακτύλων και τότε με τις παλάμες, που βοηθεί να αποσπασθούν τα οργανικά υπολείμματα των κυττάρων, στα οποία επέδρασε η πρώτη λασιόν. Ακολουθεί η τρίτη λασιόν, που σφίγγει τους πό-

- 1) Το δέρμα πρέπει να είναι καθαρισμένο, ελαφρύ ατμόλουτρο, για να μην ερεθιστεί.
- 2) Εφαρμογή της δεύτερης γαλακτώδους λασιόν.

Οι δημιουργοί της θαυματουργής αυτής μεθόδου, έκαναν την αίσιοδοξη σκέψη, ότι αν αυτό επαναληφθεί πολλές φορές, τα χρώματά μας θα λιγοστεύουν κάθε φορά περισσότερο από πέντε!

Η μέθοδος αυτή ταιριάζει και στα πιο εύθραυστα και λεπτά δέρματα και κρατάει την επιδερμίδα σε κατάσταση μόνιμης φρεσκάδας, χάρις στην ιδιότητά της να απομακρύνει τα νεκρά κύτταρα και να έμπει δίξη τη στάσι τους στο δέρμα.

Μά η πιο σπουδαία ιδιότητά του, όπως και κάθε είδους «πηλίκ», είναι ότι εύκολα λύνει τη διεύθυνση των προϊόντων, με τα θρεπτικά και αναγεννητικά στοιχεία, που ετοιμάζονται το δέρμα για κάθε είδους περιποίηση.

Δεν είναι άσπαστο αυτό που λένε οι Αμερικανοί «πηλίκ». Είναι μάλλον «προπηλίκ». Δεν ενεργεί βαθειά, μα και δεν χρειάζεται το πρόσωπο και δεν απαιτεί κλείσιμο στο σπίτι ή στην κλινική. Ένώ ένα πραγματικό «πηλίκ», που έχει σκοπό να ξεφλουδίσει το δέρμα, να ερεθίσει το βασικό του στρώμα και να γεννήσει καινούργια κύτταρα, που θα θρέψουν τους ιστούς,

ΤΟ «ΠΗΛΙΚ» ΤΟΥ ΛΕΠΤΟΥ

Πώς γινόμαστε σε λίγα λεπτά μερικά χρόνια νεότερες!

ρους και τονώνει τους ιστούς. Δεν μένει τώρα παρά να μη η όρμονοχώρα μάσκα, που δένεται με ένα επίδεσμο στην κορυφή του κεφαλιού, με σκοπό να «μοντελάρη» το πρόσωπο στη φυσική θέση των μυών του. Είναι προτιμότερο να μη ζηστή. Τότε το δέρμα, απαλλαγμένο από τα κερατοποιημένα κύτταρά του, με τους πόρους ανοιχτούς, «τρώγει» εύκολα και γρήγορα τα θρεπτικά συστατικά, που του δίνουμε. Με-νουμε ξεπλυμένες ένα τέταρτο ως είκοσι λεπτά, σ' ένα άρροπη στάσι και σε περιβάλλον μισοσκότεινο.

Η μάσκα βγαίνει κατόπιν και παρουσιάζεται από κάτω ένα δέρμα με ασυνήρητη φρεσκάδα. Τρυφερό, βελουδέσιο, σαν το δέρμα του μωρού. Γι' αυτό και έχουμε μερικές υποχρεώσεις απέναντί του: Να το προστατέψουμε στην αρχή από κακές καιρικές συνθήκες, από τον ήλιο, και να το «θρέψουμε» με καλλυντικά πολύ πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία: όρμονοχώρα λάδια, ή αμπουλες όρμονοχώρας, γάλα και κρέμες όρμονοχώρας ή βιταμινούχες και απαλυντικές μάσκες. Το πλύσιμό του να γίνεται με βρόχινο νερό ή χαμηλό νερό ή νερό αλ-τέας.

και να επιδράση και στους μύς, είναι λιγότερο ή περισσότερο βαθύ, ανάλογα με τη μέθοδο, που χρησιμοποιείται: Με χημικά μέσα, με ηλεκτρισμό ή και με συνδυασμό των δυο.

Η πιο γνωστή και πιο περίφημη μέθοδος είναι με την κρέμα Ούνα (UNA), που χρησιμοποιούν στα νοσοκομεία για να μετριάσουν το βάθος των ουλών της ακμής, να εξαλείψουν λεκές και να αναζωογονήσουν μαρμαμένα και χαλαρωμένα πρόσωπα.

Μα οι τελευταίες μέθοδοι, πρέπει να εφαρμόζονται από γιατρό και να παίρνονται τα κατάλληλα μέτρα, γιατί δεν έχουν τα ίδια αποτελέσματα σ' όλα τα άτομα.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθύντρια του «Επιστημονικού Ινστιτούτου Αισθητικής»

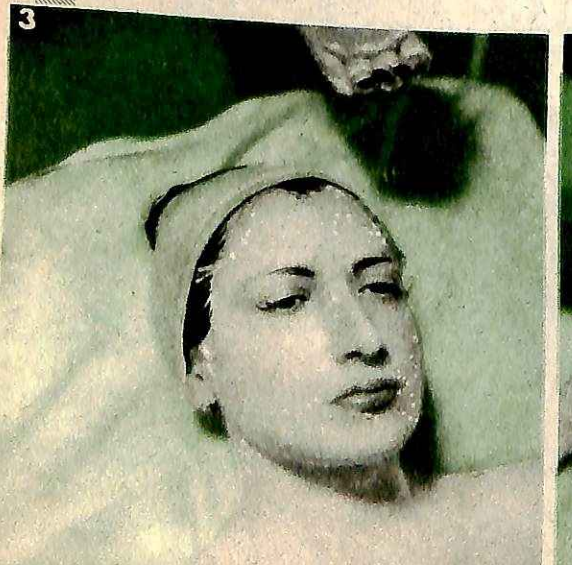
Οι γυναίκες προσεύχονται στην 'Αμερική

Σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική, 40 Αμερικανίδες κατέχουν σήμερα ανάθε-ρες κυβερνητικές θέσεις στην Ουάσιγκτον. Μία απ' αυτές, είναι γερουσιαστίνα και 11 βουλευτίνας. 289 γυναίκες, εξ άλλου, είναι μέλη στις Βουλές των Πολιτειών και 39 κατέχουν ανώτατα αξιώματα στην υπαλληλική ιεραρχία.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν επίσης δύο πρεσβευτίες στο εξωτερικό: την κυρία Κλαίρη Μπούθ Λούς, στην Ιταλία και την κυρία Φράνσις Ουίλλις, στην Ελβετία. Σε λίγο, μάλιστα, θ' αποχτήσουν και τρίτη. Γιατί, όπως φημιρίζεται, τον Αμερικανό πρεσβευτή στο Παρίσι Ντουγκλάς Ντίντλιν, που πρόκειται να παραιτηθεί για λόγους υγείας, θα διαδεχθεί η άραιοτατη κυρία Μάργκαρετ Τόμψον Σουλτζε Μπρίντλ, κόρη του βασιλέως του ανθρακός και τώως σύζυγος του στρατηγού Αντον Ντρέζελ Μπρίντλ, που έχρημάτισε πρεσβευτής στην Πολωνία.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν επίσης την υπεργίνα τους. Ως γνωστόν, επί κεφαλής του υπουργείου της Υγείας βρίσκεται σημε-ρα η κυρία Όβετα Κούλπ Χόμπυ.

- 3) Με το ειδικό μασάζ τα εθωραγμένα κύτταρα της επιδερμίδος αποχωρίζονται από αυ-τήν και πέφτουν.
- 4) Το πρόσωπο τώρα είναι έτοιμο να δεχτεί το μακιγιάζ.

Ώς όσον έγιν' έθιμο το πιάσιμο του Μάη,
ο κόσμος πάλι σύσσωμος στα περίεξ ξεχυμάει
και τρέχει για την έξοχη,
με το «έμπρος βήμα ταχύ»,
για να χαρή των λειβαδιών τα πλούσια τα μύρα
κι' εκτός της θείας ευωδίας,
να αισθανθή και της καρδιάς
τη φυσική κι' αδόκητη την... έρωτοπλημυρά!

Λημάνει πάλι, σήμερα, η φύσις προσκλητήριον,
και δίχως κόπο, πράγματι, τα νειάτα συνεγείρει,
για το πρωτομαγιάτικο λουλουδοπανηγύρι!

Τρέχουν τα ζεύγη δηλαδή,
με προθυμία και σπουδή,
για να γλεντήσουν, πρόσχαρα, την έορτη του έρωτα
απάνω στα πολύχρωμα της φύσεως ύψαδια,
όπου μεθούν χωρίς κρασιά γλυκόπιτα κι' ανέρωτα,
όλλα με νέκταρ λουλουδιών και με φιλιά και χάδια!

«Έξω, μακράν των 'Αθηνών
κι' απ' τα «παρφέν» των... βενζινιών,
σε περιβόλια τρέπονται κι' «εὐώδεις παραδείσους»
και δρέπουν ό,τι δήποτε, εκτός από ναρκίσσους!
Τούτέστιν έχουν πλάι τους το τρυφερό τους ταίρι,
και βρίσκουν την περυσία, που η άνοιξη προσφέρει,
του έρωτά των τους ανθούς και τους καρπούς να δρέπουν
και ρόδινο το μέλλον τους κι' ανθόσπαρτο να βλέπουν!

Τήνει ο έρωτας χορό κι' έφέτος με την άνοιξη
και τα ζευγάρια ρίχνονται στην έρωτοκατάλυση.
Και, φυσικά, τις μέλισσες, που γύρω τους βομβίζουν,
απεισώ τις φοβίζονται
και τις υποχρεώνουν να λήη ή μία στην άλλη,
πώς βρίσκεται τό... μέλι τους σε παρακμή μεγάλη,
έφ' όσον οι άνθρωποι
το νοῦ τους έχουν, σήμερα, μονάχα στο... σορόπι!

«Ο Μάιος μās έφτασε» και τα πουλιά τονίζουν
και των ανθούλων την καρδιά.
τα καταπράσινα κλαδιά
κι' οι κλώνοι... συγκλονίζουν!
Σπεύδουν, λοιπόν, όλοταγώς, τα νειάτα με ζωτάνια,
λουλούδια να μαζεύουνε, να πλέκουνε στεφάνια,
να πλέκουν και ειδύλλια,
στον κάμπο, τα δασύλλια,
μα και να φυλαχτούνε

μήν τύχη και στα στέφανα της... λεμονιάς μπλεχτούνε!
Διότι, τέτοιο μπλέξιμο, αντίρρησης δεν μένει,
ότι «στεφάνι ακάνθινο» στο μέτωπο σημαίνει!

Η έορτη του νέκταρος σημαίνει και της γύρεως
καθώς προείπαμε, έρωτοπανηγύρεως!
και της... Έτσι, λοιπόν, στην έξοχη
με το «έμπρος βήμα ταχύ»
χιλιάδες έρωτοπληγή ζευγάρια θα τραπούνε
στις φυλλωσιές με ξενοιασιά κι' ώραία «να τα πούνε»!
Τού κόσμου τις νεώστες τελείως θ' άφηφούν.
Καθώς κι' όλα τα σούσουρα και τα κουτσουμπολιά
και θα κυττάζουν όλα τους τα νειάτα να γλεντήσουν,
μαζί με τα χαρούμενα κι' αμέριμνα πουλιά,
τη ζήση τη μονότονη, εν γένει να ποικίλουν
και όλα τα τερτίπια τους... περίπατο να στείλουν!

Επισημογραφίες
Jm. Γαδούλα & Ενοχηγιάδης Γ.

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΤΟ «Καϊνιέ» ήταν ένα περίεργο καράβι. Από μακριά μπορούσε να το πάρει κανείς για αεροπλανοφόρο. Τέτοιο ήταν το ακαρί του. Στην πραγματικότητα όμως δεν ήταν αυτό που έδειχνε. Ήταν ένα βουλγαρικό επιβατηγό — το πρώην «Νημιόρη Σέρβια» — που εξοπλίστηκε γερά από τους Γερμανούς για να χρησιμοποιηθεί σε χίλιες δυο δουλειές: Πότε ως ναυκόπημα, πότε ως μεταγωγικό και πότε πάλι ως πλοίο συνοδείας. Τη πλήρωσή του, πυροβολητή, αξιωματικούς καταστρώματος και μηχανών, άνηκαν στη δύναμη του πολεμικού ναυτικού του Ράιχ. Οι υπόλοιποι ήταν Έλληνες, Σπανίοι και Ιταλοί ναυτικοί, που είχαν ναυπολογηθεί, για να γίνει οικονομία στα γερμανικά χέρια.

Το «Καϊνιέ» είχε την ιστορία του στο Αιγαίο. Σε μια συμμαχική αεροπορική επίθεση εναντίον γερμανικής ηγεμονίας, τα αντιαεροπορικά του έριξαν δυο αεροπλάνα. Έξω από τη Μήλο «εξεβόλισε» το αγγλικό υποβρύχιο «Φάλκον». Έπεσε με όλη τη δύναμη των μηχανών του πάνω του και το έκοψε στη μέση, προτού προλάβει να αναδυθεί στην επιφάνεια. Το «Καϊνιέ» ήταν ο φόβος και ο τρόμος των αεροσφαιρικών, που έκαναν τη συγκοινωνία μεταξύ «Αλεξανδρείας και υποδούλης Ελλάδας». Πολλά σκάφη και πολλοί θαλασσινοί έχασαν τη ζωή τους. Μια συνάντηση στο ανοιχτό πέλαγος μαζί του, αποτελούσε πάντα ένα τρομερό κίνδυνο για τους Έλληνες κυοφόρους.

Η αλήθεια είναι πως το καράβι αυτό είχε διαβολική τύχη. Έκατο φορές το είχαν αντανάγξει οι μυστικές οργανώσεις στη Μ. Ανατολή. Έκατο φορές το συμμαχικό στρατηγείο είχε στείλει αεροπλάνα και υποβρύχια εναντίον του. Κι όμως πάντα κατάρθωνε να ξεφύγει. Ούτε μια τορπίλη, ούτε μια βόμβα το είχαν πετύχει ως τότε. Πάντα τους ξεγελούσε με την πορεία του: Ξεκινούσε για την Κρήτη και βρισκόταν στη Θεσσαλονίκη. Εφευγε για τον Πειραιά κι έφτανε στη Ρόδο. Μάταια καρποβοσκούν στα περάσματα τα υποβρύχια. «Αδίκια έμχαναν να το ανακαλύψουν τ' αεροπλάνα. Άλλά κι όταν το συναντούσαν καμιά φορά, κατάρθωνε να ξεγλιστρήσει ανάμεσα από τη φωτιά των πυροβόλων τους. Ήταν εύκινητο. Είχε έξυπνο και αποφασιστικό κυβερνήτη: Τον υποπλοίαρχο Τόμας Κάλμαν. Πριν απ' όλα όμως είχε τύχη...

Αυτό το καράβι βάλθηκε ο Μανώλης Καστάνης να τινάζει στον αέρα. Το σχέδιο καταστρώθηκε μ' επιμέλεια από το κλιμάκιο «ΦΟΞ 55», που άρχηγός του ήταν ένας Άμερικανός καθηγητής της αρχαιολογίας, ο Έντν Γκάρρικ. Είχε έρθει τον τελευταίο εκείνον καιρό από την Αίγυπτο με ειδική αποστολή κι είχε φέρει μαζί του τρεις Έλληνες συμποτέ: Τό Γιάννη Δανούση, απ' το Πόρτ-Σάντ, τον Άγγελο Παπαγεωργίου, από την Κύπρο και τον Άγιο Νικόλαο, από το Κάιρο. Ήταν και οι τρεις αξιωματικοί του αγγλικού στρατού, μα αποσπασμένοι στην Άμερικανική Υπηρεσία, για να μετασχηματιστούν σε αρχαιολογική ομάδα. Ο σκοπός που τους έφερε τότε στην Ελλάδα, εξακολουθεί και σήμερα ακριβώς να είναι κάποιος. Άλλά η δράση τους δεν περιορίστηκε μόνο στις εντολές που είχαν λάβει. Προτού ξαναγυρίσουν στη βάση τους, πήραν μέρος και σ' άλλες επιχειρήσεις.

Οι τρεις συμποτέ με τον αρχηγό τους, εγκαταστάθηκαν προσωρινά στο σπίτι του Μανώλη Καστάνη — στην οδό Ανδρομάχης 68 — που ήταν εξοχικό του Άγγελου Παπαγεωργίου. Ο Καστάνης, από τους πρώτους μήνες της κατοχής, έπειθε έγκρισε τον Άγγελο υπολοχαγό Ντόν Μάστερ, είχε συνδεθεί με τη «Φόρ 133», και είχε αναλάβει τον πληροφωριστικό τομέα στο λιμάνι του Πειραιά. Ήταν ναυτικός. Πριν την κατοχή ταξίδευε σ' όλο τον κόσμο. Όταν κληρώθηκε ο πόλεμος έφυγε να βρίσκεται με το καράβι του στην Πάτρα. Έτσι αποκλειστική στην Ελλάδα. Έκανε βέβαια πολλές προσπάθειες να ξεναφύγει, μα δεν τα κατάφερε.

Κάποτε γνωρίστηκε τυχαία με τον υπολοχαγό Ντόν Μάστερ. Ο Βρετανός αξιωματικός γύριζε από σπίτι σε σπίτι, κυνηγημένος από τους Γερμανοτσολούς. Τον πήρε και τον έκρυψε. Ο Άγγλος όμως γρήγορα κατάρθωσε να βρή παρη με κάποιο συνάδελφό του, που έμενε στην Αθήνα ως κατάσκοπος της πατρίδας του. Ο Καστάνης λοιπόν άρχισε να συνεργάζεται μαζί τους. Και η συνεργασία τους αυτή κράτησε αρκετούς μήνες, ώπου φάνηκε ο εξάδελφός του να έρχεται μαζί με τους άλλους τρεις που αποτελούσαν το κλιμάκιο «ΦΟΞ 55». Φυσικά ο Άγγελος Παπαγεωργίου το έζησε με λίγα λόγια το σκοπό της αποστολής τους και τους ζήτησε τη συνδρομή του. Ο Καστάνης τους βοήθησε αποτελεσματικά κι ύστερα από λίγο όλα είχαν τελειώσει βολικά. Οι συμποτέ έτοιμάζονταν να ξαναγυρίσουν στο Κάιρο κι ο Παπαγεωργίου το πρότεινε να τον πάρουν μαζί τους. Εκείνος όμως αρνήθηκε.

— Τώρα πιά δεν έχω σκοπό να φύγω από την Ελλάδα, τους είπε. Είναι ανάγκη να μείνω εδώ και θα μείνω. Άλλωστε έχω μια σπουδαία αποστολή και πρέπει να τη φέρω εις πέρας. Έστω κι αν πρόκειται να χάσω τη ζωή μου...

Κι αυτή ήταν η αλήθεια. Ο Καστάνης είχε αναλάβει να συμποτήσει το «Καϊνιέ». Μα δεν ήξερε ακόμη με ποιόν τρόπο θα το κατάρθωνε. Τού έμειναν διάφορες υποδείξεις από τη «Φόρ 133», αλλά καμιά δεν ήταν αυτή που έπρεπε. Ο Παπαγεωργίου τότε μαζί με τους συνάδελφους του, έβαλαν κάτω τα πράγματα και τα μελέτησαν με κάθε λεπτομέρεια: Οι «αδελφές» δεν ήταν δυνατό να έχουν επιτυχία. Το σκάφος, δεν έμενε παρά η θέσι του θερμωτή. Κάποιος έπρεπε να πιάσει δουλειά εκεί μέσα και με την πρώτη ευκαιρία να το ανατινάξει στον αέρα με τα ειδικά εκρηκτικά μηχανήματα, που είχαν φέρει μαζί τους απ' την Αίγυπτο. Και ο «κάποιος» αυτός δεν ήταν άλλος από το Μανώλη Καστάνη.

Η «Φόρ 133» είχε άνθρωπο δικό της στο λιμεναρχείο. Τό διερχόμενος των Γερμανών Σοφοκλή Στεφάνου. Σ' αυτόν λοιπόν ανέθεσαν να παρακολουθήσει το «Καϊνιέ». Αν μάθαινε δηλαδή πως κάποιος απ' το πληρώμα του ξεμπάρκαρε για λόγους υγείας, θα τους ειδοποιούσε εγκαίρως. Ο Καστάνης ήταν έτοιμος. Είχε χαρτιά τακτοποιημένα: Μη-νές Βασιλείου. Ταυτότητα, ναυτικό φυλλάδιο κλπ. Οι μέρες όμως περνούσαν και καμιά ειδοσία δεν έρχόταν από το Στεφάνου. Ξαφνικά, ένα μεσημέρι, χτύπησε το τηλέφωνο. Από την άλλη άκρη του σύρματος ακούστηκε η βιαστική φωνή του διερχόμενου:

— Ο... Βασιλείου νάρθη άμέσως κάτω. Να φέρη μαζί και το ναυτικό του φυλλάδιο...

Ο Καστάνης πέταξε από τη χαρά του. Σίγουρα ο Στεφάνου τον

καλούσε για να πιάσει δουλειά στο «Καϊνιέ». Δεν υπήρχε αμφιβολία. Χωρίς να χάση καιρό, τράβηξε γρήγορα για τον Πειραιά. Ο διερχόμενος του έζησε τότε πως μόλις πριν από λίγο ο θερμωτής του ελα-δοκαράβου είχε αρρωστήσει κι οι Γερμανοί έψαχναν για αντικατάστασή του. Ήταν ευκαιρία λοιπόν να πάη αυτός στη θέσι του. Έτσι κι έγινε. Ο Στεφάνου τον παρουσίασε για συγγενή του στον υποπλοίαρχο Τόμας Κάλμαν. Ένας παλιός οικογενειάρχης θαλασσινός που έμενε άνεργος. Τον πήραν χωρίς πολλές κουβέντες. Από κείνη τη στιγμή η τύχη του καραβιού ήταν αμείωλη...

Ο Καστάνης τοποθέτησε δύο ορολογιακές βόμβες στο μηχανοστάσιο του. Είχε πιά βαρεθεί να μένη με σταυρωμένα χέρια. Ήταν σίγουρα πως ταξιδεύοντας ένα δολοφόρο μήνα — από την ημέρα που προσελήθη στο γερμανικό βοηθητικό — και δουλεύοντας σκυλιά στο σπύλο, είχε πιά άπο-κτίσει την νύχτα. Σχεδίαζε το πρωί να ζητήσει εξόδο-βόμβες για να μην ξαναγυρίσει εκεί. Κοντά τα ημερώματα όμως, ένας Σπανιόλος ναύτης τις βόμβες τυχαία πιά- από τις «μπαρούμπες». Έπειδή δεν ήξερε τί πράγμα-

ήταν, ρώτησε τον Καστάνη να τον πη. Ο συμποτέ είδε τα εκρηκτικά μηχανήματα στα χέρια του μούστου κι ανατρίχισε σύγκορμος. Προσπά-θισε ωστόσο να συγκρατήσει τον έαυτό του κι ανατρίχισε τους ά-μους του.

— Πού να ξέρω τί είναι! Έκανε θυμωμένος. Εγώ λέω να τα βάλης στη θέσι τους, μη βρής κανένα μπλε...

— Θα ρωτήσω τον απλονόμο, αποκρίθηκε ο Σπανιόλος. Σαν νάχουν ρολόι μέσα τους. Άκου...

Τού κόλλησε τις βόμβες σ' ατύ. Τα μηχανήματα του θανάτου δού-λευαν... Σε δυο άρες το πολύ έπρεπε να εκραγούν. Τό λιμάνι τού Πει-ραιά — που ήταν πλευρισμένο το «Καϊνιέ» — θα δεχόταν πάλι μέσα στα ύδρα του σπλάχνα ένα ακόμη θύμα του έθρους. Μα τώρα όλα πήγαν χαμένα. Ο Σπανιόλος ναύτης ήταν αποφασισμένος να δείξη τις βόμ-

Ο φόν Ρίχελ σήκωσε το μαστίγιό του να να χτυπήσει τον συμποτέ...

βες στον απλονόμο του καραβιού, που κοιμόταν κάτω στην καμπίνα του. Μάταια προσπάθησε να τον μεταπείσει ο Καστάνης. Κι έπειδή φοβή-θηκε μην τον υποψιαστεί ο άλλος με την επιμονή του, τον άφησε να κα-τεβή στο διαμέρισμα των αξιωματικών.

Ο συμποτέ μετρούσε τα δευτερόλεπτα με τους χτύπους της καρδιάς του. Ένα λεπτό, δυο λεπτά, τρία. Και ξαφνικά ακούστηκαν άγριες φωνές και τρεχάματα. Τό καμπαλάκι της γεφύρας έδωσε ασήπτη δια-ταγή: «Όλο το πλήρωμα στην πλώρη. Άν και ημερώνε πιά, άναμναν τους καμουφλαρισμένους προβολείς. Άγουροζυμμένοι οι περισσότεροι,

ρωτούσαν μεταξύ τους τί συνέβαινε. Τους έβαλαν όλους στη γραμμή. Δεξιά οι Γερμανοί. Άριστερά οι άλλοι: Έλληνες, Ιταλοί, Σπανιό-λοι. Ο Καστάνης δεν είχε ιδέα ακόμη τού τί έπρόκειτο να γίνει, ούτε πήγε ο νους του πως μπορούσε εκείνη ακριβώς τη στιγμή να βρίσκεται στο «Καϊνιέ» ο παντοδύναμος ταγματάρχης των «Ες-Ντέ» Άρτουρ φόν Ρίχελ. Πότε είχε έρθει και δεν τον πήρε είδησι; Μυστήριο!

Πάγινος δολοφόρος. Η καρδιά του χτυπούσε βιαστικά. Κάποτε είχαν αναμνησθή οι δυο τους. Πάλι στον Πειραιά. Ήταν σ' ένα μπλόκο που έκαναν τα «Ες-Ντέ» στο λιμάνι κι έπιαναν έργατες και περαστικούς. Είχε γίνει κάποιο μεγάλο σασπιτάς στο Κερατάι κι οι Γερμανοί έ-κλεισαν τα περάσματα κι έβαζαν στο χέρι όποιον περνούσε μπροστά τους. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κι ο Μανώλης Καστάνης. Μέχρι τις δέκα το βράδυ τους κράτησαν όλους με άνακρίσεις. Ύστερα τους ά-φησαν ελεύθερους, εκτός απ' τον ίδιο και δυο άλλα παλληκάρια, που δούλευαν στα καρβουνιάρικα. Αυτούς τους άνακρινε προσωπικά ο φόν Ρίχελ, γιατί τους θεωρούσαν ύποπτος. Μα δεν βρέθηκε τίποτα εναντίον τους και τους άφησαν κι αυτούς. Τώρα όμως η τύχη του έρχινε πάλι μπροστά του.

Ο Γερμανός ταγματάρχης είχε σταθή ανάμεσα στις δυο γραμμές, ρίχνοντας ματιές δεξιά κι αριστερά, που παρέλιαν. Τό βλέμμα του ή-ταν έξαλλο. Τα χέρια πίσω, ανοιχτά τα στραβά του πόδια, χωμένα σε γυαλιστερές ψηλές μπότες. Στεκόταν και τους κύτταζε όλους. Ήταν σαν να ήθελε να διαβάσει τις ενδόμυχες σκέψεις τους. Στη σειρά πού βρισκόταν οι Γερμανοί, δεν είχε να πη πολλά πράγματα. Ήξερε, πί-στευε, ήταν σχεδόν βέβαιος, ότι αυτό δεν είχαν καμιά ανάμειξη σ' όλη αυτή την ιστορία. Άνεμνάντας ήταν σίγουρος πως κάποιος απ' αυτούς τους μουντζούρηδες της μηχανής, που στέκονταν εκεί βρώμικοι, άπλου-τοι, έρωμένοι απ' τις φωτιές, γεμάτοι λάδια και κόπο, ήταν εκείνος τ' όργανο της απόπειρας.

Με φωνή που έμοιαζε σαν ούρλιασμα, άρχισε να κάνει διάφορες έρω-τρήσεις πού τις μετέφραζε ο διερχόμενος του. Ζητούσε πληροφορίες: Τι είδαν; Τη άκουσαν; Πόσον καιρό υπηρετούσαν στο καράβι; Πού δού-λευαν άλλοτε; Οι απαντήσεις δινονταν με τρεμάμενη φωνή. Μόλις άκού-γονταν. Πολλοί δεν τόλμασαν να σηκώσουν τα μάτια. Ο φόβος κι η ύπαιθα σέρνονταν ανάμεσα τους. Μα ωστόσο δεν έρριχναν το βάρος σε κανένα. Άκόμη κι οι Σπανιόλοι κι οι Ιταλοί έδειξαν αλσθήματα συ-ναδελφικά και δεν άνοιξαν στόμα να υποδείξουν κάποιον πού τον θεω-ρούσαν ύποπτο. Στάθηκαν άνθρωποι σωστοί, πράγμα σπάνιο για την εποχή εκείνη. Ήταν 5 Άπριλ 1943.

Ο ταγματάρχης των «Ες-Ντέ», χτύπησε στις μπότες του νευρικά τó μαστίγιό που κρατούσε. Και ξαφνικά προχώρησε κατ' ευθείαν στο Μανώλη Καστάνη. Σαν δικόπο στίλετο κορφώθηκε η ματιά του πάνω του. Στάθηκε άντικρυ στο ψήλοκορμό εκείνο παλληκάρι με τους φορ-δεις ώμους και τό καθαρό βλέμμα. Τόν κύτταζε σιωπηλός πολλή ώρα. Ένα σακκάκι από μπλε φόρμα στις πλάτες. Τό «μαντήλι της φωτιάς» γεμάτο λάδι και μουντζούρα γύρω στο λαιμό. Πολιές αρβύλες στα πόδια. Μαύρο τó μούτρο απ' τον ιδρώτα και τό κάρβουνο.

— Πώς σε λένε;
— Ήν Βασιλείου.
— Τι έέρεις για τίς βόμβες;
— Ό,τι έέρουν και οι άλλοι. Τιποτα!...
Ο ταγματάρχης έσφίξε τα δόντια του και ξαναρώτησε:

Είσαι βέβαιος; Δεν έέρεις τίποτα;...
— Όχι, δεν έέρω...

— Άναμνέ τó αίμα τού Ρίχελ. Ο ταγματάρχης των «Ες-Ντέ» σήκωσε τó μαστίγιό του. Κι άπότομα χτύπησε στο πρόσωπο τόν συμποτέ. Ο Καστάνης αλσθήθηκε τόν πόνο σαν μαχαίρι, μα έμεινε ακίνητος στη θέσι του. Ο ταγματάρχης των «Ες-Ντέ» σκύλισε από τό κακό του. Δεν τού άρεσε καθόλου ο τρόπος αυτού τού θερμωτή. Δεν τόν είχαν συνηθίσει έτσι. Πώς ήταν δυνατόν να μην τρέμη η φωνή του; Ός τότε κανείς δεν είχε τόλμησει να ύψωση τό βλέμμα του και να τόν κυττάξη

στά μάτια. Κι αυτός ο τιποτένιος μουντζούρης τού μιλούσε σαν ίσος προς ίσο.

Γύρισε στους άντρες του.
— Πέραστε τó τις χειροπέδες! πρόσταξε.
Ή διαταγή του εκτελέστηκε άμέσως. Ο Καστάνης δεν τό περίμενε βέβαια αχί. Σκεφτόταν όμως ότι έφ' όσον δεν θα εύρισκαν κανένα στοιχείο εναντίον του, θα τόν άφηναν ελεύθερο. Δεν υπόλογισαν ωστόσο καλά. Στη συνέχεια της άνακρίσεως πού τόν έκανε ο φόν Ρίχελ — στα γραφεία των «Ες-Ντέ», στην οδό Βησσαρίωνος 5, τó πρώτο πού τόν ρώτησε ήταν να τους πη πού έμενε. Ο συμποτέ πρότ'ότι πιάσε δουλειά στο «Καϊνιέ», είχε νοικιάσει με τ' όνομα Βασιλείου ένα μικρό δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Μενέλαος» — στη σταά Φέξη — για μία τέτοια ακριβώς περίπτωσή. Ο ταγματάρχης έστειλε άμέσως άδελφάτους εκεί για να κάνουν έρευνα. Δεν βρήκαν τίποτε τό ύποπτο, εκτός από ένα μπλοκάκι με άσπιναντες σημειώσεις. Ο άνακριτής τό ξεφύλλισε πολλή ώρα. Δίπλα του ο διερχόμενος τού μετέφραζε φράσι προς φράσι, όλα εκείνα πού ήταν γραμμένα σ' αυτό.

Ήταν έτοιμος να τό πετάξει από τά χέρια του, όταν τό μάτι του έ-πεσε σε μία διεύθυνση: Άνδρομάχης 68. Τ' άκουσε ο Καστάνης κι έμει-νε κατάκρυος. Δεν θυμάταν καν για ποιά λόγο είχε σημειώσει τη διεύ-θυνση τού σπιτιού τού μέσα σε κείνο τό καταραμένο μπλοκάκι. Αισθά-θηκε τά πόδια του να λυγίζουν. Άνάστα τόν κόπτηκε. Δεν ήξερε τι έπρεπε να άπαντήσει αν ο φόν Ρίχελ τόν ρωτούσε πού έμενε εκεί. Τά ψέμματα δεν θα άφαιλούσαν. Ήταν σίγουρο πως ο φερόρος ταγματάρχης θα έστειλε πάλι τους άντρες τού να έρευνήσουν, όπως έγινε και με τό ξενοδοχείο. Δεν ήταν όμως τό ίδιο. Στό δωμάτιο τού «Μενέλαος» δεν βρήκαν άπολύτως τίποτα. Άλλά στο σπίτι τού θ' άνακάλυπταν ένα σω-ρό επικίνδυνα πράγματα: Τρεις εκρηκτικές βόμβες, πολλά εκρηκτικά σασπιανάκια, ένα φυλλάδιο ντρογαλικήν, δύο άευντούζες και τά πε-ρίστρφα των παλληκάρων τού κλιμακίου «ΦΟΞ 55».

Για ένα πράγμα ωστόσο χαϊρόταν. Ή γυναίκα του κι η μικρή του κορούλα έλειπαν στο Χολαργό, σε κάποια θέσι του. Αυτές τολούχιστον. Οι άσπιναντες πού υπάρεζαν, θα γλύτωναν από τού Χάρου τά δόντια. Γιατί ο Καστάνης ήταν πιά βέβαιος για τόν έαυτό του. Κανένα θάυμα δεν μπορούσε να τόν σώσει. Και δεν έκανε λάθος. Ο φόν Ρίχελ τόν ρώτησε τίνος ήταν η διεύθυνση, πού έγραφε στο καρνέ του. Ο συμπο-τέ προσποθήκε ότι δεν... θυμάται. Αυτό βέβαια σερρώσε περισσάτε-ρο τίς ύποψιες τού ταγματάρχη, πού έγραφε άμέσως τους άδελφάτους του εκεί. Κι η έπιστολή τους έμοιαζε με άληθινό θρίαμβο. Όλο εκεί-νο τό επικίνδυνο υλικό, ξεδιπλώθηκε μπρος στα σατανικά μάτια τού φόν Ρίχελ, πού άρχισε κυριολεκτικά να ούρλιαζε.

Από κείνη τη στιγμή τα φοβερά μαρτύρια μήκαν σ' ενεργεία. Άπ' όλους τούς κύκλους της κόλασεως πέρασε ο Μανώλης Καστάνης: Βρ-σμένο λάδι στην κοιλιά, σιδερένια στεφάνια στο κεφάλι, ξεριζώμα να-χιών, αλάτι στη ματωμένη πληγή τους. Ποιοί ήταν οι συνηγείς του; Ποιός τού έδωσε τίς βόμβες; Από πού πήρε έντολη ν' ανατινάξη τό «Καϊνιέ»; Σε κάθε τέτοια έρώτηση, η απάντησι ήταν στερεότυπη:

— Δεν ξέρω τίποτα. Μόνος μου δούλευα...
Στό μεταξύ τα «Ες-Ντέ» έπιασαν και τό Θεμιστοκλή Στεφάνου, στο λιμεναρχείο, έπειδή τού είχε παρουσιάσει ως συγγενή τόν τόν Κασ-τάνη. Τόν βασάνισαν κι αυτόν με τό χειρότερο τρόπο, μα ο τολμηρός διερχόμενος έπέμενε πως δεν είχε ιδέα απ' όλα εκείνα πού τον κατη-γορούσαν.

— Είπα ότι ήταν συγγενής μου για να τόν προσλάβουν στο καράβι. Πού να φανταστώ ότι τ' όνομά τού ήταν Καστάνης και όχι Βασιλείου; Τόν γνώρισα έντελώς τυχαία, τόν λυπήθηκα και θέλησα να τόν βοηθήσω. Τιποτ' άλλο δεν έέρω...

Παρ' όλα αυτά τούς πέρασαν από στρατοδικείο και τούς καταδίκασαν και τούς δυο σε θάνατο. Ήμερώματα Πρωτομαγιάς, έφεραν οι Γερμα-νοί τόν παπά Σωτήρη Γρηγορίου να τους έξομολογήσει. Όταν ο ιερω-μένος τούς ρώτησε ποιά ήταν η τελευταία τους θέλησι, ο Στεφάνου ζή-τησε να τόν συγχωρήσει ο Θεός. Δεν είχε κανένα στόν κόσμο και δεν λυ-πόταν πού έφευγε. Ο Μανώλης Καστάνης όμως έβγαλε και τού έδωσε ένα γράμμα για τη γυναίκα του, γεμάτο συγκίνηση.

Τους μετέφεραν με καμión στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. Μαζί τους ήταν κι άλλα δεκαοχτώ παλληκάρια. Άνάμεσα στους μελλοθάνα-τους ήταν ο καθηγητής Δημήτρης Θωμάς, ο μηχανικός Άντανης Θεο-χάρης, ο φοιτητής Γιάννης Παπάς, ο γιατρός Γιώργος Σωτηρίου, ο φορ-μακοποιός Άναστάσης Λαζαρίδης, ο υπολοχαγός Χρήστος Καραμπακάς, ο Άλκης Μυτιληναίος, ο Βασίλης Σαραντής, ο Άλέκος Μαστροπού-λος, ο Περικλής Σανταζάνης, ο Τάκης Λαμπάδαριος, ο Γιάννης Θούρας και οι άλλοι.

Κατά τη διαδρομή, αντί να τούς δινή άθρόος ο παπάς, έδιναν αυτοί κουράγιο στο γέροντα πού σιγότρεμε από συγκίνηση. Τά παλληκάρια τραγουδούσαν κι έπειδή είχε φέξει, πολλές νοικοκυρές πρόβαλλαν στα παράθυρα και τους κύτταζαν. Ήξεραν οι γυναίκες πού τους πηγαίνουν, μα τούς τό φώναζε κι ο Στεφάνου, ο πιστός σύντροφος τού Μανώλη Καστάνη:

— Πηγαίνουμε να κάνουμε Πρωτομαγιά στον άλλο κόσμο! Μας τού φεκίζουν!...

Οι στρατιώτες της συνοδείας κρατούσαν τά πολυβόλα γυρισμένα προς τά σπίατα μήνες κανείς απ' έξω δειλή συμπαθεία. Στην έξωπορτα τού κήπου τού Σκοπευτηρίου, τό καμión στάθηκε. Εδώ σταμάτησαν και τά τραγούδια. Τό πλησίωμα τού θανάτου αποθάρρυνε την ομάδα. Μα τ' ατακίνητο κίνησε πάλι, πέρασε τόν κήπο και στάθηκε κοντά στον τόπο της εκτελέσεως. Πήδησαν κάτω οι Γερμανοί, άνοιξαν τό πίσω σκά-πια τού καμιονιού και κατέβασαν ένα-ένα τούς καταδικωμένους. Πρώτος βγήκε ο Μανώλης Καστάνης. Διάλεξε μία στιγμήούλα πού κανείς δεν τόν πρόσεχε και γλίστρησε άριστερά προς τά κυπαρίσσια. Όπως ήταν όμως άεμενος με τίς χειροπέδες δεν μπορούσε να τρέξη γρήγορα. Παρ' όλα αυτά κατάρθωσε ν' άπομακρυνθή καμιά πενήντα μέτρα.

Την τελευταία όμως στιγμή, πάνω πού ήταν έτοιμος να σκαρφαλώση τόν τοίχο, κάποιος στρατιώτης τόν έβλε κι έβαλε τίς φωνές. Οι Γερ-μανοί όρμησαν πίσω του, τόν άρπάζαν από τό λαιμό και τόν έφεραν σούρνοντας στον τοίχο τού τουφεκισμού. Πριν τούς δέσουν ωστόσο στους στύλους, ο Καστάνης γύρισε στους μελλοθάνατους και με φωνή πού έ-τρεμε από έλληνικό πάθος, τούς φώναζε:

— Μη λυπόστε, παιδιά! Τό αίμα μας πού θα ποτίση τη γή, θα γίνει ποτάμι και θα τούς πνίξει. Άς μη δοκρύουν τά μάτια μας. Πρέπει να πεθάνουμε τραγουδώντας. Εμπρός, πιάστε τό τραγούδι όπως τότε πού ήμασταν στα θρανία. Εμπρός!

Ανασήκωσε ψηλά τ' ώραιο κεφάλι του κι άρχισε τό μαθητικό εκείνο τραγούδι της Πρωτομαγιάς:

«Ο Μάιος μας έφτασε, — έμπρός βήμα ταχύ...»
Μιά-μιά οι φωνές των παλληκάρων πήραν τόν ώραιο σκοπό, σαν να ξεκινούσαν για την πρωτομαγιάτικη έκδρομή. Και μήπως δεν ξεκινού-σαν; Εκεί τούς βρήκαν οι δολοφονικές σφαίρες. Και τό γλυκό άνοιξι-μικό αεράκι πού κατέβαινε από τόν Υμηττό, ανέμιζε πένθιμα τά μα-τωμένα μαλλιά τους...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ...

ΜΕ μεγάλη έκπληξη συναντάμε τη Ροσάνα Ποντεστά στο Παρίσι και μάλιστα στην αίθουσα ενός δικαστηρίου. Παρά τον θυμό που ζωγραφίζεται έντονα στο πρόσωπό της και τον καταφανή εκνευρισμό της, είναι όμορφη, πολύ όμορφη μέσα σ' ένα θαυμάσιο ταγιέρ «τουίτ» που φορεί με χάρη. Το καινούργιο και όλοκαιρο αυτό άστέρι, που ανέτειλε ξαφνικά στο στερέωμα του ιταλικού κινηματογράφου, είναι μια γοητευτική κσπέλλα με σπαθότο σώμα, όμορφο έκφραστικό πρόσωπο και δυο μεγάλα καστανά μάτια. Βρίσκουμε την ευκαιρία να της πάρουμε μερικά λόγια, παρ' όλο που η περίπτωση δεν είναι κατάλληλη:

— Πώς έδω, σινιριόνα Ροσάνα; Σας συνέβη τίποτα το δυσάρεστο;

— Τον παλιάνθρωπο... το κτήνος!... μουρμουρίζει εκείνη. Πριν μια ώρα, ενώ περπατούσα σε μια παρέοδο των «Ηλυσίων Πεδίων», ένας ανάγωγος τύπος, καθώς πέρασε δίπλα μου, πρόφασε και μου έδωσε μια... τοιμπία, ψιθυρίζοντας συγχρόνως διάφορες ανοησίες. Θύμωσα πολύ με τον τρόπο που και γυρίζοντας ξαφνισμένη σηκώσα τη τσάντα μου και του την έφερα στο πρόσωπο. Έκείνος τότε, ο αναιδέστατος αντί να φύγει ανέκοψε το βήμα του, για να μου ζητήσει... εξηγήσεις! 'Αφού μου είπε διάφορες προστυχίες, για να με εκδικηθώ για το χτύπημα που του έδωσα, σηκώσε κατόπιν το πόδι του και με... πάτησε με δύναμη στο πόδι! 'Επειτα προσπάθησε να εξαφανισθεί τρέχοντας! Φυσικά, άρχισα να φωνάζω, μαζεύοντας κόσμο κι ένας αστυφύλακας που περιπολούσε εκεί κοντά μας κουδάλισε και τους δυο έδω, στο αυτόφωρο... Καλή περιπέτεια ήταν

Λίγη ώρα με την Ροσάνα Ποντεστά, την «Ωραία 'Ελένη»

κι' αυτή πρωί - πρωί! πρόσθεσε γελώντας ή νεαρή βεντέττα.

Περιμένοντας την έκδίκασή της υποθέσεως, βρίσκουμε την ευκαιρία να συνεχίσουμε την συζήτησή μας, αλλά σε άλλα πιο ενδιαφέροντα θέματα τώρα, μια και γνωρίζουμε τη Ροσάνα από την Ρώμη:

— Πότε θα πάτε στη Ρώμη και τί θα γυρίσετε στα Ιταλικά στούντιο;

— Στη Ρώμη πρέπει να βρίσκωμαι πολύ σύντομα, γιατί στα στούντιο της Τσινετσιτά έχει αρχίσει ήδη το γυρίσμα των πρώτων σκηνών σε Σινεμασκόπ της αμερικανικής ταινίας «Η Ωραία 'Ελένη της Τροίας», στην οποία έχω τον πρώτο γυναικείο ρόλο, δηλαδή το ρόλο της 'Ωραίας 'Ελένης. Πρόκειται για ένα πολύ μεγάλο έγχρωμο φιλμ, για το οποίο υπολόγισαν ότι θα στοιχίσει γύρω στα 7 εκατομμύρια δολάρια. 'Όσο για τον ρόλο μου, μπορώ να σας πω πως είμαι πολύ υπερήφανη γι' αυτόν. 'Ανάμεσα στις πιο γνωστές και φαιότερες στάρ του Χόλλυγουντ και της Ευρώπης, που συναγωνίστηκαν σκληρά για να τον εξασφαλίσουν ήμουν κι' εγώ. Προσωπικά πίστευα πως είχα τις μικρότερες πιθανότητες να τον κερδίσω. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τη χαρά μου όταν λίγες ημέρες αργότερα, ένα επείγον τηλεγράφημα από το Χόλλυγουντ, μου άγγηγελε ότι ο ρόλος της 'Ωραίας 'Ελένης δόθηκε τελικά σε μένα. Πριν να φύγω μάλιστα από τη Ρώμη, υπέγραψα και το σχετικό συμβόλαιο με τον γενικό διευθυντή της αμερικανικής εταιρείας Σύμφων με το συμβόλαιο αυτό ως αμοιβή μου για 4 μήνες εργασίας θα εισπράξω 30.000 δολάρια!

Η υπερηφάνεια της όμορφης Ροσάνα είναι πραγματικά δικαιολογημένη. Προκειται για ένα μεγάλο ρόλο που έθεδωσαν πολλές διάσημες στάρ και που δόθηκε τελικά σε μια καινούργια Ιταλίδα καλλιτέχνη. Συνεχίζουμε, όμως, την συζήτησή μας μαζί της:

— Ποιό είναι το τελευταίο φιλμ που γυρίσατε;

— Μια άλλη μεγάλη ταινία, παρμένη κι' αυτή από τα αμπελάκια της 'Εννοχ της «Οδύσσειας», στην οποία παίζω δίπλα στη Σιλβάνα Μάγκανο, που παίζει το διπλό ρόλο της Πηνελόπης και της Κίρκης, στον Κέρκ Ντάγκλας, που ερμηνεύει τον ρόλο του πολυμήχανου 'Οδυσσέως, και στον 'Αντονι Κουήν, που κρατεί τον ρόλο του 'Αλκίνοου, ενώ εγώ έχω το ρόλο της Ναυσικάς.

— Πότε βγήκατε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο;

— Πριν τριάντισι χρόνια. Με άνεκάλυψε τυχαίως ο Γάλλος σκηνοθέτης Λεονίντ Μογγύ. Του άρεσα τόσο πολύ, ώστε παρ' όλο που ήμουν έντελως πρωτόπειρη, μου ανέθεσε ένα μικρό ρόλο στο φιλμ «Αύριο θάναί πολύ άργω», με την Πιεράντζελι και την

Άννα - Μαρία Φερρέρο. 'Από τότε πήρα μέρος σε τρεις ακόμη ταινίες και σε μεγαλύτερους ρόλους, μια έκ των οποίων γυρίσα στο Μεξικό με σκηνοθέτη τον διάσημο Μεξικανό 'Εμίλιο Φερνάντεθ υπό τον τίτλο «Το Δίχτυ».

— Είσατε ικανοποιημένη από την μέχρι τώρα καριέρα σας στον κινηματογράφο;

— Ναι μια ερώτησή που δεν θα έπρεπε να μου κάνετε. Μά θέλει και ρώτημα; Και μόνο το γεγονός ότι μέσα σ' ένα χρόνο παίρνω δυο μεγάλους ρόλους στην «Οδύσσεια» και στην «Ωραία 'Ελένη» θα έκανε εύτυχοι μένη κάθε ήθοποιό!

— Πού και πότε γεννηθήκατε, αν επιτρέπετε;

— Γεννήθηκα στο Ζλίτεν, μια μικρή δασή, μέσα στην έρημο της Τριπολιτιδούς της Ιταλικής 'Αφρικής στις 20 'Ιουνίου του 1935, στην οποία ο πατέρας μου υπηρέτουσε ως δημόσιος υπάλληλος. Τα πέντε πρώτα χρόνια της ζωής μου τα έζησα εκεί κι' όταν κηρύχθηκε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος γύρισα στην 'Ιταλία με τους γονείς μου, που ζούαν ακόμη, και την αδελφή μου Μαρία - Γκράτσια. Σημειώστε ότι οι γονείς μου κατάγονται από την Τζενόβα.

— Φυσικά, δεν είσατε παντρεμένη...

— Δεν είμαι ακόμη... 'Επί πλέον δεν είμαι ούτε έρωτευμένη! 'Αν δεν σταθεροποιήσω πρώτα την καριέρα μου, είναι άποφασισμένη να μην έρωτευθώ, ούτε να παντρευθώ... 'Αλλωστε, νομίζω πως έχω καιρό ακόμη...

— Κάτι περίεργο από την καλλιτεχνική σας ζωή;

— Στην 'Ιταλία είμαι αρκετά... δημοφιλής, ώστε δεν μπορώ να εμφανισθώ πουθενά απαρατήρητη. Οι θαυμαστές μου, νέοι κατά το πλείστον, με περικυκλώνουν και μου ζητούν αυτόγραφο. Σε μια τέτοια, λοιπόν, αυθόρμητη συγκέντρωση, πέφτει στη Ρώμη, οι θαυμαστές μου... τσακώθηκαν μεταξύ τους ποιος θα έπαιρνε πρώτος ένα αυτόγραφο μου. Και έπάρω στον καυγά που άναψε για καλά, κάποιος έκοψε με τα δόντια του... το αυτί ενός άλλου! Κι' αν δεν το έβλεπα με τα μάτια μου δεν θα το πίστευα!...

☉☉

Ε. ΦΑΛΚΟΝΙ

Κινηματογραφικές πεννιές

* Ξέρετε ποιος θα είναι ο Πάρις στο φιλμ «'Ελένη της Τροίας»; Ο 'Αλαν Λάντ.

* 'Από τον καιρό που παντρεύτηκε, η Μαίριλιν Μονρόε υπογράφει τις φωτογραφίες που στέλνει στους θαυμαστές της με το νέο της όνομα: Μαίριλιν ντί Μάτζιο. Πολλοί όμως της έπιστράφουν τη φωτογραφία με την παράκληση να υπογράψει με το πραγματικό της όνομα.

* Η Σούζαν Μπάλντ που έχασε τον περασμένο 'Ιανουάριο το δεξί της πόδι, θα παντρευτεί σε λίγες μέρες τον συνάδελφό της Ρίτσαρντ Λόνγκ και θα ξαναγυρίσει στα στούντιο.

Ο 'Αλεκ Γκίνες

Τα νεώτερα των άστέρων

Σύντομες ειδησούλες

* Ο 'Αγγλος ήθοποιος Ντένις Πράις βρέθηκε στις 19 'Απριλίου αναίσθητος μέσα στην κουζίνα του διαμερισμάτος του στο Λονδίνο, με το κλειδί του φαταριού τελείως ανοιχτό. Γλύτωσε από βέβαια ασφυξία χωρίς στη θυρωρό του μεγάρου η οποία ένοιωσε την δυνατή μυρωδιά, χτύπησε την πόρτα και επανέλαβη και μη παύοντας απάντησε ειδοποίησε την αστυνομία. Δυο αστυφύλακες, σπάζοντας ύστερα από λίγο την πόρτα βρήκαν τον Ντένις Πράις ημιθανή μέσα στην κουζίνα. Τον μετέφεραν άμεσα σ' ένα νοσοκομείο και σήμερα αν και η κατάσταση του είναι πολύ σοβαρή, δεν εμπνέει εν τούτοις καμιά ανησυχία.

Οι πρώτες ανακρίσεις απέδειξαν ότι πρόκειται περί απόπειρας αυτοκτονίας. Παρά τις έπитуχες του και τα πλούτη του, ο Ντένις Πράις, που είναι σήμερα 38 χρόνων, θεωρούσε τον εαυτό του πολύ δυστυχισμένο κι' αυτό από το 1951, όποτε χώρισε την γυναίκα του, την επίσης γνωστή ήθοποιό Τζόαν Σέφιλντ, ύστερα από συζυγική ζωή 11 χρόνων. Ο Ντένις είχε δυο κόρες που λάτρευε και οι οποίες μετά το διαζύγιο έμειναν κοντά στη μητέρα τους. Πολλοί πιστεύουν ότι η απόπειρα, που ευτυχώς απέτυχε, θα οδηγούσε στη συμφιλίωσή του ζεύγους.

* Οι κομμωτές των 'Ηνωμένων Πολιτειών χαρακτηρίζουν την Μαίριλιν Μονρόε ως την πιο κακοχτενισμένη στάρ του κινηματογράφου. 'Ακολουθούν η Ρίτα Χαίγουνωρθ, η οποία, όπως λένε, είναι δέκα χρόνια πίσω στη μόδα των κομμώσεων, η Λέσλυ Κρόν που μοιάζει με γλυμένη γάτα και η 'Εντρου Χέμπορν που λες και της έκοψαν τα μαλλιά με κλαδευτήρι.

Οι ίδιοι αστέρες κριταί θαυμάζουν την τέχνη με την οποία εινε πάντοτε χτενισμένη η 'Ελιζαμπετ Ταίηλορ και την χαρακτηρίζουν ως την πιο καλοχτενισμένη στάρ. 'Ακολουθούν η 'Αρλιν Ντάλ, η 'Αθνα Γκρόντνερ και η Κλωντία Κολμπέρ.

* Στο Λονδίνο όπου έφτασε το ημερών, η Φρανσουάζ 'Αρνόλ εξέπληξε τους δημοσιογράφους που την περιέβαλαν στο αεροδρόμιο γιατί πρόσεξαν πως φορούσε βέρα στο άριστο της χέρι. Της ζήτησαν εξηγήσεις νομικά. Εκείνη όμως έσπευσε να τους καθησυχάσει:

— Την φορώ, τους είπε, για να γλυτώω από τα πειράγματα των ανδρών που δεν μ' άβιαν προηγούμενα να κάνω βήμα χωρίς να με πειράξουν. Την βρήκα πολύ αποτελεσματική και την συνιστώ σε όσες θέλουν να βρουν την ήσυχιά τους!

* Ο Τζώρτζ Σάντερς

προσπαθεί, αλλά ματαιώς, να κρατήσει μυστικό των έρωτά του για την Πάολα Ρέιμοντ.

* Μια τυχαία συνάντησή της 'Αννα - Μαρία Πιεράντζελι με τον Κίρκ Ντάγκλας στάθηκε άρκετή για να ξαναγράψει την παλιά ερωτική τους φλόγα. Στο Χόλλυγουντ τους άποκαλούν Ρωμαιο και 'Ιουλιέττα.

* Στους δημοσιογράφους που την ρωτούσαν αν υπάρχει κανένας καινούργιος άνδρας στη ζωή της, η Κρόν Γκρόντνερ έδωσε την ακόλουθη απάντηση: «'Όχι. Οι άνδρες δεν εινε πια της μόδας!»

* Παρά το γεγονός ότι η ρηξ 'Ωντρεϋ Χέμπορν - Μέλ Φέρερ εινε όριστική και ανεφύρτη, οι δυο έρωτευμένοι παίζουν κάθε βράδυ μαζί σ' ένα θέατρο του Μπρόντγουαϊ του ρόλους δυο έρωτευμένων. Οι ρόλοι αυτοί που πριν λίγο καιρό τόσο τους ενθουσίαζαν, τους φαίνονται σήμερα ανυπόφοροι.

* 'Υστερα από την Κλωντία Κολμπέρ, την 'Αίριν Ντάντν, Ρόντα Φλέμινγκ και πολλές άλλες στάρ, η 'Ελεν Στιούαρτ, που θεωρείται στο Χόλλυγουντ η πιο επίκινδυνη αντίπαλος της Μαίριλιν Μονρόε, ποκέται κι' αυτή να παντρευτεί ένα γιατρό. Το όνομά του εινε Χέρμαν Πλάτ.

* Μεγάλες γιορτές διοργανώθηκαν στην Φέζ για να πανηγυρισθεί η επάνοδος της Μαίριλιν Μονρόε. Οι έορτές έκλεισαν με την υπογραφή ενός νέου έπιταεύς συμβολαίου που περιέχει εξαιρετικά ευνοϊκούς όρους για την θανάτεια γήσασα.

* Η Ρίτα Χαίγουνωρθ βρίσκεται πρό τριηλό διλήμματος. 'Αν ακολουθήσει τον Ντίκ Χαίμς στην 'Αργεντινή, θα κατα υποχρεωθεί να πληρώσει ένα σοβαρό ποσό που όρισε η ρήτρα του συμβολαίου της με την 'Κολούμπια. 'Αρ' έτέρου ο 'Αλ Χαν της γνωστοποίησε ότι θα διακόψει κάθε πληρωμή διατροφή, αν η κόρη του Γισμίν φύγει από τις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

* Ο 'Αλεκ Γκίνες ανακηρύχθηκε από τους 'Αγγλούς κριτικούς ο υπ' αριθμόν 1 ήθοποιός της 'Αγγλίας.

* Η 'Εστερ Ούλλιαμς άνακάλαψε ξαφνικά πως έαλάντο συγγραφείς. Κατά τις ελεύθερες ώρες της γράφει τώρα ένα μυθιστόρημα με τον παράδεινο τίτλο: «Πού θα θέλατε να είσατε Ψάρι», το οποίο έλπίζει πως θα της αγοράσει καμιά κινηματογραφική εταιρεία.

* Το «'Όσκαρ» του αυστριακού κινηματογράφου, δόθηκε έφετος στην Πάουλα Βέσελε και στο συζυγό της 'Αττίλα Χέρπιγκερ για την έρμηνεία τους στο φιλμ «'Εγώ και η γυναίκα μου».

* Ο Τάυρον Πάουερ θα γυρίσει τρία φιλμ το ένα κατόπιν του άλλου: «Η μεγάλη γκριζα γραμμή», «Λορέντζο» και «Το μαγικό ποτήρι». Το τελευταίο δεν ειναι παρά η δραματική ιστορία του Τριστάνου και της 'Ιζόλδης.

* Μαθαίνοντας ότι ο Ντάρρις Τζάνουκ διευθυντής της «Φόξ» ζητούσε από τον Μάργλον Μπράντο δυο εκατομμύρια δολάρια, έπειδή δεν θα έπαιζε στο φιλμ «Ο Αιγύπτιος» ο κωμικός Γκρόουχο Μάρε έλεπε: «'Εινε πολύ άστείο. 'Αν ο Μπράντο είχε τόσα λεφτά, θα πρόσθετε ασφαλώς ένα «καλάθιο» στη μοτσουκλέτα του!»

* Στις 15 Φεβρουαρίου υπήρχαν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και στον Καναδά 159 κινηματογραφικές αίθουσες εφοδιασμένες με εγκαταστάσεις Σινεμασκόπ και στην Γαλλία μόνο 60. Οι στατιστικές απέδειξαν ότι οι αίθουσες αυτές πραγματοποιούν τεραστίες εισπράξεις από τις άλλες και γι' αυτό υπολογίζεται ότι μέχρι τέλος του 1954 θα υπάρχουν στη μέν Γαλλία 250 κινηματογράφοι που θα προβάλλουν αποκλειστικά φιλμ γυρισμένα με το σύστημα Σινεμασκόπ και 14.000 αίθουσες σ' όλοκληρο τον κόσμο. Τα φιλμ, από 7 που εινε σήμερα θα εινε τότε 65.

'Αντικατοπτρισμός

(Σ' ένα πρόσχαρο ανοιξιάτικο τοπείο, 'Εκείνος κι' 'Εκείνη έχουν βρεθεί για πρώτη φορά μαζί, μέλη μιας εύθυμης πρωτομαγιάτικης συντροφιάς).

ΕΚΕΙΝΟΣ (την παρσούρει έπιπόδεια λίγο μακρύτερα από τους άλλους, για να μπορεί να της μιλήσει κάπως πιο ελεύθερα): Ποτέ δε θα υπορούσα να φανταστώ ότι αυτή η πρωτομαγιάτικη εκδρομή, που την υποπτεύουν άναρη, θα μου φύλαγε μια τόσο χαρούμενη έκπληξη!

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει κολακευμένη): Και η έκπληξή αυτή είμαι ίσως εγώ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όχι ίσως. 'Ασφαλώς... Δεν σας επιτρέπεται να αμφιβάλλετε, γιατί σας έδωσα να το καταλάβετε... 'Από την πρώτη στιγμή που σας είδα, ένοιωσα ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά! Κι' από τη στιγμή εκείνη, η άνια και η πληξί μου εκποτιστήκαν από ένα ολόχαρτο ενδιαφέρον!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ελάτε δά... Δεν πιστεύω στους κεραυνοβόλους έρωτες, στά κου-ντέ-φουντ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και κάνετε πολύ δοκίμα... Βέβαια, το να κεραυνοβοληθεί κανείς άμέσως με την πρώτη και να γίνει σάχη, δεν είναι πράγμα έντελως συνήθισμένο... Γίνεται όμως: Νά που τόπαλε εγώ!...

ΕΚΕΙΝΗ (με χαριτωμένο πείσμα): Δε σας πιστεύω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακούστε! αν θέλετε, να σας δώσω κάποια πειστική εξήγηση κι' αυτό το περιστατικό, το αισθηματικό φαινόμενο: Όταν νοιώθουμε απότομη την έιβολή του έρωτα, σημαίνει ότι ο έρωτας αυτός έχει δουλέψει κρυφά, αρκετόν καιρό πριν, στο υποσυνείδητό μας σά φωτιά που κρυφόκαιγε πριν

ξεσπάσει σε φανερά μεγάλη πυρκαγιά!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α, πολύ ώρα... 'Από τα λόγια σας λοιπόν βγαίνει το συμπέρασμα ότι μ' είσατε αγαπήσει... πριν με γνωρίσετε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (θριαμβευτικά): 'Ακριδώς! Δεν ξέρετε πόσο χαίρομαι που με καταλάβατε με την πρώτη!

ΕΚΕΙΝΗ (με συγκρατημένο θυμό): Κι' ενώ δεν ξέρετε πόσο λυπάμαι που με παίρνετε για φαινόμενο ηλιθιότητος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείτε... Με παρεξηγείτε τραγικά!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, στα σωστά σας, θέατε να πιστέψω ότι... μ' αγαπάσατε πριν με γνωρίσετε; Είναι σοβαρά πράματα αυτά, και δεν εκθέτουμε, και σας πού τα λέτε, και μένα που τ' ακούω;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, πειστικά): Κι' όμως, έτσι ακριδώς συμβαίνει!...

ΕΚΕΙΝΗ (κρατιέται διά της βίας): Μ' αγαπάσατε πριν με γνωρίσετε;!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έπίσημα): Σας αγαπάσα πριν σας γνωρίσω!

ΕΚΕΙΝΗ: Πιο καλά θάνατε να γυρίζαμε να βρούμε και τους άλλους...

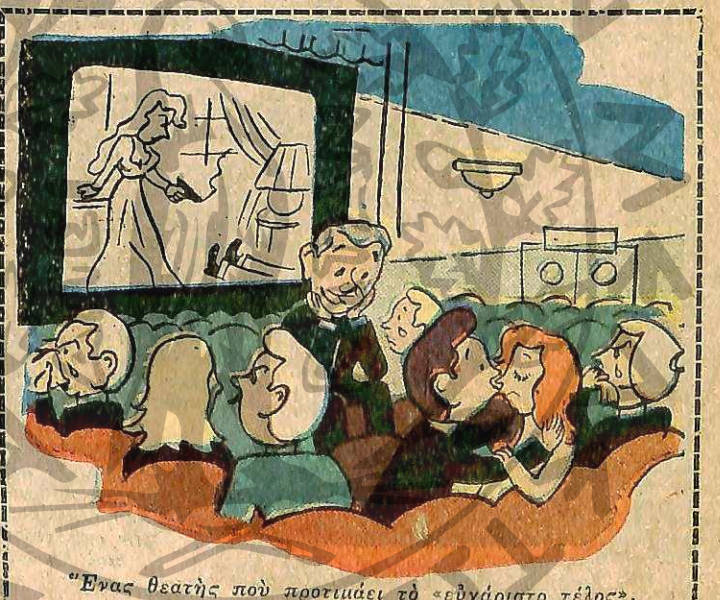
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν αξίζει να σας το κρύψω: γιατί εδω μπορεί να πιστούνε μαλλιά με μαλλιά! (Κάνει να φύγει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κρατάει από το χέρι): Σας παρακαλώ. Μη βιάζεστε να θυμώσετε, και δε χιπτε να μ' ακούσετε... (Την καθίζει σχεδόν διά της βίας σ' έναν κομμένο κορμό δέντρου, κθεται κι' αυτός δίπλα της): Σας χρωστάω μια εξήγηση. 'Όταν σας λέω ότι σας αγαπάω πριν σας γνωρίσω, δεν είμαι ούτε σουρεαλιστής, ούτε παραδοξολόγος...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αλλά;

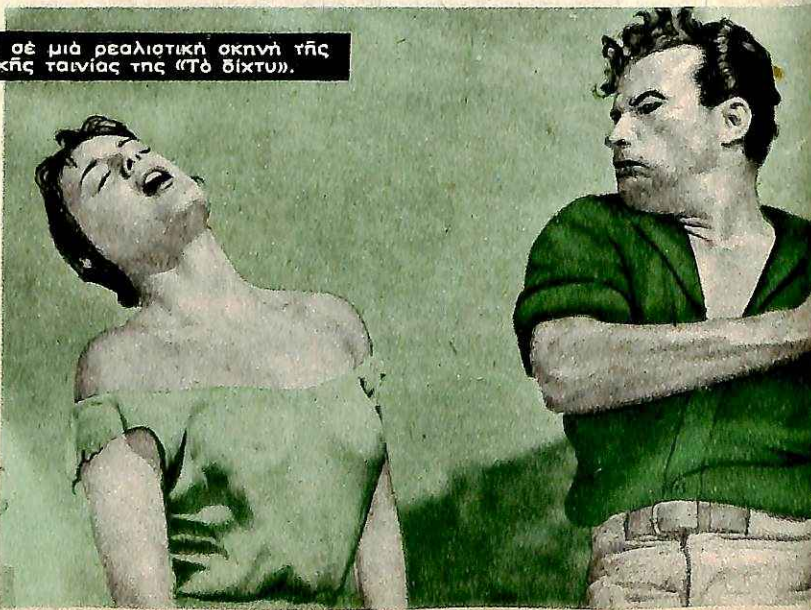
ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Είσατε η εικόνα η ίδια της μεγάλης μου αγαπημένης, αυτής που, φευ-

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Η Ροσάνα σε μια ρεαλιστική σκηνή της «Το δίχτυ».

Η γοητευτική 'Ιταλίδα στάρ Ροσάνα Ποντεστά.

γοντας από τη ζωή μου, άφισε την καρδιά μου κομμάτια!... Πριν σας γνωρίσω, νόμιζα πως όλα είχαν τελειώσει πάνω στη γη, ότι ο ήλιος είχε σβήσει, ότι τα άνοιξιάτικα λουλούδια είχαν μαραχιάσει πριν ανοίξουν, ότι το άσπυρνο είχε λείψει από την ατμόσφαιρα... Και έτοιμοι είχα να πεθάνω από ασφυξία κι' από θλίψη, όταν, ξαφνικά, ήρθατε σεις να μου ζανακαρίσετε τη ζωή!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπα;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως οδός το λέω.
ΕΚΕΙΝΗ: Μοιάζω με την ά-γαπημένη σας;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχετε το ίδιο στόμα, τα ίδια μάτια, την ίδια καρμυστασιά... Άκόμα και... το φόρεμά σας είναι ίδιο - πράσινο άνοιχτό, με άσπρο γιανταδόκι!

ΕΚΕΙΝΗ (δαγκώνει τα χείλια της και σπινάκεται): Με κοιτάς με φθορά αυτή η τόσο τιμητική ομορφιά, αλλά... επιτρέψτε μου να μη δεχτώ την ά-γαπη σας από αντικατοπτρισμό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι περιέργη λέξεις είναι αυτές;

ΕΚΕΙΝΗ: Πιο περιέργη είναι η νοοτροπία σας; Θέλετε να με συγκινήσει το ότι γίνετε έ-καλλος από ένδοξο αστέρι έπει-δη σ' έφερα στο νου μ' ένα άλ-λη... Δηλαδή, είμαι έτεροφω-κι' όχι αυτόφωτο, φεγγάρι κι' όχι ήλιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έλαφρά χαλιωμέ-νος από τα λόγια της, από τις γνώσεις της φυσικής και αστρο-νομίας): Κι' όμως, το φεγγά-ρι είναι πιο όμορφο από τον ή-λιο.

ΕΚΕΙΝΗ (με σαρκασμό): Για τους άνοητους, για τους ποιη-τάς... Για κείνους που δεν έ-χουν άλλη δουλειά στη ζωή τους από το να κυτάνε ψηλά στον ουρανό τις νύχτες και να μανεύονται με την κρούση αυτή πεθαιμμένα φάτα! Ένώ ο ήλιος, είναι η ζωή! Οι υπερύψεις του χαρίζουν φρεσκάδα στα λουλούδια και στα φυτά, πλημ-μυρίζουν ζέση στα ζώα και στους ανθρώπους, και μοιρά-ζουν φως σ' όλο το ήλιο σύ-στημα - να, πριν από όλα, δα-νεϊκό φως στο φεγγάρι σας!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με θαυμασμό, με δέος): Πόσα ζέρετε!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, μερικά... Ξέρω όμως κυρίως ότι πατάω την πεπνoύλουδα! Δεν θα κερδι-σετε ποτέ τίποτα από μένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπειδή σ' είπα ότι μοιάζετε με την παλιά μου άγαπημένη;

ΕΚΕΙΝΗ (με σφιγμένα χεί-λια): Ναι... φιλοδοξία μου δεν είναι να μοιάζω. Είναι να μού μοιάζουν... Μπα!

(Και μ' αυτόν τον αμερικα-νισμό για εφρυνικό άποκαριτι-σμό, τόν άφηνει και φεύγει τρέ-χοντας για να βρη την άλλη πρωτομαγιάτικη συντροφιά...)

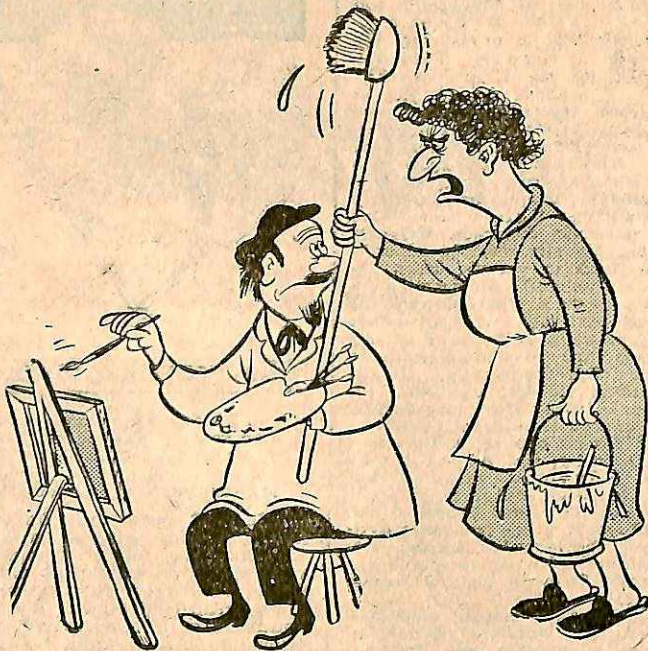
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ήω... Τσολχά (Λάρι-σα): Η ιστορία σας με συγκίνησε πολύ. Δυστυχώς, ούτε τη σύστα-ση του κ. Άνση γνωρίζω, ούτε και γράμμα σ' αυτόν έχω καιρό να κάνω για λογαριασμό σας... Γεώργιος Β. Κώστην (Ν. Ύορκη): Ευχαριστώ για τα τό-σα καλoκαυτικά σας λόγια. Από τα βιβλία μου, το «Εκείνος - Ε-κείνη» και το «Στατινικός Άγγε-λος» είναι έξητλημένα. Η «Μι-κρή μαμά» είναι έκδοσις του οίκου «Αστήρ» (Λυκαβργου 10) και τι-μάται μέσα στη βροχή! Έκδοσις του «Ζεφύρου» (Λεπκά 29) και τι-μάται 10.000. Στείλτε μου την άγ-γελία της άδειάς σας για να δη-μοσιευθ από «Θησαυρό» δωρεάν.

Σ. Σ. Φακίανγκ: Με συγ-κίνησε ειλικρινή διάθεσά του γράμ-μα του γιου του αξεχάστου κου-μπαρου και φίλου... Θα κάνω για σας ό,τι μπορώ. Ήλπεφώλησε μου κανένα άπονημα στο σπίτι. Άν-ναν Μαθά (Σαντορινή): Πη-ρα και το νέο σας γράμμα, όπως πάντα εθπρόσδεκτο.

Χ.Κ.Χ.

Η σ ό ζ υ γ ο ς : Παράτησέ τα αυτά κι' έλα ν' άσπρίσης την κουζίνα!...

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Επίκαιροι στίχοι

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Πάει και το Πάσχα, πέρασε η Πασχαλιά κατ' άλλους, που σ' έμελιδες όλους μας μ' έβαλε μεγάλους, διότι μ' έπέβαλε για το καλό του μόνο, να δώσουμε στα βγάλαμε όλoκληρο τό... χρόνο!

★

Πληρώσαμε και δώσαμε, χωρίς άμφιβολία, όλoκληρο μηνιάτικα γι' αύρα και όδελία, κατί...έξοδον έξοδα για μακρινό ταξίδι, ή ως τα Παληοκούντουρα ή μέχρι το Μενίδι.

★

Κάτι για δώρα της Ζωζώ, του Γιώργου, της Τασίας, κατί για λόγους σκετικής κι' άλλης οίνοποσίας, όλίγα για κεράσματα του ενός και τ' άλλου φίλου και μείναμε «κρεμμένοι» στο τέλος, επί...ξύλου!

ΠΟΛΥ ΖΟΡΙΚΑ

Κάποια ζορική κοπέλλα, που γεννήθηκε στη Μάνη, έναντιον του φτωχού της του μνηστήρος έξεμάνη και τον έκανε, που λέτε, παραρρήμα κι' εν τώ άμα, σαν «ντονερ κερπάμπι», περίπου με την δικοπή της κάμα!

★

Κι' είναι, πράγματι, να χάσεις το μυαλό σου και το χρώμα, όταν βλέπης, φιλάτε μου, τις γυναίκες της ημέρας, τη γλωσσίσσα τους ν' άφίνουν νατά μέρος και το στόμα και τον άντρα να περνάνε «διά...στόματος μαχαίρας»!

ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Δεν ξέρω τί τον έπιασε τον κόσμο, βρε παιδί μου, και ν' άποκτηση βάλθηκε, την θέσιν... άοιδίμου! Κατάπληκτοι διαβάζουμε, λοιπόν, αυτόν τον μύνα, ειδών-ειδών άποποιες με βάμμα, με κινίνα, με τζάμια κι' άσπρίνες με σόδα, με...πετρέλαιο, μα και με άντεμπρίνες!

★

Διαβημάτων βλέπουμε, με λόγους άλλους, πληθός που κάθε μέρα γίνονται σχεδόν και περισσότερα, και τους πολλούς «αυτόχειρες» κυττάζοντας συνήθως, έξαναγκάζεσαι να πής: «Και μή αυτό-χειρότερα»!

ΟΙΝΟΛΟΓΙΑ

Μιά πότισσα Βολιώτισσα κι' έξηντα χρόνων γραία, άφ' ότου τα «έκοπάνησε» περιφρημα κι' ύψαία, εις νόκηνη περιέπεσε, μετά εις άφασίαν και τελικώς τα τίνανε άπ' την οίνοποσίαν!

★

Μεθυσιδικς δ θάνατος γι' αυτήν, βεβαίως, ήτο κι' άνόδυνα έφώναζε στον βίο της «φινότο»! Άλλά μ' αυτό το πάθημα διεφύεσαν άπειρους τους πότες που φωνάζουνε: «Άς είν' καλά δ...πύρρος» και τραγουδούν συνέχεια: «Κοπάνα το, κοπάνα το, και μη φοβάσαι...θάνατο»!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Πώς διαλέγετε το ΓΙΑΤΡΟ ΣΑΣ;

Η συνήθεια οδηγεί τους ασθενείς

Όλοι οι άνθρωποι άρρωσταί-νουν. Κι' όλοι, συνεπώς, άλλος λιγότερο κι' άλλος περισσότερο, αισθάνονται την ανάγκη να κα-τύουν σ' ένα γιατρό. Άλλά πό-λός εινε αυτός ο γιατρός;

Οι υπηρεσίες του άγγλικού β-πουργείου Ύγιεινής σκέφτηκαν ό-τι ήσαν για πολλούς λόγους έ-διαφέρειν για το εξακριβώσουν κι' έκαμαν γι' αυτό το σκοπό μία έ-ρευνα μετ' 7.000 προσώπων, ηλικίας άνω των 25 χρόνων, και προερχομένων από όλες τις κοι-νωτικές τάξεις.

Τα άποτέλεσματα της έν λόγω έρευνας έχουν ως έξης:

50% των έρωτηθέντων άπάντη-σαν ότι είχαν εμπιστοσύνη στο γιατρό που συμβούλευονταν και οι γονείς των ή σε κείνον που τους περιποιήθηκε όταν ήσαν μικροί ή σε κείνον που τον διαδέχθηκε στην πελατία του.

15% καταφεύγουν στο γιατρό που κατοικεί κοντά τους.

14% συμβουλευόνται τους φι-λους και τους γνωστούς των και σκέπτονται πολύ προτού άποφασί-σουν σε ποιόν γιατρό θα πάνε.

7% μονάχα άμολογούν ότι στην έκλογή τους παίξει ρόλο η φήμη του γιατρού. Προκειμένου, λοιπόν, να πάνε σ' ένα γιατρό, διαλέγουν έκείνον.

4% οδηγούνται στην έκλογή τους από τις διαφημίσεις των έφη-μερίδων.

8% προτιμούν τους γιατρούς που έχουν άρισμένη ειδίκτηση.

2% έδωσαν άσφαείς άπαντήσεις.

Άπό την έρευνα αυτή προκύπτει ότι η συνήθεια παίξει μεγάλο ρό-λο στο ζήτημα της εμπιστοσύνης σ' ένα γιατρό. Οι περισσότεροι άνθρωποι κάνουν την έκλογή τους κάνε κατόπιν να πηγαίνουν στον ίδιο γιατρό. Εινε αξιοσημει-ωτό ότι μετ' 7.000 έρωτη-θέντων, μόνον 50 άπάντησαν ότι άλλαξαν γιατρό, γιατί δεν ίκανο-ποιήθηκαν από τον προηγούμενο.

Στην Άγγλία, ως γνωστόν, η παροχή ιατρικής περίθαλψως έχει «έντικοποιήθη». Όλοι οι Άγγλοι πολίται την άπολαμάνουν δωρε-άν. Η γενομένη έρευνα άπέδειξε, λοιπόν, ότι μόνον 2% άπευθύνον-ται σε γιατρό της άπόλυτης έκδο-λής των και τον πληρώνουν. Οι άλλοι διαλέγουν το γιατρό τους, σύμφωνα με τα δεδομένα που έ-σμελειώσαμε παραπάνω, μετ' 6 έ-κείνων που έχουν όρισή από το κράτος.

Άπό την έρευνα που άναφέρáμε προκύπτει ότι οι γυναίκες γιατροί δυσκολεύονται πολύ περισσότερα από τους άρρενες συναδέλφους των για να δημιουργήσουν πελατία. Όποιαδήποτε και άν είναι η φή-μη και οι έπιτυχίες τους, οι πε-ρισσότερες γυναίκες τις άποφύ-γουν και προτιμούν τους άνδρες γι-ατρούς. Μετ' 6 των άνδρων δέ, μόνον ένα ποσοστό 1% προτιμάει τις γυναίκες γιατρούς.

Η κυριώτερη πεκατεία των γυ-ναϊκών γιατρών άποτελείται από ηλικιωμένες γυναίκες. Οι νέες προ-τιμούν τους άντρες. Τους νέους δ-μως ή τους γέροντες;

Οι Άγγλοι έρευνήται είχαν την άδιακρία να θελήσουν να το έ-ξακριβώσουν. Από την έρευνα τους προέκυψε, λοιπόν, ότι η προτιμή-ση των γυναικών στρέφεται προς τους άριμους γιατρούς. Δεν έχουν εμπιστοσύνη στους πολύ νέους και γνέρονται, άλλωστε, να τους μι-λήσουν για άρισμένα πράγματα. Όσο για τους γέροντες, τους άπο-φεύγουν γιατί βρίσκουν πως εινε πολύ λεπτολόγοι και σχολαστικοί.

Οι Άγγλοι έρευνήται έχουν τη γνώμη ότι τα συμπεράσματα της έρευνας των δεν ίσχύουν μόνο για την Άγγλία, αλλά και για όλο τον κόσμο. Παντού, παρατηρούν, η συμπεριφορά των άσθενών στο ζήτημα της έκλογής του γιατρού των εινε η ίδια.

Πώς εμφανίστηκε

Ο άνθρωπος εινε ένας τελειοποι-μένος βάκιλλος;

Ο Ι μεγάλοι ώκεανοί σκεπάζουν σήμερα τα δυο τρίτα του πλανήτη μας, ά-φηνοντας σπας ήπειρους μόνο το ένα τρίτον. Κι' όμως η ξηρά είχε γεννηθι πολύ πριν από τις θάλασσες, σε μία έποχή που το νερό ήταν άκόμη άγλυαρο πάνω στη Γη. Γι'αυταία νέρη από ύδρατιμους σκέπαζαν τότε τον πλανήτη μας. Άπό έκα-τομύρια χρόνια συσσωρευόνταν εκεί κι' ήταν τόσο μεγάλο το πάχος τους, που καμιά φωτεινή άκτινα δεν μπορούσε να τα διαπεράση.

Τα νέρη αυτά, όμως, παρ' όλο το πάχος τους, ήταν πολύ άραιά, γι'α-τί έπικρατούσαν ακόμη ύψηλές θερμοκρασίες που δεν επέτρεπαν την συμπύκνωσή τους.

Άλλ' ο πλανήτης μας ψυχόταν άδιάκοπα κι' η θερμοκρασία του κα-τέβαινε ολοένα. Έφτασε, τέλος, σε τόσο χαμηλό σημείο που οι ύ-δρατιμοί άρχισαν άμέσως να συμπυκνώνονται. Τα νέρη έγιναν τότε βροχή και την αλάνια νύχτα διαδέχτηκε ο κατακλυσμός.

Οι πρώτες βροχές έκαμαν πιο χαμηλή τη θερμοκρασία του πλανή-του μας. Η θερμοκρασία αυτή επέδρασε στα νέρη που βρίσκονταν ολό-γυρα και προκάλεσε μεγαλύτερη συμπύκνωσι των ύδρατιμών που τα άπο-τελούσαν.

Δεν μ' εινε δυνατόν να προσδιορίσω με ακρίβεια πόσο κράτηση αύτος ο κατακλυσμός. Φαίνεται πιθανόν, όμως, ότι συνεχίστηκε επί πολ-λούς αιώνας.

Έτσι το νερό πάνω στη Γη ανέβαινε ολοένα, ως πού, στο τέλος, σκέ-πασε τα πάντα εκτός από τις μεγάλες όροσειρές και τα ύψηλά όροπέδια.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΣ

Κάποτε, όμως, σταμάτησε ο κατακλυσμός. Και τότε, για πρώτη φορά, ο ήλιος φώτισε τη Γη.

Άλλ' οι ώκεανοί και οι ήπειροι που σχηματίστηκαν μ' αυτό τον τρόπο δεν είχαν το σημερινό σχήμα. Το πρόσωπο της Γης μας τροπο-ποιήθηκε άναρλίβητες φορές. Άλλοκληροι ήπειροι μετατοπίστηκαν κι' άλ-λες εξαφανίστηκαν, όπως η Άλκοντις. Οι τροποποιήσεις αυτές συνεχι-ζονται και στις ημέρες μας. Τα νορήνικα φύοντ π. χ. ήταν άλλοτε κοι-λάδες, που με τον καιρό, σκεπάστηκαν από τη θάλασσα. Σήμερα παρα-τηρείται το αντίθετο φαινόμενο: Οι καταποντισθείσες κοιλάδες άρχίζουν ν' άνοψώνονται με ρυθμό μισού μέτρου κάθε αιώνα.

Πώς έξηγούν οι έπιστήμονες αυτή την άναση κίνησι του γήινου φλοιού; Η Γη, μας λένε, ψυχεται διαρκώς και συνεπώς συστέλλεται, όπως κι' ένα μύλο που ξεραίνεται.

Σ' αυτή τη συσταλτική κίνησι όφείλονται οι χαράδρες των όρέων, όπως κι' οι καταποντισμοί ή, αντίθετα, οι άναδύσεις που συνεχίζονται και στις μέρες μας.

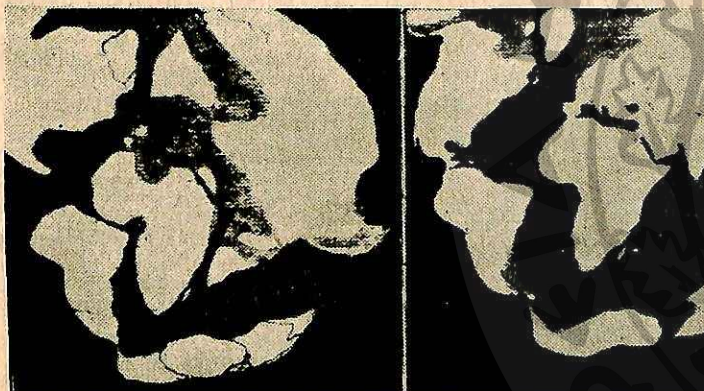
Αυτή η θεωρία όφείλεται στο διάσημο Γερμανό γεωλόγο Άλφρεδο Βέγκνερ, που ύποστηρίζει ότι άρχικά ύπήρχε μία μόνο ήπειρος, που κοι-ματιάστηκε με τον καιρό. Τα κομμάτια της σχημάτισαν τις σημερινές ήπειρους. Άπο τότε οι ήπειροι γλιστρούν άδιάκοπα πάνω στα κατώτερα στρώματα του εδάφους, σαν πλοία που κόπηκαν τα σχοινιά τους και που παρασύρονται από τα κύματα. Τυπικό παράδειγμα αυτής της τολ-μής θεωρίας εινε η Γροιλανδία. Η νήσος αυτή άπομακρύνεται διαρκ-ώς από την Εύρώπη και διευθύνεται προς τη Βόρειο Αμερική με τα-χύτητα 32 μέτρων το χρόνο.

Κατά τον Βέγκνερ, ο Βόρειος Πόλος βρίσκόταν άλλοτε στον Ειρηνι-κό ώκεανό, προς βορράν της Χαβάι. Πέρασε κατόπιν από τις Ήνωμένες Πολιτείες και την Άλάσκα, για να φτάση στη σημερινή του θέσι. Ο Νότιος Πόλος, έξ άλλου, βρίσκόταν στη Νοτιοαφρικανική Ένωσι, στην περιοχή του Γιοχάνεσμπουργκ.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Άλλ' ύπάρχει ένα ζήτημα που παρουσιάζει πολύ μεγαλύτερο ένδια-φέρον από εκείνο των μετασχηματισμών της γήινης σφαίρας κατά τη διάρκεια της μακράς ζωής της. Το ζήτημα αυτό εινε ή πρώτη εμφάνι-σι της ζωής.

Η ζωή του πλανήτη μας έχει κοσμική προέλευσι: Σχηματίστηκε μέ-σα στην ατμόσφαιρα που περιβάλλει τον πλανήτη μας ή μέσα στο άμυ-ρό νερό των ώκεανών;

Σύμφωνα με τη θεωρία του Βέγκνερ ύπήρχε άρχικά μία μο-ναδική ήπειρος, που κοιματιάστηκε άργότερα. Άριστέρα: Πριν από 40 εκατομύρια χρόνια, όταν είχε άρχισι πιά ή διά-σπασι. Δεξιά: Πριν από 10 εκατομύρια χρόνια, οι ήπειροι άρχίζουν να παίρνουν το σημερινό σχήμα τους.

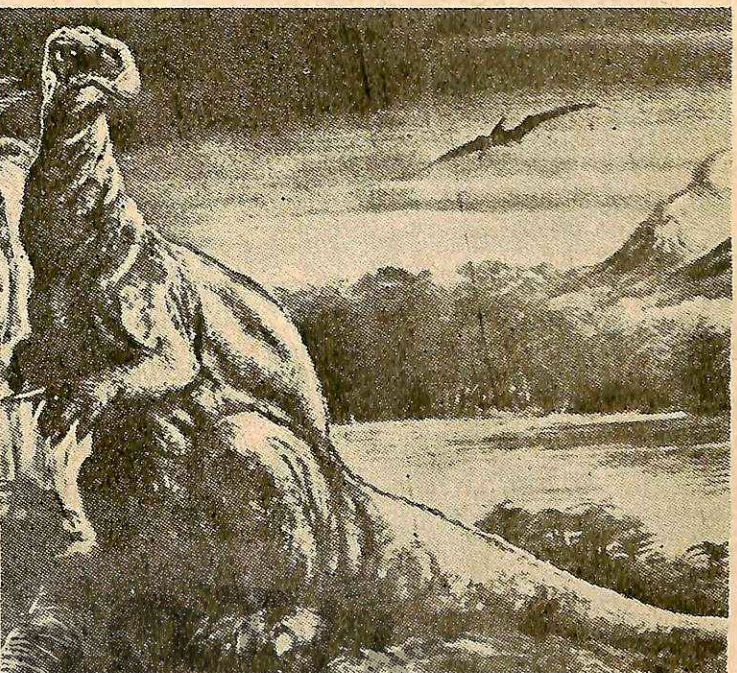
Σύμφωνα με μία θεωρία, που είχε στο παρελθόν πολλούς άπαδους, τα πρώτα σπέρ-ματα της ζωής μας ήρθαν άπ' το διάστημα, έσκαφενδοισθηκαν, δηλαδή προς τη Γη μας ά-π' άλλους πλανήτες. Αυτό προϋποθέτει, ό-μως, ότι θα έπρεπε να ταξίδεψαν επί εκατομ-μύρια χρόνια για να φτάσουν ως έμας, γιατί οι πλανήτες που τυχόν κατοικούνται βρίσκον-ται σε πολύ μεγάλες άποστάσεις από τη Γη. Άλλά, στο μεταξύ, θα πεθάναν από γηραιαία, άν δεν έξολοθευόνταν, προτού φτάσουν στο τέρμα της διαδρομής των, από τις κοσμικές ά-κτινες.

Εινε, λοιπόν, τελειώς άπίθανο να μας ήρθε ή ζωή από τα άστρα. Πρέπει, συνε-πώς, ν' άναζητήσωμε την προέλευσι της πάνω στον ίδιο τον πλανήτη μας.

Πριν από κάμποσο καιρό, ο Γερμανός έπιστήμων Χάιντς Χάιμπερ, που εργά-ζεται σήμερα για λογαριασμό της ά-μερικανικής στρατιωτικής αεροπορίας, διετύπωσε μία καινούργια θεω-ρία, που τοποθετεί τη γέννησι της ζωής στα άνώτερα στρώματα της α-τμόσφαιρας, από όπου τα σπέρματα της έξελόθηκαν προς τη Γη. Παρό-μοιο βομβαρδισμό ζωής ύφίσταται σήμερα και ή Άφροδίτη.

Η ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΓΕΝΝΗΣΙ

Ύπάρχει και τρίτη, όμως, θεωρία που ύποστηρίζει ότι ή ζωή δημι-ουργήθηκε με τρόπο αυτόματο μέσα στη θάλασσα. Εινε αξιοσημείωτο το ότι ή λύμφη, μέσα στην όποια κολυμπούν τα

Γιγαντιαία ζώα βρίσκόντουσαν κοντά στις άκτές. Τα ζώα αυτά είχαν διπλό άναπνευστικό σύστημα, που τους επέτρεπε να ζουν το ίδιο καλά μέσα στη θάλασσα όσο και στην ξηρά.

κύτταρά μας, δεν εινε τίποτ' άλλο από αλατισμένο νερό. Αυτή ή σύμ-πτωση της λύμφης και του νερού της θάλασσας δεν μπορεί, βέ-βαια, να εινε τυχαία.

Πώς, όμως, ή ζωή δημιουργήθηκε μέσα στη θάλασσα; Το μόνο που γνωρίζει ή έπιστήμη εινε ότι τα τροπικά ύδατα περιεί-χουν όλα τα στοιχεία που χρειάζονται για να παρσχη ζωή: άνθρακόν, δέυ, ασβέστιο, κάλιο, θείο και φώσφορο. Φαίνεται πολύ πιθανόν, λοιπόν, τα στοιχεία αυτά, συνδυαζόμενα κατάλληλως μεταξύ τους, να έδημιούργησαν την πρώτη μορφή ζωής. Αυτό το πρωτόγονο κύτταρο θα βρίσκόταν ίσως στα σύνορα μεταξύ της άψυχης ύλης και της ζωής, όπως συμβαίνει π. χ. με τους λούς. Μερικοί άπ' αυτούς άποτελούνται, ως γνωστόν, από μία μοναδική χημική ούσια.

Εινε λογικά να ύποθέσωμε ότι ή ζωή δημιουργήθηκε χάρις στη συν-δομή συνθήκων έξαιρετικών και καλίστα μοναδικών στην ιστορία του πλανήτη μας. Αυτές τις συνθήκες δεν κατώρθωσαν στην ιστορία του γένους ούτε οι άλχημιστοι, αυτοί οι μεγάλοι και τόσο παρεξηγημένοι σοφοί του Μεσαίωνα, ούτε οι σύγχρονοι έπιστήμονες. Ένα πυκνό μυστήριο περιβάλλει πάντα την πρώτη εμφάνισι της ζωής.

Σύμφωνα με τους όπαδούς της αυτόματης γέννησως, το πρωταρχι-κό κύτταρο θα πρέπει να ήταν μία ζελατινώδης μικρή σταγόνα, που έπλεε μέσα στο νερό της θάλασσας και που είχε τη δύναμι να ζή μόνη της, να παρακαμείναι, δηλαδή, από το περιβάλλον τα στοιχεία που της χρειαζόνταν και να τα άφομοιώνει. Έπειτα, αυτή ή σταγόνα δια-σχάστηκε σε δύο άλλες, που κάθε μία άπ' αυτές είχε την άυτοτέλειά της. Αυτές έγέννησαν με τέν ίδιο τρόπο άλλες, κ.ο.κ.

Οι βάκιλλοι, που οι μικροβιολόγοι παρακολουθούν σήμερα στα έρ-γαστήριά τους, δεν έχουν ξεπεράσει αυτό το πρωτόγονο στάδιο. Εινε πιθανόν, λοιπόν, ότι ή ζωή πρωτοεμφανίστηκε πάνω στον πλανήτη μας με τη μορφή ενός του ή ενός βάκιλλου...

Άν καλοεξετάσωμε, λοιπόν, τα πράγματα, θα δούμε πως από τις ύποτιμώδεις αυτές μορφές ζωής, δημιουργήθηκαν τα γιγαντιαία δίπνευ-στα τέρατα, που βασιλεύονταν κοντά στις άκτές των ήπειρων και που ζούσαν τόσο στη θάλασσα, όσο και στην ξηρά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα πρώτα άμφίβια ζώα και ή κατάκτησις των ήπειρων.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρολάνδος άναποδογυρίζει την βάρκα και πέφτει μαζί με τον Γκριμάνι στη θάλασσα. Εκεί τον πνίγει με τα χέρια του. Γυρίζοντας στο σπίτι της νύχτας του Ολιβόλο, μαθαίνει από τον υπηρέτη του Άρετινού ότι ο Βέμπο μαζί με μια νέα πήγε στο σπίτι του κυρίου του. Τρέχουν εκεί μαζί με τον Σκαλαμπρίνο, αλλά βρίσκουν την Μπιάνκα νεκρή. Ο Ρολάνδος προσπαθεί να παρηγορήσει τον Σκαλαμπρίνο και του λέει πως το μόνο που τους μένει τώρα είναι η εκδίκηση. Μαθαίνουν από ένα βαρκάρη πως ο Βέμπο πέρασε τη λιμνοθάλασσα και διευθύνθηκε προς την Πάδουα. Τρέχουν άμέσως προς τα εκεί. Άλλα δεν τον προφθάνουν. Συνεχίζουν τότε την καταδίωξη του κι' έπειτα από μερικές μέρες φθάνουν στη Ρώμη, όπου ξέρουν ότι βρίσκεται ο Βέμπο.

Κι' ο Δάντης ακόμη θα αποτραβιόταν με φρίκη βλέποντας την τιμωρία που του έτοιμάζω εγώ! ψιθύρισε. Αυτή τη φορά θα ξεπεράσω το μεγαλόπνοο ποιητή! Ο Σκαλαμπρίνο βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Κάπου- κάπου, ένας λυγμός ξέσχιζε το στήθος του. Άλλοτε, το πρόσωπό του έπαιρνε μια άγρια έκφραση. Αφέντη, φώναζε ξαφνικά, ενώ έσφιγγε τις πελώριες γροθιές του, ξέρετε πως ο Βέμπο ήταν εκείνος που κατέστρωσε το εγκληματικό σχέδιο εναντίον του πατέρα σας;... Ξέρετε πως αυτός τον έκαμε τυφλό και τρελλό;

Ο Ρολάνδος δεν απάντησε. Άλλα μια ανατριχίλα κύλησε πάνω στη ράχη του. Ξέρετε, συνέχισε ο Σκαλαμπρίνο, ότι αφού έγινε ο δήμιος του πατέρα σας, καταδίκασε τη μητέρα σας να πεθάνει μέσα στη φτώχεια και τη δυστυχία;... Δεν μιλάω για τα έξη χρόνια που περάσατε μέσα στα «πυλάκια»... Άλλα, σαν να μην έφταναν όλα αυτά τα εγκλήματα του, βάλθηκε, στο τέλος, να καταστρέψει την κόρη μου, αυτό το άγιο παιδί, που το άδωο βλέμμα του θα αφώπλιζε και τον δήμιο και, βλέποντας πως δεν μπορούσε να φτάσει στο σκοπό του, την δολοφόνησε!

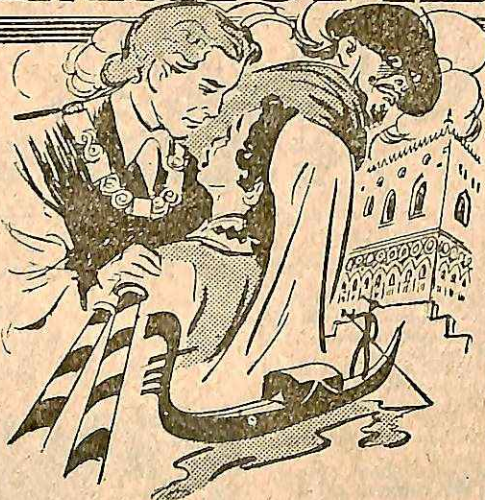
Ο κολοσσός σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα, έπιασε το κεφάλι του με τα δυο του χέρια και ξέσπασε σε λυγμούς. Ο Ρολάνδος πήγε κοντά του και τον έπιασε από τους ώμους.

Τελείωσε, του είπε. Ήθελα να σας πω, συνέχισε ο Σκαλαμπρίνο, ότι αυτό τον άνθρωπο που δολοφόνησε τον πατέρα σας, τη μητέρα σας και την κόρη μου, τον καταδίκασα εγώ! Καί, προτού περάσει η αποψινή νύχτα, αυτά εδώ τα χέρια που βλέπετε... Όχι, απάντησε ο Ρολάνδος. Τό ύφος του ήταν ψυχρό και αποφασιστικό.

Όχι; είπε ο Σκαλαμπρίνο τινάζοντας το κεφάλι του προς τα πάνω. Τί θέλετε να πείτε, αφέντη; Ότι ο άνθρωπος αυτός δεν πρέπει να πεθάνει τόσο άπλα και γρήγορα όσα λές. Ο άνθρωπος αυτός είναι ένα τέρας. Πρέπει, λοιπόν, να επινοήσουμε μια τιμωρία αντάξια γι' αυτόν.

Και ποιά θα είναι αυτή η τιμωρία; ρώτησε άνυπόμονα ο Σκαλαμπρίνο. Ένα απαίσιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε πάνω στο πρόσωπο του Ρολάνδου. Ο Σκαλαμπρίνο το είδε κι' ένοιωσε τις τριχες να σηκώνονται πάνω στο κεφάλι του. Από τη στιγμή εκείνη, του ήταν περιττό να μάθει τι έσχεδιάζε εκείνος που αποκαλούσε «αφέντη» του.

Ο Ρολάνδος του είπε τότε: Περίμενε με εδώ. Θα λείπω μια ή δυο ώρες ίσως. Όταν γυρίσω, πρέπει να βρώ ένα ταξιδιωτικό άμαξι, ένα γερό άμαξι με δυο καλά άλογα. Κατάλαβε; Ο Σκαλαμπρίνο κούνησε το κεφάλι του γιά να δείξει πως είχε καταλάβει. Ο Ρολάνδος

λάνδος τυλίχτηκε τότε στον μανδύα του κι' έφυγε από το πανδοχείο.

Μια τρομερή νύχτα

Ο Ρολάνδος ήξερε καλά τη Ρώμη, γιατί την είχε επισκεφθεί άλλοτε, όταν πήγε εκεί, σταλμένος από το Συμβούλιο των Δέκα, γιά να υποβάλει τα σχέδια της δημοκρατίας της Βενετίας στον Πάπα. Πόσα χρόνια είχαν περάσει από τότε! Ο Ρολάνδος είχε την έντονη αίσθηση πως αιώνες δολοφόνοι είχαν κυλήσει από την ευτυχισμένη εποχή που έκαμε αυτό το ταξίδι.

Γιά την ακρίβεια, είχαν περάσει μόνον έννέα χρόνια.

Διψασμένος να ιδεί και να γνωρίσει τα πάντα, είχε πάει τότε σε μια γιορτή που η Ίμπέρια είχε δώσει στο μέγαρο της.

Σ' αυτή τη γιορτή τον είδε γιά πρώτη φορά η περίφημη εταίρα. Κι' αισθανθηκε ένα παράφορο πάθος γι' αυτόν. Ένα πάθος που την ώδηγησε ως το εγκλημα.

Στο μέγαρο της εταίρας διευθύνθηκε και κείνο το βράδυ ο Ρολάνδος, όταν έφυγε από το πανδοχείο.

Καθώς διευθυνόταν προς τα εκεί, δια-

σταυρώθηκε με μια συντροφιά από νεαρούς ευγενείς, που έκαναν μεγάλο θόρυβο. Γύρω τους, μερικοί υπηρέτες κρατούσαν άναμμένους πυρσούς, γιά να τους φωτίζουν το δρόμο.

Ο Ρολάνδος πήγε κοντά στο μικρό δμίλο, χαιρέτησε ευγενικά και είπε:

— Συχωρέστε, κύριοι, την περιέργεια έγός που ταξιδεύω γιά να περάσει ευχάριστα τον καιρό του και να διδαχθεί. Είναι αλήθεια πως η περίφημη Ίμπέρια, που, όπως έχω άκούσει, καμμία δεν μπορεί να την συναγωνισθεί στην ομορφιά, ξαναγύρισε στη Ρώμη;

— Η τρισένδεξη Ίμπέρια! Η θεία Ίμπέρια! φώναξε ο νεότερος, που το ύφος του έδειχνε πως ήταν μεθυσμένος. Άλλα, κύριέ μου, στη Ρώμη δεν γίνεται λόγος παρά μόνον γι' αυτήν! Από που έρχόσαστε γιά να μην το ξέρετε;

— Η Ίμπέρια βρίσκεται, λοιπόν, στη Ρώμη; ξαναρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ακριδώς, απάντησε ο συνομιλητής του. Και μπορούμε να σας πληροφορήσουμε ότι πηγαίνομε στο μέγαρό της, όπου δίνει άποψε την πρώτη γιορτή της.

— Η σκληρή γύρισε πριν από τέσσερες ήμερες, είπε ένας άλλος.

— Αφού μάς στέρησε τόσα χρόνια από την αγάπη της, πρόσθεσε τρίτος. Η Ρώμη είχε βυθισθεί σε λήθαργο όλο αυτό τον καιρό. Άλλα τώρα ξυπνήσε από το βλέμμα της.

— Σας ευχαριστώ κύριοι, είπε ο Ρολάνδος χαριετώντας τους νεαρούς ευγενείς.

Ο μικρός δμίλος απομακρύνθηκε. Έπειτα από μερικά βήματα, ο νεώτερος, που είχε μιλήσει πρώτος, γύρισε πίσω το κεφάλι του και ρώτησε ξεκαρδισμένος στα γέλια:

— Ευγενέστατε ξένη, μήπως είσατε και σεις έρωτευμένος με τη θεία Ίμπέρια;

— Ίσως, απάντησε ο Ρολάνδος με παγερή φωνή, που έκαμε το γέλιο να σβύσει στα χείλη του νεαρού ευπατρίδου.

Ο δμίλος εξαφανίστηκε σε λίγο. Ο Ρολάνδος εξακολούθησε να προχωρή άργά μέσα στο σκοτάδι.

Κοντά στη γέφυρα των Τεσσαρών Κεφαλών, ο δρόμος έλαμπε με άκτινα εκατό περίπου μέτρων. Μέσα στο φώτεινό αυτό κύκλο συνωστίζονταν άμαξια, υπηρέτες, ζητιάνοι, ένα σωρό άλλοι άνθρωποι που η περιέργεια τους είχε κάμει να σταματήσουν εκεί.

Αυτή η λάμψη προερχόταν από ένα επιδελτικό μέγαρο, που έπιασε ένα μεγάλο μέρος του δρόμου.

Ήταν το μέγαρο της Ίμπέρια.

Ο Ρολάνδος χώθηκε άνάμεσα στο πλήθος, και σε λίγο έμπαινε μέσα στο μέγαρο. Τί είχε πάει να κάμει εκεί; Ποιό σχέδιο είχε μέσα στο μυαλό του;

Έπειτα από μια περίπου ώρα ξαναβγήκε από το μέγαρο και διευθύνθηκε βιαστικά προς το πανδοχείο, όπου είχε αφήσει τον Σκαλαμπρίνο.

Η ώρα θα ήταν ως έντεκάμιση.

Βρήκε τον πιστό συντρόφό του στο δρόμο, μπροστά στο πανδοχείο, που είχε κλείσει από πολλή ώρα τις πόρτες του.

Τό άμαξι; τον ρώτησε.

Ο κολοσσός του έδειξε με το χέρι ένα σκοτεινό όγκο που ξεχώριζε κάμποσα μέτρα πιο πέρα.

Ο Ρολάνδος πήγε κοντά, έξέτασε προσεχτικά τ' άλογα και βεβαίωθηκε πως οι πόρτες έκλειναν καλά.

— Θαυμάσια, είπε με υπόκωφη φωνή. Είσατε ευχαριστημένος, αφέντη;

— Θα άδηγησής εσύ, είπε ο Ρολάνδος χωρίς ν' απαντήσει στην ερώτησή του.

— Ποιό δρόμο θα πάρω;

— Αυτόν που ακολουθήσαμε γιά νάρθου με εδώ. Έλα τώρα.

Ο Σκαλαμπρίνο έπιασε από τα χαλι-

νάρια το ένα από τα άλογα κι' άρχισε να το τραβάει.

Ο Ρολάνδος βάδιζε πλάι του. Έτσι έφτασαν ως τη γέφυρα των Τεσσαρών Κεφαλών. Σ' όλο αυτό το διάστημα δεν είχαν βγάλει λέξι από το στόμα τους.

Όταν πλησίασαν στο μέγαρο της Ίμπέρια, ο Ρολάνδος είπε στον Σκαλαμπρίνο να στρίψει άριστερά κι' έπειτα πάλι άριστερά.

Σταμάτησαν, τέλος, στο πίσω μέρος του μεγάρου.

Ο δρόμος ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι. Οι έδωροι της γιορτής έφταναν, όμως, ως εκεί.

Λίγο πιο πέρα βρισκόταν μια μικρή πόρτα.

— Ένας άνθρωπος περίμενε εκεί.

— Είσαι έτοιμος πάντα να κάμης αυτό που σου ζήτησα; τον ρώτησε ο Ρολάνδος πηγαίνοντας κοντά του.

— Μάλιστα, αυδέντα, απάντησε αυτός.

Γιά το ποσόν που συμφωνήσαμε.

— Άπλάη γιά χίλια δουκάτα που θα τα εισπράξης στη Βενετία.

— Μάλιστα, αυδέντα.

— Θαυμάσια. Θα μάς άδηγήσης τότε και κατόπιν θα ξαναγυρίσης εδώ γιά να προσέχης το άμαξι.

— Έλάτε.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας από τους υπηρέτες του μεγάρου της Ίμπέρια.

— Άνοιξε τη μικρή πόρτα κι' άρχισε ν' ανεβαίνει μια στενή σκάλα, ακολουθούμενος από τον Ρολάνδο και τον Σκαλαμπρίνο.

Διέσχισαν κατόπιν πολλούς διαδρόμους, ξανακατέβηκαν μια σκάλα και μπήκαν τέλος σ' ένα μικρό δωμάτιο που φωτιζόταν από έναν πυρσό.

Τό δωμάτιο αυτό είχε τρεις πόρτες.

— Έδώ, είπε ο υπηρέτης δείχνοντας την πόρτα προς τα άριστερά, είναι το δωμάτιο της σινιόρας. Εκεί, πρόσθεσε δείχνοντας την πόρτα προς τα δεξιά, είναι ένα σαλόνι.

Από την τρίτη είχαν μπη.

Δεν θα κάμετε λάθος στο γυρισμό; ρώτησε.

— Νά μείνης ήσυχος, του απάντησε ο Ρολάνδος. Πήγαινε να μάς περιμένης στο άμαξι.

Ο υπηρέτης απομακρύνθηκε.

Ο Ρολάνδος έδωσε τότε τον πυρσό.

Έτσι το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Προς τα άριστερά όλα ήταν σιωπηλά.

Από τό δεξιό μέρος, αντίθετα, άκούγονταν μουσικές, γέλια, χαρούμενα ξεφωνητά.

Οι έδωροι αυτοί λιγότευαν όσο περνούσε η ώρα.

Ο Ρολάνδος άκουσε κάποτε τη φωνή της Ίμπέρια που άποχαίρετουσε τους προσκαλεσμένους της.

Όλα σάπασαν έπειτα από κάμποση ώρα.

Ο Σκαλαμπρίνο έπιασε τότε το χέρι του Ρολάνδου.

— Έφτασε η στιγμή; ρώτησε.

— Περίμενε!

Ο κολοσσός άκουσε, σε λίγο δυο φωνές που πλησίαζαν. Τis άναγνώρισε άμέσως και τό μετωπό του μουσκέυτηκε στον ιδρώτα.

Αυτές οι φωνές ήταν του Βέμπο και της Ίμπέρια.

Άλλα μήπως άνωρεοεύταν; Την Ίμπέρια δεν την είχε πετάξει μέσα στο κανάλι; Πώς μπορούσε να ήταν ζωντανή;

— Ω, αφέντη...! είπε σαστισμένος.

— Σάπαινε!

— Άλλα... αφέντη... αυτή η φωνή;

— Είναι της Ίμπέρια Νόμισες πως την έπνιξε... Άλλα κατάφερε να σωθεί.

— Δεν ήθελα, λοιπόν, εδώ μόνον γιά τον Βέμπο;... Ω, αφέντη, νομίζω πως θα τρελλαθεί!

Ο Ρολάνδος έβαλε το χέρι του στο στόμα του κολοσσού.

— Άκουγε μόνον, άλλα μην μιλάς, του είπε.

Δυο τέρατα

Είχαμε άφήσει την Ίμπέρια τη στιγμή που ο τελευταίος από τους προσκαλεσμέ-

νους της διευθυνόταν προς τό μέρος της. Η εταίρα ανατρίχιασε άναγνωρίζοντας τον Βέμπο.

Νόμιζε πως είχε άφήσει πίσω της κάθε τι που είχε σχέση με τό καταραμένο παρελθόν της. Και να που ο Βέμπο ξαναεμφανιζόταν μπροστά της.

Κατάφερε, ωστόσο, να φανή ήρεμη και ρώτησε:

— Τί ήρθατε να κάμετε εδώ; Τί κοινό υπάρχει άνάμεσα σε σας και σε μένα;

— Η κόρη σας, απάντησε ο Βέμπο. Σκέφτηκα πως θα σας ήταν ευχάριστο να μάθετε τί άπόγινε κι' ήρθα επίτηδες γιά να σας τό πώ.

Ήταν τόσο είρωνικός ο τόνος της φωνής του, που η Ίμπέρια ένοιωσε ένα σφιγμένο στην καρδιά.

Τό έδειξε ένα κάθισμα και πήρε κι' αυτή θέσι απέναντί του. Θα έπιθυμούσε να γλυτώσει τό συντομώτερο άπ' αυτό τον άνθρωπο, άλλα καταλάβαινε πως δεν μπορούσε να μη τον άκούσει.

— Είπατε πως θέλετε να μου μιλήσετε γιά την κόρη μου; ρώτησε έπειτα από μικρή σιωπή.

— Ακριδώς, κυρία.

— Άλλα τό ξέρετε πολύ καλά πως δεν έχω πιά κόρη. Η Μπιάνκα ήταν πολύ έναρπη, γιά να μπορεί να παρουσιάζεται πλάι μου σαν κόρη μου... Και μόνον που την έβλεπα αισθανόμουν τύψεις... Ο Θεός έξεει, ωστόσο, πόσο την άγάπησα... Άλλα τό βλέμμα της με καταδίωκε παντού.

Και μέσα σ' αυτό διάβαζα την καταφρόνια...

Τό μεγαλύτερο εγκλημα της Μπιάνκας ήταν πως άγάπησε τον ίδιο άνθρωπο με σας, παρατήρησε ο Βέμπο.

— Η Ίμπέρια έκαμε μια κίνηση σαν να θέλε να χυμύη πάνω του.

— Πάψετε! φώναξε. Σας άπαγορεύω να ξαναμιλήσετε γι' αυτόν τον άνθρωπο μπροστά μου.

— Τόσο πολύ τον φοβόσαστε λοιπόν;

— Αυτό δεν σας ένδιαφέρει... Τί ήρθατε να μου πείτε;

Η ταραχή της ήταν ολοφάνερη.

— Άγαπητή μου φίλη, απάντησε ο Βέμπο, θυμόσαστε την τελευταία γιορτή που δώσατε στη Βενετία;... Μου είχατε πη τότε: «Η Μπιάνκα έφυγε. Πηγαίνετε να την βρείτε στο δρόμο του Μέστρε».

Ακολουθήσα τη συμβουλή σας... Έπειτα από λίγο βρισκόμουν στο δρόμο του Μέστρε. Είχα την καλή τύχη να συναντήσω την κόρη σας και την έπιασα, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, να μ' ακολουθήσει στη Βενετία. Εκεί...

Τελειώστε γρήγορα, καρδιάλιε, έπιτε ψυχρά ή μητέρα της Μπιάνκας.

— Άλλα δεν πρόκειται να σας τρομοκρατήσω μ' αυτή την άνάμνησι, απάντησε άτάσχαος ο Βέμπο.

Ο καρδιάλιος έμοιαζε με τό θρηοδομαστή που είχε μπη στο κλουβί των θηρίων και που καταλάβαινε πως έπρεπε να βγύ νικητής από κεί μέσα.

Η Ίμπέρια ήταν καθισμένη απέναντι στην πόρτα του σαλονιού, όπου βρισκόταν.

Ο Βέμπο είχε γυρισμένη την πλάτη του σ' αυτή την πόρτα.

— Υπάρχουν τόσες άλλες άναμνήσεις! συνέχισε. Θάλεγε κανείς πως ξεχάσατε ποιά συμφωνία μάς συνδέει. Δεν πρόκειται!

— Έκεί, σκοτώθηκε μπροστά στα μάτια μου, βυθίζοντας ένα έγχειρίδιο μέσα στο στήθος της.

Ο Βέμπο πρόφερε άπλά και ήρεμα αυτά τα λόγια, σαν να μιλούσε γιά κάτι τό ολότελα ασήμαντο.

Η Ίμπέρια έγινε κατακίτρινη.

— Η Μπιάνκα πέθανε; είπε.

— Πέθανε, απάντησε ο Βέμπο.

Γιά μερικές στιγμές δεν είπαν τίποτε ούτε ο καρδιάλιος ούτε η εταίρα.

Η Ίμπέρια αισθανθηκε ίσως κάποια λύπη, άλλ' έξωτερικά δεν φανέρωσε τίποτε. Η μητέρα είχε πεθάνει πιά μέσα της. Μόνον η εταίρα είχε επίζησει.

— Είναι καλύτερα που τα πράγματα έγιναν έτσι, είπε σε λίγο συλλογισμένη.

Αυτός ήταν ο επίταξις της μικρής Μπιάνκας, που είχε πεθάνει γιάτί θέλησε να σώσει τη μητέρα της.

«Σίγουρα θα μπορέσουμε να συνεννοηθούμε», σκέφτηκε ο Βέμπο.

Ο καρδιάλιος κι' η εταίρα έμοιαζαν με ταξύ τους. «Ήταν κι' οι δυο φτιαγμένοι από τό ίδιο ύφασμα».

— Νά τί ήρθα να σας πώ, άγαπητή φίλη, συνέχισε ο Βέμπο. Σκέφτηκα πως δεν έπρεπε να μάθετε από κανένα άλλον αυτή την είδησι.

— Σας ευχαριστώ.

Τό ύφος της έδειχνε ότι έπιθυμούσε να μείνει μόνη της.

Άλλ' ο Βέμπο δεν σηκώθηκε από τη θέσι του. Σταύρωσε τα πόδια του και ξαναείπε σε λίγο:

— Δεν τελείωσα, άγαπητή φίλη. Ήρθα να σας ιδώ και γιά άλλους λόγους... Ήθελα να σας υποβάλω διάφορα σχέδια, που είμαι βέβαιος ότι θα τα εγκρίνετε, άν, φυσικά, θέλετε να ξαναβρήτε την αξιοζήλευτη θέσι που είχατε εδώ άλλοτε και νά...

— Όχι άπειλές, άγαπητέ μου, τον διέκοψε η Ίμπέρια με ειρωνικό ύφος. Στη Βενετία έτρεμα, βέβαια, μπροστά σας γι' αυτή τη μαχαιριά που έδωσα άλλοτε στον Νταβίτα.

— Άλλα δεν πρόκειται να σας τρομοκρατήσω μ' αυτή την άνάμνησι, απάντησε άτάσχαος ο Βέμπο.

Ο καρδιάλιος έμοιαζε με τό θρηοδομαστή που είχε μπη στο κλουβί των θηρίων και που καταλάβαινε πως έπρεπε να βγύ νικητής από κεί μέσα.

Η Ίμπέρια ήταν καθισμένη απέναντι στην πόρτα του σαλονιού, όπου βρισκόταν.

Ο Βέμπο είχε γυρισμένη την πλάτη του σ' αυτή την πόρτα.

— Υπάρχουν τόσες άλλες άναμνήσεις! συνέχισε. Θάλεγε κανείς πως ξεχάσατε ποιά συμφωνία μάς συνδέει. Δεν πρόκειται!

—Τό μεγαλύτερο εγκλημα της Μπιάνκας ήταν πως άγάπησε τον ίδιο άνθρωπο με σας, παρατήρησε ο Βέμπο.

γι' αυτό το έγκλημα, αλλά για την κοινή αιτιολογία... Ποιος άλλος, λοιπόν, εκτός από μένα, θα μπορούσε να σας προστατεύσει αποτελεσματικά;

—Να με προστατεύσει; τραύλιζε η 'Ιμπερία. Κι' από ποιον;

—Τον ξέρετε! απάντησε ο Βέμπο. Είναι περιττό να πω το όνομά του... Ποιος ξέρει αν μια μέρα δεν έρθει στη Ρώμη;

—Πάψετε!... Πάψετε!...

—Βλέπετε ότι τον φοβόσαστε και σεις, είπε ο Βέμπο. Γιατί τότε ο Ρολάνδος Κανδιάνο, που τον ρίξατε στα «πηγάδια», δεν θα σας καταδίωξη κι' εδώ; Ποιος ξέρει αν κι' αυτή τη στιγμή που μιλάμε δεν βρίσκεται στη Ρώμη;... 'Αλλά τί έχετε, κυρία;

—Η 'Ιμπερία δεν κούταζε πια τον Βέμπο. Τα μάτια της, που είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους, ήταν σπληνωμένα αλλού... Ο Βέμπο γύρισε προς αυτή τη διεύθυνση το κεφάλι του.

Και τότε είδε τον Ρολάνδο Κανδιάνο.

—Ενας ρόγχος ανέθηκε στα χείλη του.

—Εκασμε άμέσως μια κίνηση για να σηκωθεί. 'Αλλά δεν το κατάφερε. 'Εμεινε καρφωμένος στη θέση του, με τα μάτια ορθάνοιχτα και το πρόσωπο παραμορφωμένο από τον τρόμο.

Ο Ρολάνδος προχωρούσε αργά μέσα στο δωμάτιο. Θάλεγε πως δεν είχε ιδεί τον Βέμπο. Τα βήματά του τον ώθηγούσαν στην 'Ιμπερία.

Ο Βέμπο φαντάστηκε πως ο Ρολάνδος δεν είχε πάει γι' αυτόν. Και σκέφθηκε άμέσως πως θα μπορούσε να φύγει... 'Αλλά, καθώς έκαμε να σηκωθεί, ένα βαρύ χέρι έπεσε στον ώμο του και τον κράτησε στη θέση του. Γύρισε τότε το κεφάλι του και είδε πίσω του τον Σκαλαμπρίνο.

—Ενα τρομαγμένο βογγητό ανέθηκε άμέσως από το στήθος του. 'Αλλά πνίγηκε στο λάρυγγά του προτού φτάσει στα χείλη του. 'Ο κολοσσός με μια γρήγορη κίνηση είχε φιμώσει το στόμα του. Τον σήκωσε κατόπιν στα χέρια του και τον μετέφερε έξω από το δωμάτιο.

Το δηλητήριο

—Η 'Ιμπερία είχε παρακολουθήσει αυτή τη σκηνή χωρίς να βγάλει λέξη από το στόμα της.

—Ήταν τώρα μόνη με τον Ρολάνδο. Το πρόσωπό του της φάνηκε σοβαρό και λυπημένο, άλλ' όχι αυστηρό και αδυσώπητο.

—'Α! έκαμε προσπαθώντας να χαμογελάσει... 'Ομολογώ πως έχω τρόμαξα για μια στιγμή. Νόμισα πως είχατε έρθει για μένα... 'Ημουν τρελλή... δεν είν' έτσι!... Δεν μπορείτε να κάνετε κακό σε μια γυναίκα... Είσατε τόσο μεγαλόψυχος... τόσο περήφανος...

Δεν πρόφτασε ν' αποτελειώσει τη φράση της.

—Κυρία, είπε ο Ρολάνδος διακόπτοντάς την, ήρθε η στιγμή να πεθάνει!

Τινάχτηκε από το κάθισμά της και κύταξε το αμαγμένη ολόγυρα.

—Να πεθάνω; είπε. 'Αλλά για ποιο λόγο;

Ο Ρολάνδος απάντησε ένα μικρό μπουκαλάκι πάνω σ' ένα τραπέζι.

—Το μπουκαλάκι αυτό, είπε, περιέχει ένα δηλητήριο που δεν θα σας κάνει να υποφέρετε. Σκοτώσατε τον Νταβίλα, κυρία, αλλά το έγκλημά σας αυτό δεν με αφορά. Σκοτώσατε την κόρη σας και αυτό το έγκλημα ούτε ο Θεός ούτε οι άνθρωποι μπορούν να σας το συγχώρουν. Είναι λογικό, λοιπόν, να πεθάνετε και σεις.

—Η 'Ιμπερία ξέσπασε σ' ένα τρελλό γέλιο.

—Να πεθάνω! είπε τρίζοντας τα δόντια της. Να πεθάνω όταν η ζωή είναι τόσο όμορφη. Είσατε τρελλός, κυρία.

—Η ζωή ήταν το ίδιο όμορφη και για τη Λεονώρα που καταδικάσατε, απάντησε ο Ρολάνδος. Κι' ήταν επίσης όμορφη για την Μπιάνκα που δολοφονήσατε. Κι' ήταν όμορφη και για μένα, που με κάματε δυστυχισμένον. Δεν καταλαβαίνετε ότι φτάνουν πια τα έγκλημάτα κι' οι καταστροφές που προκαλέσατε γύρω σας; Είναι καιρός τώρα να πληρώσετε... 'Εμπρός, κυρία, έχετε ένα λεπτό για ν' αποφασίσετε...

—'Εγώ να σκοτωθώ μόνη μου; είπε η έταίρα. Ποτέ!... Είσατε τρελλός για να μου λέτε ένα τέτοιο πράγμα... 'Αν θέλετε κι' αν μπορείτε, σκοτώστε με σεις!

Τη στιγμή εκείνη ο Σκαλαμπρίνο ξαναγύρισε μέσα στο δωμάτιο.

—Δολοφόνοι! βρυχήθηκε η 'Ιμπερία τρελλή από τον τρόμο της. Και σεις επίσης είσατε δολοφόνοι!... 'Εμπρός, κυρία, πώς θα σας αφήσω να με χτυπήσετε χωρίς ν' αντισταθώ... 'Θα φωνάξω τους ανθρώπους μου!... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο Ρολάνδος όρμησε άμέσως πάνω της και, πιάνοντάς την από το χέρι, την τράβηξε ως το τραπέζι όπου είχε αποθέσει το μπουκαλάκι.

—Κυρία, είπε ψυχρά, διαλέξτε ανάμεσα σ' αυτό το μπουκαλάκι και το δήμε της Βενετίας!

—Το δήμε; τραύλιζε.

—Δεν ξέρω ποιος σας κατέδωσε, κυρία, απάντησε ο Ρολάνδος. 'Αλλά, την ημέρα που έφυγα από τη Βενετία, μια προκήρυξη του Συμβουλίου των Δέκα ωριζε άμοιδη πεντακοσίων σκούδων σε κείνον που θα φανέρωνε το μέρος, όπου βρισκόσαστε. 'Η προκήρυξη αυτή έλεγε ότι είχατε δολοφονήσει τον 'Ιωάννη Νταβίλα.

—Το δήμε! ξαναείπε. 'Οχι, δεν το

έβλω αυτό!... Προτιμώ να σκοτωθώ μόνη μου!... Σας ορκίζομαι πως θα σκοτωθώ... 'Αλλ' αφήστε με να ζήσω ακόμη μια ώρα... Μόνο με μια ώρα...

—Μπορείτε, αν θέλετε, να ζήσετε κι' έναν ολόκληρο μήνα... 'Εχετε, βέβαια, καιρό, ώπου να γίνει η δική σας... 'Αν το προτιμάτε, δεν έχετε παρά να μ' ακολουθήσετε... Κάτω περιμένει ένα αμάξι, που θα σας μεταφέρει άμέσως στη Βενετία.

—'Οχι!... 'Οχι!... 'Ελεος!... Είμαι ακόμη τόσο νέα!... 'Ελεος!... Σ' αγάπησα άλλοτε, Ρολάνδε!... Και σ' αγαπώ ακόμη!...

Είχε πέσει στα γόνατα κι' έκλαιγε με λυγμούς.

Ο Ρολάνδος είχε συγκινηθεί. Κι' ίσως να της χάριζε τη ζωή...

—'Ο Σκαλαμπρίνο το μάντεψε.

—'Αλλ' αν ο Ρολάνδος ήταν έτοιμος να συγχωρήσει, αυτός δεν θα μπορούσε να το κάνει ποτέ!

—'Απλωσε άμέσως το χέρι του, πήρε το μπουκαλάκι από το τραπέζι και το έδουλωσε. 'Επειτα όρμησε πάνω στην 'Ιμπερία, την άρπαξε από τα μαλλιά, της γύρισε το κεφάλι προς τα πίσω και, καθώς η έταίρα άνοιγε το στόμα της για να φωνάξει, της άδειασε μέσα το δηλητήριο. Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνοβόλο.

—'Ενας τρομερός σπασμός τάρανε το σώμα της έταίρας!

Αυτός ο σπασμός δεν κράτησε περισσότερο από ένα λεπτό.

—'Η έταίρα σωριάστηκε κατόπιν στο πάτωμα και έμεινε ακίνητη. Δεν ζούσε πια.

Ο Σκαλαμπρίνο ανασήκωσε το κορμί του. Το βλέμμα του ήταν τρομερό και το πρόσωπό του είχε μια άγρια έκφραση.

—Τον άλλον τώρα! είπε με βραχνή φωνή.

Το γράμμα του Ρολάνδου

Ο Ρολάνδος είχε παρακολουθήσει αυτή τη σκηνή, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση για να έμποδισι τον Σκαλαμπρίνο.

Οι φωνές και τα βογγητά της 'Ιμπερία τον είχαν αναστατώσει. 'Αλλά καταλάβαινε πως δεν είχε το δικαίωμα να έμποδισι τον πατέρα της Μπιάνκας να τιμωρήσει τους δολοφόνους της κόρης του.

Στην περίπτωση αυτή, ο Σκαλαμπρίνο δεν έπαιξε ρόλο δημίου. Ήταν ο τιμωρός κι' ο εκδικητής.

—'Η 'Ιμπερία κοιτόταν τώρα άψυχη μέσα στο σαλόνι αυτό, που, πριν από λίγη ώρα, ήταν γεμάτο από τους θαυμαστές της. 'Εκει την βρήκαν το άλλο πρωί.

—'Η Ρώμη της έκαμε μια υπέροχη κηδεία. Οι θαυμαστές της έστησαν, μάλιστα, το άγαλμά της σε μια πλατεία.

Ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο, μόλις βεβαιώθηκαν ότι η έταίρα δεν ζούσε πια, έφυγαν από το σαλόνι και βγήκαν από τη μικρή πόρτα στο πίσω μέρος του σπιτιού, όπου τους περίμενε το αμάξι.

Μέσα σ' αυτό ο Σκαλαμπρίνο είχε μεταφέρει τον Βέμπο. Τον είχε δέσει γερά, είχε κλειδώσει τις πόρτες κι' έπειτα ξαναβήκε στο μέγαρο, από όπου, μετά το θάνατο της έταίρας, κατέβηκε μαζί με τον Κανδιάνο.

Ο Ρολάνδος είπε μερικές λέξεις στον υπηρέτη που τον είχε βοηθήσει κι' έπειτα μπήκε μέσα στο αμάξι. Ο Σκαλαμπρίνο ανέβηκε ταυτόχρονα στη θέση του αμαξά και μαστίγωσε τα άλογα.

—'Επειτα από λίγο, το αμάξι έβγαине από τη Ρώμη κι' άρχισε να τρέχει πάνω στο δρόμο της Φλωρεντίας.

Ο Βέμπο, όταν ο Σκαλαμπρίνο τον σηκωσε στα χέρια του, σκέφτηκε:

—'Εφτασε η τελευταία μου ώρα.

Μέσα στο αμάξι λιποθύμησε. Κι' είχε τότε την εντύπωση πως πέθαινε πραγματικά.

—Όταν συνήλθε, δοκίμασε μια δυνατή έκπληξη, βλέποντας ότι ζούσε ακόμη κι' ότι βρισκόταν μέσα σ' αυτή την κινούμενη φυλακή.

—Πού, λοιπόν, τον πήγαιναν; Τί ήθελαν απ' αυτόν;

Δεν εύρισκε καμιά απάντηση σ' αυτές τις ερωτήσεις. Φανταζόταν μόνο ότι, αφού δεν τον είχαν σκοτώσει άμέσως, δεν θα είχαν ίσως την πρόθεση να του αφαιρέσουν

τη ζωή. Αυτή η σκέψη του ξανάδωσε το θάρρος του.

Στον άνθρωπο που καθόταν απέναντί του είχε αναγνωρίσει τον Ρολάνδο. Μελέτησε προσεκτικά τη φυσιογνωμία του κι' έβγαλε το συμπέρασμα πως η ζωή του δεν έκινδυνευε — για τη στιγμή τουλάχιστον.

—'Η ιδέα ότι θα τον ξαναπήγαιναν στο Μαύρο Σπήλαιο πέρασε ξαφνικά από το μυαλό του.

Ναι, αυτό θα ήταν. Ο Ρολάνδος ήθελε να τον ξαναρίξει μέσα σε κάποιο ύπογειο μπουντρούμι για να τελειώσει εκεί τις ημέρες του.

Στη σκέψη αυτή ανατριχίλασε.

—'Αλλ' αυτό δεν ήταν βέβαια, το χειρότερο που μπορούσε να πάθει. Το κάτω-κάτω, βγαίνει κανείς κι' από τη χειρότερη φυλακή. Μήπως, έπειτα από την πρώτη σύλληψή του, δεν είχε ξαναβρή ο ίδιος την ελευθερία του; Και μήπως ο Ρολάνδος δεν είχε δραπετευσει από τα «πηγάδια»;

Την πρώτη νύχτα, το αμάξι δεν σταμάτησε ποθενά.

Ο Βέμπο δεν άνοιξε καθόλου το στόμα του.

Του είχαν βγάλει τώρα το φίμωτρο κι' είχαν χαλαρώσει τα δεσμά του.

Σε κάποια στιγμή, θέλησε να δοκιμάσει αν μπορούσε ν' ανοίξει την πόρτα. 'Αλλά κατάλαβε άμέσως ότι ήταν καλά κλειωμένη κι' ότι δεν είχε ελπίδες να μπορέσει να φύγει από εκεί.

Κατά το μεσημέρι της άλλης ημέρας, το αμάξι σταμάτησε. 'Η πόρτα άνοιξε κι' ο Ρολάνδος κατέβηκε.

—'Επειτα από μια ώρα, η πόρτα άνοιξε και πάλι. Ο Βέμπο είδε τότε πως είχαν σταματήσει σε ένα έρημικό μέρος.

Ο Σκαλαμπρίνο εμφανίστηκε μπροστά του και του είπε χωρίς να τον κυττάζει καθόλου:

—Θέλετε να φάτε;

—'Οχι, ευχαριστώ, απάντησε ο καρδινάλιος, ελπίζοντας πως με τον τρόπο αυτό θα συγκινούσε εκείνους που τον είχαν αιχμαλωτίσει.

Ο Ρολάνδος ξαναβήκε τότε και το αμάξι ξεκίνησε και πάλι.

Ο Βέμπο ξαναπαινε θάρρος. Ήταν βέβαιος τώρα πως δεν τον είχαν καταδικάσει σε θάνατο.

Σε κάποια στιγμή, προσπάθησε να μάθει ποιά ήταν η τύχη που τον περίμενε.

—Κυρία... είπε με παρακλητική φωνή. Ο Ρολάνδος δεν γύρισε να τον κυττάξει, σαν να μην είχε ακούσει.

Ο Βέμπο κατάλαβε τότε πως ήταν περιττό να συνεχίσει.

—'Αλλά, τη νύχτα, όταν το αμάξι σταμάτησε και πάλι και ο Σκαλαμπρίνο παρουσιάστηκε στην πόρτα, για να τον ρωτήσει αν ήθελε να φάν, απάντησε:

—Ναι.

Το αμάξι ξεκίνησε και πάλι έπειτα από λίγο.

—'Με κρατάει στην εξουσία του, σκεφτόταν ο Βέμπο. Καί, φυσικά, θα με ρίξει σε κάποιο κελλί. Γι' αυτό είμαι βέβαιος. 'Αλλά θα βγώ από κει σε έξη μήνες ή σε ένα χρόνο, χωρίς να λογαριάζουμε πως η τύχη μπορεί να μ' εξυπηρετήσει πρωύτερα. Και τότε θα είνε η σειρά μου. 'Αλλ' εγώ δεν θα τον ρίξω σε κανένα κελλί φυλακής!...

—'Η περιπέτεια αυτή ήταν, βέβαια, πολύ δυσάρεστη. 'Αλλ' ο Βέμπο πίστευε πως, μια μέρα, θα ξαναβρίσκε την ελευθερία του. Αυτή η σκέψη τον παρηγορούσε και του έδινε θάρρος... Προσπαθούσε, μάλιστα, να φαντασθί σε ποιά βασανιστήρια θα υπέβαλλε τον αντίπαλό του. Κι' όταν κάποια καλή ιδέα πέρνυσε από το μυαλό του, ένα ωχρο χαμόγελο μισάνοιγε τα χείλη του.

—'Η διαδρομή από τη Ρώμη ως την Πάδουα κράτησε οκτώ ημέρες.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Ρολάνδος δεν είχε λέξη στον καρδινάλιο.

—'Επειτα από την Πάδουα, το αμάξι, αντί να διευθυνθί προς τη Βενετία, πήρε το δρόμο που ώδηγούσε στο Μέστρε.

Ο Βέμπο άγνοούσε ολότελα που βρισκόταν. Έκανε μόνο τη σκέψη ότι ο Ρολάνδος θα τον πήγαινε στο Μαύρο Σπήλαιο ή σε κάποια άλλη παρόμοια σπηλιά,

που δεν θα βρισκόταν μακριά από τη Βενετία.

Στο Μέστρε το αμάξι σταμάτησε κάμψωση ώρα. Ο Ρολάνδος κατέβηκε τότε και τη θέση του την πήρε ο Σκαλαμπρίνο.

Το αμάξι ξεκίνησε τέλος, χωρίς να εμφανισθί ο Ρολάνδος.

«Φαίνεται ότι φτάσαμε, σκέφτηκε ο Βέμπο. Δεν θα τον ξαναιδώ πια».

—'Αλλ' αν δεν μπορούσε να ιδή, άκουγε όμως. Και καταλάβαινε τώρα ότι πολλοί έφιπποι κάλπαζαν γύρω στο αμάξι.

Η Περίνα

—'Αλλά τί είχε απογίνει ο Ρολάνδος;

—Όταν κατέβηκε από το αμάξι, διευθύνθηκε στο μικρό σπιτάκι που είχε νοικιάσει κοντά στο Μέστρε κι' όπου είχαν μείνει άλλοτε η Ζουάνα, η Μπιάνκα, κι' ο γέρο Κανδιάνο.

Το σπιτί αυτό ήταν έρημικα κλεισμένο. Ο Ρολάνδος προχώρησε μέσα στον κήπο.

Είχε άρχισει να σκοτεινιάζει.

—Όταν έφτασε μπροστά στην πόρτα, χτύπησε μ' έναν συνηθιστικό τρόπο.

Του άνοιξαν άμέσως.

—Ενας άνθρωπος με τρομαγμένο ύφος εμφανίστηκε στο άνοιγμα.

Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Πέτρος 'Αρετίνος.

Βλέποντας τον Ρολάνδο, αναστέναξε βαθεία και ψιθύρισε:

—'Επί τέλους! Τρεις ημέρες ακόμη και, με την κοιλιά της Ποκοφίλα, θα καπαντούσα τρελλός!

—'Η πρώτη λέξη του Ρολάνδου ήταν:

—'Ακολουθήσατε τις οδηγίες μου;

—Τα πάντα έγιναν σύμφωνα με τις διαταγές σας, απάντησε ο 'Αρετίνος. 'Ελάτε και θα δите.

—'Ο Ρολάνδος ακολούθησε τον 'Αρετίνο. Πέρασαν μαζί σ' ένα διπλανό δωμάτιο.

Το δωμάτιο αυτό φωτιζόταν από δυο πυρσούς, που έκαιγαν πλάι σ' ένα χαμηλό τραπέζι. Πάνω σ' αυτό βρισκόταν ένα μακρόστενο αντικείμενο. Ήταν σκεπασμένο μ' ένα ολόκληρο πανί, που οι πτυχές του κατέβαιναν ως το πάτωμα.

Μια νεαρή γυναίκα, με λυγμένο ύφος, καθόταν σε μια γωνία του δωματίου.

—Είναι η Περίνα, είπε ο 'Αρετίνος σιγά. 'Ηθελε καλά και σάνει νάρθη μαζί μου. Μόνο σ' αυτό το σημείο τόλμησα να σας παρακούσω... 'Αλλά δεν ξέρετε τί τράβηξα...

—'Ο Ρολάνδος πήγε κοντά στο τραπέζι και ανασήκωσε το λευκό πανί.

Το μακρόστενο αντικείμενο που βρισκόταν από κάτω ήταν ένα φέρετρο. Πάνω στο δρόμο σκέπασμα ξεχώριζε μια έπιγραφή. Ήταν φτιαγμένη με καρφία, που τα μύρια κεφάλια τους, σμίγοντας το ένα

με το άλλο, σχημάτιζαν γράμματα. Αυτή η έπιγραφή έλεγε:

ΜΠΙΑΝΚΑ
ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΙΜΠΕΡΙΑ
ΑΠΕΘΑΝΕ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 16 ΧΡΟΝΩΝ
ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΗΝ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟ-ΕΠΙΣΚΟΠΟ
ΒΕΜΠΟ

—'Ο Ρολάνδος, ξαναβρίε το λευκό πανί πάνω στο φέρετρο.

—Σύμφωνα με τις διαταγές σας, είπε ο 'Αρετίνος, έδωλα τη δυστυχισμένη μικρούλα μέσα σ' ένα τριπλό φέρετρο. Το πρώτο είναι από κέδρο, το δεύτερο από μέταλλο και το τρίτο από έυλο βελανιδιάς. Κουράστηκα όχι λίγο για να στιάξω μόνος μου την έπιγραφή που μου γράφατε στην έπιστολή σας. Και κουράστηκα όχι λιγότερο για να μεταφέρω αυτό το φέρετρο τρο εδώ!...

—Οι άνθρωποι που μετέφεραν το φέρετρο εδώ;

—Δεν είδαν τίποτε. Οι υπηρέτες μου κι' εγώ το είχαμε βάλει μέσα σ' ένα μεγάλο κασόνι.

—Ευχαριστώ, είπε ο Ρολάνδος. Μπορείτε τώρα να ξαναγυρίσετε στη Βενετία.

—Πήγε κατόπιν κοντά στην Περίνα.

—Σύ, παιδί μου, την ρώτησε, μου έδειξε την πόρτα του ρωματίου όπου διαπράχθηκε αυτό το έγκλημα;

—Ναι, απάντησε για λογαριασμό της ο 'Αρετίνος. Φώναξε τη στιγμή που ήμουν έτοιμος να φωνάξω εγώ...

—'Ο Ρολάνδος βγήκε από το νεκρικό θάλαμο, ακολουθούμενος από τον 'Αρετίνο και την Περίνα, που, προτού φύγει, γονάτισε και φίλησε στην άκρη το λευκό ύφασμα που σκέπαζε το φέρετρο.

—Και θελήσατε να συνοδεύσετε ως εδώ το πτώμα της δυστυχισμένης μικρής; ξαναρώτησε ο Ρολάνδος την Περίνα.

—Την είδα μόνον μερικές ώρες, απάντησε η νέα. Κι' όμως την αγάπησα...

—Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της καθώς έλεγε αυτά τα λόγια.

—Παιδί μου, συνέχισε ο Ρολάνδος, άκουστε με και προσπαθήστε να με καταλάβετε. Σας ρωτώ λοιπόν; Είσατε ευχαριστήμενη στη Βενετία, στο σπιτί του κυρίου σας;...

—'Αν όχι, σας παρακαλώ να μου το πείτε χωρίς φόβο... Είμαι βέβαιος ότι ο κύριος 'Αρετίνος δεν θα έχη αντίρρηση να σας ξαναδώσει την ελευθερία σας...

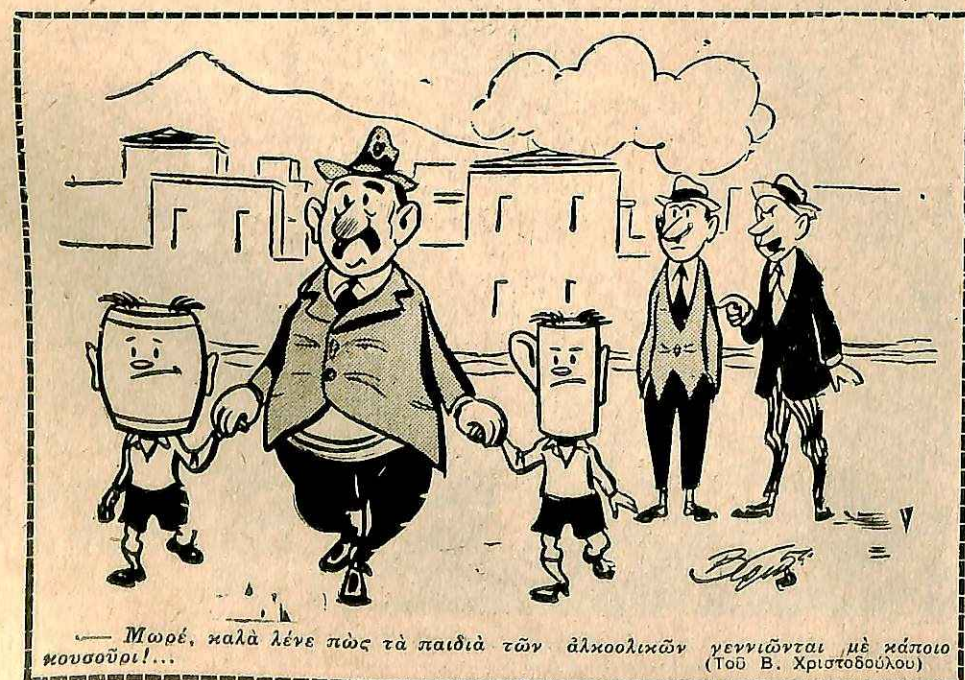
—'Όσο για τη ζωή και την ευτυχία σας, θα φροντίσω εγώ.

—'Ο Ρολάνδος πήγε κοντά στο τραπέζι και ανασήκωσε το λευκό πανί.

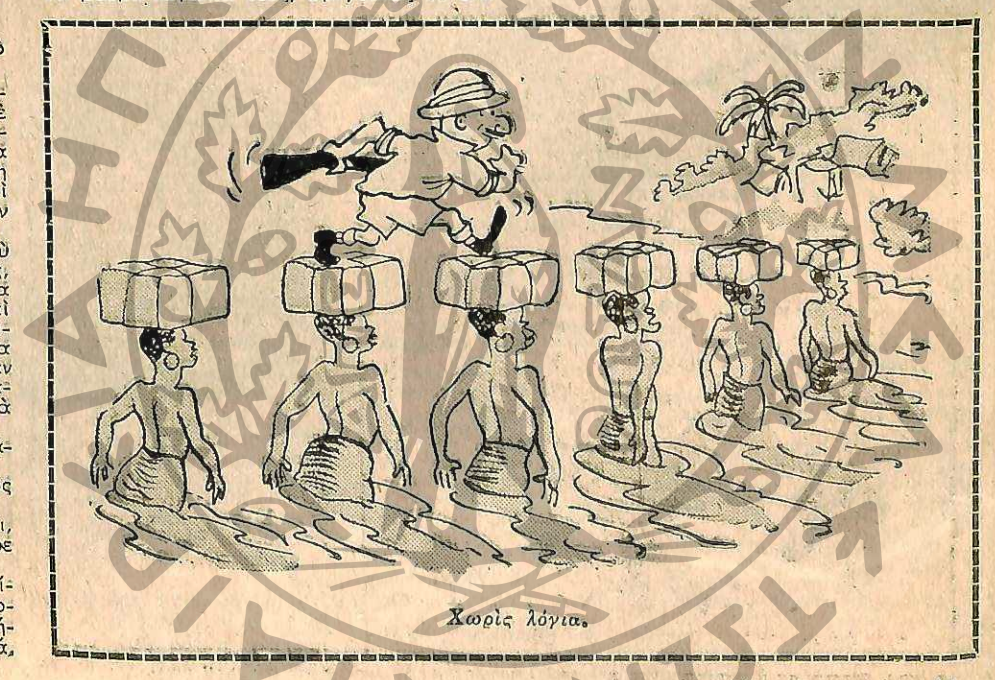
Το μακρόστενο αντικείμενο που βρισκόταν από κάτω ήταν ένα φέρετρο. Πάνω στο δρόμο σκέπασμα ξεχώριζε μια έπιγραφή. Ήταν φτιαγμένη με καρφία, που τα μύρια κεφάλια τους, σμίγοντας το ένα

με το άλλο, σχημάτιζαν γράμματα. Αυτή η έπιγραφή έλεγε:

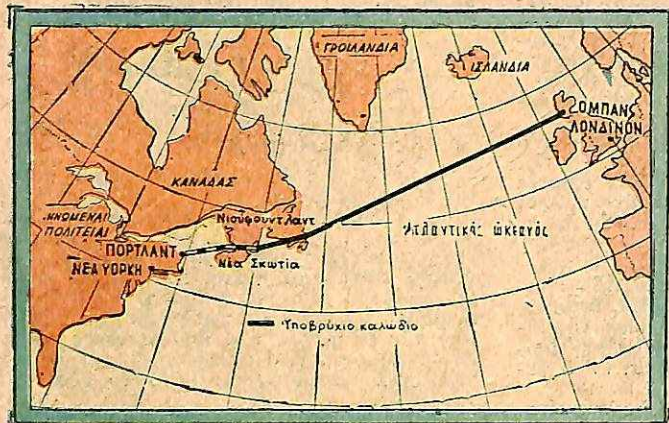
Κοινωνικά
Γάμοι
Είς τους τελεσάντας τους γάμους των Κώ-
σταν Μήτσαν μετά της Δίδος Γαυούλας Βλ.
Καραμεσίνη ευχόμαι κάθε ευτυχίαν.
Ε.

—Μωρέ, καλά λένε πως τα παιδιά των αλκοολικών γεννιούνται με κάποιον κουσουρι!...

Χωρίς λόγια.

Το νέο τηλεφωνικό καλώδιο θα συνδέσει τη Νέα Σκωτία με το Νιού Φάουντλαντ (Νέα Γη).

Ένα τηλεφωνικό καλώδιο ΜΕΤΑΞΥ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Άρχισε κιόλας η τοποθέτησή του στον Ατλαντικό ωκεανό

Άρχισε εσχάτως να τοποθετείται από την Αμερικανική Τηλεφωνική και Τηλεγραφική Εταιρεία το πρώτο τηλεφωνικό καλώδιο, που θα συνδέσει την Αμερική με την Ευρώπη.

Το νέο αυτό καλώδιο είναι ένα συνεταιρικό έργο της αμερικανικής τηλεφωνικής εταιρείας, της καναδικής εταιρείας υπερπόντιων τηλεπικοινωνιών και των βρετανικών ταχυδρομείων.

Το μήκος του καλωδίου θα είναι 2.300 ναυτικά μίλια (4.255 χιλιόμετρα), θα εκτείνεται δε από τη Νέα Σκωτία μέχρι το Νιού Φάουντλαντ (Νέα Γη) και από εκεί δια μέσου του βορείου Ατλαντικού Ωκεανού, μέχρι της Σκωτίας. Θα είναι το μεγαλύτερο υποβρύχιο καλώδιο του κόσμου...

Το μακρύτερο τηλεφωνικό καλώδιο σήμερα, είναι εκείνο της αμερικανικής τηλεφωνικής εταιρείας, μεταξύ Κηί Γουέστ της Φλωρίδας και της Αϊβάνας.

Το καινούργιο καλώδιο θα είναι το πρώτο που θα τοποθετηθεί στα μεγάλα βάθη των τριών και πλέον μιλίων (4.800 μέτρων), τα οποία βρίσκονται στη μέση περίπου του Ατλαντικού Ωκεανού.

Το μεγαλύτερο τεχνικό

διάμετρον μόνο 16 χιλίοστο-μέτρων. Θα είναι απομονωμένο μέσα σε πλαστική ύλη από πολυαιθυλένιο και θα είναι τυλιγμένο με λεπτά φύλλα χαλκού και άλλων ενισχυσών, ώστε η ολική διάμετρος του θα είναι 32 περίπου χιλίοστομέτρα.

Το καλώδιο αυτό, θα εξασφαλίσει πιστότερη απόδοση των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, οι οποίες θα γίνονται δια μέσου του ωκεανού. Θα είναι συγχρόνως απρόσβλητο από τις ατμοσφαιρικές επιδράσεις και τις μαγνητικές καταιγίδες, οι οποίες συνήθως παρεμβάλλονται στις τηλεπικοινωνίες που γίνονται σήμερα με τα ραδιοφωνικά κύματα. Οι παρεμβολές δε αυτές, δεν μπορούν να εξουδετερωθούν με τα μηχανικά μέσα που έχουμε σήμερα στη διάθεσή μας.

Υπολογίζεται, ότι το τηλεφωνικό καλώδιο θα είναι έτοιμο για να εξυπηρετήσει τις τρεις εταιρείες μέσα σε τρία περίπου χρόνια.

Η αγορά αυτή θα εξασφαλίσει την καλύτερη λειτουργία του καλωδίου, γιατί καταβάλλεται προσπάθεια, να γίνη η τοποθέτησή του με όλους τους τεχνικούς κανόνες.

Εξ άλλου, οι καταιγίδες και τα μανιασμένα κύματα του Ατλαντικού Ωκεανού δεν επιτρέπουν την συνέχιση της εργασίας με τον προβλεπόμενο ρυθμό. Υπολογίζεται, λοιπόν, ότι όσο η εργασία της τοποθέτησής του θα προχωρήσει προς το κέντρο του ωκεανού, τόσο μεγαλύτερες δυσκολίες θα παρουσιάζονται.

Πάντως έχει ληφθεί φροντίδα για την αντιμετώπισή του όσο το δυνατόν περισσότερων αστάθμητων παραγόντων, ώστε οι εργασίες να περατωθούν στο χρονικό διάστημα, που έχει υπολογισθεί.

☼☼

Συμβάλλουν και άλλοι

Από υπόμνημα, που απηύθυναν τελευταία οι συνταξιούχοι καθηγητά του Κολοράντο στον κυβερνήτη της πολιτείας, βλέπουμε ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι προσέφεραν στο κράτος τις υπηρεσίες τους πάνω από τριάντα χρόνια ο καθένας. Κι' όταν, γέροι πια και με κατεστραμμένη υγεία παραχώρησαν τη θέση τους στους νεώτερους, έπληραν μια συνταγή που ανέρχεται σε 60 δολάρια κατά μέσον όρο το μήνα (1.800.000 δραχμές).

Για να μπορέσουν να τα βγάλουν πέρα αναγκάζονται να κάνουν διάφορες εξευτελιστικές δουλειές. Ένας παλιός καθηγητής της Χημείας, που διηύθυνε άλλοτε το χημικό εργαστήριο ενός πανεπιστημίου, εργάζεται σήμερα ως στοιχειοθέτης σ' ένα τυπογραφείο κι' η γυναίκα του κάνει τη ντανά. Ένας άλλος, καθηγητής της Γεωπονίας, εργάζεται σ' ένα αγρόκτημα με 80 σέντς την ώρα...

Ο κυβερνήτης του Κολοράντο συγκινήθηκε από την τραγική κατάσταση αυτών σχέθηκε ότι κάτι θα κάμει.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα τρία αυτά καπέλλα απέδειχσαν προ ημερών στο Λονδίνο σε μια ανοιξιάτικη έκθεση. Εξέπληξαν τους πάντες και ιδίως τις Άγγλίδες που είναι πολύ συντηρητικές και δύσκολα υιοθετούν τους εξωφρενισμούς. Εκ των άνω προς τα κάτω ένα καπέλλο - γαϊτανάκι, ένα καπέλλο - καπελλίτσα κι' ένα καπέλλο - ρολόι. Προβλέπεται ότι και τα τρία θα γνωρίσουν μεγάλη επιτυχία, εκτός του ηνωμένου Βασιλείου, όμως.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΓΙΑ ΑΝΔΡΕΣ

Το άσχημο φύλο εξωραϊζεται

Οι γυναίκες δε κάνουν τίποτε άλλο από το να ζητάνε απόλυτη εξίσωση με τους άνδρες. Άλλο ζήτημα, βέβαια, αν ο κρυφός πόθος των ανδρών ήταν πάντα να αποκτήσουν τα δικαιώματα, τα προνόμια και την ιδιότητα θέσι που έχουν οι γυναίκες. Όπως δηλαδή, αυτή η εξίσωση πραγματοποιήθηκε σήμερα στη Βιέννη, από την ανάπτυξη. Από το μέρος, δηλαδή, των ανδρών.

Πραγματικά, στην αυστριακή πρωτεύουσα άνοιξε πριν από λίγον καιρό ένα ινστιτούτο καλλονής για τους άντρες αποκλειστικά! Διευθύντρια του είναι μια Βιεννέζα, που στο σίμα της ρέει ιταλικό αίμα, η κυρία Μινιόν Παπαρέλλα.

Το ινστιτούτο αυτό, για μερικές έβδομάδες, δεν είχε παρά μερικούς σπάνιους πελάτες, που πήγαιναν στις πιο άπιθανες ώρες, κρυφά σχεδόν, για να δεχτούν τις περιποιήσεις της κυρίας Παπαρέλλα και των βοηθών της.

Αλλά, σιγά-σιγά, αυτή η επιφύλαξη σταμάτησε. Το ινστιτούτο της κυρίας Παπαρέλλα είναι γεμάτο σήμερα από πελάτες, που περνούν εκεί ώρες ολόκληρες χωρίς να διαμαρτύρονται ή να δυσανασχετούν.

Κι' οι άνδρες επίσης θέλουν να είναι όμορφοι, δήλωσε η διευθύντρια του. Δεν το φανάζουν, βέβαια, όπως οι γυναίκες, αλλά αυτή είναι η βαθύτερη επιθυμία τους, μια επιθυμία λογική και νόμιμη, θα μπορούσα να πω. Εκείνο που τρομάζει περισσότερο τους άντρες, είναι η ιδέα, ότι γερνάνε. Μπορεί να το αισθάνονται, αλλά δεν θέλουν να το βλέπουν οι άλλοι. Αυτή η επιθυμία τους δεν έχει τίποτε το παράλογο. Αλλά και οι νέοι επίσης, όπως και οι ώριμοι άνδρες, έχουν ανάγκη από τις επίσημες περιποιήσεις ενός αισθητικού ινστιτούτου. Δεν αμφέβαλα, ότι οι άνδρες θα δυσκολευτόταν στην αρχή να περάσουν το κατώφλι του ινστιτούτου μου. Αλλά ταυτόχρονα ήμουν βέβαιη, ότι ο διαταγμός τους δεν θα μπορούσε ν' αντισταθεί στη λογική. Και τα πράγματα έδικαίωσαν τις προβλέψεις μου.

Κατά την κυρία Παπαρέλλα, παρά το καθημερινό ξύρισμα ή καλύτερα εξ αιτίας του καθημερινού ξυρίσματος, οι πόροι του προσώπου συγκεντρώνουν ένα μεγάλο αριθμό από ακάθαρτες και τοξικές ουσίες. Αυτές οι ουσίες, εκτός από το ότι αποτελούν εστίες μόλυνσης, υποκαταπνύν βαθμιαία τους ιστούς και κάνουν το δέρμα να γερνάει πρόωρα.

Το ινστιτούτο της Βιέννης, πριν από όλες τις άλλες περιποιήσεις, υποβάλλει τους πελάτες του σ' έναν συστηματικό καθαρισμό του δέρματος του προσώπου με υπεριώδεις ακτίνες, που ανοίγουν τους πόρους, τους απαλλάσσουν από τις βλαβερές ουσίες που έχουν συγκεντρωθεί σ' αυτούς και τους αναζωογονούν.

Αλλά κι' οι ρυτίδες επίσης είναι πιο έντονες στους άντρες. Οι επαγγελματικές ανάγκες, οι κοινωνικές απασχολήσεις, οι σκοτούρες, χιλιάδες άλλα πράγματα, δημιουργούν στον άνδρα περισσότερες ρυτίδες παρά στη γυναίκα. Και το σημαντικότερο είναι το εξής: Οι γυναίκες κοιτάζουν διαρκώς το πρόσωπό τους στον καθρέφτη και προσπαθούν να προλάβουν τις ρυτίδες ή να τις καταπολεμήσουν στην αρχή τους. Στον άνδρα, τουναντίον, οι πρώτες ρυτίδες περνούν απαρατήρητες. Τις προσέχει μόνον όταν είναι τόσο πολλές και βαθιές, ώστε να του παραμορφώνουν το πρόσωπο. Αλλά τότε είναι αργά για να εξαφανισθούν. Ένώ, πηγαίνοντας σ' ένα αισθητικό ινστιτούτο, θα μπορούσε να προλάβει εγκαίρως την εμφάνισή των ρυτίδων.

Αλλά και πόσα ανδρικά πρόσωπα δεν έχουν ανάγκη από μάσκες καλλονής; Μια μάσκα καλλονής τρέφει πρό παντός το δέρμα. Αυτός είναι ο βασικός προορισμός της. Το ότι ταυτόχρονα το εξωραίζει, είναι συνέπεια της αναζωογόνησής και της αναζωογόνησής που προκαλεί στους ιστούς.

Το ινστιτούτο της Βιέννης εκπαιδεύει τη δράση του και στους μύς του προσώπου. Η εργασία, η σκληρή βιοπάλη, οι επαγγελματικές ανάγκες, διάφορες άλλες αιτίες, παραμορφώνουν τους μύς του προσώπου, τους επιμηκώνουν (πράγμα που γίνεται στα επαγγ.

Δεν πρόκειται για αποκρηματικό μακιγιάζ. Είναι ένας άντρας με «μάσκα καλλονής» στο πρόσωπο!...

Πόσα άδρα χέρια γύρω στον άντρα αυτόν που θέλει να εξαφανίσει τις ρυτίδες των γηρατειών από το πρόσωπό του!

Είναι π.χ. οι παραγγελιοδόχοι, οι πράκτορες ασφαλιστικών εταιρειών, οι μάιτρ ντ' ότέλ, οι υπάλληλοι καταστημάτων.

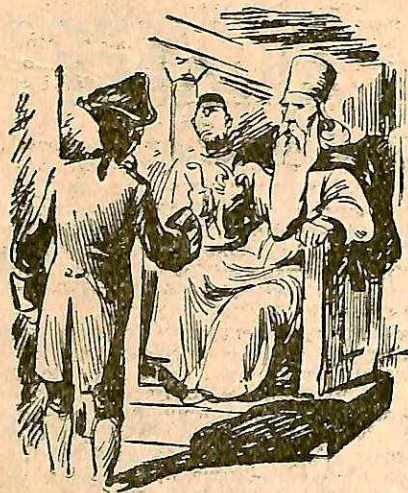
☼☼

Οι θεραπευτικές ιδιότητες της τσουκνίδας

Στη Μακεδονία την τσουκνίδα τη βράζουν ως λάχανο, όταν είναι ακόμα μικρή, και τη χρησιμοποιούν για μαλακτικό του στομάχου, τη δίνουν και στις κόττες, ανακατεμένη και με άλλες τροφές, για να γεννούν πολλά αυγά. Τελευταία μάλιστα ανακαλύφθηκε ότι η τσουκνίδα έχει κι' αιμοστατικές ιδιότητες. Είναι, δηλαδή, αποτελεσματικό φάρμακο για τις αιμορραγίες.

Πάρνετε το νέο φυτό της τσουκνίδας και το βάζετε μέσα σε οινόπνευμα 60 βαθμών. Αφού το αφήσετε εκεί οκτώ μέρες το στραγγίζετε και φυλάτε το υγρό σ' ένα μπουκαλάκι. Αν συμβεί να κοπείτε ή ν' ανοίξει η μύτη σας, βρέχετε μέσα στο υγρό αυτό λίγο βαμβάκι και το άκουμπάτε στο ματωμένο μέρος. Το σίμα σταματάει άμεσα.

Επίσης αν πάρετε ρίζα τσουκνίδας και δενδρολίβανο και αφού τα κάψετε στο φούρνο, τα κάνετε σκόνη και τριψέτε με αυτή το ούλο σας, λέγεται ότι μπορεί να σταματήσει το πονόδοντο. Επίσης μαζεύετε τις κορυφές της τσουκνίδας πριν βγεί ο ήλιος και κάψτε τις με λάδι σ' ένα πηγάδι. Το λάδι αυτό χρησιμοποιείται ως εντριβή για το κρυολόγημα.

Δ Σκωτσέζος περιηγητής πήρε ένα συστατικό γράμμα για τον Πέτρο...

Οι πρώτοι Έλληνες ΣΤΗΡ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

Καλλιτέχνες και αβλιικοί στο Γκοντάρ

Πότε πήγαν οι πρώτοι Έλληνες στην Αβησσυνία;

Το 1729, όταν, ύστερ' από το θάνατο του αυτοκράτορα της Αβησσυνίας Βακκούφα, ανέβηκε στο θρόνο ο γιός του Γιαούσ ο Β', που ωνομάστηκε και Μέγας, για τα πολλά του προτερήματα.

Την εποχή εκείνη πολλοί Έλληνες από τα νησιά του Αιγαίου και τα παράλια της Μικράς Ασίας, μη μπορώντας να ζήσουν κάτω από τον ξένο ζυγό, έφυγαν και πήγαν να ζητήσουν τύχη στο Κάιρο.

Αλλά, επειδή κι εκεί δεν βρήκαν ό,τι γύρευαν, αποφάσισαν να τραβήξουν για τις Ίνδιες. Όταν όμως περνούσαν την Έρυθρά Θάλασσα, τους έπιασε μεγάλη τρικυμία, και τους έριξε στο Μαζούα. Εκεί, ο τόπος τους άρεσε κι' αποφάσισαν να προχωρήσουν ως την πρωτεύουσα τότε της Αβησσυνίας, το Γκοντάρ.

Ο φιλόζενος αυτοκράτορας Γιαούσ, όταν έμαθε ότι ήρθαν Έλληνες στον τόπο του, τους δέχτηκε με χαρά και τους βοήθησε σε ό,τι είχαν ανάγκη.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν πολλοί χρυσοχόοι και ζωγράφοι, κι' επειδή ο Γιαούσ, έφτιαχνε τότε ένα καινούργιο ανάκτορο, ανέθεσε στους Έλληνες τη διακόσμηση και τους έδωσε άφθονα χρήματα και μέσα.

Οι Έλληνες, λοιπόν, που είχαν κέφι για δουλειά, διακοσμήσανε θαυμάσια το παλάτι του βασιλιά.

Έφτιαξαν τοιχώματα από σκαλιστό ελεφαντόδοντο, και έβαλαν τρεις σειρές ενετικών καθρέφτες.

Το ταβάνι επίσης ήταν θαύμα πλούτου και τέχνης.

Ο Αβησσυνός αυτοκράτορας ευχαριστήθηκε από τη δουλειά τους και τους αγάπησε περισσότερο.

Έμενε μαζί τους από το πρωί ως το βράδυ, παρατώντας το κυνήγι, που ήταν το πάθος του και τους πολέμους, που διαρκώς έκανε με τους γείτονες του.

Οι γενναιοδωρές του προς τους Έλληνες αυτούς ήταν άπιστευτες. Εκτός από πολλά άλλα, τους παρώτρυνε και όλα τα χωριά, που ήταν γύρω από την πρωτεύουσα του.

Φαίνεται όμως ότι οι Έλληνες εκείνοι δεν ήταν μόνο καλλιτέχνες, αλλά και «ικανοί πολιτικοί». Έμαθαν σε πολλούς Αβησσυνούς τα γράμματα και τις καλές τέχνες κι' έφτιασαν στα μεγαλύτερα αξιώματα.

Για έναν απ' αυτούς κάποιον Γεώργιο, από τη Ίο των Κυκλάδων, έγραφε κατόπιν ο Καίσαριος Δα-

πόντες, σχετικά με την αγάπη που του έδειχνε ο Αβησσυνός αυτοκράτορας:

Τον έχει χέρι του δεξί και συμβουλάτο-
(ρά του.
Τον έδωκε την αδελφήν, τον έκαμε γαμ-
(δρόν του,
τον είχε ως επίτροπον εις τὸ βασίλειόν
(του,
όλο του τὸ βασίλειον, αὐτὸς χριστιανί-
(ζει...

Στὰ 1735, ἑκτὸς ἀπὸ αὐτὸν τὸ Γεώργιο, εἶχαν μεγάλα ἀξιώματα στὴν ἀβησσυνιακὴ αὐλὴ καὶ ἐνὸς ἄλλοι Ἕλληνες, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Δημήτριος ἀπὸ τῆς Ρόδου.

Όταν, τὸ 1753 πέθανε ὁ φιλέλληνας αὐτοκράτορας Γιαούσ τὸν διαδέχθηκε ὁ γιός του Γιαῶ. Οἱ Ἕλληνες, ποὺ εἶχαν στὸ μεταξύ πληθύνει ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔχουν τίς πρώτες θέσεις στὴν αὐλὴ.

Ο Γιαῶς ὥστόσο δὲν ἀγαποῦσε τίς καλὲς τέχνες σὰν τὸν πατέρα του καὶ οἱ Ἕλληνες διακοσμητὰι, γιὰ νὰ ζήσουν, ἀναγκάστηκαν νὰ κάνουν πρὸ μικρὲς δουλειές. «Ἐπι-κοσμοῦντες ἐπίπνια, χαλινούς, ξίφη καὶ ἄλλα στρατιωτικὰ εἶδη», γιὰ τίς ὁποῖες πληρώνονταν μὲ πολὺ λίγα χρήματα.

Ένας Σκωτσέζος περιηγητής, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βρῆκε στὴν Αβησσυνία, πολλοὺς Ἕλληνες, ἀναφέρει δὲ ἕναν Γιάννη, ποὺ ἦταν σύμβουλος τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ο Γιάννης αὐτὸς εἶχε μεγάλη δύναμι, ὄχι μονάχα στὴ χώρα ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ στὶς γειτονικὲς ἡγεμονίες, ποὺ τοῦ ἔκαναν μεγάλες θέσεις.

Ο Γιάννης αὐτὸς, ἦταν ἡ πιὸ ἀξιοσέβαστη φυσιογνωμία τῆς αὐλῆς. Στ' ἄσπρα καὶ μακριὰ μαλλιά του, εἶχε μιὰ τίαρα, ἡ δὲ πικρὴ καὶ κάτασπρη σὰν τὸ χιόνι γενειάδα του, ἔπεφτε ὡς τὰ γόνάτα του. Ἦταν ντυμένος μὲ ἀβησσυνιακὴ φορεσιά, δηλαδὴ μ' ἕνα λευκὸ μπαμποκακὲρ χιτῶνα, ποὺ ἔπεφτε ὡς στοὺς ἀστραγάλους του, μὲ κόκκινα, χρυσο-κεντημένον ἐπαναφόρι, ποὺ ἔφθανε ὡς τὴ μέση του καὶ μὲ σανδάλια.

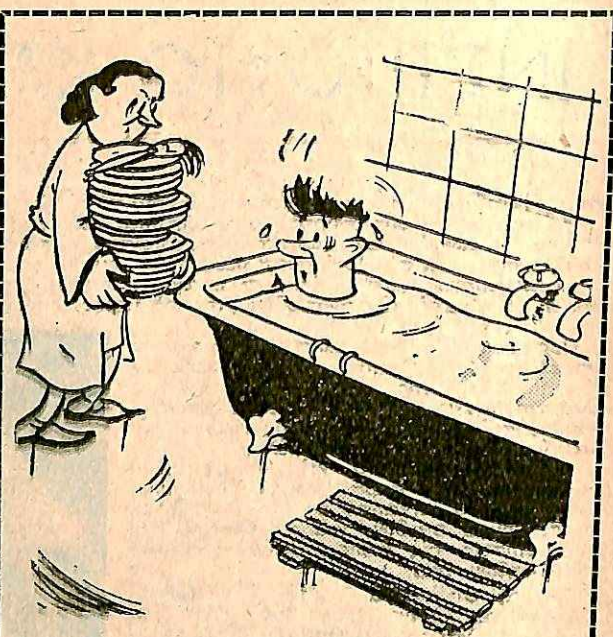
Ο ἀγαθὸς αὐτὸς γέροντας, περι-στοιχίζοταν ἀπὸ πολλοὺς δούλους ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς. Σὲ μιὰ ἀλλὴ πόλιν, ὑπῆρχε τότε μιὰ πολυ-ριθμὴ ἑλληνικὴ κοινότης, ποὺ ἀνα-γνώριζε «ὡς προστάτῃ» αὐτὸν τὸ Γιάννη, ὁ ὁποῖος ἐνέμετο ὅλα τα... τε-λωνεῖα τῆς περιοχῆς!

Όταν ὁ Σκωτσέζος περιηγητὴς ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀντοῦα, πήρε ἕνα συστατικὸ γράμμα ἀπὸ τὸν Γιάννη, γιὰ τὸν ἀδελφὸ του Πέτρο, ποὺ ἦ-ταν στὸ Γκοντάρ. Όταν ὁμως δια-δόθηκε ἐκεῖ, ὅτι ἕνας «φράγκος» ἐρ-χόταν, ὁ φανατικὸς ὀρθόδοξος ὄχλος μαζεύτηκε γύρω του κι' ἄρχισε νὰ τὸν φοβερίζει. Βλέποντας τὸν κινδύ-νον τοῦ περιηγητοῦ, ὁ Πέτρος ἔτρε-ξε ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσῃ, καὶ ἔ-λεγε βάζοντας, κατάρθωσε νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Αβησσυνῶν.

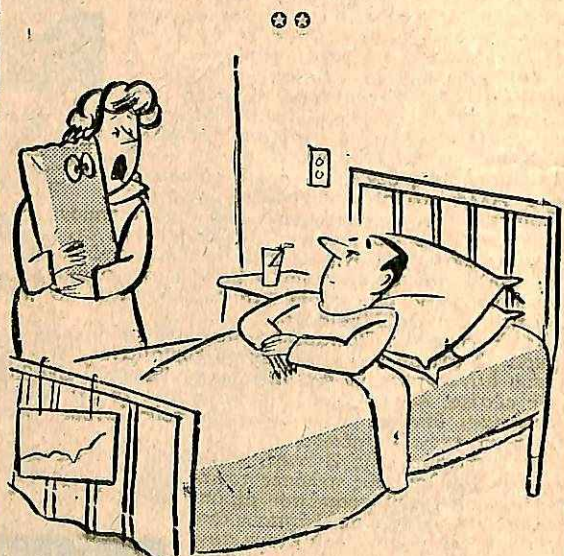
Ο περιηγητὴς αὐτὸς βρῆκε ἄ-λους τοὺς Ἕλληνες στὸ Γκοντάρ, νὰ ἔχουν τὰ πιὸ μεγάλα κυβερνη-τικὰ ἀξιώματα, ἑκτὸς ἀπὸ τὸν Πέ-τρο, τὸ θαλαμηπόλο του Γιαῶ, πρῶ-το, τὸ θαλαμηπόλο τοῦ αυτοκράτορα, ἀνῆλθε νὰ δεχθῇ ὁποιοδήποτε ἀ-ξίωμα.

Ο Πέτρος αὐτὸς εἶχε ὠραία φυ-σιογνωμία καὶ εὐγενικοὺς τρόπους. Τότε ἦταν μόλις τριάντα χρόνων. Οἱ Αβησσυνοὶ τὸν ἐκτίμοσαν πολὺ κι' ὁ αυτοκράτορας τὸν εἶχε ὡς «Ἀξέ-λεφα - ἔλ - καίσιχα», δηλαδὴ ἀ-λάρχη. Ἦταν ἐμπιστοὺς καὶ δὲν ἄρ-χισε νὰ γίνῃ πολὺ πλούσιος.

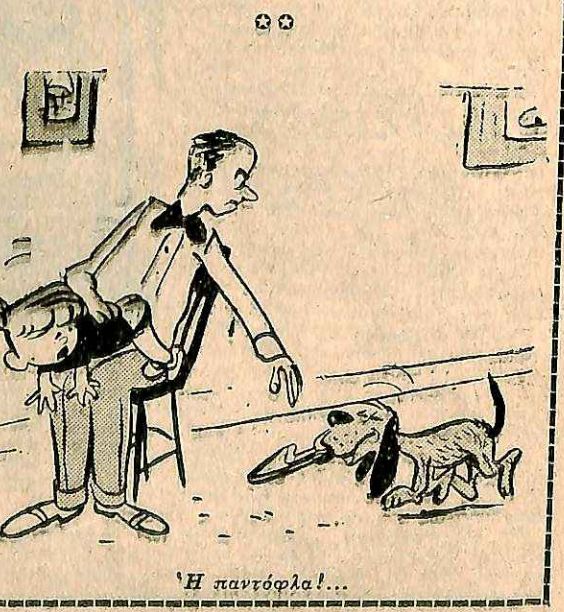
Επειδὴ ὁμως τότε, τὸ νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ πλούσιος στὴν Αβη-σσυνία ἦταν πράγμα ἐπικίνδυνον, ὁ-ταν ἀποφάσιζε πρὶν νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ, ντύθηκε σὰν ζητιάνος κι' ἐτσι πέ-ρασε ἀπαράτητος κι' αὐτὸς κι' οἱ θησαυροὶ του.

— Μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, Κώστα, δὲν πλέ-νεις καὶ τὰ πιάτα;...

— Τί νὰ ἔκανα μ' αὐτὸν τὸν αὐστηρὸ κανονί-σμο τῶν πιασσομένων, μιὰ καὶ τὸ μωρὸ ἤθελε νὰ σὲ βρῇ!...

Ἡ παντόφλα!...

ΣΤΑ θύματα τῆς ἀσφυξίας, ἡ ἀναπνοὴ σταματᾷ πρὶν σταματήσει νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά. Μερικὲς φορές τὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ ἀνάμεσα στὶς δύο διακο-πες — ἀναπνοῆς καὶ καρδιάς — εἶναι πο-λὺ μεγάλο.

Μπορεῖ λοιπὸν νὰ σωθῇ τὸ θῦμα, μὲ γρήγορην ἐνέργειαν.

Ἀρχίστε, χωρὶς ἀναβολή, τὴν τεχνητὴ ἀναπνοή, ἔχοντας κι' ἕνα βοηθὸ γιὰ νὰ σὰς ἀντικαθίστῃ ὅταν κουράζεσθε.

1) Γυρίστε τὸ θῦμα μπρούμυτα μὲ τὸ ἕνα χέρι του τεντωμένο ἴσια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τ' ἄλλο λυγισμένο στὸν ἀγκῶ-να. Τὸ πρόσωπό του γυρισμένο πλάγια, καὶ ἀκουμπισμένο ἀπάνω στὴν ἀνάστροφη καὶ τεντωμένη παλάμη καὶ τὰ δάχτυλα τοῦ λυγισμένου χεριοῦ. Ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα του θὰ εἶναι τελειῶς ἐλεύθερα (Εἰκ. 1).

Βεβαιωθῆτε γρήγορα ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδο τοῦ ἀ-τμοσφαιρικοῦ ἀέρος στοὺς πνεύμονες κι' ὅτι δὲν σφίγγει τίποτε τὸ λαιμό, τὸ στῆ-θος ἢ τὴ μέση του.

Εἴπαμε ὅτι δὲν ἔχει τίποτε μέσα στὸ στόμα (τσίκλα, ἢ δόντι βγαλμένο ἀπὸ τὴ θέσι του).

2) Γονατίστε καθάλλικευτὰ κοντὰ στὴ μέση τοῦ θύματος, ἔτσι, ποὺ νὰ βλέπετε τὸ πρόσωπό του. Τὰ γόνάτα σας θ' ἀ-κουμπῶν στὸ ἔδαφος καὶ σὲ ἀπόστασι ποὺ νὰ σὰς ἐπιτρέπῃ νὰ σκύψετε καὶ ν' ἀ-κουμπήσετε τίς παλάμες τῶν χεριῶν σας στὴ μέση τοῦ θύματος. Τὰ δάχτυλά σας θ' ἀκουμπῶν στὰ πλευρά του. Τὸ μικρὸ δάχτυλό σας, πρέπει μόλις ν' ἀγγίξῃ τὸ τελευταῖο κάτω πλευρὸ τοῦ θύματος, κι' ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο.

Ο ἀντίχειρας καὶ τὰ δάχτυλα θὰ ἔχουν φυσικὴ θέσι, καὶ τίς ἀκρες τῶν δαχτύλων σας μόλις θὰ τίς βλέπετε, γιὰ τὴν θέσιν πρὸς τὸν θύμα.

3) Κινηθῆτε ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπρο-ς κρατώντας τεντωμένα τὰ χέρια σας καὶ πι-έζοντας προοδευτικὰ τὸ θῦμα σ' ὅλο τὸ μέρος τοῦ σώματός του, ποὺ σκεπάζουν οἱ παλάμες σας. Σταματήστε αὐτὴ τὴν πρὸς τὰ ἔμπρο-ς κίνησίν σας, μόλις οἱ ὠμοὶ σας βρεθοῦν σὲ κάθετη γραμμὴ πάνω ἀπὸ τίς παλάμες τῶν χεριῶν σας. (Εἰκ. 2).

Μὴ λυγίσετε καθόλου τοὺς ἀγκῶνες σας. Ο χρόνος τῆς κινήσεώς σας πρὸς τὰ ἔμπρο-ς θὰ εἶναι διαρκείας 2 δευτερο-λέπτων. Δηλαδὴ ὅσο θὰ μετρήσετε σιγὰ «ἕνα - δύο».

4) Ἀεσθῇ ἐπαναφορὰ τοῦ σώματός σας στὴν ἀρχικὴ θέσιν του, ὥστε νὰ πᾶ-ψετε τελειῶς νὰ πιέξετε τὸ σῶμα τοῦ θύματος. (Εἰκ. 3).

5) Θ' ἀφίστετε νὰ περάσουν πάλιν 2 δευτερόλεπτα (μετρώντας σιγὰ «ἕνα - δύο») καὶ θὰ ἐπαναλάβετε τὴν πρὸς τὰ ἔμπρο-ς κίνησίν σας...

Επαναλάβετε ἀβίαστα, 12—15 φο-ρές, στὸ λεπτό, αὐτὴ τὴ διπλὴ κίνησι, ποὺ θὰ προκαλῇ σιγὰ καὶ ὕστερα θ' ἀποσύρῃ ἀπὸ τὸ θῦμα τὴν πίεσιν τοῦ σώματός σας πάνω στὰ πλευρά τοῦ θύ-ματος.

Κάθε διπλὴ κίνησίν σας ἰσοδυναμεῖ μὲ μιὰ τελείαν ἀναπνοὴ τοῦ θύματος: δη-λαδὴ μπάζει καὶ βγάζει ἀέρα στοὺς πνεύμονές του καὶ 4 ἢ 5 δευτερόλε-πτα, ποὺ εἶναι καὶ ὁ σωστὸς χρόνος μιᾶς φυσιολογικῆς ἀναπνοῆς.

Συνεχίστε τὴν τεχνητὴ ἀναπνοὴ χωρὶς διακοπὴ, μέχρις ὅτου τὸ θῦμα ἀναπνεύσῃ φυσικὰ. Στὴν ἀνάγκη, θῦμα ἀναπνεύσῃ φυσικὰ. Στὴν ἐκτέλεσιν τῆς διπλῆς αὐτῆς κινήσεως θὰ τὴν ἐκτελέ-τε συνεχῶς ἐπὶ 4 ἢ καὶ περισσότερες ὡ-ρές, ἢ μέχρις ὅτου ὁ γυατρὸς διαπιστώ-σῃ τὸ θάνατο τοῦ θύματος.

Ὅλη αὕτη τὴν ὥρα, τὸ θῦμα πρέπει νὰ διατηρῇ τὴν ἀναισθητοῦ παγώνει.

Ένας ἄνθρωπος ἀναισθητοῦ παγώνει πολὺ γρήγορα, κι' ἐτσι προκαλεῖται μιὰ προοδευτικὴ ἐλάττωσι τῆς ζωτικότητός του.

Θύματα πνιγμοῦ, ηλεκτροπληξίας καὶ ἀσφυξίας ἀπὸ ἀέρια παρουσίασαν συ-χνὰ πνευμονία, κυρίως γιὰ τὴν ἐν-σταθεύσαν ἀπὸ τὸ κρύο τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ξαναδώσουν τὴν ζωή.

Σκορπίστε ρούχα καὶ κουβέρτες ἀπὸ

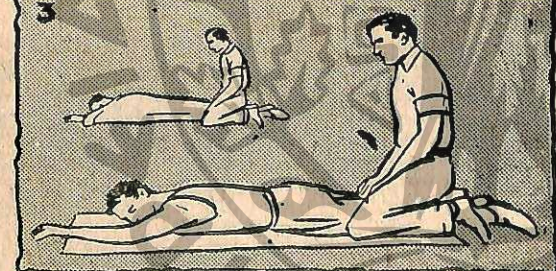
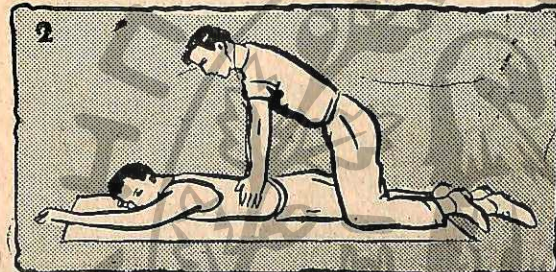

Ἡ τεχνητὴ ἀναπνοή

πάνω του καὶ ἀπὸ κάτω του. Ἄν εἶναι κρύο τὸ περιβάλλον, μεταχειρισθῇ ζεστὲς μποτίλιες μὲ νερό, ζεστὰ τοῦβλα ἢ πέτρες τυλιγμένες σ' ἐφημερίδες. Ἐχετε ὁμως ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὁ ἀναισθητοῦ δὲν νιώθει τὴ ζέστη. Προσοχή, λοιπὸν, μὴν τοῦ προε-νῆσετε ἐγκαύματα.

Εφαρμόστε τὰ μέτρα ἐπαναφορὰς τοῦ θύματος στὴ ζωὴ ὅσο τὸ δυνατόν πλησιέ-στερα στὸ μέρος ὅπου συνέβη τὸ ατύχημα.

Μὴ μετακινήσετε τὸ θῦμα, παρὰ μόνον ὅταν θὰ ἀναπνεύσῃ φυσικὰ. Ἀλλὰ καὶ τότε, ἀκόμη, ἔξω τὸν μεταφέρετε ἐσπλωμένον. Ἄν θὰ εἶνε ἀπαραίτητο, λόγω τῶν καιρικῶν συνθηκῶν ἢ γι' ἄλλο λόγο, νὰ μετακινήθῃ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἀναπνεύσῃ φυσικὰ, ἡ τεχνη-τὴ ἀναπνοὴ θὰ συνεχίζεται καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεταφορὰς του. Ἄν γιὰ ὁ-ποιοδήποτε αἰτία χρειασθῇ ν' ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπο, ποὺ θὰ ἐκτελῇ τὴν τεχνητὴ ἀ-ναπνοή, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ, χωρὶς νὰ

Ἄνω: Γυρίστε τὸ θῦμα μπρούμυτα... Μέσων: Κινη-θῆτε ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπρο-ς... Κάτω: Ἐπαναφορὰ τοῦ σώματός σας στὴν ἀρχικὴ θέσιν του...

χάσῃ τὸ ρυθμὸ τῆς ἡ τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

Κι' ὅταν ἀκόμη τὸ θῦμα ἀρχίσῃ ν' ἀ-ναπνεύσῃ φυσικὰ, ἀφίστε τὸ ἐσπλωμένο. Μὴν τοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σταθῇ ὄρθιο ἢ καθιστό. Ἄν ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ συνέλθῃ, δὲν ἔχη φθάσει ὁ γυατρὸς, δώστε στὸ θῦμα νὰ πῇ ἕνα διεγερτικὸ (ζεστὸ καφὲ ἢ τσάι).

Μὴ δώσετε στὸ θῦμα οἶνονπνευματώδες ποτὸ ἢ ἄλλο ρόφημα, ποὺ νὰ περιέχῃ ἀλ-κοόλ. Μὴ δώσετε τίποτε στὸ θῦμα νὰ πῇ, παρὰ μόνον ἀφοῦ συνέλθῃ τελειῶς.

Πολλὲς φορές, ἐνὸς τὸ θῦμα ἔχει ἀρχίσει ν' ἀναπνεύσῃ φυσικὰ, ὕστερα ἡ ἀναπνοὴ του σταματᾷ πάλιν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βοι-σκόσαστε σ' ἐπιφυλακὴ, γιὰ νὰ ξαναρχί-στε ἀμέσως τὴν τεχνητὴ ἀναπνοή.

Συνήθως παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη νὰ συνεχιστοῦν τὰ μέτρα πρώτης βοήθειας γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ «σῶκ». Τὸ «σῶκ» μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ ἄρεκτὴ ὥρα μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς φυσικῆς ἀναπνοῆς.

Ποτὲ μὴν ἀφίστετε μόνον τὸ θῦμα ἂν δὲν βεβαιωθῇ ὅτι ἀνέλαβε τελειῶς. Γιὰ τὴν ὑ-πάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πάθῃ «σῶκ».

Σὲ ὅλες τίς περιπτώσεις ποὺ θὰ στα-ματήσῃ ἡ ἀναπνοὴ πρέπει, ἀμέσως μετὰ τὴν διάσωσιν τοῦ θύματος, ν' ἀρχίσῃ τεχνη-τὴ ἀναπνοὴ μὲ τὴ μέθοδο τῆς πρηνηδὸν θέσεως καὶ πίεσεως, τοῦ θύματος.

Πρέπει νὰ προσέξετε διωκὲς μὴ συμβῇ τὸ λάθος ποὺ συμβαίνει συχνὰ: Πολλοί, ἀπάνω στὴν ταραχὴ τους, κάνουν τεχνητὴ ἀναπνοὴ σὲ θύματα ἀποπληξίας, ἐπιληψί-ας, διασεισεως τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἄλλων ἐ-σωτερικῶν τραυματίων. Τὰ θύματα αὐτὰ εἶναι ἀναισθητοῦ, ἀλλὰ ἀναπνεύουν. Καὶ ἡ τεχνητὴ ἀναπνοὴ σὲ παρόμοιες περιπτώ-σεις εἶναι ἐπικίνδυνη.

Αἰτίαι τῆς ἀσφυξίας

Τὰ πιὸ κοινὰ γεγονότα ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἀσφυξία, εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπαγχονισμός, ἀποπνιγμός (κα-πνοί, σκόνη), στραγγαλισμός. Φράζονται ἐξωτερικῶς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, κι' ἐτσι ὁ ἀέρας δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ στοὺς πνεύμονες.

2) Πνίξιμο (ἐμφραξίς τοῦ λάρυγγος). πνιγμός (στὸ νερό), πείσμιος τῆς γλώσ-σας πρὸς τὰ πίσω σ' ἕνα ἀναισθητοῦ ἄ-τομο ἢ σὲ ἄτομο, ποὺ ἔχει τραύμα ἢ ἐ-λάττωμα στὴν κάτω σιαγόνα, διόγκωσις τῶν ἰσθμῶν τῶν τοιχωμάτων τοῦ λαιμοῦ ἢ τοῦ λάρυγγος ἐξ αἰτίας καταπύσεως δι-αφραγματικῶν δηλητηρίων ἢ κατὰ τὴν διάρ-κειαν μερικῶν νόσων (διφθερίτις).

Στὶς περιπτώσεις αὐτές, φράζονται ἀπὸ μέσα τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, καὶ πάλιν ὁ ἀέρας δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ στοὺς πνεύμονες.

3) Ἐξωτερικὴ καὶ συνεχὴς πίεσις στὰ τοιχώματα τοῦ στήθους (συνοστι-σμός σὲ περιπτώσεις πανικοῦ ἢ κατα-πλάκωσις ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἐνὸς χτιρίου, καθιζήσεις ἐδάφους, σὲ ὑπόγειες στο-εὲς κλπ.).

Ἡ κοιλότης τοῦ στήθους ἀδυνατεῖ τό-τε νὰ διασταλθῇ, ὥστε νὰ κινή τοὺς πνεύμονες καὶ φυσικοῦσιν καὶ ν' ἀπορ-ροφήσουν τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα.

4) Ἡλεκτροπληξία, ἀέρια ποὺ παρα-λύουν τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα, κατά-ποσις φαρμάκων ποὺ ἐπενεργοῦν σὰν δηλητήρια στὰ νεῦρα.

Τὸ ἀναπνευστικὸ κέντρο τοῦ ἐγκεφά-λου παραλύει, καὶ τ' ἀναπνευστικὰ νεῦ-ρα ποὺ ρυθμίζουν τὴν ἀναπνοὴν ἀδυνα-τοῦν νὰ λειτουργήσουν.

5) Εἰσπνοὴ ἀερίων ποὺ ἐπιφέρουν χη-μικὴ ἀσφυξία (μονοξείδιο τοῦ ἀνθρακος κλπ.).

Ἐμποδίζεται ἡ μεταφορὰ οξυγόνου ἀπὸ τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια, στοὺς ἰ-στοὺς τοῦ σώματος.

6) Εἰσπνοὴ ἀέρος χωρὶς ἀρεκτὸ οξυ-γόνο (μακρὰ παραμονὴ σὲ κλειστοὺς χώρους, γαλάρεις, ἐσροπήγδα, ὑπό-γεια, ἀμπάρια κλπ.).

Ἡ ποσότης τοῦ οξυγόνου ποὺ περιέ-χεται στὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ἔχει μειωθῇ κατὰ ἀπὸ τὴν ἐλάχιστη ἀνεκτὴ ἀναλογία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Αἱμορραγία.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Η «Δίαιτα Σίππου» για το έλκος

Πρέπει να συνδυάζεται με ψυχοθεραπεία

Πρό 80 ετών περίπου, ο Αμερικανός γιατρός Μπ. Σίππου έριξε για πρώτη φορά την ιδέα ότι τα έλκη του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου μπορούν ίσως να θεραπευθούν μόνο με μια κατάλληλη διατροφή. Και καθόρισε την λεγόμενη «δίαιτα Σίππου» ή «θεραπεία Σίππου», που είχε το σκοπό να εξουδετερώσει την υπερβολική όξυνση του γαστρικού υγρού και να δίνει έτσι την ευκαιρία στη φύση να επουλώσει το έλκος. Σήμερα, ωστόσο, αφού η δίαιτα αυτή εφαρμόστηκε σε μυριάδες περιπτώσεις, αμφισβητείται σοβαρά η αξία της, από πολλούς γιατρούς, που τη θεωρούν μάλλον βλαβερή για την καρδιά.

Ο έλκοπαθής που ακολουθεί τη δίαιτα Σίππου, παίρνει κάθε ώρα 160 γραμμάρια (50 δράμια περίπου) από ένα μίγμα τριών μερών γάλατος και κρέμας. Στα ένδιάμεσα δέχρονικά διαστήματα, παίρνει μία σκόνη που εξουδετερώνει τα όξια του στομάχου. Η σκόνη αυτή αποτελείται κυρίως από ανθρακικό αμμόνιο (κιμωλία), με την προσθήκη όμως και άλλων ουσιών, για να μην προκαλή δυσκοιλιότητα.

Το καθημερινό ωρόλόγιο πρόγραμμα του ασθενούς είναι το εξής περίπου:

8: πρόγευμα. 8.30': σκόνη, 9: γάλα και κρέμα. 9.30': σκόνη. 10: γάλα και κρέμα. 10.30': σκόνη. 11: γάλα και κρέμα. 11.30': σκόνη. 12: γεύμα. 1: σκόνη. 1.30': σκόνη. 2: γάλα και κρέμα. 2.30': σκόνη. 3: γάλα και κρέμα. 3.30': σκόνη. 4: γάλα και κρέμα. 4.30': σκόνη. 5: γάλα και κρέμα. 5.30': σκόνη. 6: δείπνο. 7: σκόνη. 8: σκόνη. 9: σκόνη.

Μ' άλλα λόγια, ολόκληρη την ημέρα πρέπει να κάθεται με το ρολόι στο χέρι, για να ακολουθή πιστά τη θεραπεία του!

Τη δεύτερη ή τρίτη μέρα, μία δόση γάλατος και κρέμας αντικαθίσταται με άλλη τροφή, κατόπιν δε αντικαθίστανται και άλλες δόσεις, από μία κάθε 2 μέρες, και μέχρι 6 το πολύ. Οι άλλες αυτές πρόσθετες τροφές είναι στην αρχή της θεραπείας, οι εξής: κορνφλάουρ, αλεύρι άσπρου, κορναμένο ρύζι, αυγά μελάτα, παγωτό κρέμα, αργότερα δε φρυγανιές, υπηκότα, σουπές, κρέμες και κέικ.

Στα κανονικά τρία γεύματα (πρωινό, μεσημερινό και βραδινό) του έλκοπαθούς σερβίρονται φαγητά ελαφρά, δίχως σάλτσες κλπ. Βέβαια, η δίαιτα αυτή, άνοστη και μονότονη, δεν άργει να γίνει βαρετή. Κι' όμως υπάρχουν άνθρωποι που την ακολουθούν πιστά επί 10, 20 ή 30 χρόνια!

Ωστόσο — όπως είπαμε και πιο πάνω — ώριμοι γιατροί συνιστούν τώρα να καταργηθεί η δίαιτα Σίππου, γιατί συντελεί ίσως στις παθήσεις των στε-

φανισίων αρτηριών της καρδιάς (στηθάγχη, κλπ.).

Τελευταίως, οι δόκτορες Φέλντμαν και Μόρρις μελέτησαν τις εκθέσεις 1.522 νεκροψιών. Και βρήκαν ότι τα γαστρικά έλκη παρουσιάζαν μεγάλη συχνότητα σ' όσους πεθάναν από θρόμβωση των στεφανιαίων αρτηριών. Έδωσαν δε την εξήγηση ότι ώριμοι νευρικοί παράγοντες προδιαθέτουν τόσο στο έλκος, όσο και στις καρδιακές παθήσεις.

Άλλοι όμως συνάδελφοί τους φρονούν ότι η παρατεταμένη δίαιτα με γάλα και κρέμα, δηλαδή με τροφές πλούσιες σε χοληστερόλη, συντελεί στην πρόκληση σκλήρυνση των αρτηριών της καρδιάς.

Έχει παρατηρηθεί, εξ άλλου, ότι ο συνδυασμός των μεγάλων δόσεων της σκόνης του ανθρακικού αμμόνιου αφ' ενός, κι' αφ' ετέρου των τροφών με την πολλή χοληστερόλη, προκαλεί την απόθεση αλάτων ασβεστίου σε διάφορα μέρη του σώματος. Τελευταίως ακόμη, παρατηρήθηκε μία περίπτωση που το ασβεστόν είχε αποτεθεί στον ώμο και σε άλλες αρθρώσεις, δυσκολεύοντας τη λειτουργία τους.

Όσοι, λοιπόν, έλκοπαθείς ακολουθούν τη δίαιτα Σίππου, πρέπει να παρακολουθούνται συνεχώς απ' το γιατρό τους, για όλα αυτά τα ενδεχόμενα.

Ένα βασικό μειονέκτημα αυτής της δίαιτας είναι ότι δεν στρέφεται καθόλου εναντίον της κυρίως αιτίας του έλκους. Εξουδετερώνει απλώς τα όξια που υπάρχουν ήδη στο στομάχι, αλλά δεν κάνει τίποτα για να εμποδίσει την έκκριση νέου όξους. Η ιδεώδης όμως θεραπεία του έλκους πρέπει να αποβλέπει στην εξάλτωση της έκκρισης των όξων. Αυτό επιδιώκουν τα διάφορα νεώτερα φάρμακα, που συνδυάζονται με τη δίαιτα. Έπισης, με την εγχείση, αφαίρεση των μέρη του στομάχου που εκκρίνουν τα όξια, ή κόβονται τα νεύρα που προκαλούν αυτή την έκκριση.

Όπως όμως είπε ένας διακεκριμένος Αμερικανός γιατρός «το μεγαλύτερο εμπόδιο στην πρόοδο της θεραπείας του έλκους είναι η άγνοια των αιτίων που το προκαλούν». Ο ίδιος φρονεί ότι δυο παρόντες είναι ίσως σπουδαίοι απ' αυτή την άποψη.

Ο πρώτος είναι η σωματική διάπλαση. Πράγματι, οι περισσότεροι έλκοπαθείς παρουσιάζουν ώριμους γενιές ομοιοτήτες μεταξύ τους: Είναι δηλαδή αδύνατοι, ψηλοί, μακροπόσωποι, με δόντια μακρούς.

Ο δεύτερος παράγων, που προκαλεί το έλκος είναι η ψυχική ή συναισθηματική φύση. Ο φιλόδοξος άνθρωπος, αυτός που νοιώθει ανησυχίες, μνησικακία, ψυχικές συγκρούσεις, ο υπερδραστικός τύπος που επιδιώκει συνεχώς ένα δυσκόλο-

φθαστο σκοπό, έχει τις μεγαλύτερες πιθανότητες να πάθει έλκος.

Όποιαδήποτε, λοιπόν, δίαιτα είναι περιττή, αλλά' ότι πρέπει να συνδυάζεται 1) με φάρμακα που ελαττώνουν τις εκκρίσεις του στομάχου και 2) με ψυχοθεραπεία, που στρέφεται προς το ήθικ του αρρώστου, τον τρόπο της ζωής του και τις συνθήκες της εργασίας του.

Το έλκος — όταν δεν υπάρχουν επιπλοκές — έχει μία φυσική τάση να επουλωθεί μόνο του. Αυτό κάνει πολλούς έλκοπαθείς να θεωρήσουν περιττά τη δίαιτα και τα φάρμακα και να ξαναγυρίσουν στις παλιές τους συνήθειες, στο φαγητό, στο πιοτό και στις στενωχώρες. Τις πρώτες βδομάδες ή μήνες, βλέπουν πως πηγαίνουν καλά, κι' αποκτούν έτσι μία ψυχική αυτοπεποίθηση. Μία μέρα όμως, η πάθησή τους παρουσιάζει ξαφνικά υποτροπή.

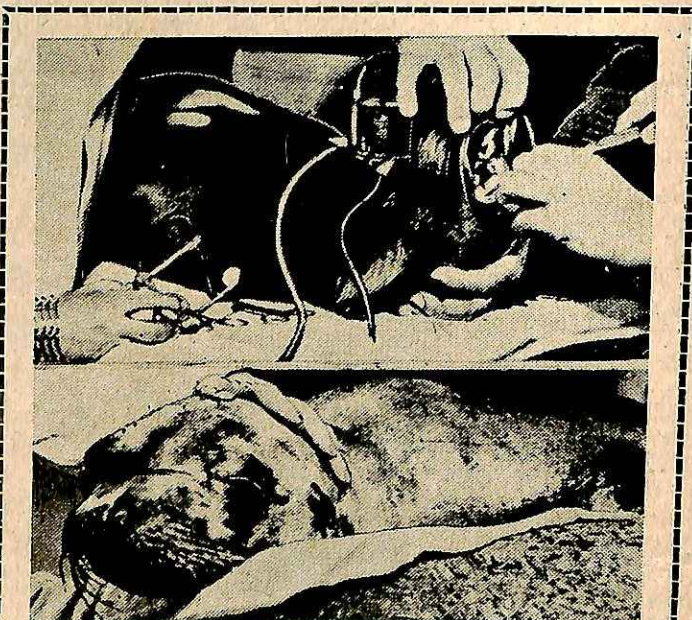
Το έλκος είναι χρονία ασθένεια και απαιτεί διαρκώς επίβλεψη και προσοχή, αν θέλει κανείς να αποφευχθεί το τόσο δυσάρεστο συμπτώματά του.

Ο ευνουχισμός θεραπεία τον καρκίνο;

Ο Καναδός επιστήμων δόκτωρ Χούγκινς, που έχει ειδικευθεί στα ζητήματα του καρκίνου, ανακοίνωσε σ' ένα συνέδριο που συγκροτήθηκε τελευταία στις Ηνωμένες Πολιτείες ότι ο ευνουχισμός θεραπεύει διάφορες μορφές καρκίνου.

Ο Καναδός επιστήμων παρατήρησε ότι ο καρκίνος του προστάτη στους άντρες βρίσκεται σε άμεση σχέση με τις ανδρικές ορμόνες. Η αφαίρεση των γεννητικών αδένων που παράγουν αυτές τις ορμόνες επέφερε μία σημαντική καλύτερη στις 95% των περιπτώσεων.

ΠΡΩΤΗ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΣΕ ΦΩΚΙΑ

Στον ζωολογικό κήπο της Αμερικανικής πόλεως Τσιντσινάτι, έγινε για πρώτη φορά εγχείρηση σε φώκια για να της αφαιρεθούν οι αδενώδεις της. Φυσικά, η αρρώστια ναρκώθηκε και δεν ενώχλησε καθόλου τους χειρουργούς καθ' όλη την διάρκεια της επέμβασης. Η φώκια λίγο μετά την επέμβαση, ενώ δεν έχει ακόμα συνέλθει από την νάρκη.

Σε ελαφρές περιπτώσεις, οι πλεονάζουσες ανδρικές ορμόνες είναι δυνατόν να εξουδετερωθούν με θηλυκές.

Το ίδιο και στις γυναίκες, ο καρκίνος του στήθους μπορεί να καταπολεμηθεί είτε με την αφαίρεση των ωοθηκών, είτε με ενέσεις ανδρικών ορμονών.

Ένα νέο αντιβιοτικό: η μαγκναμυκίνη

Το μόνο που ξέρουν ως τη στιγμή οι επιστήμονες για το νέο αυτό αντιβιοτικό είναι... το όνομα και μερικές από τις ιδιότητές του. Γιατί δεν κατάρθωσαν ακόμη να το απομονώσουν τελείως. Φαίνεται πάντως ότι το νέο αυτό φάρμακο είναι σε θέση να καταπολεμήσει αποτελεσματικά πολλούς παθογόνους κόκκους που ανθιστάνται στα γνωστά ως σήμερα αντιβιοτικά. Μεταξύ άλλων επιδρά στα μικρόβια της πνευμονίας και της ψιττακώσεως.

Η τρέλλα στη Γαλλία

Σύμφωνα με μία στατιστική του γαλλικού υπουργείου Υγείας, ο αριθμός των τρελλών στη Γαλλία αυξάνει συνεχώς. Νά οι σχετικοί αριθμοί:

1946	: 65.000 ασθενείς
1947	: 68.000 »
1948	: 75.000 »
1949	: 80.000 »
1950	: 85.000 »
1951	: 92.000 »

Και πρόκειται μόνον για κείνους που νοσηλεύονται στα διάφορα ψυχιατρεία. Ένώ υπάρχουν και πλείστοι άλλοι που περιφέρονται ελεύθεροι στους δρόμους.

Οι εγχειρήσεις στους νέους

Οι στατιστικές πληροφορίες που συγκεντρώθηκαν από τον Αμερικανό δόκτορα Ζίφφεν δείχνουν ότι η θνησιμότητα μεταξύ των ανδρών ηλικίας άνω των 80 χρόνων, που υποβάλλονται σε εγχειρήσεις, από 35,8% κατά το 1945 κατέβηκε σε 11,1% τον περασμένο χρόνο.

Η μείωση αυτή οφείλεται κυρίως στις μετεγχειρητικές φροντίδες, που επαναφέρουν ταχύτατα τον ασθενή στη φυσιολογική κατάσταση.

Οι κρίσεις του παιδικού άσθματος παρουσιάζουν δραματική μορφή...

Το παιδικό ΑΣΘΜΑ

Οι δραματικές και απρόοπτες κρίσεις του

Ένα παιδικό, μ' όλο που είναι ολιγόετο, παρουσιάζει, ξαφνικά, ένα είδος κατάρρου. Η μύτη του τρέχει, φταρνίζεται κι' αναπνέει δύσκολα.

Οι γονείς του φαντάζονται, φυσικά, ότι πρόκειται για ένα απλό κοινό κρυολόγημα. Αλλά, ξαφνικά, το παιδί αρχίζει να παρουσιάζει έντονα άσθματικά φαινόμενα. Ανασπώνεται στο κρεβάτι και τινάζεται από τα κάγκελα και τινάζεται ολόκληρο προσπαθώντας να αναπνεύσει... Τα χέρια και τα πόδια του είναι παγωμένα και τα χείλη του μελανιάζουν... Ο πυλμός του είναι ταχύτατος 38,5 βαθμούς. Δυσκολεύεται, εξ άλλου, να ούρησει και τα ούρα του είναι μαύρα.

Αυτή η κρίση περνάει, ωστόσο, το ίδιο άποτομα όπως ήρθε. Έπειτα από δώδεκα κι' εικοσιτέσσερες ώρες, η δύσπνοια εξαφανίζεται κι' ο πυρετός πέφτει. Το παιδί παρουσιάζει τότε άσθμα επίδραση κι' αρχίζει να ούρη κανονικά.

Ο γιατρός που εξέτασε το μικρό ασθενή μιλάει για παιδικό άσθμα.

Αυτή η λέξη δεν πρέπει να τρομάζει τους γονείς. Το παιδικό άσθμα, μ' όλη τη δραματική μορφή που παρουσιάζουν οι κρίσεις του είναι λιγότερο σοβαρό από ό,τι των μεγάλων. Οι περιπτώσεις θανάτου από άσθμα κατά τη διάρκεια μιας κρίσεως είναι σπανιότητες και σχεδόν ανύπαρκτες.

Στο βρέφος και το νήπιο αυτές οι κρίσεις εμφανίζονται κατά διαστήματα που είναι συνήθως ακανόνιστες: κάθε δυο, κάθε τρεις μήνες και άλλοτε συχνότερα.

Στα μεγαλύτερα παιδιά, η μορφή του άσθματος είναι λιγότερο δραματική. Δεν εμφανίζονται πια κρίσεις. Το παιδί παθαίνει μόνο, κάπου-κάπου, μία βρογχίτιδα χωρίς πυρετό, που χαρακτηρίζεται κυρίως από ένα σφύριγμα κατά την αναπνοή. Άλλοτε πάλι το άσθμα παίρνει τη μορφή ενός απλού συγχύου, που επαναλαμβάνεται κατά διαστήματα και προκαλεί κάποια δυσχέρεια στην αναπνοή. Κι' εδώ επίσης δεν υπάρχει πυρετός.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι το παιδικό άσθμα δεν μεταβάλλεται ποτέ στο κυρίως άσθμα των ενηλίκων. Είναι, λοιπόν, μία ιδιότυπη ασθένεια που εκφυλλίζεται βαθμιαία και που θεραπεύεται από μόνη της κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής.

Όσο γρηγορότερα εμφανισθεί αυτή η ασθένεια στο παιδί, τόσο ταχύτερα επέρχεται η θεραπεία. Το άσθμα της βρεφικής ηλικίας εξαφανίζεται ταχύτερα από εκείνα της νηπιακής. Αν το άσθμα έμ-

φανισθεί έπειτα από τα δέκα χρόνια, δεν θα είναι πια παιδικό, αλλά ένα συνηθισμένο πρόωρο άσθμα, που η αυτόματη θεραπεία του δεν παρουσιάζει πολλές πιθανότητες.

Το παιδικό άσθμα δεν αφήνει πίσω του δυσάρεστα επακόλουθα. Γιατί ο οργανισμός του παιδιού παρουσιάζει μεγάλη δύναμη αντιστάσεως, που του επιτρέπει να ανταπεξέρχεται στις διάφορες κρίσεις. Η καρδιά δεν επηρεάζεται ποτέ και το έμφυσημα είναι σπανιότατο.

Παραμένει, ωστόσο, κάποια αναπνευστική δυσχέρεια, που μειώνει σε σημαντικό βαθμό τη ζωτικότητα του παιδιού. Ο θώρακς, εξ άλλου, των παιδιών που έπαθαν πολλές κρίσεις παιδικού άσθματος μπορεί να υποστεί παραμορφώσεις. Η σκολίωσις παρουσιάζεται πολύ συχνά σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του παιδικού άσθματος είναι ότι συνοδεύεται πάντοτε σχεδόν από δερματικές ή ηπατικές παθήσεις.

Οι συνθετικές δερματικές παθήσεις, που συνοδεύουν το παιδικό άσθμα, είναι η ούρτικαρία, διάφορες μορφές έκζεματος, φαγούρες κλπ.

Οι ηπατικές παθήσεις, εξ άλλου, είναι κατά τις περιπτώσεις, άλλοτε σοβαρές κι' άλλοτε ελαφρές. Οι σοβαρότερες παθήσεις χαρακτηρίζονται από περιοδικούς έμετους που εμφανίζονται μεταξύ του πρώτου και του έκτου έτους της ηλικίας και εξαφανίζονται, όπως και το άσθμα, κατά την προεφηβική ή εφηβική περίοδο.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, παρατηρείται ότι υπάρχει οξένη στο αίμα. Στις ελαφρότερες μορφές παρατηρείται κατά διαστήματα μία αύξηση της οξένης με ελαφρό πυρετό. Έχουμε σ' αυτές τις περιπτώσεις μία ηπατική ανεπάρκεια, που χαρακτηρίζεται από κούραση, κεφαλαλγίες, υπνηλία μετά τα γεύματα, αμυγλία κατά τη νύχτα, αναιμία, δυσκοιλιότητα κλπ. Το παιδί γίνεται ταυτόχρονα δύστροπο, θυμωμένο με το παραμικρό κλπ.

Ποι οφείλεται το παιδικό άσθμα και οι παθήσεις που το συνοδεύουν; Το αίτιό τους, μάς λένε σήμερα οι επιστήμονες, είναι μία νευροσθητική προδιάθεση του οργανισμού.

Η προδιάθεση αυτή είναι συνθετική κληρονομική. Οι γονείς ή οι παππούδες του παιδιού που παρουσιάζει κρίσεις παιδικού άσθματος, υπέφεραν από άσθμα ή από άλλες νευροσθητικές παθήσεις, όπως είναι ο διαβήτης, η αρθρίτις, η ρευματική προελαυνόμενη παχυσαρκία, οι δερματοπάθειες, οι νευρικοί παγοκέφαλοι, οι νευρωτικές καταστάσεις κλπ.

Το παιδί, όμως, μπορεί να πάθει παιδικό άσθμα και από διάφορες τοξικές μολύνσεις.

Δεν αρκεί, όμως, η προδιάθεση.

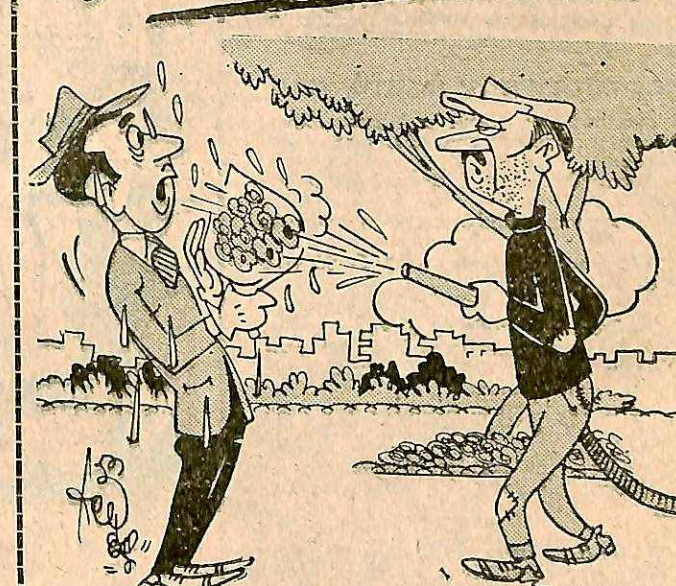
Πρέπει επίσης να δοθεί κάποια αφορμή για να εκδηλωθεί το παιδικό άσθμα. Φαίνεται, λοιπόν, ότι τα λάθη που γίνονται στη διατροφή του βρέφους παίζουν σημαντικό ρόλο στο ζήτημα αυτό: τεχνητή γαλουχία χωρίς ιατρική περιθαλψία, πρόωρος απογαλακτισμός, ανεπαρκής διατροφή.

Ο κόπος, οι συγκινήσεις, μία απότομη ψύξη, οι παρατεταμένες δυσπείες κλπ. μπορούν επίσης να προκαλέσουν μία κρίση άσθματος.

Κατά τις κρίσεις, η μόνη θεραπευτική άγωγή συνίσταται στην ανακούφιση του μικρού ασθενούς. Τα θερμά λουτρά, οι εισπνοές οξυγόνου, οι ενέσεις καμφόρας, αζελαίνης, εφεδρίνης, μελλανιδόνας, κλπ. ανακουφίζουν τον ασθενή και μειώνουν την έκταση της κρίσεως.

Μετά την πάροδο της κρίσεως χρειάζεται μεγάλη προσοχή στη διατροφή του παιδιού. Τα υπόλοιπα θα τα κάνει η φύση. Όπως είπαμε, το παιδικό άσθμα θεραπεύεται μόνο του χωρίς να αφήνει ίχνη πίσω του.

Τελωτοθεραπεία

Αναξωρογόνις!... (Του 'Αρχέλαου)

Όσο είχα το ακιάντρο, μου τώχαν οημάζει το περιβόλι τα πουλιά! Τώρα όμως, με την πεθερά μου, ήσυχασα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Όλα τα είδη μπουκάλες, αγοράσιμα... (Του Μ. Παύλου)

Σκεφτόταν τόν έαυτό του

Οί δυό σύζυγοι τρώνε στο ρεστωράν.
— Δυό μπιφτέκια, γκαρσόν, παραγγέλλει ο κύριος.
— Δυστυχώς, κύριε, μάς έχει μείνει μόνο ένα.
Κι' ο κύριος, γυρίζοντας στη γυναίκα του:
— Τ' άκουσες, Μαργαρίτα; Τι θα φας τώρα εσύ;...

*
— Έν' αυτοκίνητο κόβει μια γρηά κυρία. Ο σωφέρ τρέχει αναστατωμένος στο σπίτι του θυμάτος και ζητάει να μιλήση με το γαμπρό της κυρίας.
— Ένα δυστύχημα, κύριε!... του λέει. Σκότωσα με τ' αυτοκίνητό μου... την πεθερά σας!
Κι' εκείνος τόν ρωτάει, ήρεμωτάτα:
— Πόσα σου χρωστάω, καλέ μου άνθρωπε;

*
— Η κυρία: Έσείς είσατε εκείνος που κουνάει τα τραπέζια δίχως να τ' άγγιξη; Ο πνευματιστής; Μάλιστα.
— Η κυρία: Έλάτε λοιπόν μαζί μου στο σπίτι. Σας χρειαζόμαι. Έχουμε μετακόμισι!...

*
— Ένας διαβάτης λέει με θυμό σ' ένα πιτσιρίκο, πούχει βάλει χάμω ένα συνομήλικό του και τόν δέρνει:
— Παληόπαιδο! Δεν ξέρεις, λοιπόν, πώς πρέπει να συγχωρούμε πάντα τους έχθρους μας;
— Μά αυτός δεν είν' έχθρός μου, κύριε. Είναι... ο αδερφός μου!

*
— Πώς άλλαξες από τόν καιρό που παντρευτήκαμε!... Έκανες σαν τρελλός τότε, μόλις κατάφερνες να με δής πέντε μόνο λεπτά την ημέρα...

— Άς ήτανε να σ' έβλεπα και τώρα μόνο πέντε λεπτά την ημέρα και θα τρελαινόμουν και πάλι από τη χαρά μου!

*
— Μαμά, ο κύριος είναι ο αρραβωνιαστικός μου...

— Χαίρω πολύ!... Άλλά, Λιλή, ξέχασες να μου πής τ' όνομά του.

— Δεν πρόφτασα, μαμά, να τόν ρωτήσω, γιατί μόλις γνωριστήκαμε...

*
— Άγαπημένε μου, όταν θα παντρευτούμε, δεν πιστεύω να έχης την άπαιτησι ν' ατίσω όλες τις παλιές συνήθειές μου.

— Καθόλου. Πρό παντός, πρέπει να διατηρήσης τη συνήθεια να ζητάς χρήματα από τόν πατέρα σου.

*
— Άγαπούλα μου, δεν θα σε λέω "Αννα, μ' όλο που μου αρέσει πολύ τ' όνομά σου! Θα σε λέω Κατίνα, όπως και τη γυναίκα μου, για να μην υπερδευτή ή γλώσσα μου και κάμω κανένα λάθος στο σπίτι!...

*
— Και τί προτιμάς να είσαι, πλούσιος ή τυχερός;

— Πλούσιος! Δεν χρειάζεται να είσαι τυχερός, άμα είσαι πλούσιος!

*
Μεταξύ φαντάρων:

— Άπόψε που έχω ραντεβού με τη φιλενάδουλα μου, μ' έβαλαν της υπηρεσίας!

— Και γι' αυτό σκάς; Θα σ' αντικαταστήσω εγώ!

— Τό ήξερα πως ήσουν καλός φίλος...

— Πές μου μόνο ποτέ έχετε δώσει ραντεβού και πως θα τη γνωρίσω...

*
Ο γιατρός (κουνώντας απελπισμένα τ' ό κεφάλι του): Φίλε μου, έτσι που πάτε, φοβάμαι πως δεν θα προφτάσετε να γεράσετε!

Ο άρρωστος: Μά κι' ενώ αυτό θέλω, να μείνω νέος!...

— Με τ' ό μοντέλο αυτό προσφέρουμε δωρεάν κι' ένα ποτιστήρι... *

Πώς εργάζεται ο σύζυγος, όταν η σύζυγος ζυγιά τη δακτυλογράφο του.

Χωρίς λόγια *

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Για τ' ό μαλλιά σας

Ξέρετε ότι, γυαλίζοντας τα μ' ένα κομμάτι καθαρό μεταξωτό, τ' ό κάνετε στιλπνά σαν τ' ό μετάξι;

Ότι τ' ό βούρτσισμά τους με βούρτσες που έχουν τις τρίχες τους κυκλικά ή σπειροειδώς, τ' ό δίνει μιά ωραιότερη όντουλασιόν;

Ότι τ' ό δόντια τ' ό χτενιού σας πρέπει ν' έχουν στρογγυλεμένες άκρες, για ν' ό μ' ό κόβουν και σπάζουν τις τρίχες;

Ότι τ' ό τρίψιμό τους με κολώνια κι' ύστερα τ' ό σκούπισμά τους με ζεστή πετσέτα, όχι μόνο τ' ό άρωματίζει, αλλά κι' ό αφαιρεί τ' ό πολλή τους λιπαρότητα;

Ότι η μύρα στερεώνει τ' ό όντουλασιόν τ' ός περιμανάντ;

Ότι τ' ό ύδωρ χαμάμελις καθαρίζει τ' ό λίπος και τ' όν πιτυρίδα, αν χωρίσετε τ' ό μαλλιά σας σε τ' όφρες, τ' ό τρίψετε με μπαμτάκι βουτηγμένο στο ύδωρ αυτό κι' ύστερα τ' ό σκεπάσετε με ζεστές πετσέτες;

Ότι τ' ό σαμπουάν με αύγό και ή προσθήκη μιάς σταγόνας άμυγδαλόλαδου στο τελικό ξεπλύμα δίνει ζωτάνια και στιλπνότητα στα μαλλιά που έχουν κακοπάθει άπ' όν ήλιο;

Ότι λίγη μπριγιαντίνη, άπλωμένη πάνω στο φιλέ όση ώρα στεγνώνουν τ' ό μαλλιά σας, τ' ός δίνει γυαλάδα στο χτένισμά;

Ότι όι βούρτσες τ' όν μαλλιών καθαρίζουν άμέσως με ζεστό νερό, στο όποιο έχετε προσθέσει μιά κουταλιά τ' ός σούπας σόδα τ' ός φαγητού;

Ότι μιά βελουδένια κορδέλλα, ραμμένη μέσα στο μικρό καπελλάκι ή στο μπερέ σας, δεν τ' ό άφινει ν' ό γλυστρήση π' ός τ' ό πίσω στο κεφάλι σας;

Κρέας στη σχάρα

Για ν' ό γίνη τρυφερότερο τ' ό κρέας που πρόκειται ν' ό ψηστεί στη σχάρα, άφίστε το σ' ένα μέρος δροσερό, τ' ό χειμώνα 3 ήμέρες, με τ' ό τρία θερμοκρασία 48 ώρες και τ' ό καλοκαίρι 24 ώρες.

Ν' ό βγάξετε τ' ό άγκάθια από τ' ό τριαντάφυλλα

Άφαιρείτε όλα τ' ό άγκάθια τ' όν τριαντάφυλλων, πριν τ' ό βάλετε στο βάζο. Έτσι, τ' ό κοτσάνια τους θ' ό απορροφήσουν τ' ό νερό εύκολότερα και σε μεγαλύτερες ποσότητες άπ' ό τ' ό μικρά ξεγδάσματα και τ' ό λουλούδια θ' ό διατηρηθούν δροσερά περισσότερο καιρό.

Τ' ό νέφτι για τις άσχημες μυρωδιές

Για ν' ό απολυμάνονται όλες όι άποχευέουσες ακάθαρτων νερών (νιπτήρες, νεροχύτες, κλπ.) και ν' ό χάνεται ή άσχημη μυρωδιά τους, άρκεί μόνο ν' ό τους χύνετε κάθε τόσο λίγο νέφτι.

Για τ' ό κουφώματα

Όταν σαπουνίζετε τ' ό κουφώματα τ' ός σπιτιού σας, πρέπει ύστερα ν' ό ξεπλένετε πολύ καλά κι' ό επανειλημμένως, για ν' ό φύγη τελείως τ' ό σαπούνι. Άλλοίως, θ' ό φθείρη σιγά-σιγά τ' ό λαδομπογιά. Άκόμη καλύτερο είναι ν' ό κάμετε τ' ό τελευταίο ξεπλύμα με ύδι άραιωμένο μ' ό άλλο τόσο νερό, ώστε ν' ό ξεουδετερωθή τελείως όσο σαπούνι άπομένει τυχόν.

Π' ός βγαίνουν όι λαδομπογιές

Είναι δύσκολο ν' ό αφαιρέσετε τις λαδομπογιές, που έσταξαν κάπου και ξεραθηκαν πια. Μεταχειρισθήτε ένα μίγμα από 1 μέρος βενζίνη και 2 μέρη άμμωνία. Βάλτε τ' ό ύδωρ αυτό σε μιά μπιτσλία και κουνήστε τ' όν δυνατά. Βρέξτε ύστερα τ' ό μπογιά, μ' ένα πινέλλο και με ά-φθονο ύδωρ. Θα μαλακώση έτσι και θ' ό μπορούσε ν' ό τ' όν έξυστε. Έπαναλαμβάνετε πολλές φορές, αν χρειάζεται.

Κόλλα για τ' ό κρέπ

Όι σόλες από κρέπ, που έχουν ξεκολλήσει, διορθώνονται με τ' όν έξη κόλλα: Διαλύετε μερικά κομμάτια από σπυλινότ (παλιές κινηματογραφικές ταινίες ή φωτογραφικά φιλμ) σε 15 γραμμάρια άσπετον. Η έργασία αυτή πρέπει ν' ό γίνη μακριά από φωτιά, γιατί τ' ό άσπετον είναι εύφλεκτο. Ύστερα προσθέτετε 1 γραμμ. ό-ζαλκόν όξύ. Άλείφετε μ' αυτό τ' ό μίγμα τ' όν ξεκολλημένη σόλα, τ' όν εφαρμόζετε στη θέση τ' ός και τ' ό δένετε σφιχτά με σπάγγο. Άφινετε 24 ώρες ν' ό στεγνώση.

Όι τρύπες από καρφιά

Αν βρεθήτε στην άνάγκη ν' ό μεταχειρισθήτε για όποιοδήποτε σκοπό ένα παλιό κομμάτι ύ-λο, που έχει πολλές τρύπες από καρφιά, χω-στε ένα σπέρτο σε κάθε τρύπα και κόψετε τ' όν άκρη του που περισεύει. Πέραστε ύστερα με γυαλόχαρτο όλο τ' ό ύλο, βάζετε τ' ό, και θ' ό ήθετε πως δεν θ' ό φαίνεται πια καμιά άπ' ό τ' ό τρύπες.

Κάθην Τρεύνον

Η νυμφωδισούδα μας

«ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ΔΩΜΑΤΙΟΝ...»

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΙΠΗΣ ΤΣΟΥΡΟΥΦΛΗΣ : βασιανισμένος μισοσυντηρητής.
ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : γυναίκα του. ΜΑΡΙΝΑ : κόρη τους. ΚΩ-
ΣΤΑΣ : γιός τους. ΠΟΠΗ : μία δημοφιλής κοπέλλα. ΑΛΕ-
ΚΟΣ : ένας νόστιμος νεαρός. ΡΕΝΑ : μία ενδιαφέ-
ρουσα χήρα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Βραδάκι στο σπίτι των Τσουρούφληδων).

ΠΙΠΗΣ (μπαίνοντας) : Καλησπέρα.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Καλώς το-
νε. Τι έγινε;

ΠΙΠΗΣ : Έν τάξει.
ΜΑΡΙΝΑ : Ποιά είν' έν τό-
δε, καλέ μπαμπά;

ΠΙΠΗΣ : Κάνε λίγο υπο-
μονή και θα τ'ο μάθης.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Στην έδω-
σε την άδεια;

ΠΙΠΗΣ : Με χίλια βά-
σανα.

ΚΩΣΤΑΣ : Ποιά άδεια,
πατέρα;

ΠΙΠΗΣ : Την άδεια υπε-
νοικιάσεως.

ΚΩΣΤΑΣ : Δεν καταλα-
βαίνω.

ΠΙΠΗΣ : Μα δεν είνε και
τόσο δύσκολο, παιδίάκι μου.

Ζήτησα από τόν ιδιοκτήτη
την άδεια να υπενοικιάσω έ-
να δωμάτιο.

ΜΑΡΙΝΑ : Πώς; Να υπε-
νοικιάσουμε δωμάτιο;

ΠΙΠΗΣ : Ναι.

ΜΑΡΙΝΑ : Δηλαδή να βά-
λουμε μέσ' στο σπίτι μας

ένα ξένο άνθρωπο;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Τι να κά-
νουμε, κόρη μου, αφού δεν

τά βγάζουμε άλλοιώς πέρα;

ΚΩΣΤΑΣ : Και σε ποιόν
θα τ'ο νοικιάσουμε;

ΠΙΠΗΣ : Ξέρω κι' εγώ;
Θά διαλέξουμε ένα από τους

υποψήφιους ενοικιαστές που
θα εμφανισθούν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Έδωσες
την άγγελία στις εφημερί-
δες;

ΠΙΠΗΣ : Την έδωσα.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Και τί
γράφεις;

ΠΙΠΗΣ : Τι να γράφω,
γυναίκα; Τά κλασσικά.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Δηλαδή;

ΠΙΠΗΣ : Όχι! Βάσανο
είσαι! Τι γράφουν οι άνθρω-
ποι σ' αυτού του είδους τις

μικρές άγγελίες; Ένοικιάζε-
ται δωμάτιο, εύλιον, εύα-
φρον, καλώς επιπλωμένον με

χρήσιν λουτρού.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Δεν έγρα-
φες απάρά σοβαρά οικογε-
νεια;

ΠΙΠΗΣ : Ένωιά σου, δεν
την ξεχάσα την σοβαρότητα.

ΜΑΡΙΝΑ : Και τώρα τί
θα κάνουμε;

ΠΙΠΗΣ : Θά περιμένουμε
αυτόν που θα νοικιάσει τ'ο
δωμάτιο... παρά τή σοβα-
ρά οικογένεια μας!

ΣΚΗΝΗ 2α

(Μεσημέρι. Ύστερα από
μια έβδομάδα. Χτυπάει τ'ο
κουδούνι).

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (διακόπτον-
τας τ'ο φαγητό της) : Ποιάς
νά είνε;

διάπλατα τις πόρτες, να
μην στο σπίτι μας, ν' άρ-
χίστη τ'ο κόρτε, να ξεμυαλί-
ση την κόρη μας και νάχου-
με άπαγωγές και ντράβαλα;
ΠΙΠΗΣ : Άμάν, ή φαντα-
σία σου, γυναίκα! Άμάν!
ΣΚΗΝΗ 5η

(Σε δυό μέρες)
ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ανοίγον-
τας την πόρτα) : Ορίστε!
Περάστε!

ΡΕΝΑ (μπαίνοντας) : Εύ-
χαριστώ. (Στ'όν Πίπη) : Εί-
στε ό ιδιοκτήτης;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Μάλιστα!
Κι' εγώ είμαι ή γυναίκα
του!

ΡΕΝΑ : Ήρθα γιά τ'ο δω-
μάτιο.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Τ'ο δωμά-
τιο; Τωσκαωάρα τ'ο δωμάτιο!
Νοικιάστηκε!

ΡΕΝΑ : Μα μόλις σήμε-
ρα διάβασα την άγγελία.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Ναι, ξεχά-
σαμε να είδοποιήσουμε να μή
την ξαναδημοσιεύσουν!

ΡΕΝΑ : Λυπάμαι πού σάς
ένωχλησα.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Κι' εμείς
πού σάς βάλαμε σε άδικε
κόπο.

ΡΕΝΑ : Χαίρετε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Στ'ο καλό!
(Ή Ρένα φεύγει).

ΠΙΠΗΣ : Είσαι στ'α καλά
σου ή να βάλω τις φωνές;
Γιατί την έδιωξες και αυτή;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Άμ έννοια
σου, χουσί μου, και παρα-
τήρησα πώς γυάλισε τ'ο μα-
τάκι σου μόλις την είδες.

Άσφαλώς θα ξεμυαλίζσου-
να με δαύτη και θα παραά-
ταγες στους πέντε δρόμους

γυναίκα και δυό παιδιά. Ά-
σε και τ'ο άλλο!

ΠΙΠΗΣ : Ποιά άλλο;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Ότι μπο-
ρεί ν' άρσες και στ'όν Κώ-
στα και να σκοτωνόσαστε,

γιά χατήρι της πατέρας και
γιός. Σκέψου τ'ο δράμα, σκέ-
ψου την τραγωδία, σκέψου...

ΠΙΠΗΣ (βγάζοντας χαρ-
τί και μολύδι) : Φτάνει!
Φτάνει!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ : Τι θα κά-
νεις;

ΠΙΠΗΣ : Θ' άλλαξω λίγο
την άγγελία. (Γράφει και
συγχρόνως διαβάζει) : «Ένοι-
κιάζεται παρά σοβαρά οικο-
γένεια δωμάτιον καλώς επι-
πλωμένον. Δεκτοί ως ένοι-
κιάσται μόνον... ύπερήλικες!»

ΑΥΛΑΙΑ

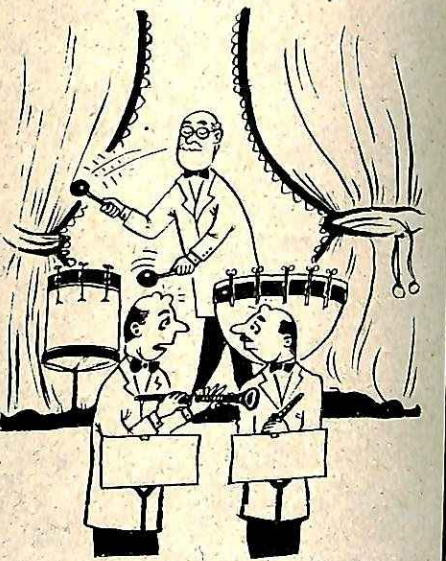
Γ. ΓΙΑΝ.—

Οι έλέφαντες διασκε-
δάζουν

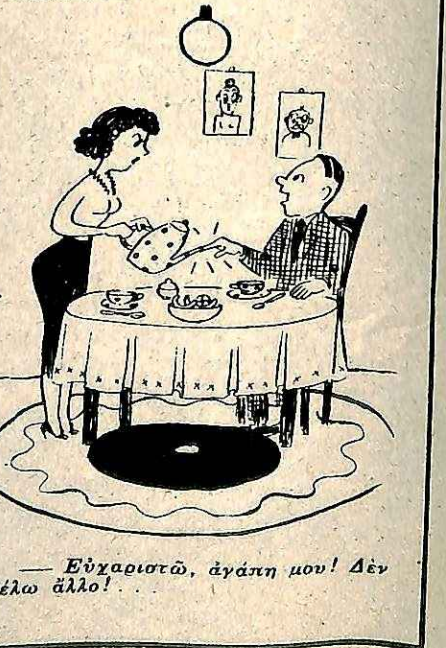
«Ένας άπ' τους πιθήκους
ένός τσίρκου, πού έδινε πα-
ραστάσεις στην Παβία της
Ίταλίας, κατάφερε μία μέρα
να ξεφυγή άπ' τ'ο κλουβί
του. Θέλοντας δέ προσανώς
να μοιραστή και μ' άλλους
την εύτυχία της έλευθερίας,
άνοιξε την πόρτα τ'ο κλου-
βιού τ'ων ελεφάντων. Τά πα-
χυδέρμα δραπέτευσαν τότε
και κατέφυγαν σ' ένα κανά-
λι. Όταν πήγαν δέ οι φύλα-
κές τους να τ'α πιάσουν, τους
κράτησαν σ' απόστασι, κα-
ταβρόχοντάς τους με την
προσοκίδα τους! Έπιτέ-
λους όμως, βαρέθηκαν να
παίζουν και ξαναγύρισαν μό-
να τους στο τσίρκο.

Κεράσματα...

—Ή μνωπία του αυξάνει κα-
θημερινώς!

—Εύχαριστώ, άγάπη μου! Δεν
θέλω άλλο!

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τά θύματα

ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Ο εύγενικός γαμπρός

Ο καθηγητής Δ. ήταν μοιραίο, στ'ο τέ-
λος της ζωής του, να δεχτή από τ'ο
πιο αγαπημένο από τ'α κορίτσια του,
τ'ο φοβερό χτύπημα, πού τ'όν οδηγούσε στ'όν
τάφο!... Έτσι ή Άθηνά έχασε έναν από
τους πιο εύχαρίστους και τους πιο εύγε-
νικούς ανθρώπους και οι σπουδαστάι έναν έ-
ξαιρετο δάσκαλο.

Η οικογένειά του είχε κρατήσει όσο
μπόρεσε αυτό τ'ο φοβερό μυστικό, την ά-
ληθινή αίτία τ'ο θανάτου του και τ'ο δρά-
μα της κόρης του. Μα από μία «έμπιστευ-
τική» κουβέντα, τ'ο πράγμα μαθεύτηκε κι
έφτασε ως τ' αυτιά της Άστυνομίας...

Τότε έγινε μία διακριτική ανάκρισις, μα
ό έννοχος γλύτωσε την τιμωρία, γιατί ή οί-
κογένεια τ'ο καθηγητού δεν θέλησε να τ'ού
υποβάλη μόνυσι. Κατάφερε μάλιστα να
φύγη γιά τ'ο έξωτερικό.

Μα δυό άνθρωποι πλήρωσαν άδικα τ'ο
πάθος του: Ο καθηγητής Δ. και ή κόρη
του, πού σήμερα είνε άναστήρι!

Και να πώς ακριβώς έχει αυτή ή ίστο-
ρία:

Ο καθηγητής Δ. άνηκε σε μία πλούσια
και άρχοντική οικογένεια τ'ων Άθηνών. Εί-
χε τρία κορίτσια και δυό άγόρια. Μα από
μία περίεργη ιδιοτροπία της μοίρας, όσο
τά παιδιά του ήταν άομορφα, τόσο τ'α κο-
ρίτσια του ήταν άσχημα!...

Τ'ο δεύτερο μάλιστα κορίτσι του ήταν
σωστός άντρας. Τίποτε τ'ο γυναικείο δεν
τραβούσε. Τά παιγνίδια του ήταν άγο-
ρίστικα. Κι' όταν μεγάλωσε λίγο, άρχισε
να άφροσώνεται στα σπόρ και την όρειβα-
σία. Οι γνωστοί τους την έβλεπαν πάντα
μ' ένα σακκίδιο στ'όν ώμο και μέ χοντρές
νέες έκδρομές και να σκαρφαλώνει στα βου-
νά της Έλλάδος, ακούραστη!

Κανείς φυσικά δεν θέλησε να την έμπο-
δίστη, γιατί έβλεπαν όλοι ότι ή ζωή αυτή
της προκαλούσε ιδιαίτερη εύχαρίστησι.
Κι' αυτ'ός ακόμη ο πατέρας της την καμά-
ρωνε γιά την σοβαρότητά της και τ'ο θε-
τικό μυαλό της.

Κι' αλήθεια, ήταν έξοχη μαθήτρια. Άρ-
γότερα πήρε τ'ο δίπλωμα της από τ'ο Πα-
νεπιστήμιο, όπου άρίστευσε.

Όλα, λοιπόν, πήγαιναν καλά ως την ή-
μέρα πού ή μητέρα της άρχισε να λήη κά-
θε τόσο στ'όν άντρα της ότι έπρεπε να κυτ-
θουν τ'ο μέλλον τ'ο κοριτσιού τους. Τά
τάδεον τ'ο μέλλον τ'ο κοριτσιού τους
άλλα δυό κορίτσια τους είχαν κατορθώσει
με μία καλή προίκα να τ'α παντρεύουν.

—Πρέπει να έξασφαλίσουμε κι' αυτό
τ'ο παιδί μας, τ'ού έλεγε. Δεν μπορούμε να
τ'α αφήνουμε διαρκώς να γυρίζει στα βου-
νά!... Κάποτε θα πρέπη κι' αυτό να
φτιαχθή ένα σπίτι, να δημιουργήση μία οί-
κογένεια...

Ο καθηγητής λοιπόν, συμφώνησε τέλος

με την γυναίκα του ότι έπρεπε να παντρέ-
ψουν κι' αυτό τ'ο κορίτσι τους.

Άλλά ποιάς θα τ'ο έπαιρνε; Κανείς από
τις διάφορες συντροφίες του, δεν τ'ο είχε έ-
ρωτευθή και δεν τους τ'ο είχε ζητήσει. Ά-
πεφάσισαν τότε να βρουν εκείνον έναν γαμ-
πρό. Τ'ο είπαν με τρόπο στους φίλους τους.
Και πράγματι, ή υποψήφιος γαμπρός
δεν άργησε να βρεθή. Ήταν ένας ώριμος
άνδρας. Φαινόταν σοβαρός. Είχε παρατη-
ρή από τ'ο στρατό και τώρα έκανε διάφο-
ρες δικές του δουλειές και κέρδιζε, όπως
φαινόταν, άφθονα λεπτά.

Ο καθηγητής ήταν ένθουσιασμένος. Ά-
νέλαβε μάλιστα να πείση την κόρη του ότι
έπρεπε ν' αφήση τ'α βουνά και να συλλο-
γιστή τ'ο γάμο της.

Κι' έτσι σιγά, σιγά με τις συμβουλές
του την κατάφερε. Ύστερα, έγινε στ'ο σπίτι
ή συνάντησι τ'ο υποψηφίου γαμπρού με
την κόρη του.

Συνέβη τότε κάτι, πού κανείς δεν τ'ο
φανταζόταν. Ο γαμπρός ήταν ένας κομ-
ψός κι' εύχάριστος άντρας. Ή νέα, λοιπόν,
από την πρώτη στιγμή πού τ'όν είδε, τ'όν
έρωτεύθηκε τρελλά, παράφορα!

Ο γάμος τους κατόπιν θεωρήθηκε ως
ένα έξαιρετικά εύτυχισμένο γεγονός. Κι' ο
γαμπρός τσέπωσε την προίκα, πού ήταν
άρκετα σημαντική.

Μα ο γάμος αυτός δεν έκανε εύτυχισμέ-
νη τ'η νέα. Όλο και γίνονταν πού ά-
σχημη και πού άδύνατη. Έκείνοι πού δεν
ήξεραν την τραγωδία της, νόμιζαν ότι ζή-
λευε παθολογικά τ'όν άμορφο άντρα της...

Μα ή αλήθεια ήταν άλλη. Ή δύστυχη
γυναίκα άνεκάλυψε μία ήμέρα ότι ο άντρας
της ήταν ένας μανιώδης χαρτοπαίκτης.
Όλη την νύχτα την περνούσε στις διάφο-
ρες λέσχες και διαρκώς έχανε τ'α λεπτά
του. Έτσι σκόρπισε μέσα σε λίγα χρόνια
όλη την προίκα της, χωρίς να έχουν ιδέα
οι γονείς της.

Και μία νύχτα, άπάνω σ' ένα καυγά
τους τ'η χτύπησε μ' ένα μαχαίρι τ'ο τρα-
πέζιου στ'ο δεξί ώμο και στ'ο μάγουλο.
Έτσι έγινε, γνωστή ή τρομερή αλήθεια.

Ο πατέρας της τότε από τ'η στενωχώρα
του έπαθε ήμιπληγία και σε λίγο καιρό πέ-
θανε. Όσο γιά την άτυχη γυναίκα, έμεινε
ανάπηρη σ' όλη της την ζωή, γιατί τ'ο χτύ-
πημα έκείνο παρέλυσε τ'ο δεξί της χέρι.

Έπίσης τ'ο πρόσωπό της έμεινε σημαδε-
μένο από τ'η δεύτερη μαχαίριά!...

Δυό ακόμη τραγικοί άνθρωποι έπεσαν
θύματα ενός μανιώδη χαρτοπαίκτη.

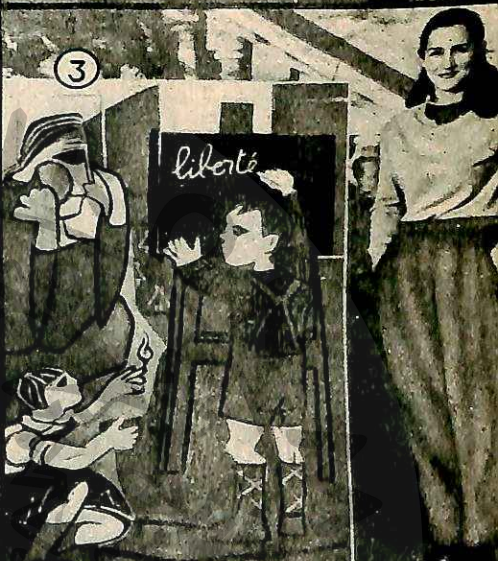
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Πρώ ήμερών έγιναν στ'ο Χόλλυγουντ οι
γάμοι της Σούζαν Μπάλ και τ'ου Ντρίκ
Λόνγκ. Ή ώραία Σούζαν βγήκε μόλις από
την κλινική, όπου στις 12 τ'ο περασμένο
Ιανουάριου της άπέκομαν τ'ο δεξί της πόδι.
έπέμοσας πού είχε καταστήσει άναπόφευ-
κτη ένας σοβαρός τραυματισμός. Ή άγάπη
και ή πίστις τ'ο μνηστήρος της έκαναν την
Σούζαν ν' αντιμετώπιση με θαυμαστό θάρ-
ρος την σκληρή δοκιμασία και τώρα παρά
τ'ο γεγονός, ότι γιά τις μετακινήσεις της
χρησιμοποιεί δεκανίκια ή άμαξάκι άναστή-
ρου, έτοιμάζεται να ξαναγυρίση στ'ο σκηνί-
ο και να συνεχίση την καριέρα της.

2 Στη Ριόνη, τ'α έξομολογητήρια τ'ο κα-
θολικού ναού της Σάντα Μαρία Μαρκία-
ρε έφωδίστηκαν με τηλεφωνικές έγκατα-
στάσεις, πού θα επιτρέπουν τόσο στ'όν έξο-
μολογητή όσο και στ'όν έξομολογούμενο ν'
άκουσιν καθαρά ο ένας τ'όν άλλο. Άν τ'ο πεί-
ραμα αυτό άποδώσει ίκανοποιητικά αποτελέ-
σματα, τότε ή έγκατάσταση θα έπεκταθή
όχι μόνο σ' όλους τους ναούς της Ίταλίας,
άλλά και στους καθολικούς ναούς όλοκλη-
ρου τ'ο κόσμου.

3 Ή φρανσουάζ Ζιλό, πρώην σύζυγος τ'ο
ζωγράφου Πάμπλο Πικάσσό, έπαθίδεται
στη ζωγραφική από τ'όν καιρό, πού την έγ-
κατέλειψε ο σύζυγός της. Τά έργα της, ένα
από τ'α όποία βλέπετε στην εικόνα μας, φαί-
νονται καθαρά επηρεασμένα από την τεχνο-
τροπία τ'ο διασημού ζωγράφου. Για τ'όν πί-
νακα έχουν ποσάρει τ'α δυό παιδιά, πού ά-
πέκτησε τ'ο ζεύγος κατά τ'ο διάστημα της
συνεινώσεώς του 1947-1953. Πρόκειται γιά
τόν Κλώντ και την Παλόμα, πού μένουν τώ-
ρα μαζί με την μητέρα τους.

4 Στις Ήνωμένες Πολιτείες, κάθε φορτίο
φαριών, πού προέρχεται από τ'α νησιά
τ'ο Ειρηνικού και την Ίαπωνία, έξετάζεται
από ειδικά συνεργεία, πού με ραδιομετε-
ρές Γκάιγκερ έξακριβώνουν άν τ'α φάρια αυ-
τά παρουσιάζουν ή όχι ραδιενεργά συμπτώ-
ματα. Παρά τις προφυλάξεις αυτές πάντως,
ή κατανάλωση φαριών, μετά τις έκρήξεις
τ'ων βομβών Υδρογόνου, έχει σημαντικά μει-
ωθεί στην Αμερική.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η Νίνα μπροστά στα μάτια της έβλεπε διαρκώς τον Παύλο...

ΗΤΑΝ ένα γκριζομαυρο χειμωνιάτικο απόγεμα. Ο ούρανός, μολυβένιος και στο χρώμα και στο βάρος λές κι' έσταζε κομμάτια μολύβι και μέσ' τις καρδιές. Τό ανώνυμο πλήθος κυκλοφορούσε στους δρόμους τις χαρές του, τις αγωνίες του... τους καύμους και τις ελπίδες.

Η Νίνα, μια μικροσκοπική αθόρυβη όμορφη, με πρόωρα μαρμαμένα τα χτέσ ακόμα δροσερά της νεότητας - θάταν δε θάταν είκοσι δυο χρονών - έσερνε τα βήματά της σαν άκοπα στην πλατφόρμα του 'Ηλεκτρικού... Καθώς ήταν τόσο ασηπτική, με μόνια θλιμένα κι' ακίνητα σαν νεκρά έμοιαζε οα να μην περιμένει το τρένο, σαν να μην περιμένη τίποτε. Συλλογιζόταν τη συντομή ιστορία της.

Πριν δυο χρόνια είχε γνωρίσει τον Παύλο, στο σπίτι της Λίζας, της μόνης φίλης που είχε στη ζωή. Ήταν ένα μελαχροινό παιδί, πρόσχαρο, αρρενωπό, με θετικές ιδέες και με γερή, μύρφωσι. Είχε τελειώσει το Πολυτεχνείο με άριστα κι' έλπιζε σε μια υποτροφία και σε μια καριέρα μεγάλη.

Πρόσεξε άμεσα τη Νίνα. Κατάλαβε την ποιητική της ψυχή, τον πιο χαρακτήρα της, το λεπτό συναισθηματισμό της για κάθε ώρα. Και του γεννήθηκε ένας έρωτας βαθύς, κι' αληθινός, ένας έρωτας γεμάτος από στοργή. Δεν άργησε να της μιλήσει. Την θυμάται σαν να είναι τώρα εκείνη τη στιγμή: Βράδυ. Έβγαίνουν απ' τον κινηματογράφο κι' οι τρεις: Αυτή, ο Παύλος κι' η Λίζα.

Πάμε να πάρουμε κάτι, πρότειν' εκείνος. Και πήγαν ο' ένα μικρό, κομψό μπαρ. Φαινόταν λίγο ταραγμένος. Μά μόλις έκασαν, το πρόσωπό του πήρε τη λάμψη της συγκινημένης χαράς.

— Νίνα, ο' αγαπώ! είπε καθαρά, και μ' ένα βαθύ τόνο στη φωνή του, που κατάφερε να δώσει στην τόσο φθαρμένη λέξη, τον μέγало, το άσυλληπτό, το αληθινό της νόημα. Όλη του την ψυχή είχε κλείσει μέσα σ' αυτή την τριούλλαση. Λέξουλα ο Παύλος. Κι' η Νίνα, τ' απάντησε απ' την τριούλλαση, δακρυμασμένη σιωπή που φέρνει πάντα το «χτύπημα» της ευτυχίας, το ξαφνισμα της χαράς. Η Λίζα τους ένωσε τα χέρια.

— Ο' αρραβωνιστούμε τώρα και θα παντρευτούμε ο' ένα χρόνο, μόλις θα μπορέσω να φτιάξω τα οικονομικά μου, της είπε. Στην Ευρώπη, θα πάω λίγο αργότερα.

Η Νίνα δεν δεχόταν να του καθυστερήσει την καριέρα, μά κι' η αγάπη του Παύλου δεν δεχότανε ν' ακούσει τη φωνή της λογικής.

Πέρασαν δυο μήνες όνειρεμένες αγάπης. Όταν ένα βράδυ τον είδε να περιμένει έξω απ' το γραφείο που εργαζόταν εκείνη, με τη στολή του ανθυπολοχαγού! Σαν να ταράχτηκε. Ο Παύλος όμως ήταν χαρούμενος και γεμάτος κούραση.

— Πρέπει σε τρεις μέρες να φύγω, της είπε. Μη λυπάσαι... Θα γυρίσω γρήγορα. Στο μεταξύ θα παντρευτούμε.

Βιαστικά, οπασιμωδικά, μά με τόση αγάπη, τόση θερμή και τόσο συγκινητική έγινε ο γάμος ο' ένα γραφικό, ήρεμο, εκκλησάκι. Υστερα πέρασαν δυο μέρες μαζί, που τους φάνηκαν δυο στιγμές, κι' ο Παύλος έφυγε δίνοντάς της θάρρος.

— Γλυκειά μου γυναίκο! Μη σε νοιάζει. Γρήγορα θάμαι

κοντά σου... Όσο πέρασαν σαν δευτερόλεπτα οι δυο μέρες, που έζησε κοντά του, τόσο τώρα τα δευτερόλεπτα της φανόταν σαν αιώνες...

Και περνούσαν μήνες ολόκληροι! Μία νύχτα ο πατέρας της έπεσε άρρωστος βαρεια. Νύχτες και μέρες διπλής αγωνίας της τσάκισαν την ψυχή. Ο δυστυχισμένος ο γέρος, καιρό ο' νικανός για δουλειά, με χαμένους τους δυο γιους του, που τον ένα τον είχαν εκτελέσει οι Γερμανοί για εθνική δράση και τον άλλο τον είχε ρουφήξει λαιμαργα η θάλασσα, μπόρεσε να δώσει κουράγιο στην καρδιά του, μά δεν κατάφερε να το δώσει και στο κορμί. Η φρικτή αρρώστεια τον χτύπησε κι' η διάγνωση των γιατρών έγινε μ' ένα πικρό χαμόγελο.

— Ίσως του παρατείνωμε λίγο τη ζωή. Είναι νεοπλασία... (Νεοπλασία)! Ρώτσε η Νίνα τί θα πη και της τό είπαν: Καρκίνος.

Προσπάθησε ν' αντέξει στο χτύπημα. Μά το πρόβλημα ήταν αλυτο κι' η πραγματικότητα στυγνή, άδυσώπητη: Έγχειρήσεις, νοσοκομεία, ραδιοθεραπείες, άνεσι, περιποιήσι... Με τί όλ' αυτά; — Με τί και... γιατί; της είπε κάποιος συγγενής.

Τον αγριοκύταξε με μίσος. Σφύριζε σ' αυτιά της η έλπιδο-φορα φράσι του γιατρού:

— Ίσως του παρατείνωμε τη ζωή!

Ποιος μπορεί να παραιτηθ' έστω κι' απ' αυτή τη μικρή έλπιδα, όταν υπάρχει το «Ίσως»;

Είπε τη Λίζα, της τάπε και κλάψανε κι' οι δυο μαζί. Μά την άλλη μέρα ήρθε το δεύτερο, το πιο δυνατό χτύπημα: Όπως διόταζε κάθε μέρα την εφημερίδα — καθώς έβγαίν' απ' το γραφείο την αγοράζε και της έρχινε μια ματιά στο δρόμο γεμάτη αγωνία για να δει τους «νεκρούς και τραυματίες», — πήρε απ' το άφωνο τυπωμένο χαρτί το τραγικό άγγελμα: «Παύλος Στρατής, ανθυπολοχαγός... Έπεσε ήρωικώς μαχόμενος...»

Δεν λιποθύμησε. Κρατήθηκε ο' ένα μάρμαρο και κατάφερε να πάρη το τρέμ και να πάν στο σπίτι.

Μά την άλλη μέρα είχε ψηλό πυρετό. Μπροστά στα μάτια της έβλεπε διαρκώς τον Παύλο!...

Δεν θυμάται πιά τί έγινε. Όταν συνήλθε, όταν μπόρεσε να ξεχωρίσει τη ζωή απ' το παραλήρημα, έμαθε πως η Λίζα έκανε

Nina

τα πάντα. Έκατομμυρία πολλά είχαν ζοδευτή για τον πατέρα της που είχε πεθάνει στο τέλος, και για κείνην την ίδια που είχε σωθ'.

— Μια καλή τύχη μου τάδωσε, της είπε. Ένας άνθρωπος που μ' αγαπάσε και θά με πάρη...

Ήταν καλοντυμένη, πνιγμένη στο λούσο και στο άρωμα η Λίζα. Κι' είχε παραιτηθ' απ' το γραφείο.

Σ' ένα μήνα η Νίνα μπόρεσε να ξαναγυρίσει στη δουλειά της. Συντρίμι ψυχικό και σωματικό. Μά ήταν ανάγκη να δουλέψη, για να μη γίνεται πιά βάρος στη φίλη της που την είχ' ευεργετήσει και την είχε σώσει απ' τα νύχια του Χάρου.

Τό ίδιο μεσομέρι — η ζωή δεν ξέρει από «πιθανοφάνειες» κι' γράφει τα έργα της απίστανα κι' ανεξέλεγκτα, χωρίς να τη νοιάζει για την κριτική — μία παλιά γνώστη σταμάτησε, τη Νίνα. Και μετά τα τυπικά, τα «περαστικά» και «χάρηκα που σε είδα καλά» της πέταξε το φοβερό νέο:

— Η Λίζα, πιά, τάμαθες, έ; Έχει γίνει κυρία του ελαφρόκοσμου! Ούτ' εγώ ούτε κανείς απ' την παλιά συντροφιά τη χαιρετάει πιά.

Της ανέθεσε τό αίμα στο κεφάλι. Κάτι πήγε να πη, μά δεν είπε. Έφυγε άσφανα μ' ένα γρήγορο «αντίο»!

Τό βράδυ τάμαθε καλύτερα, είδε τη οπιτονοικοκυρά της Λίζας. Ναι... Είχε μνη θεληματικά στον κακό δρόμο. Για να σώση την άρρωστη φίλη της και για να βάλη στην κλινική τον έτοιμοθάνατο πατέρα...

Η Νίνα δεν της είπε τίποτε, αφού η Λίζα της έκρυβε τη ντροπή της θυσίας. Τη σεβάστηκε. Μά η καινούρια ζωή της Λίζας, της έσκαψε γρήγορα την υγεία και την έφερε στο κρεβάτι ώ- κρη, αδύνατη, με βήχα ύποπτο και πυρετό. Και τότε η Νίνα, που μισούσε τη ζωή, τον κόσμο, τους ανθρώπους, τα πάντα, έννοιω- σε πως αντί να πεθάνη, έπρεπε να πληρώση τη θυσία.

Και την πλήρωσε με τό ίδιο πανάκριβο νόμισμα: Αδιαφόρπσε για την αξιοπρέπεια της και πήρε τον κακό δρόμο για να κάνει καλά τη Λίζα.

Τώρα, δεν την χαιρετούσαν ούτ' αυτήν. Γύριζε στα κέντρα με κομψούς καθαλιέρους... Κι' ύστερα ζέπεσε και σε δεύτε- ρους ανθρώπους...

Και σήμερα, πήγε στην κάμαρά της και βρήκε μία κάρτα: «Γυρίσα... Χάλασε τον κόσμο να σε βρώ. Θάρθω πάλι στις δυο. Χίλια φιλή. Παύλος».

Περπατάει τώρα στην πλατφόρμα σαν τρελή... Τί τη νοιάζει τι έγινε; Ήτανε συνωμωσία; Είχε πιασθ' ο Παύλος αιχμάλω- τος και τον νόμιζαν σκοτωμένο;... Ό,τι και νάνη, τώρα πιά είν' άργά!... Ο λυτρώσις βρίσκεται στις γραμμές του τρένου.

Και συγκινησκανε πολύ εκείνο τ' απόγευμα οι κυρίες που ανέ- βαιναν ευθύμες κι' ήρεμες για να δουν ένα πολύ καλό «φίλμ» και που βρέθηκαν μπροστά στο ματωμένο κορμί της Νίνας!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Πέραστε!...

Βουγιούκας

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

«ΦΟΒΕΡΑ ΛΗΣΤΕΙΑ ΠΑΛΙΝ...»

Με τα πρώτα σκιρτήματα της ανοίξεως του 1882, εξέμισε η υπαίθρος της Ελλάδος από άνθη, εωδιές και... ληστρικές συμμορίες. Κατά τις αρχές 'Απριλίου, άστραψε και βροντούσε το τουφεκίδι στην Ήπειρο, στη Θεσσαλία, στο Μωριά, παντού. Το κοινό των εφημερίδων διάβαζε κάθε μέρα και νέα κατορθώματα των ληστών, αλλά και των καταδικαιωμένων άποσπασμάτων, που βρισκόνταν σε άδιακοπη κίνηση. Μία σχετική περιγραφή της «Εφημερίδος» της 29 Μαρτίου 1882, χαρακτηρίζει άρκετά παραστατικά την κατάσταση:

«... Τας έξης πληροφορίας παρέχει η έν Λαμία εκδομένη «Φωνή του Λαού» περί της συμβάσεως εσχάτως εις τα περίχωρα της Λαμίας ληστείας: «Κατά τας ακριβεστερας και μάλλον βετικές πληροφορίας, η άσφιρεθείσα εκ των παρ τ' Λιανοκλάδι κατά την προχθεσινήν νύκτα ληστευθέντων συμπολιτών μας ποσότης, αναβαίνει εις έξς χιλιάδας δραχμών, οι δέ εκτελέσαντες την μετά φόνων ληστείαν ταυτήν δύο ένοπλοι, ήσαν μετρίου άναστήματος και εύρωστοι άνδρες, διά μέλανος μανδηλίου έχοντες κεκαλυμμένην την κεφαλήν, όπλα φέροντες Σασετώ και τ' ένδυμα φορούντες τ' σύνθηρες των εύζωνων. Φαίνεται δ' ότι ό έτερος τών φονευθέντων Γεώργιος Κ. Δούκας, συν-επλάκη πρός αυτούς και κατά τας πιθανώτερας διηγήσεις, έτραυματίσθη τόν έτερον των ληστών διά πυροστόφου όπλου (ρεβόλβερ), περί τόν δεξιόν βραχίονα. Η κηδεία των υπό των ληστών έν Λιανοκλάδι φονευθέντων δύο συμπολιτών μας, έγινετο χθές έν τη πόλει μας συγκινητική και επιβάλλουσα. Άπειροπληθείς ακόλουθοι προέπειψαν μέχρι τάφου πολίτας άτυχείς, ούτω άσπλάγχχνως υπό κακούργων κατακρεουργηθέντας έν ά χρόνυ εύδαιμον αυτούς ύπεμειδία τ' μέλλον και έν τη άκμή ένεργητικωτάτου έμπορικου βίου εύρίσκοντο».

Έπί χρόνια δόκλχηρα οι άναγνώσται των εφημερίδων διάβαζαν τα άτελείωτα κατορθώματα των ληστών, που είχαν κατακτήσει την υπαίθρο και άποτέλουσαν τόν μόνιμο επίαλήτη των κατοίκων. Διάβαζαν όμως και τα σχετικά με τα ειδικά ζητήματα της πρωτεύουσας, μερικά από τα όποια διατηρούν και σήμερα την έπικαιρότητα τους:

«Αν ό τύφος μέχρι τούδε — γράφει η «Εφημερίς» της 15 'Απριλίου 1882 — ούδαμού των Αθηνών άνεφάνη, είναι πλέον ή βέβαιον ότι εύρίσκεται ένεκα του ψυχούς νεναρκωμένος. (Σημ. 15 'Απριλίου αυτά!) υπό τα βρωμερά ύδατα της κατά την συνοικίαν Βάθειας ύπονόμου, έξ άν κατά τ' όθερος ως άλλη Αφροδίτη θέλει άναδύση ίνα εκτείνη τας θατατηφόρους του πτέρυγας επί την εύλογίωσαν πόλιν μας. Έπα-

νειλημμένως έγράψαμεν περί της ύπονόμου ταύτης άπαιτούντες ίνα φραγή, παριστάν-τες προφανές τόν εκ ταύτης κίνδυνον, άλλ' έκτός του φλοίσβου των σσεσηπτότων αύτης ύδάτων όστις πάση είρώνεία άπμυώνετο κατά των διαμαρτυρησέων μας, ούδεμίαν φωνήν ήκούσαμεν ύποχομένην εις ήμάς ότι θέλουν άκουσθή. Έν τούτοις ήμείς δέν άποκαίνομεν και επαναλαμβάνομεν και σήμερα ότι τ' όθερος ήμέρας μόνον άπέχει, άπαιτώντας να φραγή ή ύπόνομος αύτη έντός ούχι μηνών, ούχι έτών, άλλ' έντός ήμερών όλίγιότων...».

Φυσικά πέρασαν όχι όλίγιστες, αλλά πάρα πολλές ήμέρες και ή ύπόνομος έμενεν άνοιχτή, μέχρι και τού τέλους της θερινής περιόδου. Ο τύφος δέν παρέλειψε να κινή τ'... καθήκον του στη συνοικία, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της «Εφημερίδος» και των άλλων όργάνων της κοινής γνώμης.

Ίδου και μερικά μικρά νέα, που άποτέλουσαν μ' όλα ταύτα τ' άντικείμενον των συζητήσεων των φιλαναγνώστων πελατών των κεντρικών καφενείων της πρωτεύουσας. Τα παραλαμβάνομεν από τα φύλλα του 'Απριλίου 1882:

«Απέπλευσεν εκ Πειραιώς ή άτμοημιολία «Σύρας».

«Ας μή φαή περίεργο στους σημερινούς άναγνώστες, άν πληροφορηθών ότι έξακολουθεί να κινή και τώρα κάπου τα όρομολά της ή παλαίμαχος άτμοημιολία...»

«Έν Πύργω της Ηλείας συνέβη άποτρόπαιον κακούρηγμα, καθώς ήγγέλθη τηλεγραφικώς εκείθεν. Εμπρός της έδολοφονήθη νύκτωρ έν τη οικία του παρ' κακούργων άγνώστων, όστινες άφήρσαν εκ της οικίας πέντε χιλιάδες δραχμών».

Και μία είδησούλα υπό τόν τίτλον «Χωροφυλάκων άθλας»:

«Και έν Πάτραις εις χωροφύλαξ έπυροδολήσεν καθ' ενός πολίτου, εύτυχώς άνευ άποτελέσματος».

Εύτυχώς... Γιατί φαντάζεται κανείς τι θα είχαν να άκούσουν οι συμπάθεστοι χωροφύλακες, άν ήταν «μετ' άποτελέσματος» ό πυροβολισμός.

«Συγχαίρομεν — γράφει η «Εφημερίς» — τ' φίλμ κ. Μεσοημέρη και τ' οικογενεία αύτου διά την λυτρώσιν της εκ τού έπαπειλήσαντος αύτή δυστυχήματος ένεκα της άνατροπής της άμάξης προχθές».

Και κάτι περί της άπιστευμένης γενναϊοδωρίας του Κράτους: «Ανά πεντήκοντα δραχμάς έδόθησαν ύστατήν του ύπουργού των Στρατιωτικών εις έκαστον των ένταύθα λόχων επί τας έορτάς. Άρίστη ή διαταγή, καθ' όσον ένεκα της ύπερτιμώσεως των τροφίμων οι στρατιώται θα έξηκολούθουν άνευ ταύτης την τεσσαρακοστήν».

Η «Αργολίς» τού 'Αργους άποκαλύπτει μία έκπληκτική περίπτωση, την όποιαν δικαιολογημένα αναγράφουν και οι εφημερίδες τών Αθηνών:

«Ο άνθησπαστής Ν. Τσάλτας και ό έννομιος αρχηγός Ν. Κασκαούτης κατεδικάσθησαν εις πένταξη φυλάκισιν και εις στέρησιν των πολιτικών των δικαιωμάτων, κηρυχθέντες ένοχοι διά διαφόρων αξιοποιούσων πράξεις, ήτοι διότι έβασάνισαν τόν εκ Κορινθίας Γ. Χορέμην, έκβαλόντες τόν μύστακα αύτου και θέσαντες γαλήν και άφάνας εις τ' έσώθρακόν του, διότι έχυσαν δύο οινόδοχεία πλήρη οίνου κτλ. Κρίμα να μή ύπάρχη ακόμη ή 'Ιερά Εξέτασις! Τί καλύτερα όργανα θα ήθελαν από τούς δύο άνωτέρω γενναίους στρατιωτικούς;»

Στό ίδιο φύλλο της ή «Αργολίς» άποκαλύπτει και τα έξης: «Ανεκαλύθη όπτη έν τινι δωματίω των φυλακών Ναυπλίου, δι' της 17 υπόδοκι έκσκόπων ν' άποδράσωσιν άν δέν έπρόλαβάνοντο υπό της διαρρηκτικότητας τού άνθυπολοχαγού κ. Σαραντή».

Και μία σοφή προειδοποίησις της «Εφημερίδος» πρός τούς καταστηματαρχάς: «Κατεμνηνύθη εις τ' δικαστήριον της Νέας 'Υόρκης νέα δεσποινίς, διότι ήπάτα τόν κύριον τού καταστήματος εις ό ειργάζετο, παρουσιάζομένη με άνδρικά ένδύματα διά να λαμβάνη άνώτερον μισθόν. Τό δικαστήριον ήθώωσε την καταμνηνύθειαν. Άλλ' ήμείς δημοσιεύομεν τό γεγονός πρός γνώσιν των παρ' ήμιν καταστηματαρχών».

Σωστά.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τα «άνδρικά» και «γυναικεία» άρώματα

Η όσφρησις παίζει σημαντικότατο ρόλο, θετικό ή αρνητικό, στα ζητήματα τού έρωτος. Διεγείρει τ' έρωτικό ένστικτο με τρόπο έντονο κι' άκαταμάχητο ή αντίθετα, τ' άπωθεί και τ' εκμηδενίζει.

Υπάρχουν, βέβαια, άνδρωποι, για τούς όποιους ή όσφρησις δέν έχει την παραμικρή σημασία. Άλλ' είναι έλάχιστοι. Για όλους τούς άλλους οι όσφρητικές έντυπώσεις έχουν άποφασιστική επίδρασι και, σε πολλές περιπτώσεις, κατευθύνουν μόνες τούς τίς έρωτικές τάσεις μας, χωρίς τ' συνεργασία των άλλων αισθήσεων.

Η έλλειψις καθαριότητας, οι διάφορες επανωλματικές όσμές, οι άσβένειες τού στομάχου ή της μύτης, τ' αλασμένα δόντια κτλ. δημιουργούν έναν άνυπέρβλητο φράγμν στον έρωτα. Όταν ό σύζυγος έχη ένα «άκαμπαρ» (κακοσμία τού στομάχου ή άδρανία), λέει τό Κοράνι, ή γυναίκα δικαιούται να ζητήσει διαζύγιο.

Η ιδιαίτερη όσμή που έχουν τα μαλ'ια της γυναίκας έλκύει τόν άντρα τό ίδιο έντονα όσον και ή όμορφιά τού προσώπου ή ή χάρις τού βαδίσματος. Ένας έμπειρότατος άνθρωπος στό έρωτικά ζητήματα, ό 'Ιακώβος Καζανόβας, έγγραφε άλλοτε την άριστουργηματική αύτη φράσι: «Τί είναι τό φίλ; Δέν είναι άραγε ή φλογερή επιθυμία μας να είσπνεύσωμε ένα μέρος από τό άν που άναπνέμει;»

Ο ίδρωτας παίζει σε πολλές περιπτώσεις σημαντικό ρόλο. Η όσμή του είναι προσωπική. Μπορεί να ή κανείς ότι για τις γυναίκες ιδίως είναι ένα βασικό στοιχείο της προσωπικότητας. Από όλα τα άλλα στοιχεία της προσωπικότητας, βγαίνει κυρίως από βρισκελάκι κοντά κι' αυτό ό άντρας που άσθενεί άμέσως σε μία γυναίκα τό αίσμη που θά την παλίσαι.

Άλλ' όταν αύτή ή όσμή είναι δυσάρεστη, αντί να έλκύη τόν άνδρα, τόν άπωθεί.

Η όσμή, που βγαίνει από τις μασχάται, δέν έχει, αλλοίμονο, τίποτα τό οι ίδιες τό άγνοούν και γι' αυτό δέν άποστρέφη που προκαλούν στους άνδρες.

Σ' ένα άγγλικό περιοδικό δημοσιεύθηκε κάποτε μία πολύ έξυπνη διαφ'ναντιον της κακοσμίας, προόντος έ-αμος τις προσέχει. «Όλος ό κόσ'ιους, έλεγε αύτή ή διαφήμισις. Να όσμών, που βγαίνουν από τό σώμα μας. Μόνον οι άλλοι ύποφέρουν απ' αυτές, ενώ ήμείς δέν τις αισθανόμεθα. Κατά λάθος τώρα γιατί άπομακρύνετε τούς καλύτερους φίλους σας; Η καλή άνατροφή των τούς έμποδίζει να σας τ' άπομακρύνουν κι' εδ' οι έξαιρέσεις. Η κακοσμία τού ίδρώτα έλκύει μερικους άνδρες. Άλλ' οι άνθρώποι αυτοί πά'ως της όσφρησεως και δέν μπορούν έ-κοι τυποί».

Οι άνθρώποι κατάλαβαν από πολύ έ-νωρίς τ' σημασία που έχουν οι όσμές

στη διεγερσι τού έρωτικού πόθου και στο γεγονός αυτό όφείλεται ή επινόησις των άρωμάτων.

Μιλώντας για τα άρώματα, ό διάσημος γυναικολόγος δόκτωρ Βαν ντε Βέλντε γράφει τά έξης: «Νομίζω ότι τό θέμα των άρωμάτων πρέπει να μελετηθή μ' όλη την απαιτούμενη προσοχή, λόγω της μεγάλης σημασίας του τόσο στην προέλευσι όσο και στη διατήρησι των έρωτικών σχέσεων. Στην τεχνική τού γάμου, τό θέμα αυτό κατεχει έξαιρετική σπουδαιότητα και πρέπει πρακτικά διδάγματα μπορούν να προκύψουν από τ' συστηματική μελέτη του».

Κατά τόν δόκτωρα Βαν ντε Βέλντε, υπάρχουν δύο βασικές κατηγορίες άρωμάτων. Ο σκοπός των άρωμάτων που άνήκουν στην πρώτη κατηγορία είναι να κρύψουν τις δυσάρεστες όσμές και ν' άποκλείσουν συνεπώς έναν παράνοη επίδρασι στον έρωτα. Τα άρώματα αυτά, που θα μπορούσαμε να τα αποκαλέσουμε γενικά, δέν προκαλούν ειδικές συγκινήσεις, προπαρασκευάζουν, όμως, τό έδαφος για τ' δημιουργία των μ' απλούστερα λόγια, δημιουργούν τό κατάλληλο κλίμα, όπου θα άναντυχθούν κατόπιν οι συγκινήσεις και ιδιαίτερα ή έρωτική. Ο σκοπός των άρωμάτων της δεύτερας κατηγορίας δέν είναι να κρύψουν τις δυσάρεστες όσμές, αλλά να δημιουργήσουν άλλες εύχάριστες και έλκυστικές ή να ένισχύσουν τις υπάρχουσες.

Υπάρχει και τρίτη κατηγορία άρωμάτων, που θα μπορούσαμε να τα άποκαλέσουμε έρωτικά. Ο σκοπός τους είναι να διεγείρουν την έρωτική συγκίνησι.

Αυτά κυρίως επίζητούν οι γυναίκες. Άλλ' άσυνθέστερα κάνουν λάθος στην εκλογή των.

Κατά τόν δόκτωρα Βαν ντε Βέλντε, ή άρωματοποιία, παρ' τις διατυμνιζόμενες προόδους της, βρίσκεται ακόμη στό άπαράνοη. Δέν όλο τόν κόσμο, ρατρεί, άρώματα για κάθε άνδρωπος άρώματα, δηλαδή, που κάθε άνδρωπος ή μπορεί να τα χρησιμοποιήσει μόνον πο έπιφωελή. Τα άρώματα είναι τυναντίαν προσωπικά. Έκείνα που ταιριάζουν σ' έναν άνδρωπο είναι άκατάλληλα για τούς άλλους.

Ο δόκτωρ Βαν ντε Βέλντε διαίρει από την άποψι αύτή τα άρώματα σε δύο κατηγορίες, σε άνδρικά και γυναικεία.

Τα άνδρικά άρώματα είναι εκείνα που ταιριάζουν στις άνδρικές όσμές, που τις σταθεροποιούν, τις συμπληρώνουν, τις ένισχύουν και με τόν τρόπο αυτό διεγείρουν τ' ένστικτο. Τα γυναικεία, αντίθετα, έναρμονίζονται στις γυναικείες όσμές και έχουν την ιδιότητα να διεγείρουν τόν έρωτικό πόθο των άνδρων.

Δυστυχώς, παρατηρεί ό διάσημος έπιστήμης, άνδρες και γυναίκες χρησιμοποιούν τό ίδια άρώματα, πράγμα που είναι χωρίς νόημα. Ειδικότερα για τό γάμο, σημειώνει την τεραστία σημασία που έχει τό έρωτικό στοιχείο. Άνδρες και γυναίκες, λέει, όφείλουν να συντηρούν με όλο τ' μέσο τόν έρωτά τους, γιατί αυτό απαιτεί ή εύτυχία τους.

Στό κεφάλαιο αυτό τα άρώματα παίζουν πρωτεύοντα ρόλο.

Δόκτωρ ΠΟΛ ΡΕΝΙΕ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα άρώματα που σας ταιριάζουν.

Δέν με νοιάζει πιά για τίποτε, άφού πήρα την έκδίκησί μου! είπε τελευταίως ένας νεαρός Άγγλος, όταν τόν πήγαιναν στη φυλακή.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν φύλακας σ' ένα φράγμα. Έπειδή ζήτησε δέ αύξηση μισθού και δέν τού την έδωσαν, για να έκδικηθή, άνοιξε τό φράγμα κι' άφησε να ξεχυθούν τα νερά και να σκορπίσουν την καταστροφή και την άπόγνωσι σε μία περιοχή με 2.000 κατοίκους!

Τό δραματικό αυτό περιστατικό έδωσε άφορμή σ' ένα άγγλικό περιοδικό ν' ασχοληθή με τις πιο περίεργες περιπτώσεις έκδικήσεως, που σημειώθηκαν στα τελευταία χρόνια.

«Οχι λίγες απ' αυτές, όφείλονται σ' ένα άπελπισμένο έρωτα. Έτσι, τό 1947, στό Παρίσι, κάποιος νεαρός και ρομαντικός τραπέζικος υπάλληλος, είχε έρωτευθή την ξανθομαλλούσα ταμία ενός άριστοκρατικού ρεστωράν. Μα εκείνη δέν τόν ήθελε — μολοντί ήταν γνωστό σε όλους πως είχε όχι λίγους φίλους...»

Ο νέος κατέστρωσε τότε ένα σατανικό σχέδιο έκδικήσεως. Κατάφερε να προμηθευθή μία φωτογραφία της κοπέλλας, που τήν είχε βγάλει εκείνη για να συμμετάσχη σ' ένα διαγωνισμό καλλονής και που δέν έκρυβε σχεδόν τίποτε απ' τα φυσικά της θέλητρα...

Παράγγειλε, λοιπόν, εκατοντάδες αντίτυπα απ' αύτη. Έπειτα άπάντησε, με τ' όνομα της ξανθής γόσσας, σ' όλες τις μικρές άγγελίες που είχαν δημοσιεύσει σ' εφημερίδες και περιοδικά διάφοροι έργηνδες, ζητώντας να γνωρισθών με νέες, με σκοπό τό γάμο ή «δ.τ.ι έπακολουθήση».

Στόν καθένα τους έγγραψε τό ίδια περίπου: «Είμαι ρωμαντική, φλογερή και διψασμένη για ένα σύντροφο που να με καταλαβαίνει! Έλάτε να με ήτε, και δέν θα μετανοήσετε. Σας περιμένω. Η έσώκλησιση φωτογραφία μου σας δείχνει πως είμαι φτιαγμένη».

Καταλαβαίνετε τώρα τό άποτέλεσμα! Έκατοντάδες άντρες, που έλαβαν αυτά τα έμπροστικά γράμματα, έτρεξαν άμέσως στό σπίτι της κοπέλλας. Πλημμύρισαν τ' σκάλα της κι' άρχισαν να μαλλώνουν μεταξύ τους ποιος θα χτυπήσει πρώτος την πόρτα της... Χρειάστηκε δέ τελικά ή επέμβασις της άστυνομίας, για να τούς διαλύσι!

Έπειτα απ' αυτό τό σκάνδαλο, ό σπιτονοικήτορας της νέας, την έδιωξε!

Όταν ανακαλύφθηκε επίτελους ό ένοχος, καταδικάσθηκε σε φυλάκισι, για έπσοδο-λη της δημοσίας ήθικης. Δέχθηκε όμως άδιαμαρτύρητα να τόν κλείσουν στη φυλακή, γιατί είχε ίκανοποιηθή απ' την έκδίκησί του!

Όταν μία ώραία Βερολίνα δακτυλογράφος, ή φρουλάρι Έρνα, άπολύθηκε από τ' έσσι της, όρκίσθηκε να έκδικηθ' τόν προϊστάμενό της — ένα πλούσιο έπιχειρηματία — που τήν είχε πετάξει στό δρόμο...

Καθώς, λοιπόν, ό κύριος αυτός κοιμόταν ακόμη ένα πρωί, στις 5 1/2, ό ύπνρτης του τόν έζυπνησε για να τού δώση ένα μπουκέτο ναρκίσσους, που μόλις τό είχαν φέρι και που είχε καρφωμένη πάνω του μία κάρτα με τις λέξεις «Να παραδοθή έπιγόντας» και μία άλλη με την εύχή: «Καλό ζύμημα!».

Θυμωμένος με τόν άγνωστο φαρσέρ, που τού είχε στείλει τό λουλούδι, ό έπιχειρηματίας προσπάθησε να ξανακοιμηθ'ι. Σε λίγα λεπτά, όμως, έφτασε δεύτερο μπουκέτο, από τουλίπες τώρα. Άκολούθησαν δάδεκα μπουτίλιες έκλεκτό κρασί και δύο χοιρομέρια.

«Θά έκδικηδ'ω!...»

Οι προκλητικές φωτογραφίες και τό κάψιμο της Ζάν ντ' Αρκ

Μία έρευνά του στα καταστήματα, άποκάλυψε τέλος, ότι τάχε παραγγείλει δ' αυτά κάποιος τηλεφωνικός, χρησιμοποιώντας τ' όνομά του.

«Όπως καταλαβαίνετε, ήταν ή έκδίκησι της φρουλάρι Έρνας...»

Η άστυνομία δέν δυσκολεύθηκε να την ανακαλύψη. Στη δίκη της, δέν άρνήθηκε την πράξι της, ούτε και φάνηκε να μετανοή καθόλου γι' αύτήν.

— Τόν πλήρωσα όπως τού άξιζε! είπε στην άπολογία της.

Φαίνεται δέ πως ό δικαστής την συμπάθησε, γιατί την καταδίκασε μόνο σ' ένα μικρό πρόστιμο.

Δέν είναι όμως πάντοτε τόσο... άνώδυνοι και διασκεδαστικοί οι τρόποι της έκδικήσεως.

Στην Πολωνία, μία ώραία κοπέλλα, όνοματι Άννα, είχε έκλεγ'η για να παίξη τό ρόλο της Ζάν ντ' Αρκ σ' ένα έρασιτεχνικό κινηματογραφικό φίλμ. Τήν έδωσαν, λοιπόν, σ' ένα πάσσαλο και σώρεψαν γύρω της χρωματισμένα ροκανίδια, που παρίσταναν τ' φωτιά.

Είχαν κανονίσει να τ' άναψουν ύστερα από όμωσ πρόβατα θάλυναν την Άννα απ' τόν πάσσαλο.

Άλλά, στην κρίσιμη στιγμή, κάποια άλλη κοπέλλα, αντίηλος της Άννας στον έρωτα, έτρεξε κι' έβαλε φωτιά στα ροκανίδια. Ενώ ή Άννα ήταν ακόμα δεμένη στόν πάσσαλο...

Οι μάρτυρες της φοβερής αύτης σκηνής παρέλυσαν για μερικές στιγμές απ' τ' ήρσι...

Όταν έτρεξαν επίτελους να σβύσουν τις φλόγες, ήταν πολύ άργα πιά: Η δυστυχισμένη Άννα είχε πάθει τόσο σοβαρά έγκαύματα, ώστε δέν έζησε περισσότερο από δέκα λεπτά της ώρας!

Τό βάθημα τού διαρρηκτή

«Ένα άλθινα τέλειο «σήμα κιβδύνο» για τούς διαρρηκτές δοκιμάσθηκε στό Νόττιγχαμ της Άγγλίας. Στην παραμικρή άποπειρα διαρρηξεως — ή έναρξι πυρκαγιάς — είδοποιεί άμέσως την άστυνομία, υποδεικνύοντας και τό κτίριο, όπου σημειώθηκε αύτή ή άνωμαλία. Η άποτελεσματικότης τού άποδείχθηκε τό ότι δέν έγινε καμία κλοπή στα κτίρια, όπου έχει έγκατασταθή. Σ' ένα απ' αυτά, ώστόσο, μπήκε μία νύχτα κάποιος διαρρηκτής, λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Πέντε λεπτά άργότερα, πήδησε από ένα παράθυρο για τ' ά φύγη... κι' έπεσε μέσ' σ' άλλα δώρα που τούς είχε στείλει...»

Όλη την ήμέρα κείνη, τού τηλεφώνουσαν διάφοροι άνθρώποι και τόν εύχαριστούσαν για τ' γάντια, τις σαμπάνιες, τα λουλούδια και τ' άλλα δώρα που τούς είχε στείλει...

Η Τέχνη κι' ο έρωτας

Η ΤΑΝ ένα πλάσμα λεπτό κι' ευλύγιστο, σάν κρίνος. Κι' είχε τη διάφανη χλωμάδα αυτού του λουλουδιού.

Λεγότανε Λίλια... Λίλια Άρτζεντί. Ήταν 20 χρονών... όλο μελαγχολία και μουσική. Όλοκληρη η ζωή της ήταν μουσική. Ήταν βιολίστρια από 5 χρονών κοριτσάκι. Και τώρα, χάρις στα πολλά κι' επιτυχημένα κονσέρτα που είχε δώσει στις κυριώτερες ευρωπαϊκές πόλεις, είχε γίνει ξακουστή.

Ποτέ της δεν είχε έρωτευθεί, μ' όλο που είχε συναντήσει συχνά στο δρόμο της τον έρωτα. Δεν ήθελε να έρωτευθεί, γιατί πίστευε πως έρωτας και τέχνη δεν μπορούν να συνυπάρξουν... πως είναι δυο πράγματα τόσο μεγάλα, τόσο απόλυτα κι' έγωιστικά, ώστε, για ν' αφοσιωθεί κανείς στο ένα, πρέπει αναγκαστικά να θυσιάσει τ' άλλο. Κι' η Λίλια θυσίαζε τη γυναίκα για χάρη της καλλιτεχνίας.

Μια νύχτα, στο Βερολίνο, είχε πέσει μόλις στο κρεβάτι της, έπειτα από μια συναυλία που δώσε στην Αίθουσα Μπετόβεν, όταν χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνό της. «Η κοπέλλα πήρε τ' ακουστικό».

— Ποιός είναι; ρώτησε με κουρασμένη φωνή.

— Ένας άγνωστος, που νοιώθει το καθήκον να σας ευχαριστήσει γιατί τον επιδόσατε απόψε να κάμει μια ανανδρεία ν' αυτοκτονήσει!

— Έγώ τ'όκανα, αυτό;... Και με ποιόν τρόπο; ρώτησε τον άγνωστο παρεξενεμένη η Λίλια.

— Με τη μουσική σας.

— Δεν καταλαβαίνω, κύριε... Είχατε έρθει στο κονσέρτο;

— Όχι, γιατί δεν μου επιτρέπεται να βγώ απ' την κάμαρά μου. Μά σας άκουσα στο ραδιόφωνο. Παίξατε υπέροχα! Έγώ που δεν πίστευα στα θαύματα, ξέρω απ' απόψε πως μπορεί κανείς να τα πραγματοποιήσει μ' ένα βιολί!

«Η κούραση κι' η νύστα της Λίλιας διαλύονταν σιγά-σιγά, απ' τον ήχο της παράξενης εκείνης αντρικής φωνής, γλυκειάς και βαθειάς μαζί».

— Είσαστε πολύ ευγενής, κύριε! είπε. Μά γιατί δεν μπορείτε να βγείτε απ' την κάμαρά σας; Είσαστε άρρωστος;

— Βρίσκομαι σε μια κλινική. Νοσηλεύομαι από ένα ατύχημα που μου συνέβη στο εργαστήριό μου, ενώ πειραματιζόμουν μ' ένα νέο μηχανήμα που μου είχε στοιχίσει τριών χρονών μελέτες και κόπους... Έσως να χάσω τα μάτια μου! Πέντε μήνες τώρα, τάχω δεμένα συνεχώς με επιδέξιμους...

«Μά κάποτε η ύπομονή μπορεί να μάς έγκαταλείψει... και τότε κάνουμε μια τρέλλα, αν δεν βρεθεί κάτι που να μας δώσει κουράγιο και να μάς συγκρατήσει στη ζωή... όπως έμένα η μουσική σας».

— Θάθελα να προσθέσω, στο καλό που σας έκαμε η μουσική μου, την ευγενική επίδραση μιας φιλικής φωνής... είπε άργα η Λίλια, χαμογελώντας σάν να μπορούσε να τη δει ο συνομιλητής της. Θέλετε να μου δώσετε τ' όνομα και τη διεύθυνσή σας;

— Μηχανικός Γκέρχαρτ Στίκλιτς, Κλινική Τρούντερ, Κόνιγκεν Στράσε.

«Η Λίλια πήγε να επισκεφθεί το μηχανικό την άλλη μέρα. Ντύθηκε κατάσπρα, αγόρασε ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και προετοιμάστηκε για να του μιλήσει με καλωσύνη, να τον παρηγορήσει».

Μά, όταν μια νοσοκόμα την ώδηγησε στην κάμαρά του, ένοιωσε να την εγκαταλείπουν ξαφνικά η αφέλεια κι' η ηρεμία που είχε επιβάλει στον εαυτό της, δίνοντας τη θέση τους σε μια ξαφνική ανησυχία και δειλία.

«Ο Γκέρχαρτ φορούσε μια μεταξωτή πιτζάμα και καθότανε κοντά στο παράθυρο που βλεπε στον κήπο της κλινικής. Ένας μαύρος επίδεσμος του σκέπαζε τα μά-

τια, σάν θλιμερή, καταθλιπτική μάσκα».

«Η Λίλια είχε σταματήσει στο κατώφλι της πόρτας, με το μπουκέτο σφιγμένο πάνω στο στήθος της, μη τολμώντας να προχωρήσει. Ο μηχανικός σηκώθηκε και της άπλωσε τα χέρια του, με μια κίνηση τόσο χαρούμενη, που η Λίλια χλώμιασε απ' τη συγκίνηση».

— Ό, σας ευχαριστώ... σας ευχαριστώ που ήρθατε! της είπε.

«Ύστερα, όταν πέρασαν η άμχανία κι' η ταραχή της πρώτης στιγμής, η κοπέλλα έβαλε τα τριαντάφυλλα μέσα σ' ένα βάζο και κάθισε αντίκρυ στο μηχανικό».

«Ενώ ο Γκέρχαρτ της μιλούσε για τη δουλειά του, για το δυστύχημα που του είχε συμβεί στην τελευταία δοκιμή του μηχανήματός του, για το φριχτό εφιάλτη που ζούσε από 5 μήνες τώρα, αντιμετωπίζοντας διαρκώς την απειλή να μείνει τυφλός, αυτή άκουγε — περισσότερο απ' τα λόγια του — τον ήχο της φωνής του, που την είχε ταραξει απ' την πρώτη στιγμή».

Χτες το βράδυ, διηγούνταν ο Γκέρχαρτ, ήμουνα τόσο θλιμένος, τόσο απογοητευμένος, τόσο ταπεινωμένος, που μου ήρθε η ιδέα να βάλω πιά ένα τέλος! Μά το πεπρωμένο με λυπήθηκε ίσως κι' έκαμε να φτάσει σ' έμένα η μουσική σας, στην κατάλληλη στιγμή».

«Κάποιος άνοιξε το ραδιόφωνο, στη διπλανή κάμαρα, την ώρα που παίζατε μια «Σπουδή» του Σούμαν. Το ήσυχο και γλυκό τραγούδι του βιολιού σας γέμισε

από αρμονία τη νυχτερινή σιωπή... Έγώ είχα, πέσει γονατιστός μπροστά στο παράθυρο... Η μουσική σας μου έφερε μια άκατανίκητη επιθυμία ν' ακούσω τη φωνή σας. Ήθελα να σας μιλήσω, να σας ευχαριστήσω. Μ' είχατε συγκρατήσει στο κατώφλι του θανάτου».

«Η Λίλια σηκώθηκε και ζύγωσε στο παράθυρο. Ήταν συγκινημένη, ανάστατη. Ποτέ άλλοτε δεν την είχαν ταραξει τόσο η παρουσία κι' η φωνή ενός ανθρώπου...»

«Ο Γκέρχαρτ νόμισε πως την είχε κουράσει».

— Φεύγετε;... τη ρώτησε ανήσυχος.

«Εκείνη τον πλησίασε απότομα, έσκυψε πάνω του και τον φίλησε στο στόμα».

«Ύστερα έφυγε τρέχοντας, πετώντας μάλλον...»

Μά ξαναγύρισε την άλλη μέρα, όπως κι' όλες τις επόμενες. Έφτανε με την αγκαλιά της γεμάτη λουλούδια, με μια λάμψη στα μάτια κι' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο στα χείλη. Φαινόταν τελείως άλλοιωτική. Η χλωμή, παράξενη και μελαγχολική αυτή καλλιτέχνης μεταμορφωνόταν από μέρα σε μέρα σ' ένα πλάσμα φωτεινό και χαρούμενο, λεπτό και τρυφερό.

Κάποτε, έφερε μαζί της το βιολί της κι' έπαιζε τα κομμάτια που άρεσαν περισσότερο στο Γκέρχαρτ.

Μια απ' τις φορές αυτές, ο μηχανικός έσκυψε πάνω της, τράβηξε το κεφάλι της, τ' ακούμπησε στο στήθος του και της είπε όλα τα ερωτόλογα που τούκαιγαν από τόσες μέρες την καρδιά και τα χείλη:

— Σας αγαπώ, Λίλια, σας αγαπώ απελπισμένα! Με κάνει τρελό η σκέψη πως είναι δυνατό να φύγετε απ' τη μια στιγμή στην άλλη, χωρίς να μπορώ να σας συγκρατήσω ή να σας ακολουθήσω!

«Δεν είδα ποτέ το πρόσωπό σας. Μά σας νοιώθω μέσ' στην καρδιά μου, σάν να σας ήξερα σ' όλη μου τη ζωή!... Απαντήστε μου, λοιπόν, Λίλια... Μά σεις κλαίτε — κλαίτε! Γιατί, Λίλια, γιατί;...»

— Μπορεί να κλαίει κανείς κι' από ευτυχία, Γκέρχαρτ! Άσε με να κλάψω έτσι, με το πρόσωπο ακουμπισμένο στο στήθος σου. Είναι τόσο ωραίο!...»

Την ημέρα που ξαναείδαν το φως τα μάτια του Γκέρχαρτ, συνάντησαν το έρωτευμένο βλέμμα δυο άλλων ματιών... κι' είδαν επίσης ένα μπουκέτο από κόκκινα τριαντάφυλλα κι' ένα σπασμένο βιολί... Η Λίλια ένκατέλειπε την τέχνη, για ν' αφοσιωθεί απόλυτα στον έρωτα.

K. ΜΠΡΕΣΑΝ

Η Λίλια ξαναγύρισε την άλλη μέρα κοντά του...

①

②

③

④

ΣΤΗΝ πεδιάδα, μπροστά στο φρούριο του Ρωμανού, ένας γαλάζιος καπνός ανέβαινε άργα προς τὸν οὐρανό. Ήταν τὸ στρατόπεδο τῶν Πράσινων, πού ἀπὸ πολλές μέρες τώρα είχαν ξεσηκωθεί σ' ἐπανάστασι. Μὲ τὴν αὐγὴ ἀρχίζε ἡ μάχη. Μία μάχη σκληρὴ, ἐπιμονὴ κι' ἀγρία, ὅλο αἷμα καὶ θάνατο.

Ξαφνικά ἀπὸ τίς ὑπόγειες στοῖες τοῦ φρουρίου, ξεπετάχτηκαν τὰ στίφη τῶν Βενέτων. Μπροστὰ πῆγαινε μιά νέα, πάνω σὲ κατάμαυρο ἄλογο, σείοντας τὸ σπαθί της. Τὰ μακρὰ κατὰσθα μαλλιά της, ἀνεμίζονταν ἀνάλαφρα στὸν ἀέρα. Καὶ τὰ ὠραία της μάτια στραβοκοπούσαν περὶφρανα, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ χειμωνιατικοῦ ἡλίου. Δεξιά της, ἕνας ἀσπρομάλλης ἱερέας κρατοῦσε ἕνα σταυρό. Ἀριστερὰ της, ἕνας τουρμαρχὴς ἐσφίγγε μὲ λύσσα στὸ χέρι του ἕνα φοβερό κεφαλοθραύστη μὲ σταυροειδὴ λαβή. Ήταν ὁ στρατηγὸς Λεόντιος Σγουρός, ἀνεμὶς τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανού καὶ ὑπασιπότης του.

Οἱ Πράσινοι παρατάζαν τοὺς ἀντρες τους σὲ δύο πεντάγωνα, σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα εἶδος ὀρθῆς γωνίας. Καθὼς ὅμως εἶδαν πὰς πλησιάζουν οἱ τρεῖς ἐκείνοι καθάλαρρες, τὸ βλέμμα τους καρφώθηκε ἐντρομὸ στὴν πεντάμορφη νέα πού προχωροῦσε ἀγέρωχη κατὰπὰν τους. Μία τρομαγμένη φωνὴ βγήκε τότε ἀπ' ὧμων τὴ στήθη:

— Ἡ Θεαγένη Δαλασινὴ!

Τέτοιο φῶδο σκόρπισε τ' ὄνομα ἐκείνου ἀνάμεσα στοὺς στασιαστές, ὥστε πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς παράτησαν τὴ θέσι τους κι' ἐφυγαν ὅπως ὅπως γιὰ νὰ σωθοῦν. Ἀγριὸς τότε ξέσπασε ὁ πόλεμος ἀπ' ὅλες τίς μεριές. Τὸ σπαθί της τολμηρῆς ἀμαρῶνας ἀνεδοκατέβαινε ὀρμητικὰ. Καὶ σὲ κάθε του χτύπημα, κεφάλια ἀνοίγαν καὶ κορμιά ἐσπεφταν.

Ήταν Ἰανουάριος τοῦ 532.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην δὴ ἰσχυρὲς «φατορίες» διέκυβαν τὴν τύχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως: Οἱ Πράσινοι καὶ οἱ Βένετοι, πού ἀποτελοῦνταν ἀπὸ δόηγους ἀρμάτων καὶ ἀπὸ φίλους τῶν ἀρματοδρομῶν. Σκληρὰ πάθη δημιουργοῦσαν στοὺς θεατές, οἱ ἀρματοδρόμοι αὐτοί, ὅταν ἀγωνίζονταν μεταξύ τους κι' ὁ λαὸς χωρίστηκε σὲ δύο ἀντι-

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ ἡ Θεαγένη Δαλασινὴ ὠδηγήθηκε στὴν πλατεία τοῦ Ταύρου, πού ἦταν γεμάτη ἀπὸ ὄχλο...

Ἰουστινιανός, πού θαύμασε τὴ θυελλώδη τῆς ὁρμῇ, τὴν τοποθέτησε τιμητικὰ στὴν ἀκολουθία τῆς γυναίκας του Θεοδώρας.

Ἐνα χρόνο ἀργότερα, οἱ Πράσινοι σκέφτηκαν ν' ἀνεβάσουν στὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν Ὑπάτιο, ἀνεμὶς τοῦ βασιλέως Ἀναστασίου, προκατόγῳ τοῦ Ἰουστινιανού. Στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τους βοηθήθηκαν ἀπὸ τὴν κοινὴ ἀνάγκη πού τὴν προκάλεσαν οἱ κατασχρήσεις καὶ οἱ καταπίσεις μερικῶν ἀνώτερων λειτουργῶν τοῦ κράτους. Κυρίως ὅμως τὰ είχαν μὲ τὸν Τριβωνιανό—ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης—καὶ τὸν Ἰωάννη Καππαδόκη, ἑπαρχο τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς. Ὁ λαὸς δυσανασηχτοῦσε. Στὰ καπηλιὰ καὶ στοὺς δρόμους, ὅλοι μιλοῦσαν ἐναντίον τους. Καὶ αἰγὰ—αἰγὰ, ἕνα φοβερό μῖσος ἀρχισε νὰ φουντώνει γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, πού είχαν καταστήσει οἱ τύραννοί τους. Φυσικὰ τὸ μῖσος τοὺς αὐτοὺς τὸ ὑποδαύισε κατὰλληλα ὁ Μελικράτης, πού ὑποστήριζε τὸν Ὑπάτιο. Ἐτοὶ κατάρθωσε νὰ τοὺς ἐξεγείρη.

Βρέθηκε ὅμως ἀντιμέτωπος μὲ τὴν Θεαγένη Δαλασινὴ. Σὰν ἀρχηγὸς τῶν Βενέτων πού ἦταν, πῆρε τὸ μέρος τοῦ βασιλιᾶ. Μοιραία, λοιπὸν, ἀνάμεσα στὶς δύο παρατάξεις ξέσπασε ἕνας θανάσιμος καὶ ἀδυσώπητος ἀνταγωνισμός, πού προετοίμασε τὸ ἔδαφος γιὰ τὴ φοβερὴ ἐκείνη ἐπανάστασι πού ἐπακολούθησε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Ἐνα βράδυ ὠστόσο, κάποιοι ἀγνώστους ζήτησε νὰ παρουσιασθῇ στὴν Θεαγένη.

— Σ' ἀκούω, τοῦ εἶπε ἐκείνη μόλις τὸν εἶδε. Τί ἔχεις νὰ μοῦ ἀγγυεῖς;

— Ἀῤῥιο ὁ βασιλεὺς θὰ παρευρεθῇ στοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἱπποδρόμου. Θὰ ἦταν εὐχρὴ ἔργο νὰ μὴν πάη ἐκεῖ. Οἱ Πράσινοι ἔχουν σκοπὸ νὰ δημιουργήσουν ἐπιστάσι...

— Ποῖος εἶσαι; τὸν ρώτησε ἡ Θεαγένη. Καὶ πῶς ἔμαθες τὰ δυσάρεστα αὐτὰ νέα;

Ὁ ἀγνώστους ἀπέφυγε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Τῆς εἶπε μόνο ὅτι ἦταν «φίλος» καὶ ὅτι τυχαίᾳ εἶχε μάθει ὅλα ἐκείνα τὰ περιστατικά καὶ νὰ κλειστοῦν στὸ φρούριο. Ἀρχισε τότε μιά φοβερὴ πολιορκία. Οἱ πολιορκητὰι πρόβαλλαν τοὺς δρους τους: Νὰ τοὺς παραδώσουν τὸν Τριβωνιανό, τὸν Καππαδόκη καὶ τὴν Θεαγένη Δαλασινὴ. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε μέρες ἀνίστασι, καταβεβλημένοι οἱ Βένετοι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τίς ἀρρώστιες, ἀποφάσισαν νὰ παραδώσουν τοὺς δύο πρώτους. Ἡ Θεαγένη ὅμως μπόηκε στὴ μέση καὶ μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸ, τοὺς φώναξε:

— Ὡστε οἱ Βένετοι θέλουν νὰ γίνουν δοῦλοι τῶν Πράσινων! Μὰ ἡ δειλία σας θὰ μείνῃ αἰώνιο στίγμα στὰ παιδιὰ σας καὶ στὰ παιδιά τῶν παιδιῶν σας! Κανείς πιά δὲν θὰ κατὰδεχεται νὰ ρίξῃ τὸ βλέμμα τους πάνω σας. Θὰ σὰς θεωροῦν χειρότερος ἀπὸ λεπρούς. Κι' ὠστόσο ἕνας ὠραίος θάνατος εἶναι πάντα προτιμότερος ἀπὸ τὴν περιφρόνησι. Ἐμπρός! Ποῖός θὰ μ' ἀκολουθήσῃ στὴν τελευταία αὐτὴ ἐξόρμησι;

Οἱ Βένετοι σήκωσαν τὰ χέρια τους ἀλαλάζοντας. Καὶ μὲ καινούργιο τώρα ἐνθουσιασμό ἀνοίξαν τίς ὑπόγειες στοῖες τοῦ φρουρίου καὶ ἀνέβηκαν πάνω στοὺς Πράσινους, σὰν νὰ ἔσπερνε πίσω της, ἡ ἀτρόμητη ἐκείνη νέα, δύναμι δόκλῃρου στρατοῦ. Ἀγριὸς τότε ξέσπασε ὁ πόλεμος. Ἡ Θεαγένη, μὲ μιά φοβερὰ ἀνδρεία, προσπαθοῦσε νὰ σπᾶσιν τὸν κλοιὸ τῶν ἀντιπάλων της καὶ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα τους. Καὶ τέτοιο φῶδο σκόρποῦσαν οἱ τρομεροὶ σπαθῆδες της, πού καὶ οἱ νεοναῖοι ἐφευγαν μπροστὰ της. Πολλὴ ὥρα βάσταξε ἡ πάλι. Ἐνῶς ἕνας ἐσπεφταν γύρω τῆς οἱ σύντροφοί της. Ὁ τουρμαρχὴς Σγουρός, τραυματισμένος βαρεῖα, εἶχε γυρεῖ στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου του πού κάλπαζε πρὸς τὸ φρούριο. Ὁ ἐπίσκοπος Γαβριὴλ εἶχε πιασθῇ τότε αἰχμάλωτος.

Ἐξ ἄνδρες τῆς ἑμεναν μόνο. Μὰ σταθερὰ πάνω στὸ αἶμα της, ἡ Θεαγένη, ὅλο καὶ προχωροῦσε πρὸς τοὺς Πράσινους, πού ὑποχωροῦσαν στὸ πέρασμά της. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ἕνα ἄλλο σῶμα Πράσινων ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ πλάι της.

— Φύγε, Θεαγένη, φύγε! Ἐξφώνισαν τότε μερικοὶ πού παρακολουθοῦσαν ἐντρομὸν τὴ μάχη. Φύγε πρὶν σοὺ κλείσουν ἀπὸ πίσω τὸ δρόμό!

— Ἡ Δαλασινὴ ἔστρεψε τ' ἀγριεμένο πρόσωπό της καὶ τοὺς κύτταξε μὲ περιφρόνησι. Στῆρουνίζοντας κατόπιν τὸ ἀλόγῳ της, τοὺς φώναξε:

— Ἡ Θεαγένη δὲν φεύγει ποτέ! Πεθαίνει ἢ νικά!

Τὸ ἀλόγο σπκώθηκε στὰ πίσω πόδια καὶ πετάχτηκε ἀναποδογυρίζοντας ἕνα—δὺο Πράσινους. Μὰ ἐξαφνικά, μιά καινούργια κραυγὴ ξέσχιζε τ' αὐτὰ της:

— Ὁ Μελικράτης! Ὁ Μελικράτης!...

Ἡ νέα γύρισε σὰν ἀστράπη. Ἡ φωνὴ αὐτὴ τὴν ἔταυσε σὰν καμουσικία.

— Νικήται! φώναξε. Ἐφτασε ἡ τελευταία σου ὥρα!

Πρελλά ρίχτηκε πίσω, ἀμφώφοντας τίς λόγχεσ καὶ τὰ σπαθὶ ἀπὸ ἀπὸ παντοῦ ἦταν γυρισμένα πάνω της καὶ ἀναποκομμένη στὴ σέλα, ὤρμησε στὸν ἀγριο Μακεδόνα. Ἐκεῖνος ὅμως ἔφυγε κάτω ἀπὸ τ' ἀλόγῳ του, ξεφεύ-

ῶρα καὶ ὑπερήφανη, μὰ ὑποτακτικὴ στὸ βασιλεῖά της.

— Κι' ἂν ἀκόμη ὁ μοναδικὸς τρόπος τῆς σωτηρίας σου εἶναι ἡ φυγὴ, νομίζω ὅτι δὲν σὲ συμφέρει νὰ φύγῃς. Αὐτοῦστε! τοῦ εἶπε. Ὁ ἀνθρώπος γεννήθηκε γιὰ νὰ πεθάνῃ. Ἐκεῖνος δὲ πού ἀνέθηκε στὸ θρόνο, δὲν πρέπει ποτέ νὰ καταδεχθῇ νὰ γίνῃ φυγάς. Ἄν θέλῃς νὰ σωθῇς, τίποτα δὲν εἶνε εὐκολώτερο. Συλογισμοὺ ὅμως μὴπως, ἀφοῦ σωθῇς, ὁμολογήσῃς ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ θάνατός ἦταν προτιμότερος ἀπὸ μιά τέτοια σωτηρία...

Ὁ Ἰουστινιανὸς θαύμασε τὴν «σωμυλλίαν» τῆς ἀνδρικής ἐκείνης νεάνιδος καὶ κατὰλαβε πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ σωστός δρόμος πού ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ. Κι' ἔμεινε. Ἡ Θεαγένη ἀνάλαβε τότε τὴν ἐπίθεσι μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐναντίον τῶν Πράσινων. Πέντε ὁλόκληρες μέρες μαίναντο ἡ μάχη γύρω ἀπὸ τὸ φρούριο τοῦ Ρωμανού, πού εἶχε κλειστῇ ὁ βασιλεὺς καὶ τὴν βασίλισσα Θεοδώρα καὶ τὴν ἀκολουθία του.

Ἡ τολμηρὴ νέα, ἔχοντας δίπλα της τὸν τουρμαρχὴ Λεόντιο Σγουρό καὶ τὸν ἐπίσκοπο Γαβριὴλ, ἔκανε συχνὰς ἐξορμήσεις ἐναντίον τῶν ἐπαναστατῶν. Καὶ ἡ ἐμφανὴς τῆς σκορποῦσε τέτοιο τρόμα, πού κι' αὐτοὶ ὁ Μελικράτης δὲν μποροῦσε πιά νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ἀντρες του ὅτε μὲ ἀπειλές, ὅτε μὲ ὑπασχέσεις. Οἱ Βένετοι ἀρχισαν νὰ κερδίζουν ἔδαφος καὶ νὰ γίνονται κύριοι τῆς καταστάσεως.

Ξαφνικά ὅμως ἡ τύχη τῶν ὀπλων ἄλλαξε. Ὁ λαὸς ἔστειλε ἐνισχύσεις στοὺς Πράσινους καὶ οἱ Βένετοι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ νὰ κλειστοῦν στὸ φρούριο. Ἀρχισε τότε μιά φοβερὴ πολιορκία. Οἱ πολιορκητὰι πρόβαλλαν τοὺς δρους τους: Νὰ τοὺς παραδώσουν τὸν Τριβωνιανό, τὸν Καππαδόκη καὶ τὴν Θεαγένη Δαλασινὴ. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε μέρες ἀνίστασι, καταβεβλημένοι οἱ Βένετοι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τίς ἀρρώστιες, ἀποφάσισαν νὰ παραδώσουν τοὺς δύο πρώτους. Ἡ Θεαγένη ὅμως μπόηκε στὴ μέση καὶ μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸ, τοὺς φώναξε:

— Ὡστε οἱ Βένετοι θέλουν νὰ γίνουν δοῦλοι τῶν Πράσινων! Μὰ ἡ δειλία σας θὰ μείνῃ αἰώνιο στίγμα στὰ παιδιὰ σας καὶ στὰ παιδιά τῶν παιδιῶν σας! Κανείς πιά δὲν θὰ κατὰδεχεται νὰ ρίξῃ τὸ βλέμμα τους πάνω σας. Θὰ σὰς θεωροῦν χειρότερος ἀπὸ λεπρούς. Κι' ὠστόσο ἕνας ὠραίος θάνατος εἶναι πάντα προτιμότερος ἀπὸ τὴν περιφρόνησι. Ἐμπρός! Ποῖός θὰ μ' ἀκολουθήσῃ στὴν τελευταία αὐτὴ ἐξόρμησι;

Οἱ Βένετοι σήκωσαν τὰ χέρια τους ἀλαλάζοντας. Καὶ μὲ καινούργιο τώρα ἐνθουσιασμό ἀνοίξαν τίς ὑπόγειες στοῖες τοῦ φρουρίου καὶ ἀνέβηκαν πάνω στοὺς Πράσινους, σὰν νὰ ἔσπερνε πίσω της, ἡ ἀτρόμητη ἐκείνη νέα, δύναμι δόκλῃρου στρατοῦ. Ἀγριὸς τότε ξέσπασε ὁ πόλεμος. Ἡ Θεαγένη, μὲ μιά φοβερὰ ἀνδρεία, προσπαθοῦσε νὰ σπᾶσιν τὸν κλοιὸ τῶν ἀντιπάλων της καὶ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα τους. Καὶ τέτοιο φῶδο σκόρποῦσαν οἱ τρομεροὶ σπαθῆδες της, πού καὶ οἱ νεοναῖοι ἐφευγαν μπροστὰ της. Πολλὴ ὥρα βάσταξε ἡ πάλι. Ἐνῶς ἕνας ἐσπεφταν γύρω τῆς οἱ σύντροφοί της. Ὁ τουρμαρχὴς Σγουρός, τραυματισμένος βαρεῖα, εἶχε γυρεῖ στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου του πού κάλπαζε πρὸς τὸ φρούριο. Ὁ ἐπίσκοπος Γαβριὴλ εἶχε πιασθῇ τότε αἰχμάλωτος.

Ἐξ ἄνδρες τῆς ἑμεναν μόνο. Μὰ σταθερὰ πάνω στὸ αἶμα της, ἡ Θεαγένη, ὅλο καὶ προχωροῦσε πρὸς τοὺς Πράσινους, πού ὑποχωροῦσαν στὸ πέρασμά της. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ἕνα ἄλλο σῶμα Πράσινων ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ πλάι της.

— Φύγε, Θεαγένη, φύγε! Ἐξφώνισαν τότε μερικοὶ πού παρακολουθοῦσαν ἐντρομὸν τὴ μάχη. Φύγε πρὶν σοὺ κλείσουν ἀπὸ πίσω τὸ δρόμό!

— Ἡ Δαλασινὴ ἔστρεψε τ' ἀγριεμένο πρόσωπό της καὶ τοὺς κύτταξε μὲ περιφρόνησι. Στῆρουνίζοντας κατόπιν τὸ ἀλόγῳ της, τοὺς φώναξε:

— Ἡ Θεαγένη δὲν φεύγει ποτέ! Πεθαίνει ἢ νικά!

Τὸ ἀλόγο σπκώθηκε στὰ πίσω πόδια καὶ πετάχτηκε ἀναποδογυρίζοντας ἕνα—δὺο Πράσινους. Μὰ ἐξαφνικά, μιά καινούργια κραυγὴ ξέσχιζε τ' αὐτὰ της:

— Ὁ Μελικράτης! Ὁ Μελικράτης!...

Ἡ νέα γύρισε σὰν ἀστράπη. Ἡ φωνὴ αὐτὴ τὴν ἔταυσε σὰν καμουσικία.

— Νικήται! φώναξε. Ἐφτασε ἡ τελευταία σου ὥρα!

Πρελλά ρίχτηκε πίσω, ἀμφώφοντας τίς λόγχεσ καὶ τὰ σπαθὶ ἀπὸ ἀπὸ παντοῦ ἦταν γυρισμένα πάνω της καὶ ἀναποκομμένη στὴ σέλα, ὤρμησε στὸν ἀγριο Μακεδόνα. Ἐκεῖνος ὅμως ἔφυγε κάτω ἀπὸ τ' ἀλόγῳ του, ξεφεύ-

γοντας ἔτσι τὴ φοβερὴ σπαθιά, πού τοῦ κατέβαζε ἡ Θεαγένη. Συγχρόνως μὲ τὸ δικό του ὄπλο, ἀνοίξε μὲ μιά σπαθιά τὸ πλευρὸ τοῦ ἀλόγου της.

Τὸ ζῶο γκρεμίστηκε σὰν νὰ βούλιαζε στὴ γῆ, σέρνοντας μαζί τὴν ἀνάστιά του. Σὰν τὰ κοράκια ἐπῆσαν τότε πάνω της οἱ Πράσινοι. — Τὴν θέλω ζωντανή! φώναξε ὁ Μελικράτης. Ἄλλο θάνατο τῆς φυλάγω!...

Χειροπόδαρα δεμένη, τὴ μετέφεραν στὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου τοῦ Ρωμανού, πού τὸ είχαν καταλάβει πιά οἱ ἐπαναστάτες, ἀνακηρύσσοντας βασιλεῖα τὸν Ὑπάτιο. Ἐπωφελοῦμενος ὠστόσο ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ τοὺς ἀλαλαγμούς πού προκάλεσε ἡ σύλληψι τῆς Θεαγένης, ἕνας ἀξιωματικὸς τῶν Πράσινων κατάρθωσε ἀπαρτήρητος νὰ μὴ στὴ φυλακὴ, πού τὴν είχαν κλεισμένη.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε ἐκείνη μὲ κάποια περιέργεια. Ἐο' εἶσαι Πράσινος...

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ ἕνα φοβερό θάνατο, τῆς εἶπε ὁ νεαρός ἀξιωματικὸς. Ἀκολούθησέ με χωρὶς ἀργοπορία. Τὰ ἔχω ἐτοιμάσει ὅλα γιὰ νὰ φύγῃς ἀπὸ μέρος ἀσφαλές. Εἶμαι Πράσινος, βέβαια. Γιὰ μένα ὅμως εἶσαι ἡ Θεαγένη Δαλασινὴ!...

Τότε μόνο ἀναγνώρισε τὸν ἀγνώστου πού τὴν εἶχε προειδοποιήσει γιὰ τὰ ἐπιστάσι τοῦ Ἱπποδρόμου. Ἀρνήθηκε ὅμως ἐπιμονὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μάταια αὐτὸς τὴν παρακάλεσε γονατισμένος. Ήταν ἀνένδοτος. Δὲν ἤθελε νὰ χροστᾷ τὴ ζωὴ της σ' ἕνα μιστὸ ἐχθρό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὴ χωρίζαν ποταμοὶ αἱμάτων. Τὸ μόνο πού τοῦ ζήτησε ἦταν, νὰ φροντίσῃ νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ ἐπίσκοπος Γαβριὴλ. Ὁ ἀγνώστους ὠρκίστηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία της κι' ἔφυγε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωὶ, ἡ Θεαγένη Δαλασινὴ ὠδηγήθηκε στὴν πλατεία τοῦ Ταύρου, πού ἦταν γεμάτη ἀπὸ ὄχλο. Πρὶν ἀπ' αὐτὴν εἶχαν ἐκτελεσθῇ καμιά δεκαριά Βένετοι. Ἦρθε ἡ σειρά της. Μὲ τὰ χέρια δεμένα στὴν πλάτη, ἡ τραγικὴ νέα γονάτισε κι' ἔκανε τὴν προσευχὴ της. Καὶ τὴ στιγμή πού ἐσκυθε τὸ κεφάλι της κάτω ἀπὸ τὸ ματωμένο πέλεκυ, μιά φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν πλατεία, πού τὴν ἀναγνώρισε αἰμέως:

— Ὁ φίλος ἐσώθη!...

Ήταν ὁ ἀγνώστους ἀξιωματικὸς, πού τὴν εἰδοποιούσε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Γαβριὴλ. Εὐτυχισμένη, γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸν ὄχλο καὶ τὸ ἔκλινε ἑλαφρὰ χαμογελῶντας, καθὼς τὸ παρέδωσε στὸ δῆμο.

Ἐπειτα πῆραν τὸ κορμί της καὶ τὸ κρέμασαν μπρὸς τὸν ἐπαρχεῖο. Καὶ ὁ ἀνεμος πού βογγοῦσε τίς νύχτες στὴν πλατεία τοῦ Ταύρου, ὁ θρόλος λέει πῶς ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Θεαγένης Δαλασινῆς, πού δὲν ἤσυχσε παρά μόνο ὅταν ὁ Ἰουστινιανὸς ἐναπῆρε τὸ θρόνο του καὶ τιμώρησε τοὺς Πράσινους.

ΓΙΑΝΝΗΣ Σ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Ὑστερα ἀπὸ μιά σειρά χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων, μιά νέα 18 χρόνων ἀπὸ τὸ Ρέτζιο τῆς Καλαβρίας, ἡ Ἀντωνία Σιμονέττα, ἄλλαξε κι' αὐτὴ φύλο. Ὁ γιατρός Μουσουμέκι, πού ἔκανε τίς ἐπεμβάσεις ἐδήλωσε ὅτι ἡ Ἀντωνία εἶναι σήμερα τέλειος ἄνδρας. Στὴ φωτογραφία μας ἡ χειρουργηθεῖσα, προκειμένου νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὸ νοσοκομεῖο, φορεῖ τὸ πρῶτο της ἀνδρικό κοστούμι. Προτίθεται φυσικά ν' ἀλλάξῃ ὄνομα καὶ δὲν ἀποφάσισε ἀκόμα, ἂν θὰ ὀνομάζεται Ἐδουάρδος ἢ Βιττόριο.

2 Ἡ κόττα Νενέτ εἶναι τὸ καμάρι τοῦ πτηνοτροφείου τῆς κυρίας Λεκὺλ πού ἔχει ἕνα ἀγρόκτημα στὸ Σαντέγν της Γαλλίας. Ἡ Νενέτ κάνει τακτικὰ ἕνα αὐγὸ τὴν ἡμέρα. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως λίγα λεπτά μετὰ τὸ καθημερινὸ της αὐγὸ, ἔκανε κι' ἕνα δεύτερο μὲ τὸ παράξενο αὐτὸ σχῆμα πού βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, δεξιά. Τὸ αὐγὸ αὐτὸ εἶχε μέσα μόνον ἀστράβι καὶ οὐτε ἕχνος κρόκου!

3 Ἡ γνωστὴ στὰρ τὸ ἀμερικανικοῦ κίνημα, τογράφου Ἄδα Γκάρντερ βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὴ Ρώμη, ὅπου γυρίζει τὸ νέο της φιλμ «Ἡ ἐπιπλοτὴ κόμηση». Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἡ Ἄδα ἐπάρει, ὅπως βλέπετε δεξιά, ἕνα πόλητ, ὁ δὲ περιφρόνητος γλύπτης Πασκῶφ τῆς ἐφτίσσε τὸ ἀγάλματός της. Ὁ Πασκῶφ φαίνεται στὴ φωτογραφία μας ἐνῶ δίνει ἕνα τελευταῖο «ρετούς» στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν τῆς Ἄδας.

4 Δέκα τέσσερες Γερμανίδες παλαιστρίες ἀπὸ τὸ Μόναχο πῆγαν, πρὸ ἡμερῶν, στὴ βασιρικὴ Βουλὴ καὶ διαμαρτυρήθηκαν ἐπειδὴ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς γερμανικῆς μεγαλοπόλεως ἀπέληξε πῶς θὰ ἀπαγορεύσει τίς παλαιστρικές συναντήσεις μετὰ δὺο γυναικῶν. Στὴν φωτογραφία μας, οἱ γυναικὲς «παλαιστρίες» μπροστὰ στὴ βασιρικὴ Βουλὴ.

μαχόμενες παρατάξεις: Στους Πράσινους καὶ στοὺς Βένετους (κυανούς), σύμφωνα δηλαδὴ μὲ τὰ χρώματα πού φοροῦσαν κατὰ τὴν ὥρα τῶν ἀγῶνων.

Οἱ «φατορίες» αὐτὲς ἀναγνωρίστηκαν ἐπίσημα ἀπὸ τὴν κυβέρνησι, ἀπέκτησαν δημοτικὸ ὄργανισμὸ καὶ ὀνομάστηκαν «ἐθνομ». Κάθε μιά εἶχε τὸν ἀρχηγὸ της καὶ ὁ κατὰλογος τῶν μελῶν της ἦταν κατατεθειμένος στὸ ἐπαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀρχηγὸς τῶν Πράσινων ἦταν ὁ Νικήτας Μελικράτης, ὁ Μακεδόνας, τρεῖς φορές νικητὴς στὸ αὐτοκρατορικὸ ἐπαθλο τῶν ἀρματοδρομιῶν. Τῶν Βενέτων ἦταν ἡ Θεαγένη Δαλασινὴ, πού «πεντάκις» κατετρόπασεν τὸν ἰσχυρὸν τῆς ἀντιπαλῶν στὴς ἀνοικτὰς ἀρματοδρομίες τοῦ 531. Ὁ λαὸς τὴν ἐπεφύμησε τότε. Καὶ ὁ

σὺλληψή ὁ Μελικράτης. Μὰ ἐπειδὴ δὲν βρέθηκαν αὐτοὶ τοῦ Ταύρου, ὁ λαὸς τοῦ, πού τοὺς ἀποκεφάλισαν στὴν πλατεία, οἱ Πράσινοι τότε ἀκριβῶς ξέσπασε ἡ ἐπανάστασι. Τὸ πρῶτο πού ἔκαναν οἱ Πράσινοι ἦταν νὰ βάλουν φωτιά στὸ πραιτώριο. Οἱ φλόγες ὅμως τῆς πόλεως ἀπὸ τὸ σφοδρὸ ἀνεμο καὶ κατάρτησαν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς φωτιάς καὶ μαζί μὲ τ' ἄλλα, τὸν ὑπέροχο καὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Τὴ φωτιά ἀκολούθησε ἡ λεηλασία. Οἱ σημερινὲς πόλεις ἐσπεύσαν νὰ περάσουν ἀπέναντι στὴν Ἀσία.

Ὁ Ἰουστινιανός, πού κατὰλαβε τὸ μεγάλο κίνδυνο πού ἀπειλοῦσε τὴν αὐτὴν πού καὶ τὴ ζωὴ τῆς Θεοδώρας, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ κι' αὐτός. Στὴν κρίσιμη ὁρμῇ ἐκείνη στιγμή, φάνηκε ἡ Θεαγένη Δαλασινὴ.

Ο ΕΛΒΕΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ εκπληκτικό το ταλέντο του νεαρού Ροδόλφου Στάντλερ, του γιου ενός δικαστή της Ζυρίχης. Την εποχή εκείνη — άρχες του 17ου αιώνα — τα ρολόγια αποτελούσαν ακόμη σπάνια και πανάκριβα αντικείμενα πολυτελείας. Ο Ροδόλφος λοιπόν ήξερε, όσο κανείς άλλος, να τα ξεδιώχνει, να τα συναρμολογεί μ' υπομονή... Κι' όμως, δεν είχε κλείσει καν τα 20 χρόνια του! Διψώντας να γνωρίσει ξένους τόπους, το 1624, ακολούθησε το φίλο του βαρόνο Σιχάρτσεχορν, που είχε διορισθεί προεστέτης στην Κωνσταντινούπολη. Από εκεί, έφυγε για το Ισπαχάν, μαζί μ' έναν άλλο συμπατριώτη του, με το σκοπό να περάσει μερικούς μήνες στην Περσία. Είχε πάρει μαζί του το καλύτερο απ' τα έργα του, το αριστούργημά του: ένα μικρό ρολόι της τάσης, που χτυπούσε τις ώρες. Και το φύλαγε με τρυφερή στοργή στην τσέπη του γιλέκου του. — Μου φαίνεται πως Έκανες την τύχη σου μ' αυτό! του είπε ο σύντροφός του, όταν το είδε. Κι' η προφητεία του επαληθεύθηκε. Κανείς ρολογάς δεν είχε πατήσει ως τότε το πόδι του στην Περσία. Ο νεαρός ξένος λοιπόν προκάλεσε τη γενική προσοχή. Τον καλούσαν όλοι στα σπίτια τους, μόνο και μόνο για να αγγίξουν το μικρό θαύμα. Τού πρότειναν να τ' αγοράσουν, να αυτός αρνιότανε. Στο τέλος όμως, αναγκάστηκε να το πουλήσει σ' ένα μεγάλο άρχοντα, που το πρόσφερε στο Σάχ-Σοφί, το βασιλιά της Περσίας. Ο βασιλιάς δεν έκρυψε τη χαρά του, όταν δέχθηκε το καινούργιο έκεινο δώρο. Ωστόσο, τον άνησυχούσε η σκέψη πως κανείς στο παλάτι του δεν ήξερε από ρολόγια. Τι θα γινόταν λοιπόν, αν πάθαινε καμιά βλάβη ή μηχανή του; Μόνο ο κατασκευαστής του θα μπορούσε να επιβάλει τη λειτουργία του. Έπρεπε λοιπόν να τον φέρει στην Ασία του. Έκαμε λόγο στο βεζύρη του Μιρζά-Τακέ, μ' εκείνος ζήτησε και διαμαρτυρήθηκε: — Πώς! Ένας Έλβετός στη βασιλική αυλή της Περσίας; Μά δεν το επιτρέπουν τα έθιμά μας... — Μπρά, θά τ'ά κανονίσουμε, απάντησε ο σάχης. Θά κάνουμε δικό μας τον ξένο. Άλλωστε, η παρουσία του είναι τώρα απαραίτητη. Πραγματικά, κάλεσε το Στάντλερ στο παλάτι, του μίλησε με τα έπαινετικότερα λόγια και του πρότεινε να μείνει στην υπηρεσία του. — Η δουλειά σου θά είναι μονάχα να φροντίζεις για το ρολόι μου, του εξήγησε. Έσύ θά το κοσμήσεις, θά το κανονίζεις... Θέλω πάντα να ξέρουν οι υπήκοοί μου τη σωστή ώρα. Ο Ροδόλφος δέχθηκε την πρόταση. — Θά σ' έχω σαν υποργό μου, πρόσθεσε ο σάχης. Θά σου δίνω 30 «τομάν» (450 σκούδα), και θάχης ακόμα δυό άλογα κι' έναν υπηρέτη. Έτσι μπήκε ο Ροδόλφος στην υπηρεσία του βασιλιά. Κάθε φορά που τον συναντούσε, ο Σάχ-Σοφί του μίλούσε με φίλια. — Μ' άρεσεις πολύ, τούλεγε. Τι κρίμα νάσαι Έλβετός! Δεν θές να γίνης Μουσουλμάνος;

— Μ'ε συγχωρήτε. Μεγαλειότατε, απαντούσε πάντα ο νέος. Μά θά μείνω Έλβετός και Χριστιανός, όπως ήταν κι' οι γονείς μου. Την ίδια απάντηση έδινε σ' όλες τις δελεαστικές προτάσεις του βασιλιά. Έκείνος κουνούσε το κεφάλι του, χαμογελώντας, μ' λίγο δυσανεκτή μien. Ο καιρός περνούσε. Ο Ροδόλφος ήταν ευτυχισμένος. Στα πέντε χρόνια που βρισκόταν στην υπηρεσία του Σάχ-Σοφί, είχε μαζέψει άρκετη περιουσία. Τιποτα δεν τούλειπε. Ίατσόσο... ποθούσε να ξαναδεί την πατρίδα του, τη μητέρα του... και να συστήσει την πολυαναμνημένη του στους δικούς του. Είχε έρωταυθή την Ίζελ, μιά όμορφη Χριστιανή κοπέλλα, απ' την αίρεση των Νεοτοριανών, που κατοικούσε κοντά στο σπίτι του. Είχαν ανταλλάξει όρκους αγάπης κι' είχαν αποφασίσει να παντρευτούνε στην Έλβετία. Ένα βράδυ, γυρίζοντας από μιά δεξίωσι ναρίτερα απ' όσο λογάριαζε, πήγε να δει την αγαπημένη του. Πόσο πόνησε όμως, βρισκόμενος κοντά της ένα νέο Πέρση, που έφυγε τρέχοντας όταν τον είδε! Ζήλεψε και μάλωσε την Ίζελ. Μά εκείνη του δικαιολογήθηκε πως ο άγνωστος ήταν γιος ενός θυρωρού του παλατιού και πως είχε βρεθεί τυχαίως εκεί. Κι' όμως, λίγες μέρες αργότερα, ο Ροδόλφος ξαναβρήκε εκεί τον ένοχλητικό Πέρση. Τυφλωμένος τότε απ' τη ζήλεια, εξωργισμένος απ' αυτό που θεωρούσε σαν διπλή προδοσία, τρέξεκε το πιστόλι του και σκότωσε το νέο. Ύστερα πήγε κατ' ευθείαν στο βασιλιά και του όμολόγησε το έγκλημά του. Ο Σάχ-Σοφί βρήκε σε καλή διάθεση και τούδωσε χάρη. Τού είπε μάλιστα πως είχε κάνει πολύ καλά! Μά ο Πέρσης και φθονερός Μιρζά-Τακέ επιδίωκε όλοένα να έξουδερώσει τον ξένο, που είχε αποκτήσει τόσο επικίνδυνο γόητρο. Είπε λοιπόν στο σάχ πως ήταν κατάλληλη ευκαιρία για να έξαναγκάσει το ξένος Χριστιανός σκοτώσει ένα Μουσουλμάνο, έπρεπε να το πληρώσει με τη ζωή του, εκτός αν δεχόταν ν' αλλάξει οπισθήση. Κλονισμένος, ο Σάχ-Σοφί κάλεσε το ρολογά του και του είπε: — Η ζωή σου κινδυνεύει, φίλε μου. Δεν θά μπορούσώ να σε σώσω, αν δεν γίνης Μωαμεθανός. Βλέπεις, έχουν όλοι έξεγερθή εναντίον σου. Ο Στάντλερ χλώμιασε, έκπληκτος απ' την ακατανόητη εκείνη άλλαγή. — Το σώμα μου σάς άνηκει, Μεγαλειότατε! απάντησε, ένώνοντας τα χέρια του. Μά η ψυχή μου άνηκει στο Θεό! Θυμωμένος για την άρνησή του και θέλοντας να διατηρήσει το γόητρό του, ο σάχης διάταξε να κλείσουν στη φυλακή το Στάντλερ. Τού είχε υποσχεθεί πως, αν δεχόταν, θά τούδινε 150.000 σκούδα και την καλύτερη γυναίκα του χαρεμιού του, μαζί με τη φίλια του και πάλι. Μιά κι' έμενε όμως άμεταπίστεος ο νέος, έδωσε διαταγή να τον παραδώσουν στον άδελφό του σκοτωμένου, όπως όριζε ο νόμος, για να του κόψη το κεφάλι στη δημόσια πλατεία. Άσπου να όρισθή η μέρα της εκτέλεσεως, τού είχαν φορέσει στο λαιμό ένα απαλάνγκ. Ένα μεγάλο εύλινο τρίγωνο, που τόν έμπόδιζε να ξαπλώσει και να κοιμηθή. Το μαρτύριο αυτό έξασθενούσε το σώμα του, μά η άπόφαση του έμενε ακλόνητη, όσο κι' αν τόν έξωρρίζαν οι Πέρσες άρχοντες πουστέλιε έπιτήδες στο κελλί του ο σάχης. Στο τέλος, τόν ώδηγησαν στην πλατεία, φορτωμένο πάντα με το βαρύ απαλάνγκ. Τό πλήθος που είχε μαζευτή εκεί, τόν υποδέχθηκε με ψιθύρους συμπόνιας. Ο έκδικητής άδελφός πήγε κοντά του, σήκωσε το σπαθί του και τό κατάφερε με όρμη... Δεν είχε υπολογίσει όμως καλά την κίνησή του, και τό σπαθί βρήκε τό απαλάνγκ. Λόεψε και χτύπησε αυτόν τόν ίδιο, πληγώνοντας τον βαθεία στο πόδι! Ένώ ένας γιατρός τούδενε την πληγή, τό πλήθος έξεσπασε σ' έκρηκλώσεις άποδοκιμασίας του. Όλοι ζητούσαν χάρη για τόν ξένο, άφού τόν είχε προστατέψει τόσο φανερά η θεία δικαιοσύνη. Για ν' άποφύγουν μιά λαική έξέγερσι, οι φρουροί του τόν πήγαν πίσω στη φυλακή. Ο σάχης τόν ξανακάλεσε κι' έκαμε μιά τελευταία προσπάθεια για νά νικήσει την αντίστασή του. Τού κάκου όμως... Οι δοκιμασίες κι' οι συγκινήσεις, που είχε δοκιμάσει ο Στάντλερ, είχαν δυναμώσει τό θάρρος του ακόμα πιο πολύ. — Έξησα Χριστιανός. Μεγαλειότατε, και Χριστιανός θά πεθάνω! απάντησε. — Έσύ τό θέλεις! φώναξε ο βασιλιάς. Έγώ έκανα τό κάθε τι για νά σε σώσω! Την άλλη μέρα, ο δήμιος άποκεφάλισε το γενναίο Έλβετό. Οι Χριστιανοί του Ισπαχάν σκούπισαν με τά μαντήλια τους τό πολύτιμο αίμα τού μάρτυρα, της θρησκείας τους. Ένα απ' τά μαντήλια αυτά πουλήθηκε αργότερα για 1.500 σκούδα! Μερικές μέρες μετά τό θάνατο τού Στάντλερ, χάλασε ξαφνικά τό ρολόι τού βασιλιά. Ο Σάχ-Σοφί, θυμωμένος, τό πέταξε τότε στο κεφάλι τού βεζύρη του. — Σκύλε! τού φώναξε. Θάπρεπε να σε έξοικιάσω, γιατί μ' έμπόδισες με τις καταραμένες συμβουλές σου να σώσω τό ρολόγί μου! Κι' όρκίστηκε ύστερα να μη καταδικάσει ποτέ πιά Χριστιανό για τη θρησκεία του. Ένα μνημείο έχει στήθι έξω απ' τό Ισπαχάν, για νά διαμνησθή τη μνήμη τού Ροδόλφου Στάντλερ. Κι' οι Χριστιανοί, που έπισκέπτονται αυτό τόν ιερό τόπο, προσκυνάνε, τό μάρτυρα της θρησκείας, τόν Έλβετό ρολογά, επί 300 χρόνια τώρα.

ΛΟΥΚ ΜΟΝΙΕ

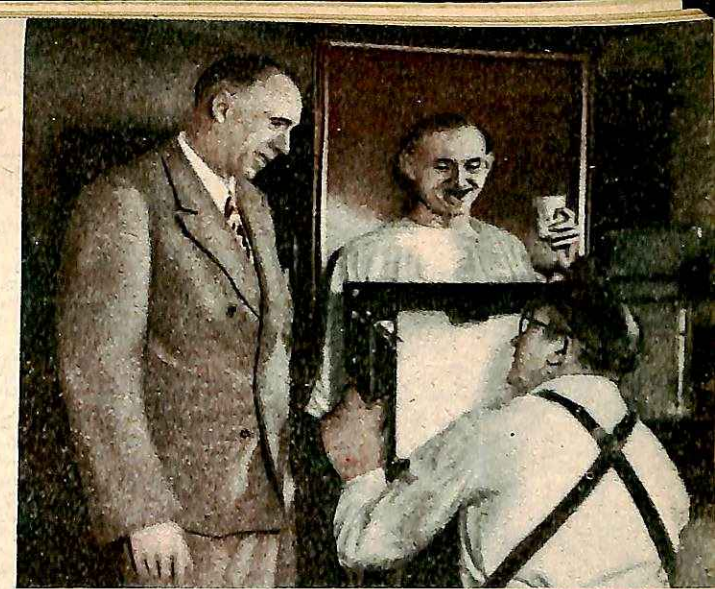
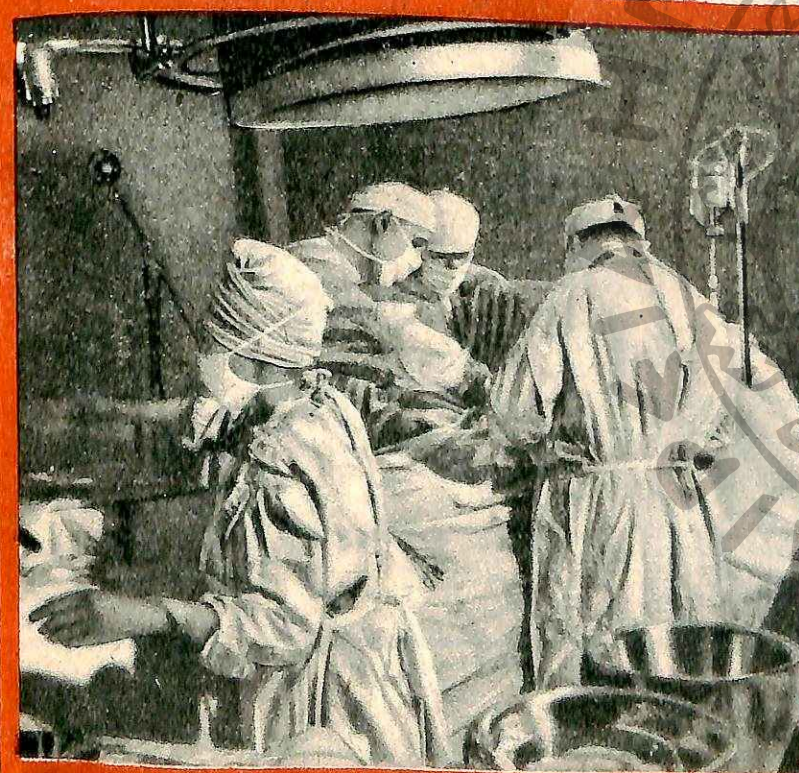
ΟΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΙ

ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

Μιά εκπληκτική τελειοποίησι της «γαστρεκτομής»

Ο ΤΑΝ άκτινογραφήθηκε ο μεσόκοπος αυτός άγρότης της Καλιφορνίας, βρέθηκε ένα μεγάλο καρκίνωμα στο στομάχι του. Οι χειρουργοί λοιπόν του νοσοκομείου τού Όκλαντ τού άφαίρεσαν ολόκληρο το στομάχι μαζί με τά γειτονικά γάγγλια και με άλλους ιστούς. Η έγχείρησις αυτή — μιά από τις δυσκολώτερες που υπάρχουν — διήρκεσε 8½ ώρες. Ύστερα, επί 3 ήμέρες, ο άρρωστος συντηρήθηκε μόνο με ύγρo. Την τέταρτη, τού έδωσαν ημίρρευστη τροφή. Την πέμπτη, έφαγε πατάτες, χορταρικά, φρούτα, κι' ήπιε καφέ. Τρεις μήνες αργότερα, ξαναπήγε στο νοσοκομείο για εξέταση. Έτρωγε τώρα τρία πλήρη γεύματα την ημέρα, είχε ξαναβρεί το κανονικό του βάρος και δεν υπέφερε πιά από χρόνια δυσπεψία — που άποτελεί το κυριώτερο σύμπτωμα τού καρκίνου τού στομάχου. Το θαύμα αυτό ώφέλιτο στην επινόησι ενός Αμερικανού χειρουργού: την άντικατάστασι δηλαδή τού κομμένου στομάχου μ' ένα κομμάτι τού παχέος έντέρου, μήκους 30 πόντων. Η μέθοδος αυτή έχει έφαρμολγή σ' εκατοντάδες άσθενείς, απ' τό 1948 ως σήμερα. Πρέπει να σημειώθι ότι ο καρκίνος τού στομάχου έχει τό περισσότερα θύματα από κάθε άλλη μορφή αυτής της άσθενείας. Αυτό οφείλεται στο ότι ο καρκίνος τού στομάχου έξελίσσεται ύπουλα. Μπορεί, επί δύο ολόκληρα χρόνια, να μη προκαλάσει κανένα άνησυχαστικό σύμπτωμα. Το πολύ-πολύ, φέρνει έλαφρά άναμία και άνορεξία, λίγη άδυναμία, ναυτία κάπου-κάπου κι' ένα φούσκωμα στο στομάχι. Ακόμη κι' οι γιατροί πολλές φορές άποδίδουν σ' άλλες αίτίες τά συμπτώματα αυτά και συνιστούν δίαιτα στον άρρωστο, ή κάνουν έγχειρήσεις για χρόνια σκωληκοειδίτιδα, χολοκυτίτιδα, παθήσεις τού προστάτου ή κήλη. Κι' όμως θάπρεπε να προσέξουν σ' αυτή την προειδοποίησι, ιδίως προκειμένου για μεσόκοπα άτομα. Υπολογίζεται ότι, στις μισές περιπτώσεις, ο γιατρός είναι ο υπεύθυνος της καθυστερήσεως τού καρκινώματος να υποβληθί σ' έγχείρησι. Όταν άρχίσουν οι πόνοι, ή αιμορραγία ή ή μεγάλη άπώλεια βάρους, είναι συνήθως πολύ άργα πιά, γιατί ή άσθενεια έχει προχωρήσει κι' έχει μεταβώθι κι' άλλο. Υπολογίζεται ότι τα 65% των άσθενών παρουσιάζονται για θεραπεία όταν πιά ο καρκίνος τού στομάχου των έχη τόσο προχωρήσει, ώστε δεν μπορεί να έγχειρισθώ. Είναι χαρακτηριστική ή περίπτωση τού διευθυντού τού άκτινολογικού τμήματος της περφημης άμερικανικής Κλινικής Μάγιο, που είχε άμελήσει επί πολλούς μήνες τη δυσπεψία του.

Κατά την έγχείρησι, οι χειρουργοί σκόπευαν ν' άφαιρέσουν ολόκληρο το στομάχι τού Χίικς, βρθηκαν όμως ότι άρκούσε να κόψουν μόνο τά τρία τέταρτα.

Ο δόκτωρ Χάννικουτ κι' ο άκτινολόγος Άρμπουκλ έξετάζουν άκτινοσκοπικώς τόν άρρωστο Βέρνον Χίικς.

πία του και στο τέλος άποφάσισε να βγάλη άκτινογραφία τού στομάχου. Σε λίγες μέρες, καθώς κύτταζε μερικές άκτινογραφίες, είπε στο βοηθό του: — Δεν έχω ιδίη ποτέ μου χειρότερη πλάκα απ' αυτήν εδώ! Ο άρρωστος αυτός ελναι καταδικασμένος! Ύστερα κύτταζε τό όνομα που έγραφε ή άκτινογραφία. και πρόσθεσε, σιγά: — Είναι ή δική μου!

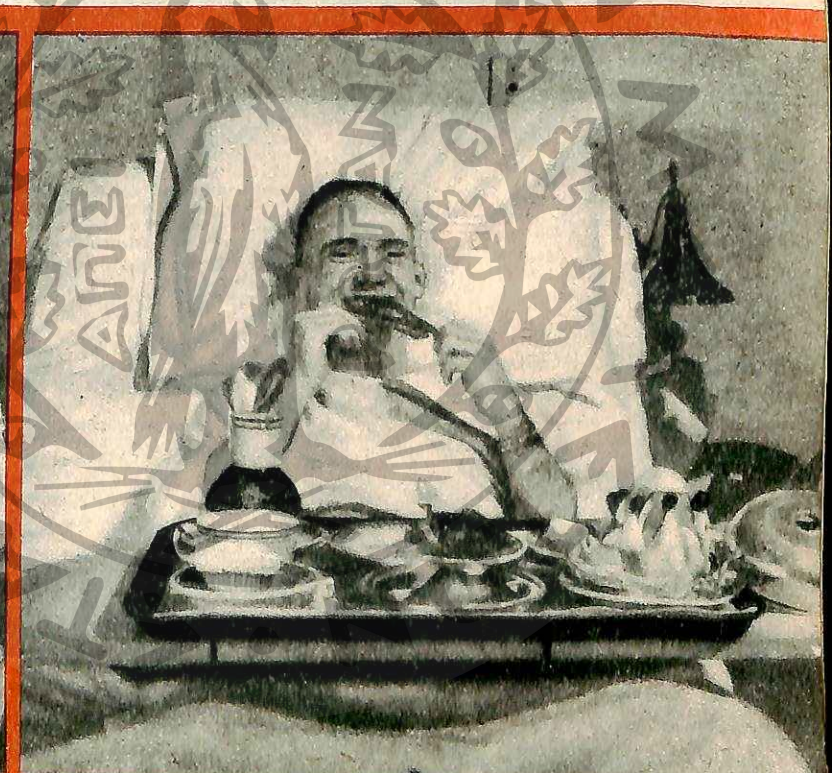
Και πραγματικά, ή διάγνωση τού επαληθεύθηκε: Σε λίγους μήνες πέθανε. Όλοι οι ειδικοί συμφωνούν στο ότι δεν υπάρχει καμιά άλλη θεραπεία για τόν καρκίνο τού στομάχου, εκτός απ' την έγχείρησι. Ο χειρουργός άφαίρει συνήθως τόν ολόκληρο τόν στομάχι, σπανιότερα δέ ένα μέρος του μονάχα. Άνάλογως της περιπτώσεως, Μά τις έγχειρήσεις αυτές σώζονται τά 15-20% των άρρώστων.

Πριν από 25 χρόνια, ή έγχείρησι της «ολικής γαστρεκτομής» ήταν τόσο επικίνδυνη, ώστε πλέον από τούς μισούς άρρώστους πεθαιναν πάντα σ' αυτήν, ή άμέσως κατόπιν. Είχε γίνει για πρώτη φορά μ' επιτυχία τό 1897 απ' τό δόκτορα Κάρλ Σχλάτερ, τού Πανεπιστημίου της Ζυρίχης, σε μιά μεσόκοπη γυναίκα, που δεν μπορούσε πιά να συγκρατήσει κανένα είδος τροφής. Ο χειρουργός της άφαίρεσε ολόκληρο τόν στομάχι, γιατί είχε άπλωθή παντού ο καρκίνος, και συνέδεσε τόν αισοφόρο με τό λεπτό έντερο. Η γυναίκα άνέρωσε και βγήκε απ' τό νοσοκομείο. Πέθανε όμως μετά 14 μήνες, γιατί ο καρκίνος είχε ήδη μεταβώθι και σ' άλλα μέρη τού σώματός της.

Λίγο αργότερα, ένας Αμερικανός χειρουργός έπεχείρησε την ίδια έγχείρησι σε μιά γυναίκα 66 έτών. Την τελείωσε δίχως σοβαρές δυσκολίες, σε 2 ώρες και 15 λεπτά. Την πρώτη μέρα μετά την έγχείρησι, έδιναν στην άρρωστη μόνον μιά γουλιά ζεστό νερό κάθε ώρα. Τη δεύτερη μέρα, της έδιναν γουλιές άπό νερό και κρασί, ζεστό καφέ και ζουμί από γάλα. Την τρίτη, πρόσθεσαν γάλα κι' ένα αυγό πολύ μελάτο.

Μετά δύο χρόνια, έτρωγε κανονικά και από λίγο κάθε 3 ώρες. Έζησε δέ 21 χρόνια, και πέθανε τό Δεκέμβριο τού 1918 απ' την καρδιά της χωρίς να παρουσιάσει πιά κανένα σημείο καρκίνου. Άφού επί δεκάδες χρόνια ελάχιστοι χειρουργοί άποτολμούσαν αυτή την έγχείρησι, σήμερα έχει γίνει πιά άρκετά συνηθισμένη. Οι άρρωστοί όμως αυτοί περνούν ζωή πολύ στενόχωρη, γιατί τούς λείπει τό στομάχι, που

Ο Βέρνον Χίικς, πέντε ήμέρες μετά την έγχείρησι.

—Μ' άρεσεις πολύ, τούλεγε ο Σάχ-Σοφί. Δεν θές να γίνης Μουσουλμάνος;

Ο Αμερικανός συγγραφέας Μάξγουελ Άντερσον, που ήρθε στην Αθήνα, όταν παίχτηκε το έργο του «Η Ίωαννα της Λωρραίνης».

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ και τα βάσανά τους

Η εταιρεία που φροντίζει για το ανέβασμα των έργων τους

Οι μεγάλοι, οι γνωστοί Αμερικανοί συγγραφείς έχουν κι αυτοί τα βάσανα των λιγότερο γνωστών συναδέλφων τους. Γράφουν τα θεατρικά τους έργα χωρίς να είναι βέβαιοι εκ των προτέρων αν θα γίνουν δεκτά από τους θεατρικούς παραγωγούς. Έτσι μπορεί ένα θεατρικό έργο να μείνει για πολύ καιρό στο συρτάρι του παραγωγού και ο συγγραφέας του να μην έχει τη χαρά να το δει να παίζεται σύντομα ή να από τα θέατρα, όπου προηγουμένως έχουν θριαμβώσει έργα άλλων.

Ισως αυτός είναι ένας από τους λόγους που έκαμαν έξω από τους πιο γνωστούς Αμερικανούς συγγραφείς, που αποτελούν και την περίφημη «Εταιρεία θεατρικών Συγγραφέων της Νέας Υόρκης» να πάρουν την απόφαση να γίνουν οι ίδιοι θεατρικοί παραγωγοί. Το γεγονός όμως αυτό δεν σημαίνει ότι η «Εταιρεία αυτή είναι υποχρεωμένη να δέχεται όλα τα έργα, που της παρουσιάζουν τα μέλη της. Μία απόδειξη αυτού είναι η περίπτωση του νεαρού Αμερικανού συγγραφέως και μέλους της, του Ρόμπερτ Άντερσον. Ο θεατρικός αυτός συγγραφέας, που δεν είναι σήμερα 36 ετών, έγραψε πριν από λίγο καιρό το πιο «προκλητικό», όπως το απέκαλεσαν, δράμα της χρονιάς, το «Το αϊ και συμπάθεια». Το έργο του αυτό, για να το παρουσιάσει στην «Εταιρεία, της οποίας είναι μέλος, χρειάστηκε να περάσει από τον συνθησίου μηχανισμό του θεάτρου. Έστειλε αντίγραφο του έργου του στους φίλους του, στον Έλντ Καςζάν, καθώς και στον Τζο Μίλζινερ, έναν από τους κορυφαίους σκηνογράφους του θεάτρου. Ο «πράκτορας» του Άντερσον έδωσε επίσης ένα αντίγραφο στην «Εταιρεία».

Λίγες ημέρες αργότερα, ο διάσημος ηθοποιός και συγγραφέας Ρόμπερτ Στέντνερ κάλεσε τον Άντερσον σε γεύμα. Η γυναίκα του, όταν καλούσε σε γεύμα ένα θεατρικό συγγραφέα, αυτό σημαίνει ότι δεν πρόκειται να παίξουν το έργο του...

Το γεύμα, όμως στο οποίο με είχαν καλέσει, λέει ο Άντερσον, ήταν διαφορετικό από αυτό που νόμιζε η κ. Καςζάν. Ο Στέντνερ και ο επίσης διάσημος συγγραφέας Ρόμπερτ Σέιντνερ είχαν διαβάσει το έργο μου και ήθελαν να το ανεβάσουν στο θέατρο. «Επειτα από λίγες εβδομάδες μάστιγα ο Καςζάν γύρισε στη Νέα Υόρκη και μου είπε πως θα ήθελε να το σκηνοθετήσει ο ίδιος».

NORMAN SMITH

Έτσι έπειτα από μερικές ακόμη συζητήσεις και αφού ανέλαβε να φτιάξει τα σκηνικά ο Μίλζινερ, το έργο του Ρόμπερτ Άντερσον ανέθηκε από την «Εταιρεία θεατρικών Συγγραφέων» ο ένα από τα καλύτερα θέατρα του Μπρόντγουεϊ.

Η εξαμελής «Εταιρεία των θεατρικών συγγραφέων» της Νέας Υόρκης αποτελείται από άτομα που συνδυάζουν τη τέχνη με την ευφυΐα. Τρία από τα μέλη της είναι γνωστά μεταξύ των κορυφαίων θεατρικών συγγραφέων των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο ένας από αυτούς τους συγγραφείς είναι ο Ρόμπερτ Άντερσον για τον οποίο μιλήσαμε πιο πάνω. Οι άλλοι δύο είναι επιχειρηματίες: Ο διάσημος δικηγόρος Τζον Γουάρτον και ο ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου ουρανοξύστου του κόσμου, του «Εμπάιερ Στέιτ Μπίλντινγκ» γνωστός θεατρικός συγγραφέας και ηθοποιός Ρότζερ Στίνδεν.

Εκείνος όμως που εκπροσωπεί συνήθως την «Εταιρεία Συγγραφέων» είναι ο Ρόμπερτ Σέιντνερ, που ήταν και ηθοποιός του προέδρου Ροζβέλτ. Έχει κερδίσει δε το βραβείο Πούλιτσερ για τα δύο του έργα «Αβραάμ Λίνκολν» και «Δεν άρρη νύχτα».

Οι άλλοι δύο θεατρικοί συγγραφείς είναι ο Έλντ Ράις και ο Μάξγουελ Άντερσον. Ο Ράις πέρασε 40 χρόνια της ζωής του στο θέατρο κι είχε την ευτυχία να ακούσει πάμπολλες φορές τα θερμά χειροκροτήματα των θεατών τόσο για τα θεατρικά του έργα, όσο και για τις προσπάθειές του να επιβάλει στη χώρα του το θέατρο σαν θεσμό. Ο Ράις βοήθησε με όλες του τις δυνάμεις στην οργάνωση του (θεατρικού) δημοσυνδικαίου συγγραφέων (ένος είδους Έθνικού θεάτρου), στο οποίο εργάστηκαν κι άλλοι άνθρωποι. Ο Ράις κέρδισε κι αυτός το μεγάλο βραβείο (Πούλιτσερ) για το έργο του «Σκηνή του δρόμου» και πήρε εξαιρετική θέσι μεταξύ των θεατρικών συγγραφέων για τις επιτυχίες που σημείωσαν άλλα έργα του.

Ο Μάξγουελ Άντερσον, 42 ετών, είναι ένας από τους λίγους Αμερικανούς ποιητές-θεατρικούς συγγραφείς. Από τα νεανικά του χρόνια, ως δημοσιογράφος, σημείωσε καταπληκτική πρόοδο και δεν αρνήθηκε να γίνει συγγραφέας 18 έργων μεγάλης επιτυχίας και να αποκτήσει τη φήμη ενός από τους πρώτους ιστορικούς θεατρικούς συγγραφείς της χώρας του.

Μερικά από τα πιο γνωστά ιστορικά έργα του Μάξγουελ Άντερσον είναι τα εξής: «Ελισάβετ η βασίλισσα», «Μαρία της Σκωτίας», «Η Ίωαννα της Λωρραίνης» και «Άννα των χιλιών ημερών».

Όπως αναφέραμε πιο πάνω, οι περισσότεροι από τους γνωστούς Αμερικανούς θεατρικούς συγγραφείς έχουν και τις ιδιωτικές τους δουλειές, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η απασχόλησή τους αυτή τους μειώνει την αγάπη που έχουν για το θέατρο και το δράμα.

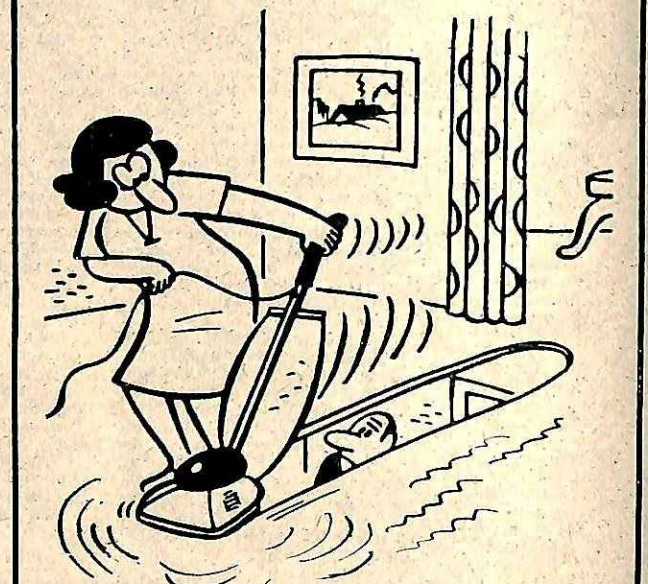
Η «Εταιρεία θεατρικών Συγγραφέων» της Νέας Υόρκης έχει (ανεβάσει) μέχρι σήμερα 32 έργα των μελών της από τα οποία δέκα εννέα είχαν τεράστια εμπορική και καλλιτεχνική επιτυχία. Έντεκα από αυτά τα έργα έγιναν κινηματογραφικές ταινίες και πέντε κέρδισαν τα μεγαλύτερα αμερικανικά βραβεία.

Η «Εταιρεία όμως θεατρικών συγγραφέων δεν έχει ως μοναδικό σκοπό της να ανεβάσει καλά θεατρικά έργα. Ένας από τους κυριότερους σκοπούς της είναι να εξυμνήσουν το θέατρο σε όλη τη χώρα. Τα μέλη της «Εταιρείας εξετάζουν με ιδιαίτερη προσοχή αν οι ιδιωτικές επιχειρηματίες προς το θέατρο μπορούν να συμβάλουν στην ανάπτυξη της τεχνικής και του ταλέντου για το γράψιμο ενός θεατρικού έργου και για το ανέβασμά του κατόπιν ο ένα καλό θέατρο.

Ο συγγραφέας Ράις είπε πάνω ο αυτό το θέμα ότι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί κανείς να φτιάξει ένα καλό έργο είναι να έχει μια επιχορήγηση, πράγμα που γίνεται στις περισσότερες χώρες».

Υποχρεωτικός σωφέρι!

Χωρίς λόγια.

Με ζητήσατε, κύριε διευθυντά;

Ένας κόσμος που ζούσε μέσα στο άρσενικό

ΕΝΩ ήταν ευτυχισμένη κοντά στον άντρα της και στα παιδιά της, στο Σέρμπορν της Αγγλίας, η Σαρλόττα Μπράουντ είχε ξανθίσει την κακή τύχη ν' αγαπήσει κάποιον άλλον, που βρέθηκε στο δρόμο της ζωής της... Ήταν τότε 33 χρονών, δηλαδή σε μία ηλικία, που τα ερωτικά πάθη μπορεί να γίνουν αχαλίνωτα σαν τη θύελλα και φλογερά σαν τη φωτιά. Για να μείνουν ελεύθερη και να μπορέσει ν' αποχωρήσει απόλυτα στον έκλεκτό της καρδιάς της, η Σαρλόττα αποφάσισε να σπάσει τα δεσμά του γάμου της, όχι με την εγκατάλειψή ή με το διαζύγιο, αλλά με την ψυχρή και συγερή δολοφονία! Το όπλο που διάλεξε για το έγκλημά της, ήταν τυπικά γυναικείο: το άρσενικό. Πραγματικά, όπως αποδεικνύουν οι στατιστικές, οκτώ φορές στις δέκα, όταν ο δαίμονας του έγκληματος φωνάξει στην καρδιά της γυναίκας, ο νους της πηγαίνει άμεσα στο δηλητήριο... Της είναι εύκολο άλλωστε να το μεταχειρισθεί, εφόσον αυτή ετοιμάζει και μαγειρεύει συνήθως τα φαγητά για ολόκληρη την οικογένειά.

— Θέλεις το τσάι σου, φρέντι; Σου τόχω ετοιμάσει... του είπε τρυφερά η Σαρλόττα.

Έτσι, το βράδυ της 13ης Μαΐου 1935, ο οικογενειακός γιατρός των Μπράουντ ειδοποιήθηκε επείγοντως πως είχε αρρωστήσει ξαφνικά ο άντρας της Σαρλόττας, ο φρέντι. Τον επισκέφθηκε άμεσα και τον βρήκε σε κακή χάλια, φοβερά εξαντλημένο...

—Νοιώθω μία φωτιά στο λαιμό και στο στομάχι! του παραπονέθηκε ο άρρωστος.

Ήταν ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα δηλητηρίασης με άρσενικό. Μά, την άλλη μέρα, ο φρέντι ήταν πολύ καλύτερα, κι έτσι ο γιατρός έδωσε απ' το νου του τις εξηγήσεις.

Ρώτησε το Μπράουντ τι είχε φάει, το προηγούμενο βράδυ. Το φαγητό ήταν το ίδιο για όλη την οικογένεια, αλλά μόνον ο φρέντι είχε αρρωστήσει. Μπορούσε φαντάζεσθαι να πρόκειται για μια δηλητηρίαση από πτωμαίν, από τοπική αλλοίωση κάποιου τροφίμου. Ο γιατρός αρκέσθηκε σ' αυτή την εξήγηση.

Εξη μήνες αργότερα όμως, ο φρέντι ξανααρρώστηκε, με τα ίδια συμπτώματα και πάλι. Όταν ο γιατρός του σύστησε να πάει στο νοσοκομείο, απάντησε:

—Μηδ, δεν υπάρχει λόγος! Αύριο θάμαι καλύτερα.

Τα λόγια του αυτά έκαναν τη γυναίκα του να χαμογελάσει έλαφρα κι αινιγματικά...

Μία καλή γειτόνισσα προσφέρθηκε να τη βοηθήσει, τη νύχτα εκείνη, αγρυπνώντας κοντά στο κρεβάτι του Μπράουντ. Η Σαρλόττα της σύστησε να ξεπλύνει σε μία πολυθρόνα και να ρίχνει από καιρού-καιρού μία ματιά στον άρρωστο.

Όλη τη νύχτα, ο φρέντι Μπράουντ υπέφερε φρικτά από δίψα. Κάποια στιγμή λοιπόν, που η γειτόνισσα μισοκοιμότανε στην πολυθρόνα, άκουσε τη Σαρλόττα να λέει τρυφερά στον άρρωστο άντρα της:

—Θέλεις το τσάι σου, φρέντι; Σου τόχω ετοιμάσει... Τέ άλλο πρωί, ένα παιδί έτρεξε να φωνάξει πάλι το γιατρό. Έκείνος αυτή τη φορά επέμεινε κι' επέτυχε τη μεταφορά του άρρωστου στο νοσοκομείο, όπου γιατροί και νοσοκόμοι αγωνίσθηκαν μάταια επί ώρες για να τον σώσουν... Σε λίγες ώρες, ο Μπράουντ ξεμύλησε.

Όταν της άνηγγελλαν το θάνατο του συζύγου της, η Σαρλόττα δεν έδειξε καθόλου συγκίνηση. Την ίδια μέρα κι' άλλες, πήγε στο σιδηροδρομικό σταθμό και ρώτησε πόσο κοστίζει το εισιτήριο για το Ουέλλινγκτον — το μέρος όπου έμενε ο άνθρωπος

που είχε κλέψει την καρδιά της. Έκαμε εξ' άλλου κάτι, που παραξένεψε την καλή γειτόνισσά της, την κ. Όσελερ, και της γέννησε κάποιες άοριστες υποψίες: Πήρε δηλαδή μέσα απ' το ντουλάπι της κουζίνας της ένα κουτί με φάρμακο για τα αγριόχορτα κι' είπε στη γειτόνισσά της: —Πρέπει να το πετάξω, αυτό... Μην πείτε σε κανένα πως τα είχα!

Ακόμα πιο πολύ όμως παραξενεύτηκε η κ. Όσελερ, όταν, μία δυο μέρες αργότερα, παρατήρησε πως δεν μπορούσε ν' ανάψει τη μηχανή του μαγειρέματος.

Εψάξε τότε παντού για να βρή το λόγο, κι' ανακάλυψε ότι η είσοδος της καπνοδόχου ήταν φραγμένη απ' το τενεκεδάριο κουτι του φαρμάκου για τ' αγριόχορτα. Τη πήρε και το πέταξε στα σκουπίδια.

Μά τα γεγονότα πήραν τώρα αποφασιστική τροπή. Ο γιατρός άρνήθηκε να δώσει την απαιτούμενη βεβαίωση θανάτου, για να ταφεί ο φρέντι Μπράουντ.

Έγινε τότε νεκροψία και βρέθηκαν μέσα στο σώμα του Μπράουντ περίπου 4 κάκκοι άρσενικού — ποσότης δηλαδή που ήταν περίπου η δισπλή από τη θανατηφόρο δόση αυτού του δηλητηρίου.

Ακόμα περισσότερο ήταν το άρσενικό που υπήρχε στις τρίχες μαλλιών του και κάτω από τα νύχια των χεριών του.

Κανονικά, μπορεί να βρεθούν στα νύχια ενός ανθρώπου ίχνη άρσενικού, προερχόμενα από βαφές, χαρτιά ταπετσαρίας κι' άλλα αντικείμενα. Στα νύχια όμως του Μπράουντ βρέθηκαν 330 φορές περισσότερα απ' το κανονικό άρσενικό!

Εφωδιασμένη με μία άδεια έρευνες, η αστυνομία πήγε αβυσσινιακά στο σπίτι της χήρας. Οι ντετεκτίβ μάζεψαν σκόνη απ' τα ράφια του ντουλαπιού, απ' το χαλί, από μία ψάθα απλωμένη μπροστά στην πόρτα, απ' τα μαγειρικά σκεύη που βρίσκονταν πάνω στο τζάκι, απ' το πάτωμα της τραπεζαρίας...

Σχεδόν όλα αυτά τα δείγματα, λοιπόν, περιείχαν άρσενικό!

Το ίδιο κι' η στάχτη της φωτιάς, όπου είχε καί το δοχείο με το γεωργικό φάρμακο.

Μά υπήρχε επίσης άρσενικό και στο έδαφος του κήπου και στην ξερή λάσπη που είχε κολλήσει στα παπούτσια του ζεύγους Μπράουντ.

Ποιά ήταν, λοιπόν, η πρόελευσί του; Στην περίπτωση αυτή, ε-

Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΡΜΠΟΡΝ

πρόκειται για μία από τις περιεργότερες συμπτώσεις που αναφέρονται τα εγκληματολογικά χρονικά. Στην περιοχή του Σέρμπορν, χρησιμοποιείται συστηματικά άρσενικό από ένα εργοστάσιο κατεργασίας δερμάτων για γάντια. Έξ' άλλου, την εποχή εκείνη, το είχαν μεταχειρισθεί, σε μεγάλες ποσότητες, και για την καταστροφή των αγριόχορτων.

Κάθε φορά που έδιναν ο Μπράουντ στην αυλή του, πατούσε σε χώμα που περιείχε άρσενικό, σε αναλογία 17 μερών στο εκατομμύριο. Και, κάθε φορά που η Σαρλόττα άνοιγε την εξώπορτα έμπαινε στο σπίτι — και στα φαγητά συνεπώς — μία ποσότης σκόνης με άρσενικό, σε ποσότητα 13 μερών στο εκατομμύριο.

Οι κάτοικοι της περιφέρειας είνε κάπως συννηθισμένοι στην επιβλαβή του άρσενικού. Γι' αυτό άλλωστε δυσκολεύθηκε τόσο η Σαρλόττα, για να ξεκάνει τον άντρα της...

Στη δική της, η υπεράσπιση έκμεταλλεύθηκε αυτό το γεγονός της υπαρέσεως άρσενικού σ' όλο το περιβάλλον.

Η στάχτη όμως της φωτιάς, όπου είχε καί το κουτί με το φάρμακο για τ' αγριόχορτα, περιείχε μία τεραστία ποσότητα άρσενικού: περίπου 6%!

Επειτα, κι' αν ακόμη παραδεχόταν κανείς ότι ήταν τυχαία η πρώτη δηλητηρίαση με άρσενικό του φρέντι Μπράουντ, ήταν άπιθανο να συνέβη το ίδιο άτύχημα για δεύτερη φορά, ακόμη δε λιγότερο για τρίτη.

Το δικαστήριο λοιπόν πείσθηκε απόλυτα για την ένοχη της Σαρλόττας Μπράουντ και την έστειλε να πληρώσει το έγκλημά της στην αγχώνη.

Ο ΜΠΑΛΚΟΝΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Για δεκάτη πέμπτη φορά, η αύγή με βρήκε στην ίδια φυλακή, με το στενό καγκελλόφραχτο παράθυρο, όπου ο αντίπαλός μου, ο Μπόρσο, είχε περάσει δυο ολόκληρα χρόνια.

Λυσσούσα, γιατί είχα προκαλέσει μόνος μου την πτώση μου. Από την ανυπόφορη περηφάνειά μου είχα καταστραφή μονομιάς, εγώ, ο εύνοούμενος του πρίγκιπα Τεόντορο της Βεράντ.

Όταν είχα φτάσει για πρώτη φορά στην αύλη του είχα βάλει όλα μου τα δυνατά για να έκτοπισω το Μπόρσο, που κυριαρχούσε τότε, και να πάρω τη θέση του. Και δεν δυσκολεύτηκα να το καταφέρω, γιατί ήμουν πολύ πιο έξυπνος κι επιτήδειος απ' αυτόν. Κέρδισα τη συμπάθεια και τη φιλία του πρίγκιπα. Το άστρο μου ανέβαινε ολοένα. Ο Μπόρσο είχε φυλακιστή στον «Πύργο των Ευγενών».

Ήμουν αλθινός βασιλιάς. Ο πρίγκιπας δεν ήταν πια παρά ένα παιχνιδάκι στα χέρια μου. Και, ξαφνικά, γκρεμίστηκαν όλα, από μια ανοησία μου...

Παίζαμε χαρτιά. Κέρδισα πολλά και κορόιδευα τη τύχη του πρίγκιπα. Όταν σηκώθηκα να φύγω με έτυχε να βρίσκονται γύρω μας μόνο γυναίκες. Πήγα να βγάλω την ταμπакέρα μου και μούπτεσε χάμω.

Μεθυσμένος τότε απ' την αλαζονεία μου, κύτταξα μ' αγέρωχο ύφος τον πρίγκιπα, τούδειξα το χρυσό κουτάκι και του είπα ανυπόμονα:

— Τι περιμένεις, λοιπόν, Τεόντορο; Δώσε μου την!

Μια μιά γυναίκα — η γλυκεία και τρυφερή Ντέλια — τρομαγμένη απ' την αβυσσίδα μου, έσκυψε και σήκωσε την ταμπакέρα! Ο πρίγκιπας την πήρε άμέσως απ' τα χέρια της.

— Κυρία, είπε, δεν θα το επιτρέψω ποτέ...

Στράφηκε ύστερα σ' εμένα, κατάχλωμος, και μου είπε επίσημα:

— Θα λάβετε, κύριε, την ταμπакέρα σας απ' τους άρμοδιους.

Σε λίγο, δυο αστυνομικοί, μούφεραν την ταμπакέρα και τη διαταγή να τους ακολουθήσω άμέσως. Με πήγαν στον «Πύργο των Ευγενών», αντίκρου σ' ανάκτορο, και μ' έκλεισαν στο κελί που είχε ως τότε ο Μπόρσο.

Και, δεκαπέντε μέρες τώρα, κάθε πρωί, ο δεσμοφύλακας μούφερνε ένα σημείωμα του πρίγκιπος, που το σαλάκωνα και το πετούσα πάντα απ' το παράθυρο:

«Θέλετε να μου ζητήσετε συγγνώμη;».

Τη δεκάτη πέμπτη μέρα, το σημείωμα έφτασε πολύ

ωρύτερα κι' έγραφε:

«Για τελευταία φορά, θα ζητήσετε συγγνώμη;».

Μαζί μ' αυτό, ο δεσμοφύλακας μούδωσε, αμίλητος,

ένα φύλλο τριανταφυλλιάς. Μια βελόνα είχε τρυπήσει

πάνω του τις λέξεις: «Κίνδυνος, υποταχθήτε». Κι' από

κάτω, το μονόγραμμα της Ντέλιας.

Κίνδυνος; Τι ήθελε να πη...

Ήξερα πώς ο πρίγκιπας ήταν εκδικητικός κι' ότι

είχε τώρα συμβούλο του το Μπόρσο... Ωστόσο, ο έ-

γώσιμός μου υπέρσχυσε, και πέταξα πάλι το ση-

μείωμα.

Κατά τη 1 μετά το μεσημέρι, ήρθαν κάμποσοι υπη-

ρέτες. Τους αναγνώρισα με τρόπο: Ήταν οι έκτελε-

στές των δικαστικών αποφάσεων. Ήμουν έτοιμος όμως

για όλα... ακόμη και για τα βασανιστήρια, στα υπόγεια

του πύργου.

Μα δεν με κατέβασαν στα

υπόγεια. Μ' ώδηγησαν στο

τελευταίο πάτωμα, σ' μια

γυμνή σάλλα. Άκουσα αι-

έξω κάτι σαν όχλοβοή. Μια

πόρτα άνοιξε απότομα. Έ-

βλεπε στο κενό.

Συγχρότως, το βουητό α-

κούστηκε δυνατότερο.

Πρόσεξα πώς, έξω απ' την

πόρτα εκείνη, βρισκόταν ένα

μπαλκόνι δίχως κάγκελλα,

τρεις γίγαντες, αμίλητοι, μ'

έσφαιναν ως το κατώφλι του

μπαλκονιού. Με υποδέχτηκε

από κάτω μια μυριοστόμη

κραυγή. Κι' η πόρτα έκλει-

σε πίσω μου.

Είχα καταλάβει, με μια

ματιά! Μαστιγώμενος απ'

το μίσος και την περηφάνεια,

όρθωσα αγέρωχα το κορμί

μου και κύτταξα στο κενό.

Κάτω, βαθεία, η πλατεία

των άνακτόρων, γεμάτη κό-

σμο, έμοιαζε με βυθό πηγα-

διού. Αντίκρου, στον έξωστη

του παλατιού, ήσαν συγκεν-

τρωμένοι άντρες και γυναί-

κες με πολύχρωμα φορέματα.

Ο πρίγκιπας καθότανε κάτω από μια σκιάδα, κι' από πάνω του έσκυβε ο Μπόρσο.

Ο αντίπαλός μου θριάμβευε!

Ο πρίγκιπας, έφευρετικός και σκληρός,

είχε θυμώσει μια άδυναμία μου, που του την είχα φανερώσει τόσες φορές στις φιλικές κουβέντες μας: Φοβόμουν το κενό! Με τρόμαζε. Δεν ήθελα να σταθώ στον έξωστη του παλατιού, ούτε και στις επίσημες τελετές...

Νά τώρα η έκδικήσι του πρίγκιπα: ο ίλιγγος, ο ίλιγγος!...

«Ήλιθιε! σκέφθηκα. Θέλεις να με δής να τρέμω πάνω σ' αυτή την πλάκα. Κύττα, λοιπόν!».

Προχώρησα ψύχραιμα ως την άκρη και κύτταξα το πλήθος που πλημμύριζε την πλατεία. Κάτω άκριδώς απ' το μπαλκόνι, υπήρχε ένας χάρος άδειανός: Προοριζόταν για μένα, για να τσακιστή εκεί το κορμί μου!

Τραβήχτηκα πίσω κι' άκούμπησα με ωχέλεια στην κλειστή πόρτα, κάνοντας άέρα μ' ένα λεπτό μαντηλάκι.

Ξαφνικά, ένοιωσα την πέτρα να κουνιέται κάτω απ' τα πόδια μου, κι' ανατριχιάσα...

Ήταν αλήθεια, η με έγγελούσαν οι αίσθησεις μου;

Ακίνητος, άπολιθωμένος, συγκέντρωσα όλες τις δυνάμεις μου στα μάτια μου. Άκουσα κάτι κρότους τροχών στο έσωτερικό του πύργου. Κι' είδα την πλάκα, που πατούσα πάνω της, να μπαίνει σιγά-σιγά στον τοίχο, με μια ύπουλη βραδυπλοία!

Ανατριχιάσα, σαν νάσφιγγε το λαιμό μου ένα βρωμερό έρπετο. Ή τρέλλα κυριεύε το μυαλό μου. Μά συγκρατήθηκα, με μια τρομερή προσπάθεια.

Κύτταξα τους τοίχους του πύργου: Δεν παρουσίαζαν την παραμικρή προεξοχή, όπου να μωπόρεω να κρατηθώ. Ήταν ολόισοι, γλυστεροί...

Κι' η πέτρα έμπαινε ολοένα πιο μέσα!... Κατάλαβα πώς έπρεπε να έτοιμασθώ για την πάλμη του θανάτου. Έβγαλα τα δαχτυλίδια μου και τάρριξα στις τσέπες μου. Ύστερα ξεπλώθηκα κατά μήκος της πλάκας. Το μπαλκόνι δεν με χωρούσε πια. Η συνεχής υποχώρησή του με κρατούσε κολλημένο στην πόρτα. Κατάλαβα πώς, αν έμενα έτσι, σε λίγο, δεν θα μπορούσα πια να επιχειρήσω τίποτε. Και πήρα άμέσως μια απόφαση: Πιάστηκα με τις χούφτες απ' το χέλος της πλάκας και κρεμάστηκα στο κενό.

Ω, άκούω σ' όλη μου τη ζωή τη γυναικεία κι' άπελπιστική εκείνη φωνή, που ξέσκιζε τη σιωπή, απ' τον έξωστη του παλατιού! Ντέλια, γλυκεία μου άγάπη! Ή άπελπισία σου πρόδωσε τον έρωτά σου... Πόσο σε λάτρευα, τη στιγμή εκείνη που, μονάχος μπροστά σ' ένα άναίσθητο πλήθος, αντίκρυζα το φρικτότερο θάνατο!

Θέλησα να σου φωνάξω «Αντίο, Ντέλια!», Μα μονάχα ένας ρόγχος άγωνίας βγήκε απ' το στήθος μου.

Το κεφάλι μου βούιζε, άρχισα να ζαλίζωμαι. Μουδίασα ολόκληρος! Ήμουν σαν ένα άγαλμα από μολύβι, κρεμασμένο από δυο χέρια από πάγο.

Η βοή του κόσμου άνακατευόταν σ' αυτή μου με τα σφυροκοπήματα που έκανε το αίμα στα μελίγγια μου.

Ξαφνικά, ένοιωσα τα δαχτυλά μου να βρίσκουν το σκληρό τοίχο, που τάσπρωξε προς τα έξω, λίγο-λίγο, άδυσώπτα...

Ο πόνος μου είχε γίνει άφόρητος. Δεν μπορούσα πια να κρατηθώ. Τα μάτια μου έπαψαν να βλέπουν.

Μά, τη στιγμή που θα έφευγαν πια τα χέρια μου, ένοιωσα να με τραβούν άπάνω... και λιποθυμώσα!

Το ίδιο βράδυ, ένα άμαξι κυκλωμένο από φρουρούς, με πήγαινε έξω από το κράτος του πρίγκιπα. Έκλαιγα πικρά, άτελπισμένα... Γιατί δεν ήξερα ακόμη πώς ο μικρός υπηρέτης, δίπλα στον άμαξά, ήταν η Ντέλια!

Είχε επιτύχει, την τελευταία στιγμή, απ' τον πρίγκιπα να μου χάριση τη ζωή. Μ' είχε άκολουθήσει, μεταμφιεσμένη. Και περίμενε τώρα να φύγουν οι φρουροί, για να πηδήση απ' τη θέση της και να μου χάριση — καθώς θα γλυκοχάραζε η αύγή — το πλημμυρισμένο από έρωτα πρόσωπό της.

ΠΩΛ ΜΟΡΝΙΕ

Ξαφνικά, ένοιωσα τα δαχτυλά μου να βρίσκουν το σκληρό τοίχο...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΞΑΝΘΕΙΑ + ΝΕΜΕΣΗ

κη! Κάποια λέξι, κάποια έκμυστήρευσι της Έρμάνς, θα μ'ας φανερώση ίσως σε τί άποβλέπων. Έσύ δεν έχεις παρά να συνεχίσης την επίδωψι, πιο άγρυπνη από πριν.

— Πρόκειται να φύγουμε για το Σαμορώ στο τέλος της βδομάδας, είπε η νέα.

— Νά, μου γράφεις από κει κάθε μέρα!

— Ναι, μέινε ήσυχη. Και θα σε κρατώ ένημερη για ό,τι παρατηρήσω.

Η άνοιξη ήταν ιδιαίτερα όμορφη, αυτή τη χρονιά. Το Σαμορώ είχε γίνει σωστός παραδεισός.

Έτσι, η Έρμάνς φάνηκε να δέχεται την έγκατάστασή της εκεί, όχι μόνο χωρίς στενοχώρια, αλλά και με πραγματική ευχαρίστησι.

Άλλωστε, είχε πώς να περάση την ώρα της. Όταν δεν πήγαινε στο Παρίσι, το πρωί, μαζί με το Σάρλ, για να ξαναγυρίσει μαζί του το βράδυ, είχε φιλοξενούμενους που έρχονταν να περάσουν μερικές μέρες στη βίλλα της.

Κι' υπήρχε διαρκώς κόσμος στη βίλλα, γιατί η κ. Τεβενέν είχε άμέτρητες κοινωνικές σχέσεις. Όλοι άπορούσαν κάπως για την άπόφασί που είχε πάρει να μη ταξιδέψη καθόλου αυτό το χρόνο. Εκείνη άπαντούσε μόνο μ' άόριστες δικαιολογίες. Συγχρότως όμως σοβαρευόταν κι' έπαιρνε ένα ύφος μυστηριώδες, που επέτρεπε κάθε είδους υποθέσεις.

Η Μαργαρίτα μάντευε ότι, μ' αυτή τη συμπεριφορά της, ήθελε να δημιουργήσει κάποια συμπόνια και να κάμη τους άλλους να πιστέψουν — δίχως όμως να φανή πώς έπέμενε σ' αυτό — ότι είχε σοβαρούς λόγους να στερηθή τις συνήθισμένες διασκέδασεις της.

Ωστόσο, η διαγωγή της Έρμάνς άπέναντι του Σάρλ έξακολουθούσε να προκαλή την κατάπληξι της Μαργαρίτας. Πραγματικά, δεν ήταν μόνο η σοβαρή και τρυφερή στοργή δυο συζύγων που έφτασαν μαζί στην ώριμη ηλικία, ούτε κι' η κάπως βεβιασμένη εκείνη φιλία που χαρακτήριζε μια συμφιλίωσι έπειτα από ένα μακρό καινο. Θάλαγε κανείς, βλέποντας την κ. Τεβενέν, πώς είχε άναμωθή η άγάπη της για το Σάρλ.

Ντυνόταν όπωσ άρεσε στον άντρα της και του φερνόταν με κοκετταρία, μ' ένα τρόπο που θα ταίριαζε μάλλον σε μια φιλενάδα, παρά σ' νόμιμη σύζυγο. Πήγε ένα πρωί να τ'ν βρῇ στο περίπτερο, στο βάθος

του κήπου, όπου έξακολουθούσε να κατοική, και του ζήτησε για πρώτη φορά έξηγησεις για όλα τα μικρομχανήματα και τα έπιστημονικά όργανα που γεμίζαν το άπεραντο δωμάτιο.

Είχε φανή μάλιστα πώς ένδιαφερόταν γι' αυτά.

Φορώντας ένα κομψότατο πρωινό φόρεμα, που κολάκευε τις γραμμές του κορμιού της, περιποιημένη και σοφά μακιγιαρισμένη, έσκυβε πάνω απ' τον άντρα της για να του δείξη το ένα ή τ' άλλο αντικείμενο που προκαλούσε την περιέργειά της. Άκουμπούσε στο μπράτσο του, τον άγγιζε έπιτίπδης με το κορμί της, του χαμογελούσε προκλητικά, κυττάζοντας τον μέσ' στα μάτια. Εκείνος είχε κοκκινίσει και μπερδεύε τα λόγια της.

Ξαφνικά, έσκυψε και τον φίλησε στο λαιμό. Στράφηκε τότε άπότομα, την άρπαξε απ' τη μέση, την τράβηξε στην άγκαλιά του και κόλλησε με πάθος τα χείλη του στα δικά της.

Ήταν το πρώτο φιλή που έδιναν, ύστερα από δέκα χρόνια!

Η Έρμάνς έδωγαε μια μικρή φωνίτσα, τον άπομάκρυνε κι' έφυγε τρέχοντας, ενώ εκείνος έμενε άκίνητος σαν τρομαγμένος άπ' ό,τι είχε κάνει. Πριν περάση όμως το κατώφλι, στράφηκε, του χαμογέλασε και του ψιθύρισε:

— Άργότερα!...

Ο Τεβενέν την κύτταξε ν' άπομακρύνεται βιαστικά. Ύστερα έμεινε για πολύ στην πόρτα του περιπτέρου, κυττάζοντας προς τη διεύθυνσι που είχε πάρει η Έρμάνς.

IV

Ένα βράδυ, γυρίζοντας απ' το Παρίσι, ο Σάρλ μπήκε στο σαλόνι, όπου βρίσκονταν η Έρμάνς, η Σουζάννα κι' η μίς Χέρτφορντ. Φαινόταν εξαιρετικά καλοδιάθετος.

— Έχω να σ'άς άναγγείλω μια καλή είδησι, είπε, μια είδησι που είμαι βέβαιος πως θα ευχαριστήση προπάντων τη μικρή μου Σουζάννα.

— Έμενα; φώναξε η κοπέλλα. Ά, μάντεψα! Θέλεις να μου συστήσης κάποιο νεαρό, με άσφογη χαρίστρα κι' άκατανίκητη γραβάτα, που σε βολιδοσκοπήσε για να μάθῃ αν θα τον δεχόσουνα για γαμπρό σου!...

— Καθόλου, δεσποινίς. Δεν πρόκειται

Την τράβηξε στην άγκαλιά του και κόλλησε με πάθος τα χείλη του στα δικά της.

για κανένα υποψήφιο σύζυγο, αλλά για ε-
να απ' τους καλύτερους φίλους σου, που
τον αγαπάμε όλοι εδώ με την καρδιά μας.

— Ο Φαμπιέν! φώναξε η Σουζάννα
χτυπώντας τα χέρια της. Γύρισε λοιπόν ο
Φαμπιέν; Ω, τί ευτυχία!... Όταν δεν
πέθανε...

— Ασφαλώς όχι, αφού ξαναγυρίζει...
όπως με πληροφορεί το γράμμα που έλα-
βα σήμερα η Σουζάννα. Φαντάστηκα, Φα-
μπιέν! ότι πέρασε τις τρομερότερες περιπέ-
τειες, έπεσε στα χέρια των αγρίων, αλλά
δραπέτευσε και βρήκε τον εξαίρετο φίλο
μας αββά Πασκάλ, που πρόκειται να έπι-
στρέψω κι' αυτός. Τό γράμμα έχει σταλή
απ' το Άλγερικό και λέει πως θα πάει να
πλοίο την άλλη μέρα. Δεν θ' άργήσει λοι-
πόν να μας έρθει.

— Ω, τί ευτυχισμένη που είμαι!...
πρόσθεσε η Σουζάννα. Φαντάστηκα, τις
Κλάρις, ότι ο Φαμπιέν είναι ένας παιδικός
μου φίλος. Ανατραφίκαμε σχεδόν μαζί.
Ήταν αξιωματικός του ναυτικού, παραιτή-
θηκε όμως για να γίνει εξερευνητής. Είχε
θυγρί πριν από τρία χρόνια σχεδόν. Στην
άρχη, λαδοίναμε ειδήσεις του. Από δυο
χρόνια όμως, δεν είχαμε μάθει πια τίποτε
γι' αυτόν.

Στο όνομα του Φαμπιέν, η Μαργαρίτα
είχε νοιώσει όλο το αίσχος της να σταμα-
τήσει στις φλέβες της. Τα μάγουλά της έγι-
ναν καταχλωμά.

Ήταν άσφαλώς απ' την ευτυχία γιατί
θα ξανάβλεπε σε λίγες μέρες τον αγαπη-
μένο φίλο των παιδικών της χρόνων, αυτόν
που λάτρευε μυστικά απ' ότου συναντήθη-
καν στη Ν. Υόρκη. Ίσως ήταν ακόμα κι'
απ' τον πόνο, στη σκέψη πως θα πρέπε στο
έξυ, για πάντα, να μείνει μια ξένη γι' αυ-
τόν!

Πώς θα την υποδεχόταν; Τί θα έλεγε, ό-
ταν θα την ξανάβλεπε; Ουμώταν άραγε
την κοπέλλα, με την οποία είχε περάσει
μια βραδυά, στη Ν. Υόρκη;

Κι' αυτή πάλι, βλέποντας τον, θα εύρι-
σκε τη δύναμη να κρύψει την ταραχή της;
Τη στιγμή εκείνη μηκέ ένας υπηρέτης.
Εφ'ερνε ένα τηλεγράφημα, πάνω σ' ένα
δίσκο.

— Απ' αυτόν είναι! φώναξε ο Τεβενέν.
Και διάβασε δυνατά:

«Φεύγω με το ξέπρξ από Μασσαλίαν.
Φθάνω Φονταίνμπλώ αύριο πρωί στις 10.
Πολλούς χαιρετισμούς σε όλους.

Φαμπιέν».

— Επιτέλους, θα τον δω! είπε η
Σουζάννα.

Ο Σάρλ στράφηκε στη Μαργαρίτα και
της εξήγησε:

— Αυτό το παιδί έμεινε όρφανό σχεδόν

απ' ότου γεννήθηκε. Τό αναθρέψαμε ό αγα-
πητός μου φίλος αββάς Πασκάλ ντε Ζαρ-
νός κι' εγώ που είμαι κηδεμόνας του. Δεν
έχει κανένα άλλον στόν κόσμο, από μας
τους δυο, που γνωρίσαμε κι' αγαπήσαμε
τη μητέρα του. Είναι η ευγενέστερη καρ-
διά, η ανώτερη ψυχή που μπορεί να γίνει.

Μπορείτε να κρίνετε πόσο μας αγα-
πάει! Γυρίζει στη Γαλλία σχεδόν διάση-
μος, αφού έκανε αληθινά θαύματα, με τό
θάρρος του και την ικανότητά του — έτσι
μου είπαν στο Υπουργείο, όταν ρώτησα
γι' αυτόν. Πριν από κάθε άλλον λοιπόν, ά-
ναγκάστη το φτάσιμό του σ' εμάς! Δεν
θα σκεφθεί τη δόξα που κέρδισε με την ά-
ξία του, παρά μόνον αφού μας σφίξει πρώ-
τα στην άγκαλιά του και μας βεβαιώσει
πως δεν μας ξεχάσε ποτέ, μέσα στους με-
γαλειότερους κινδύνους... ούτε έμένα, τον
παλιό του φίλο, το δεύτερο πατέρα του,
ούτε τη Σουζάννα, με την οποία πέρασε
άλλοτε τόσο ωραίες μέρες...

Ο Σάρλ σταμάτησε μια στιγμή, λίγο
κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Ούτε την κ. Τεβενέν, που ήταν πάν-
τα τόσο καλή μαζί του...

Παρ' όλο το δυνατό χαρακτήρα της, η
Μαργαρίτα ένοιωσε να τη συντρίβει η συγ-
κίνησι... Ο Φαμπιέν θάρχότανε την άλλη
μέρα!...

Κύτταξε, σάν παραχαλίσμενη, το Σάρλ.
Εκείνος σώπαινε τώρα. Είχε χλωμιάσει
ξαφνικά κι' έλεγε με τό νού του:

«Άλλοίμονο! Δεν θα βρή εδώ τη
Μπλάνς, που τη θεωρούσε σάν μητέρα του,
ούτε τη Μαργαρίτα, τη σύνοτροφω των πρώ-
των παιγνιδιών του!...»

Η Μαργαρίτα μάντεψε αυτές τις σκέ-
ψεις στο πρόσωπο του πατέρα της. Κατά-
λαβε τον πόνο που ξεσκιζε την καρδιά του.

Τού κάκου όμως αναζητούσε μια λέξη,
που θα μπορούσε να προφέρει δίχως κινδυ-
νο, για να τον ανακουφίσει κάπως. «Αν έ-
κανε να μιλήσει, θα έσπαζε σε λυγμούς.

Την άλλη μέρα, ο Τεβενέν περίμενε χα-
ρούμενα τον ταξιδιώτη, στο σταθμό του
Φονταίνμπλώ, την ώρα που θάρτανε τό
τραίνο.

Η Σουζάννα θέλησε να πάη μαζί
με τη Μαργαρίτα, για να υποδεχθί τον παι-
δικό της φίλο.

Τό τραίνο θάρκε... Ο Τεβενέν προχω-
ρεί, συγκινημένος...

Η Μαργαρίτα — που δεν την προσέχει
τώρα κανείς — αναγκάζεται ν' ακουμπήσει
στη ράχη ενός ξύλινου πάγκου, για να μη
λυγίσουν τα γόνατά της...

Η φυσιογνωμία της έχει αλλοιωθί. Κα-
ταδροχθίζει με τα μάτια τη σειρά των βα-

γονιών, που ανοίγουν τώρα οι πόρτες τους
με θόρυβο.

Από ένα βαγκόν — λί, πηδάει έξω ένα
παλληκάρι, ντυμένος μιά με πολιτικά και
μιά με σάν αυτής. Κι' απλώνει τα χέρια του,
για να πιάσει και να βοηθήσει τον έπομενο
ταξιδιώτη.

— Σιγά - σιγά, κύριε υποπλοίαρχε! του
λέει. Άκουμπήστε απάνω μου... Μη σας
νοιάζει, σας κρατάω...

Ένας ψηλός νέος κατεβαίνει με κάπο
απ' το βαγκόν. Είναι κατάχλωμος και τρα-
μακτικά αδύνατος. Φορεί ένα μακρύ και
χοντρό παλτό. Τά πόδια του τρέμουν.

— Φαμπιέν! φωνάζει η Σουζάννα αφού
δίτασε μια στιγμή.

Κι' όρμησε προς τον παιδικό φίλο της.

— Θεέ μου! Μα αυτός κοιτάζει να πε-
θάνη!... ψιθυρίζει η Μαργαρίτα.

Ένα φωτεινό χαμόγελο φώτισε τό πρό-
σωπο του Φαμπιέν, ενώ έπεφτε στην ανοι-
χτή άγκαλιά του κηδεμόνος του.

— Παιδί μου! Καύμένο μου παιδί!... έ-
λεγε και ξανάλεγε έκείνος. Πόσο υπέροχος!

— Φαμπιέν, φτωχέ μου φίλε! φώναξε η
Σουζάννα.

Και τον φιλούσε, κλαίγοντας μέσ' απ'
την καρδιά της.

Γιά λίγα λεπτά, όλοι αντήλλασαν στερ-
γικά φιλία και λόγια πούμεναν δίχως ά-
πάντησι. Ο νέος δεν είχε προσέξει καθό-
λου τη Μαργαρίτα, που στεκόταν όρθια
κοντά τους.

— Εύχαριστώ... εύχαριστώ για τη θερ-
μή σας υποδοχή... ψιθύρισε ο Φαμπιέν με
φωνή αδύνατο και λαχανιασμένη. Άληθεια,
είμαι λίγο άρρωστος... Είναι οι πυρετοί της
Άφρικής. Με πιάσανε στη Μασσαλία... Μα
θα περάσουν γρήγορα! Είμαι κι' όλος
καλλίτερα, τώρα που σας ξαναβρήκα...

Υποστηρίζόμενος απ' τον Τεβενέν από
τόνα μέρος κι' απ' τη Σουζάννα από τό
άλλο, ο νέος προχώρησε ως την έξοδο του
σταθμού, όπου περίμενε τ' αυτοκίνητο των
Τεβενέν.

— Άνέβα... του είπε ο Σάρλ. Κάθισε
καλά στο βάθος... Θα βολευτούμε έμεις οι
άλλοι... Είσαι καλά έτσι;

— Πολύ καλά...

— Άνέβα και σύ, Σουζάννα... Άνεδότης,
μίσ Κλάρις, σας παρακαλώ...

Οι δυο κοπέλλες πήραν θέσεις στο έμ-
προδ κάθισμα. Ο Σάρλ κάθισε κοντά στον
προστατευόμενο του, κρατώντας τό χέρι
του ανάμεσα στα δικά του.

— Τί καλά που είναι να ξαναβρίσκει κα-
νείς την οικογενειακή στέγη! ψιθύρισε ο
Φαμπιέν. Προπάντων όταν γυρίζει βарея
άρρωστος απ' την ξενιτιά, όπως εγώ, και
τόν υποδέχονται τόσο θερμά...

— Μα τί λές; διαμαρτυρήθηκε ο Σάρλ,
κατακλινώντας την ανησυχία του και προ-
σπαθώντας ν' άστευθεί. Εσύ, βарея άρ-
ρωστος; Όχι δά! Μιά άδιαθεσία μόνο,
που θα κρατήσει μερικές μέρες. Έννοια
σου και θα σε κάνουμε γρήγορα καλά, με
τις περιποιήσεις μας!

— Και βεβαία, Φαμπιέν! πρόσθεσε η
Σουζάννα, προσπαθώντας κι' αυτή να φανή
γελαστή, μολονότι η καρδιά της σφιγγόταν
από αγωνία. Δεν μπορείτε να σαστε άρρω-
στος, αφού βρισκόσαστε μαζί μας! Σας
τό άπαγορεύω! Ξέρετε δε ότι εγώ έννοω
να γίνεται έκείνο που θέλω!

— Α, μά ξεχάσαμε να σε συστήσουμε
στη μίς Κλάρις, δέκομε ο Τεβενέν. Είναι
μιά γρηγορετική και άφοιασμένη κοπέλλα,
που δέχθηκε ν' αναλάβει τό δύσκολο ρόλο
ν' αναπληρώσει κοντά στη Σουζάννα τη μη-
τέρα της. Βλέπεις, η Έρμάνς είναι πολύ
άπασχολημένη και δεν μπορεί ν' άσχληθί
άρκετά μ' αυτό τό βασικό καθήκον.

Τ' όνομα της μίς Χέρτφορντ έκαμε τό
Φαμπιέν ν' ανασκιάσει. Και στράφηκε
ζωηρά προς την κοπέλλα, για πρώτη φορά.

Εκείνη είχε κορμωμένα τα μάτια της ά-
πάνω του, πολύ ταραγμένη κι' αυτή. Άλ-
λασαν οι δυο τους, δίχως να τό θέλουν, μιά
απ' τις ματιές έκείνης που φαίνονται σάν
ύλική έκφρασι της συγχωνεύσεως δυο ψυ-
χών.

— Αμέσως όμως η Μαργαρίτα ένοιωσε τον
κίνδυνο και φόρεσε στο πρόσωπό της μιά
άδιαπέραστη μάσκα ψυχικής ευγενείας.

— Μίς Χέρτφορντ... πρόσφερε ο νέος, με
φωνή τρεμουλιαστή. Μα τό ξέρω, αυτό τό
όνομα... Πιστεύω μάλλον... ότι ξέρω και
τη δεσποινίδα...

— Άλήθεια; ρώτησε μ' έκπληξι η Σου-
ζάννα.

— Έμένα, κύριε: είπε τολμηρά η Μαρ-
γαρίτα.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Είχα την τιμή
να σας συναντήσω άλλοτε δυο - τρεις φο-
ρές... Δεν μένετε στη Νέα Υόρκη;

— Ναι, αλλά... δεν θυμάμαι...

— Η κυρία μητέρα σας, αν δεν άπατά-
μαι, είχε εκεί ένα απ' τους σπουδαιότερους
οίκους μόδας.

— Μάλιστα, κύριε. Ύστερα όμως ήρθαν
άσχημες ημέρες...

Ο νέος σταμάτησε μιά στιγμή, μ' άνη-
χανία, σάν ν' φοβότανε μήπως ξυπνήσει ό-
δυνηρές αναμνήσεις... Ύστερα είπε:

— Δεν θυμάσθε λοιπόν ένα χορό που εί-
χαν δώσει οι αξιωματικοί του «Κλεμπερ»
πάνω στο πλοίο τους, και που είχατε πάει
κι' εσείς;

— Η Μαργαρίτα θάρκε για μιά στιγμή
να ψάχνει στη μνήμη της, αναξιδώντας κά-
ποια συσμένη ανάμνησι. Ύστερα είπε ή-
συχα:

— Πραγματικά, τον θυμάμαι άόριστα...
Είναι κοντά τρία χρόνια από τότε... Ύ-
στερα, περάσαμε τόσες δυστυχίες, ή υπέ-
ρα μου κι' εγώ, ώστε σας όμολογώ πως
είχα ξεχάσει τελείως αυτό τό μικρό περι-
στατικό, που δεν μου είχε κάνει άλλωστε
πολλά έντύπωσι...

— Σταμάτησε. Ένας σκληρός πόνος της
μάτωσε την καρδιά, όταν είδε τό Φαμπιέν
να γίνεται ακόμα πιο χλωμός.

«Ω, Θεέ μου! είπε με τό νού της. Δεν
μ' είχε λοιπόν ξεχάσει ούτε κι' αυτός;»

— Ε λοιπόν αγαπητέ μου Φαμπιέν, έ-
πενέβη η Σουζάννα γελώντας, αφού είχατε
γνωρίσει ήδη τη μίς Κλάρις, θα φροντίσετε
στο έξυ να καλλιεργήσετε τη γνωριμία
σας, και θα την αγαπήσετε σίγουρα. Εγώ
τολλάχιστον, μ' όλο που έχει αναλάβει τον
αύστηρο ρόλο της γκουβερνάντας μου, την
αγατώ ειλικρινώς και τη θεωρώ σάν την
καλλίτερή μου φίλη!...

— Λιποθύμησε, τό καύμένο τό παιδί!
φώναξε μ' ανησυχία ο Τεβενέν. Κουράστη-
κε, φαίνεται...

Τ' αυτοκίνητο είχε φτάσει πια στη βίλλα
κι' είχε σταματήσει μπροστά στο έξωτερι-
κό κεφαλόσκαλο, όπου περίμεναν η Έρ-
μάνς και μερικοί οικείοι του σπιτιού, για
να κάνουν μιά φιλική υποδοχή στο νέο τα-
ξιδιώτη.

Όρμησαν όλοι προς τ' αυτοκίνητο, τη
στιγμή που οι δυο κοπέλλες πηδούσαν έξω
κι' έτρεχαν να φέρουν αϊθερά και ύδι.

Ο Τεβενέν προσπάθησε ν' ανασηκώση
τό νέο, με τη βοήθεια ενός καμαριέρη. Σχε-
δόν άμέσως, ο Φαμπιέν ξανάνοιξε τα μά-
τια του.

— Συχωρέστε με γι' αυτή τη γελοία ά-
δυναμία μου... είπε χαμογελλώντας λιμμέ-
να. Η ζέστη, ο κόπος ίσως... Εύχαριστώ,
θα μ' αφερώ να κατεβώ μόνος μου...

— Αναγνώρισε την Έρμάνς και πρόσθεσε:

— Ω, είμαι πολύ ευτυχισμένος που σας
ξαναβλέπω, κυρία... Εκεί κάτω, στο βάθος
της Άφρικής, όταν παλεύαμε με κάθε εί-
δους έχθρους και κακοπαθήματα, θυμήθηκα
συχνά την πρόθυμη φιλοξενία σας και την
εγκάρδια ύποδοχή που κάνατε πάντα στόν
όρφανό...

Δεν μπόρεσε να πη περισσότερα. Ήταν
έτοιμος να ξαναλιποθύμησει...

Ο Τεβενέν κι' η Μαργαρίτα, που στέκου-
ταν δίπλα του, τον συγκράτησαν. Συγκέν-
τρωσε κι' ο ίδιος τις δυνάμεις του και, ά-
κουμπώντας πάνω τους, μπόρεσε να πάη
ως την κάμαρα που τό είχαν ετοιμάσει.

Η Σουζάννα περπατούσε κοντά του, κα-
τασκευνημένη, με τό μάτια βουρκωμένα.

Ήταν Κυριακή. Για πρώτη φορά από
καιρό, ο Σάρλ είχε καλέσει τον νύ Βερνέ
να περάσει δυο - τρεις μέρες στο Σαμορώ.
Τού τό είχε συμβουλέψει η Έρμάνς.

Ήταν τόσο ευτυχισμένος, τον τελευταίο
καιρό, για την ανάρτασι της αγάπης της
γυναίκας του—όπως την θεωρούσε—ώστε
δεν είχε διατάξει πολύ ν' ακολουθήσει τη
συμβουλή της, από πνεύμα συμφιλίωσης
και όμωνοίας.

Η Έρμάνς αναζητούσε τώρα με τό μά-
τια τό φίλο της καρδιάς της. Κι' άνησύ-
χησε λίγο, βλέποντάς τον.

Ο «Ζιγκολό» έμενε λίγο παράμερα απ'
τους άλλους και, με τό φρόδια ζαρωμένα,
με μιά σύσπασι στη φυσιογνωμία, κύττα-

ζε τη συντροφιά που αποτελούσαν ο Φαμ-
πιέν, ο Σάρλ κι' οι δυο κοπέλλες.

Απ' τη νύχτα που ο άθλιος είχε γλυ-
σθήσει μέσα στη κάμαρα της κο μισμέ-
νης Σουζάννας, ένα πάθος φλογερό και
κρυφό του έτρωγε την καρδιά.

Μάντεψε τον έρωτα της κοπέλλας γι' αυ-
τό τό νέο, που είχε άκούσει τόσες φορές
να τον έπαινουν μέχρι υπερβολής, αλλά
δεν του είχε δώσει ποτέ προσοχή.

Ξέροντάς τον μακριά, στην Άφρική, δεν
άνησυχούσε καθόλου. Μα τώρα ο Φαμπιέν
είχε ξαναγυρίσει... Ήταν βарея άρρω-
στος, αλλά οι περιποιήσεις των φίλων του
και τό κλίμα της Γαλλίας θα τον γιάτρευαν
γρήγορα...

Ήταν ένας αντίζηλος... ένας αντίζηλος
έπικίνδυνος, νέος, όμορφος, δοξασμένος...
κι' έρωτευμένος ίσως με τη Σουζάννα!

«Όχι, τα μάτια μου ανοιχτά! σκέφθηκε
ο τυχοδιώκτης. Πρέπει να μάθω αν υπάρχει
απ' αυτό τό μέρος κανείς κίνδυνος για
μένα!...»

— Μα τί έπαθες, λοιπόν; του ψιθύρισε
η Έρμάνς, πηγαίνοντας κοντά του. Φαίνε-
σαι δυσχεστεμένος...

— Όχι, καθόλου, δικαιολογήθηκε ο
«Ζιγκολό». Κυττάζω απλώς με όικτο αυτό
τό νέο, που ήταν τόσο γερός και πρόσ-
χαρος πριν φύγει, και τώρα τον ξαναβρί-
σκω σε τέτοια χάλια.

— Τί ήθελε νάρθι στο σπίτι μας, σ'
αυτή την κατάσταση; παρατήρησε η Έρ-
μάνς με σκληρό έγωισμό. Δεν έχω καμιά
διάθεσι να διώξω τους φίλους μου με την
παρουσία του. Άρκετά θλίβερό είναι ή δια-
μονή στο Σαμορώ, που μου την επέβαλες
για όλο τό καλοκαίρι! Όχι όμως και να
μη βλέπω κανένα, σ' αυτή την εξορία!

Τους δέκοψε ή έπιστροφή του Σάρλ με
τις δυο κοπέλλες.

Είχε φτάσει πια ή ώρα του φαγητού.

— Αφίσαμε τό Φαμπιέν με τον υπέρ-
τη του, είπε ο Σάρλ. Θα πέση στο κρε-
βατί, ώπου νάρθι ο γιατρός που είδο-
ποίησε.

Μίλησαν λίγο ακόμη για τό νέο ταξι-
διώτη. Μα η Έρμάνς φρόντισε γρήγορα
να στρέψει άλλοι τη συζήτησι. Στο τρα-
πέζι, κανείς απ' τους προσκεκλημένους δεν
φάρκε να θυμάται πως εκεί κοντά τους
βρισκόταν ένας άρρωστος, ένας έτοιμοθά-
νατος ίσως...

Όταν έφτασε ο γιατρός κι' εξέτασε
προσεκτικά τον άρρωστο, γνωμάτευσε πως
ήταν πραγματικά σοβαρή ή κατάστασί του.
Και είπε στο Σάρλ, μπροστά στη Σου-
ζάννα και τη Μαργαρίτα:

— Όσο βρισκότανε στην Άφρική, ο κ.
Συλβά μπόρεσε ν' άντισταθί στους πυ-

ρετούς, χάρις στο πολύ κινίνο που έπαιρνε
συνεχώς. Είχε όμως μολυνθί ο όργανι-
σμός του, και τώρα παρουσιάζει μιά έ-
πικίνδυνη φλόγωσι του ήπατος.

»Έχω λόγους να έλπίζω πως θα τον κά-
νουμε καλά. Ευτυχώς άλλωστε είχε τό κου-
ράγιο να άνθέρη στα πρώτα συμπτώματα
και νάρθι ως εδώ, όπου μπορεί να βοη-
συνεί περιποίησι. Χρειάζεται πραγματι-
κά άδιάκοπες φροντίδες. Η παραμικρή ά-
μέλεια μπορεί ναχη σοβαρές συνέπειες εις
βάρος του.

— Ω, γιατρέ! δέκοψε ή Σουζάννα. Θα
φροντίζω εγώ ή ίδια για ό,τι χρειασθί και
θα πάρουμε μιά νοσοκόμα που δεν θα φεύ-
γει καθόλου από κοντά του, μέρα και νύ-
χτα.

— Ο γιατρός έγραψε τό απαιτούμενα
φάρμακα και υπέδειξε λεπτομερώς τις πε-
ριποιήσεις που χρειαζόταν ο άρρωστος.

— Η Έρμάνς δεν ήταν μπροστά. Όταν
γύρισε, λοιπόν, στο σαλόνι ο Σάρλ, τον
ρώτησε τί είχε πη ή γιατρός και φάρκε
πολύ στενωχωρημένη για τους φόβους που
είχε διατυπώσει.

— Τόσσο, φίλε μου, είπε σιγανά στόν
άντρα της, δεν μπορώ βεβαία ν' άφίσω
μόνους τους προσκεκλημένους μου, ούτε να
τους διώξω. Όφειλω να τους περιποιηθώ.

— Έχεις δίκη, άπάντησε ο Σάρλ. Μεί-
νε εσύ μαζί τους, θ' άνεβώ εγώ στην κά-
μαρα του Φαμπιέν...

— Μα αυτό είν' αδύνατο, φίλε μου! Έ-
χουμε οργανώσει ένα περίπατο στο δάσος...
και θα ληφθώ πολύ αν δεν με συνοδέψης!

— Η Έρμάνς πρόφερε τις τελευταίες λέ-
ξεις με μιά προκλητική φιλαρέσκεια.

— Πήγαινε με τη μαμά, πατερούλη, εί-
πε ή Σουζάννα. Θα μείνω εγώ.

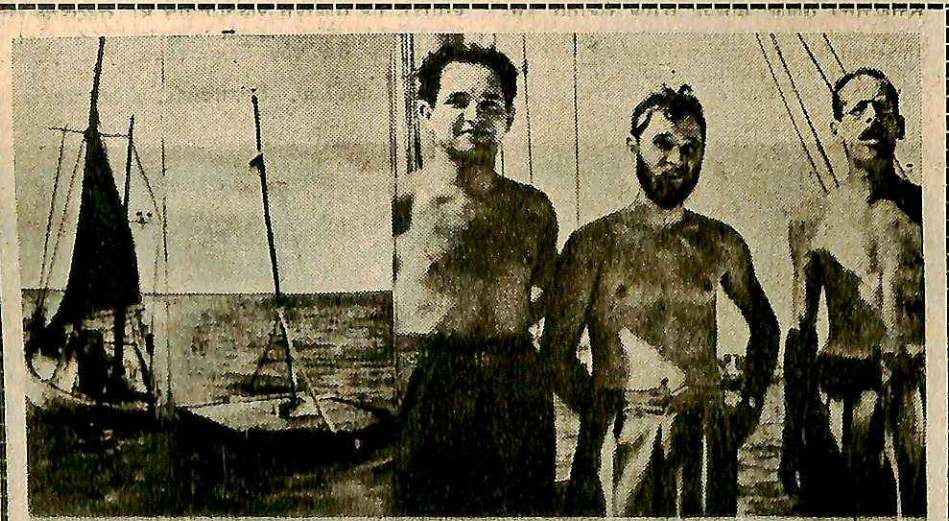
— Όχι, παιδί μου, δεν μπορείς ούτε
και σύ. Δεν είναι σωστό, στα μάτια του
κόσμου, να μάς άφισες μόνους για να μεί-
νεις μ' ένα νέο που δεν είναι συγγενής σου.

Η Σουζάννα διαμαρτυρήθηκε, κατσού-
φιασε.

— Άκούστε, δεσποινίς, επενέβη ή Μαρ-
γαρίτα. Η δική μου παρουσία δεν είν' ά-
παραίτητη κοντά στους προσκεκλημένους
σας. Αν δεν έχη αντίρρησι ή κ. Τεβενέν,
θα μείνω εγώ σήμερα κοντά στόν άρρωστο
και θα εφαρμόζω τις υποδείξεις του για-
τρού.

— Δεν έχω καμιά αντίρρησι, μίς Κλά-
ρις. Έχετε, δυστυχώς, συνηθίσει να πε-
ριποιήσθε άρρώστους. Θάνα ήσυχη, λοι-
πόν, ή Σουζάννα, ξέροντας πως θα βρισκέ-
σθε εις δίπλα στο μαξιλάρι του κ. Συλ-
βά, ώπου να σας άντικαταστήση μιά νο-
σοκόμα.

Ο Σάρλ δεν είχε μπόρεσει ν' άντισταθί

82 ΜΕΡΕΣ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Τρεις Άγγλοι, ο Ρόλαντ Σάρμα, ο Φράνκ Ηθας και ο Κλώντ Ντίζον (δεξιά) διέ-
σχισαν τον Άτλαντικό μ' ένα μικρό Ιστιοφόρο 18 τόνων το «Πέταυλα» (αριστερά). Ξε-
κίνησαν από τό Σάττον Σάουντ, κοντά στην Πλαμωθή και έκαναν 82 μέρες για να
φτάσουν στη Νάιλας, να καλύψουν δηλαδή απόστασι 4.800 χιλιόμετρα. Πισω τους
έλασαν καθ' όλο τό ταξίδι τους μια σχεδία από την όπασα έκαναν διάφορες παρατηρή-
σεις για τά ψάρια που ζουν κοντά στην επιφάνεια του ωκεανού.

ΟΙ ΔΥΟ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΑΙ ΤΩΝ ΟΣΚΑΡ 1953

Οι δυο καλύτεροι ήθοποιόι του 1953. Άντρέι Χέμπτον, και Ουίλλιαμ Χόλντεν γεμμάτι-
σαν μαζί σ' ένα νυχτερινό κέντρο του Χόλλυγουντ για να πανηγυρίσουν τον θρίαμβό τους.
Η επιτυχία τους συνέδεσε στενότερα τους δυο καλλιτέχνες, που πριν μέχρι πρό όλίγου
δυο άπολοι καλοί φίλοι. Για ν' αποδείξουν την άποψή τους αυτή, οι καλώς πληροφορημένοι
έχουν ένα άκραίολο επιχείρημα: την ρηξί Χέμπτον-Μέλ Φέρρερ, τό είδύλλιο των ό-
ποιων πολλοί πίστευαν πως θα κατέληγε σε γάμο.

στην πρόσκληση της Έρμης να τη συνοδέψει στον περίπατο. Ξεκίνησε, λοιπόν, μαζί μ' όλη την εύθυμη συντροφιά, που γέμιζε το δάσος με τις φωνές και τα γέλια της...

Όταν έμεινε μόνη, η Μαργαρίτα ανέδθηκε στην κάμαρα του άρρώστου.

Τού είχαν δώσει ένα μεγάλο δωμάτιο, που τα παράθυρά του έβλεπαν στο πάρκο, πίσω απ' το σπίτι.

Η πόρτα του βρισκόταν στον ίδιο διάδρομο με τις πόρτες των δωματίων της Σουζάννας και της Μαργαρίτας.

Ακούγοντας να μπαίνει στην κάμαρα ή κοπέλλα, ο Μαρσεσκάς, ο υπηρέτης του Φαμπιέν, σηκώθηκε ζωηρά και προχώρησε προς το μέρος της, πατώντας στα νύχια και κάνοντας τις νόημα να σωπάσει.

Η Μαργαρίτα έριξε μία ματιά στον άρρωστο κι' έκανε ένα βήμα πίσω, τρομαγμένη. Τά χέλι του νέου ήταν μισανοιχτά κι' η ανάπνοή του έμοιαζε σαν ελαφρύ ρόγχο... Είχε τα μάτια του κλειστά και στεφανομένα από μαύρους κύκλους, σαν χωμένα βαθειά σε μία τρύπα. Κρούς ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπό του. Θάλεγε κανείς πώς βρισκόταν στα τελευταία του...

Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για την ώρα, δεσποινίς, της είπε σιγανά ο Μαρσεσκάς. Δεν ζητάει ούτε νερό, μ' όλο που τον πνίγει ο πυρετός. Άς τον αφήσουμε να κοιμηθεί.

Θα περιμένω εδώ, ώσπου να ξυπνήσει.

Όπως θέλετε, δεσποινίς... Τότε, λοιπόν, θα μπορέσω εγώ να πάω να πλυθώ και να συγγιριστώ λίγο, για να ξευχτήσω κοπά του.

Βέβαια, —αίνετε!

Η Μαργαρίτα έμεινε μόνη με τον άρρωστο, που εξακολουθούσε να κοιμάται ταρπαγμένα. Ένοιωσε το θάνατο έτοιμο ν' απλώσει το χέρι του πάνω απ' αυτό το πολυβασιανό κορμί...

Της φαινόταν πως κάθε έλπίδα ήταν χαμένη! Σε μερικές ώρες, σε μερικά λεπτά ίσως, ο Φαμπιέν θ' άφηνε την τελευταία πνοή του!

Ένας πόνος φριχτός ξέσκιζε την καρδιά της Μαργαρίτας. Ένοιωσε ξαφνικά πως, αν πέθαινε αυτός ο άνθρωπος, θα πέθαινε κι' αυτή μαζί!

Είχε θελήσει να πιστέψει πως μπορούσε να ζήσει, διατηρώντας μόνο μία αμυδρή ανάμνηση του έρωτά της για το Φαμπιέν, σαν ένα όνειρο εὐτυχίας που είχε σβύσει μόλις γεννήθηκε...

Πόσο είχε γελαστή! Τό καταλάβαινε καλά τώρα, απ' την όρμη που είχε ξυπνή-

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΟ ΛΕΜΟΝΟΔΑΣΟΣ

Φεύγει η βαρκούλα με το άσπρο το πανί κυλά γοργά στ' ασπιοκέντητο το κύμα ως την ακτή να πάει την αντικρινή με τ' άπαλό τ' αγέρι, που φυσάει πρίμα.

Κι' εμείς οι δυο άγκαλιαστοί στην κουπα (στη κυττάμε αντίκρυ τα τοπία μαγεμένα. 'Η όμορφα τους μάς μεθά η λαχταρήνη και πόσο νοιάζουμε στ' αλήθεια εύτυχι (σμένοι!...

Κι' η βάρκα τρέχει, λές και βιάζεται κι' (αυτή στο Λεμονόδασο πιδ γρήγορα να φτάσει. Μά κυττα, αγάπη μου, πιο πέρα, στην ακτή κάτω ψαράδες που χορό λές κι' έχουν πιά (σει!...

Βγάζουμε τράτα και τραβάνε τ' σκονί. Μά να κι φτάσαμε στο μώλο, αναπημένη. 'Εδώ η βαρκούλα μας με τ' άσπρο το πανί θ' άρξαι κι' ως νάρθουμε θά μάς περιμένει!...

Δός μου το χέρι σου και πήδηξε κι' εσύ. 'Α! 'Ετσι, μπράβο! Πάμε προς τ' όρος, (πέρα. Κύπ! αγριολούλουδα!... Σε όλο το νησί. Καί τ' άρμά τους πως γιομίζει τον αγέρα!

Πρωτομαγιά!... Κόψε αγριολούλουδα πολλά και μαργαρίτες και κρινάκια εκεί στο πλάι. Και παπαρούνες και ανθάκια ρόζ, λιλά, και τ' στεφάνι έλα να πλέσουμε του Μάη!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

σει το αίσθητά της, όταν ξαναβρήκε το φίλο της στην απελπιστική αυτή κατάσταση. 'Ο έρωτας αυτός ήταν η ζωή της!...

Απ' τα παιδικά ακόμα χρόνια τους, είχαν δοθεί ψυχικά ο ένας στον άλλον, δίχως καν να το καταλάβουν. Είχαν χωριστή αργότερα, μα ποτέ δεν είχαν ξεχαστή.

Δεν ήταν η τύχη που τους είχε ξανα-ενώσει αργότερα, στη Νέα 'Υρκη, αλλά η μυστηριώδης δύναμη της αγάπης τους, που τους είχε τραβήσει τον ένα προς τον άλλο, παρ' όλες τις απόστάσεις και τα υλικά εμπόδια...

Είχαν έπειτα ξαναχωρίσει. Μά ήταν βέβαιη η Μαργαρίτα πως την αγαπούσε μ' έρωτα ίσο με τον δικό της. Μόνο ο θάνατος θα μπορούσε να σκοτώσει τον έρωτα αυτόν... ο θάνατος που πλησίαζε, που προχωρούσε αμείλικτα!...

Ε, όχι λοιπόν! Ούτε κι' ο θάνατος θα τους χώριζε! Θα τον ακολουθούσε στον τάφο... Δεν υπάρχει ένας παράδεισος, όπου ξαναγεννιούνται για πάντα αυτοί που αγαπήθηκαν πολύ στη ζωή!...

Έμεινε για πολλή ώρα έτσι, ακούγον-

τας το ρόγχο του άρρώστου...

Ξαφνικά, ο Φαμπιέν άνοιξε τα μάτια του και την κυττάζε με ματιά θολή, ανέκφραστη... 'Εκείνη πήγε κοντά του και του σκούπισε το μέτωπο. 'Ο άρρωστος δεν φάνηκε να κατάλαβε τίποτα.

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκαν έξω στην αυλή βήματα, ομιλίες... Οι εκδρομείς γύριζαν απ' το δάσος.

Σχεδόν αμέσως, μπήκαν στο δωμάτιο του Φαμπιέν ο Σάρλ, η Έρμης κι' η Σουζάννα, μαζί με το γιατρό που ξαναγύριζε για να δει τον άρρωστο.

Ο τελευταίος ζάρωσε τα φρύδια του, όταν έβλεπε το νέο.

Ελπίζω να μπορέσει ν' αποφύγει τον κίνδυνο, είπε. Μά είναι απαραίτητο να τον προσέχη διαρκώς κάποιος, αυτή τη νύχτα και για μερικών καιρό ακόμη.

Ένοιωσες, γιατρέ, θά φροντίσουμε να μη μείνει μόνος ούτε λεπτό, φώναξε η Έρμης. 'Εχει τον υπηρέτη του. 'Ο άγρυπνήσουν κοντά του κι' οι καμαριέρες μας, με τη σειρά.

Η Σουζάννα δεν έμιλησε.

Είχε τρομάξει, βλέποντας το Φαμπιέν. 'Όσο κι' αν ήθελε δε να τον περιποιηθεί, ένοιωσε πως δεν είχε την απαιτούμενη δύναμη, για ν' άνθεξη επί ώρες σ' αυτό το τρομερό θέαμα...

Ακολουθούσε, λοιπόν, τη μητέρα της, όταν κατέβηκε, να βρή τους προσκεκλημένους της, μαζί με το Σάρλ και τη μίς Κλάρικ.

Το σπίτι βυθίστηκε στην ακαθόριστη έκλειψη θλίψι που σκορπίζει η παρουσία ενός άρρώστου.

Ο πυρετός συνέχιζε την πορεία του. Σε λίγο, τα συμπτώματά του είχαν φτάσει στη μεγαλύτερή τους ένταση. 'Ο γιατρός αγωνιζόταν απεγνωσμένα με την άρρώστεια. Σπάνια ο Φαμπιέν ξανάβρισκε για λίγα λεπτά την πνευματική του διαύγεια.

Επί δεκαπέντε μέρες, το παραλήρημα δεν τον άφησε καθόλου. Όταν ο γιατρός πρόρεσε επίτελους να τον σώσει, ήταν ο δυστυχισμένος τόσο αδύνατος, ώστε φαινόταν ακόμα στα πρόθυρα του θανάτου.

Ο Μαρσεσκάς περνούσε κάθε νύχτα κοντά του. Μία καμαριέρα έμενε τακτικά εκεί ως τα μεσάνυχτα. 'Υστερα την αντικαθιστούσε ο πιστός υπηρέτης, ως το πρωί. 'Ετσι, εφαρμόζονταν πιστά οι οδηγίες του γιατρού, όπως διαπίστωνε κι' ο ίδιος μ' ευχαρίστηση.

Στο διάστημα της ημέρας, ο Σάρλ περνούσε πολλή ώρα δίπλα στο μαξιλάρι του νέου.

Η Έρμης ανέβαινε κάποτε, μαζί με τη Σουζάννα. Μά ήταν κι' οι δυο πολύ νευρικές και δεν μπορούσαν να μείνουν εκεί για πολύ, μία και δεν μπορούσαν να προσφέρουν καμιά ανακούφιση στον άρρωστο. Φεύγανε, λοιπόν, γρήγορα, παίρνοντας μαζί τους και το Σάρλ, για ένα περίπατο στο δάσος ή στο πάρκο της βίλλας.

Η Σουζάννα αγαπούσε προπάντων τις βαρκάδες στο ποτάμι. 'Επαιρνε δε και τη μητέρα της, τον πατέρα της, τη μίς Κλάρικ, καθώς και τον κ. ντυ Βερνέ, όταν τυχαινε να βρίσκεται εκεί.

Ένα βράδυ, η Έρμης προτίμησε να μείνει στο σαλόνι. 'Ο «Ζιγκολό» συνώδευε τη Σουζάννα και τη μίς Κλάρικ. Είχαν μπη σε μία μικρή βάρκα κι' είχαν αφήσει να την παρσύρει το ρεύμα.

Η Μαργαρίτα, όπως συνήθως, είχε τη χαρακτηριστική σοβαρή έκφραση της φλοισγογνώμιας της. 'Όσοσο ήταν τώρα λιγώτερο χλωμή. Η Σουζάννα είχε προσέξει — και της το είχε πη — ότι τα μάτια της, που στεφανωνόνταν τον τελευταίο καιρό από μελανούς κύκλους, είχαν ξαναβρή λίγη απ' την παλιά τους λάμψη.

Μά κι' αυτή φαινόταν πιο χαρούμενη από συνήθως.

Πέρασε, φαίνεται, καλύτερη μέρα ο άρρωστος σας, δεσποινίς; ρώτησε ο «Ζιγκολό» με ελαφρά πικρό τόνο. Τό μαντεύω απ' τη φλοισγογνώμια σας, που είναι πιο ήσυχη.

Πραγματικά, απάντησε η Σουζάννα, για πρώτη φορά σήμερα μάς βεβαίωσε ο γιατρός πως ο Φαμπιέν θα γίνει εσφαλώς καλά. Βρίσκεται ήδη στην ανάρρωσι, κι αν δεν παρουσιασθή καμιά απίθανη έπι-

πλοκή, θα σηκωθεί σε λίγο απ' το κρεβάτι.

Είμαι πολύ ευχαριστημένος... για σας και για τη Γαλλία!

Για τη Γαλλία;

Μά φυσικά! 'Επειτα απ' τη δόξα που απέκτησε με το πρώτο του ταξίδι, ο κ. Σουλβά, ασφαλώς θα θελήσει να συνεχίσει το έργο που άργισε τόσο λαμπρά, μόλις θά γίνει έντελως καλά.

Λέτε να θέλουν να γυρίσει στην 'Αφρική, αφού κόντεψε να πεθάνει; φώναξε η Σουζάννα.

Ασφαλώς! Θα ξεχάσει γρήγορα όσα υπέφερε, για να θυμηθεί μόνο το ευγενικό καθήκον που έχει αναλάβει.

Α, όχι! διαμαρτυρήθηκε η Σουζάννα, με ζωντότητα που εξέπληξε τη Μαργαρίτα και τον 'Αρνούρο. Όχι, αρκετά πιά έκανε για τη δόξα! Τώρα θά κυττάζε την εύτυχια του... Όλα παντρευτή!

Για να παντρευτή, πρέπει ν' αγαπήσει μία κοπέλλα και να τον αγαπήσει κι' εκείνη, παρατήρησε χαμογελώντας ο «Ζιγκολό».

Ω, αγαπάει κι' αγαπιέται, απάντησε η κοπέλλα.

Υστερα πρόσθεσε, με κάποια συστολή:

Τό υποθέτω τουλάχιστον... από κάτι λόγια που έφευγαν του πατέρα μου.

Κοκκίνισε λίγο για το ψέμμα της και, βλέποντας να την κυττάζε η Μαργαρίτα με έκπληξη, ταράχθηκε πιδ πολύ κι' έσπευσε ν' αλλάξει θέμα.

Δεν βρίσκετε, μίς Κλάρικ, είπε, πως κάνει πολλή δουλειά και πως θάπρεπε να γυρίσουμε πιά;

Συμφωνώ μαζί σας, Σουζάννα.

Αφού καληνυχτίστηκαν στοργικά, οι δυο κοπέλλες πήγαν στις καμαρές τους. Και, σε λίγο, απλώθηκε βαθειά σιωπή στο μέρος αυτό του σπιτιού.

Κι' ο «Ζιγκολό» έπισης είχε γυρίσει στο δωμάτιό του. Μά φαίνεται πως τον βασάνιζαν σοβαρές σκέψεις, γιατί, αντί να πλαγιάσει, πηγαίνονταν με το κεφάλι σκυφτό. Τό πρόσωπό του είχε μία έκφραση πονεμένη.

Είμαι βέβαιος! έλεγε με το νου του. Η Σουζάννα νοιάζει μία κλίσι σ' αυτό το νέο!... Τον αγαπάει κιόλας!... Κι' εκείνος συμμερίζεται αυτό τον έρωτα, η ενδιαφέρεται μονάχα για τη δόξα!... Θα τον έχω αντίηλό μου; Θάνα! ένα καινούργιο εμπόδιο, που θά πρέπει να παραμερίσω για να φτάσω στο σκοπό μου!...

Στριφογύριζε μέσ' στο μυαλό του αυτά τα ερωτήματα, άλλοτε βηματίζοντας νευρικά μέσ' στο δωμάτιο, άλλοτε καθισμένος σε μία πολυθρόνα, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του...

Η κρυφή αγάπη του για τη Σουζάννα είχε μεγαλώσει και τον βασάνιζε. 'Όσοσο, είχε μία παράλογη πεποίθησι στην έσπινδα του και την ικανότητά του στις μηχανορραφίες.

Ηταν περίπου 2 μετά τα μεσάνυχτα. Μέσ' στη βαθειά σιωπή, ο «Ζιγκολό» άκουσε ξαφνικά τον ελαφρό θόρυβο μίας πόρτας που άνοιγε με προσφύλαξη.

Ένοιωσε πρώτα έκπληξη κι' ύστερα περιέργεια. 'Εσβυσε γρήγορα τ' όρος του, για να μη διακρίνεται κάτω απ' την πόρτα του, δείχνοντας πως δεν κοιμότανε. 'Υστερα άφουγκράστηκε. Άκουσε ελαφρές πατημασιές.

Ποιός τριγυρίζει στους διαδρόμους, τέτοια ώρα; αναρωτήθηκε. Μήπως η Έρμης κάνει την απερισκεψία νάρθη εδώ;

Έσκυψε και κυττάζε απ' την κλειδαρό-τρύπα, για να βεβαιωθεί. Και διέκρινε αδύνατη άσπρη σιλουέττα που γλιστρούσε μέσ' στο σκοτάδι. Τη φώτιζε μόνον η αδύνατη άστροφεγγιά πουμπαινε απ' τα ψηλά παράθυρα του διαδρόμου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ευχαριστήριον

Ο γνωστός χορευτής 'Ισαάκ Σιβάκας, υπέστη έπιτυχή ενγχείρησι αιμορραγίας του αμφι-θλαπτοειδούς χιτώνος. 'Όπως μάς έδήλωσε, θεωρεί υποχρέωσιν του να ευχαριστήσει, διά την λεπτήν αυτήν ενγχείρησιν τους καθηγητάς, κ.κ. Τζανιδη και Μανουσση, την μικροβιολόγον κ. Π. Σαλιγκάρου και την χορογράφον κ. Έλλην Ζουρούδη, διά την εύνην συμπαράστασιν της.

Για το κρέαςμα του Μπέν χρησιμοποιήθηκε μία γερική βελανιδιά...

«ΜΕ ΚΡΕΜΑΣΑΝ για δολοφόνο σου!»

Η άπιστευτη σωτηρία του θύματος μίς δικαστικής πλάνης

Είμαι μακρὺς ο δρόμος απ' το Λονδίνο ως το Ντλί, της κομπιέτας του Κέντ, και μάλιστα όταν τὸν κάνει κανείς πεζή. 'Ο Μπέν όμως, ένας νεαρός που εργαζόταν ως μαθητευόμενος σ' ένα κατασκευαστή πανίων για πλοία, στο Λονδίνο θάκανε με πολλή ευχαρίστησι αυτή τη διαδρομή, έφόσον επρόκειτο να πάει να περάσει τα Χριστούγεννα μαζί με τη μητέρα του, που έμενε λίγα μίλια έξω απ' το Ντλί.

Σεκίνησε λοιπόν ένα βράδυ του Δεκεμβρίου του 1723. 'Εκανε το κουραστικό εκείνο ταξίδι δίχως κανένα άρροπτο. 'Όταν μπήκε στο Ντλί, είχε αρχίσει να βραδυάζει. 'Ηταν κουρασμένος κι' είχε πόνο στο στομάχι, ασυνήθιστος για ένα νεαρό παλληκάρι σαν αυτόν. 'Αποφάσισε λοιπόν να περάσει τη νύχτα εκείνη στο Ντλί, για να συνέλθει.

Θυμόταν πως μία φίλη της μητέρας του είχε εκεί μια ταβέρνα, με πανδοχείο την «'Αγκυρα». Που άλλου θα μπορούσε να διανυκτερεύει καλύτερα;

Πραγματικά, η κυρά-Λούσυ, η ταβερναρίσσα, είδε το Μπέν να μπαίνει στο μαγαζί της, όταν ετοιμαζόταν πιά να κλείσει και να πάει να κοιμηθεί.

Ο νεαρός την καληπέρισε και της έζηγησε:

—Πηγαίνω σπίτι μου για τα Χριστούγεννα. Μά δεν άντεχε να περπατήσω περισσότερο απόψε. Θα μπορέσετε να μ' ετοιμοποιήσετε κάπου;

—Όλα τα κρεβάτια είναι πιασμένα, του είπε η καλή γυναίκα. Μά μπορείς να κοιμηθείς με το θείο μου, που βρίσκεται εδώ για λίγες μέρες.

Ο θείος λεγόταν Τζακ κι' ήταν ένας μεγαλόσωμος κι' ανοιχτόκαρδος άντρας, ναυτικός, το επάγγελμά του. 'Ο Μπέν ήπια ένα ποτήρι μαζί του, δεν μπόρεσε όμως ν' αγγίξει καθόλου το τυρί και τα τουρσιά που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι. 'Οι πόνοι του στομαχιού του του είχαν κοφεί την όρεξη κι' ανησυχούσε να πέσει στο κρεβάτι. 'Ηθελε άλλωστε να σηκωθεί το πρωί νωρίς, μόλις θα ξυπέρωνε.

Τέσσερις ώρες μετά τα μεσάνυχτα, τον ξύπνησε ένας οξύς πόνος στο στομάχι. Αισθάνθηκε την ανάγκη να βγει έξω, να περπατήσει, για να συνέλθει. Μά δεν ήξερε τα κατάτοια που πανδοχείου, κι' έτσι αναγκάστηκε να ξυπνήσει το Τζακ.

—Να βγεις απ' την πίσω πόρτα της ταβέρνας, του συστήσε εκείνος. Δεν λειτουργεί όμως καλά το μαντάλο. Καλύτερα λοιπόν να περάς το μαχαίρι μου, απ' την τσέπη του παντελονιού μου, για να μπορέσεις ν' ανοίξεις πού εύκολα.

Ετσι κι' έκανε ο Μπέν. Ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα ύστερα από κάμποση ώρα. Μπήκε θρόνθα, χωρίς ν' ανάψει το κερί και κώχηκε κάτω απ' τα σκεπάσματα, για να κοιμηθεί άλλη μία ώρα.

Κατάλαβε τότε πως ήταν μόνος στο κρεβάτι. 'Ο Τζακ είχε φύγει στο μεταξύ. Δεν έδωσε ωστόσο σημασία σ' αυτή τη λεπτομέρεια. Καί, μόλις ξημέρωσε, ετοιμάσθηκε και ξεκίνησε για το σπίτι της μητέρας του.

Λίγες ώρες αργότερα, η κυρά-Λούσυον πήγε να ξυπνήσει το θείο της, και βρήκε το κρεβάτι άδειαν. Στα σκεπάσματα υπήρχαν αίματα!

Η ταβερναρίσσα πάγωσε, χλώμιασε κι' ώρμησε ύστερα έξω στο δρόμο, φωνάζοντας:

—Φονικό!... Έγινε φονικό!...

Σε λίγα λεπτά, είχαν μαζευτεί όλοι οι γείτονες κι' άκουγαν την ιστορία της.

Εμφαν ύστερα παντού και βρήκαν στα λαγυματίες αίματος, που ξεκινούσαν απ' την κρεβατοκάμαρα, κατέβαιναν τη σκάλα, έβγαζαν στη θάλασσα κι' έφταναν ως τη γειτονική προκυμαία...

Ο Μπέν είχε καθήσει κι' έτρωνε στο σπίτι του, όταν έφτασε η αστυνομία για να τον συλλάβει. Κανείς δεν πίστεψε τις διαμαρτυρίες του και τους όρκους του πως ήταν άθωος. Όλες οι ένδειξεις στρέφονταν εναντίον του. 'Η θεία του μάλιστα χειροτέρως, όταν βρέθηκε στην τσέπη του το μαχαίρι του Τζακ.

Σίγουρα τον είχε δολοφονήσει κι' ύστερα είχε πετάξει το πτώμα στη θάλασσα. Στη δική του, ο Μπέν εξακολούθησε να δηλώνει πως ήταν άθωος, και να δηλώνει πως ακριβώς είχαν συμβεί τα πράγματα, τη μοίρα εκείνη νύχτα.

Ήταν ένα ψέλο και συμπαιθητικό παλληκάρι, με τίμια κι' ειλικρινή φροσύνη. Οι ένοχοι τον συμπάθησαν, και θάχαν όλη τη διδασία να τον αθωώσουν, αν μπορούσαν. Μά τα στοιχεία είς βάρος του φαίνονταν συντριπτικά. 'Ετσι, αναγκάσθηκαν να τον κρυφώσουν ένοχο. Τό δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο. 'Η εκτέλεσής του θα γινότανε σε τρεις ημέρες, με απαγχονισμό.

Δεν υπήρχε, στην περιφέρειά αυτή, ειδική ανχονή για τους θανατοπινέτες. Τους κρεμούσαν απλώς σ' ένα ξαντρώ δέντρο.

Στην περίπτωση του Μπέν, χρησιμοποιήθηκε μία γερική βελανιδιά, που βρισκόταν πάνω σ' ένα λόφο, λίγα μίλια έξω απ' το Ντλί. Μά ο Μπέν ήταν ψηλός, κι' έτσι, μετά τον απαγχονισμό του, τα πόδια του ακουμπούσαν κάπου-κάπου στο έδαφος.

Δεν έδωσε ωστόσο κανείς σημασία σ' αυτή τη μικρολεπτομέρεια — κανείς, εκτός από δυο φίλους του Μπέν, που έπευσαν να κοψουν το σκονί της κρεμάλας του, μόλις έμειναν μόνον εκεί.

Δυο ώρες αργότερα, ο Μπέν ξαναγύρισε στη ζωή. 'Ανοίξε με κόπο τα μάτια του.

—Τί έγινε;... τραύλισε.

Οι φίλοι του του διηγήθηκαν τότε την άπιστευτη σωτηρία του.

Την ίδια νύχτα, ο Μπέν έφυγε κρυφά απ' το Ντλί και πήγε να καταταχθ στο Ναυτικό, στο Πορτομάου, με το ψευδώνυμο Τζόν Γκρέγκ. Τόν έδαλαν ναυτή σ' ένα πλοίο που ετοιμαζόταν για απόκλιση πάλι.

Απ' τη δουλειά που έκανε ως τώρα, είχε αποκτήσει αρκετές ναυτικές γνώσεις. 'Ηταν ες άλλου πρόθυμος, έξυπνος, έργατικός.

Σε λίγα χρόνια λοιπόν, είχε γίνει λοστρόμος. Σ' ένα ταξίδι του στις Αντικές στρώμες, ο καράβι του έπαθε σοβαρές ζημιές κι' έμεινε για έπιοκευ. Τότε τοποθέτησαν τότε σ' ένα άλλο πλοίο, που βρισκόταν στο ίδιο λιμάνι.

Μόλις λοιπόν είχε μαρκάσει σ' αυτό, είδε ένα πρόσωπο που τ' αναγνώρισε αμέσως... κάποιον που τον θεωρούσε νεκρό. Έτρεξε κοντά του και τον ρώτησε:

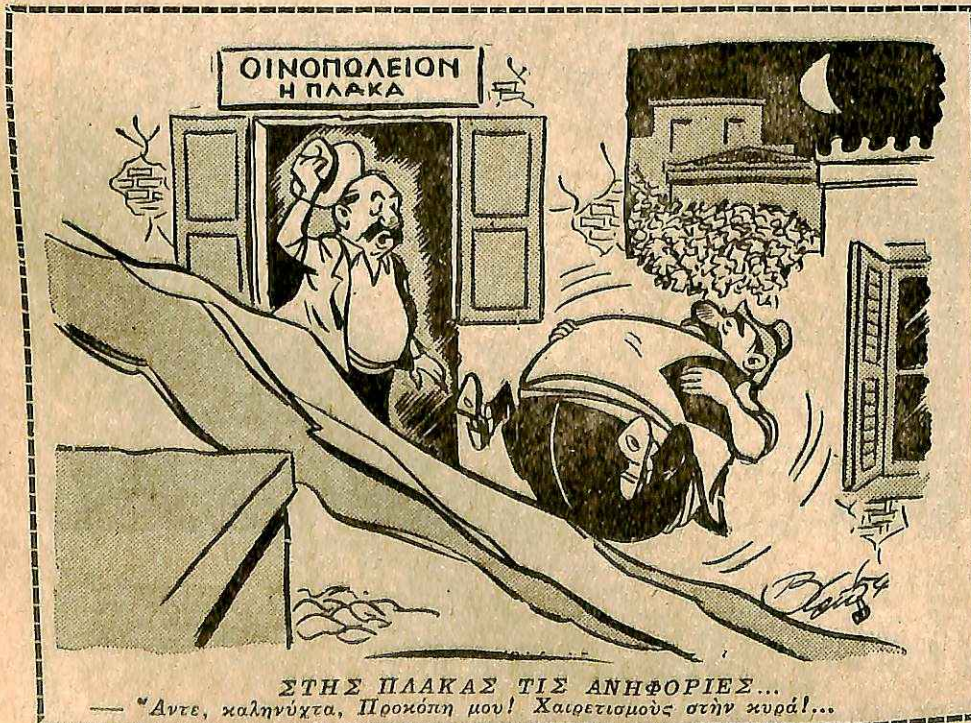
—Δεν είσαι σ' ο Τζακ; Πήν από πέντε χρόνια, με κρεμάσανε για δολοφόνο σου! Και τού έζηγησε όσα είχαν συμβεί.

—Τώρα πώς μου καί συ τί έγινε εκείνη τη νύχτα; τον ρώτησε.

—Τό βράδυ που ήρθες στην «'Αγκυρα» είχα ένα πόνος στο πλευρό μου. Πήγα λοιπόν όταν αντικρυστο κούρεα και μου πήρε αίμα. Δεν είπα τίποτα στην ανήψια μου, για να μην ανησυχήσει... 'Όταν με ξύπνησε, τη νύχτα, είδα πως είχε φύγει απ' τη θεία του σ' επιδεικνύσει. Την ώρα λοιπόν που έλειπε, σηκώθηκε κι' εγώ, για να πάω στον κούρεα να μου τον διαρρώσει. Μά, μόλις βγήκα στο δρόμο, βρήκα μία συντροφιά από ναύτες, που έρριξαν διά της βίας άντρες για το Ναυτικό. Με πήραν μαζί τους, με φόρτωσαν σε μία βάρκα και σε λίγο βρισκόμουν σε μία φρεγάτα που ξεκίνησε για τις 'Ινδίες.

Μία και δεν έδωρα πολλά γράμματα, άμελσα να γράψω και να πληροφορηθώ τους δικούς μου για ό,τι μου είχε συμβεί... Αυτό είν' όλο!

Μόλις ο Μπέν γύρισε στην 'Αγγλία, ζήτησε ν' αναθεωρηθ ή δική του. Καί, φυσικά, αθώωθηκε. Αν είχε όμως την κακή τύχη... νάναι μερικούς πόντους πιδ κοντό, θάπρεπε θύμα μίς φοβερός δικαστικής πλάνης!

ΣΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ ΤΙΣ ΑΝΗΦΟΡΙΕΣ...

— Άντε, καληνύχτα, Προκώπη μου! Χαιρετισμούς στην κυρά!...

*Ατομα που δεν γαργαλιούνται εί-
ναι συνήθως αδιάφορα στον έρωτα.

Η έπιστήμη μελετάει ΤΟ ΓΑΡΓΑΛΗΜΑ

Σ' αυτό όφειλεται ή ανάπτυξη
της ανθρωπίνης φυλής

*Ανρωτηθήκατε ποτέ γιατί γαρ-
γαλιόμαστε κάτω απ' τις μασχάλες
ή στις πατούσες σας; Μάλλον όχι.
Κι' όμως το γαργαλήτο παίζει ση-
μαντικό ρόλο στη ζωή μας. Κάποτε
δέ, μπορεί να μάς στοιχίση πολύ ά-
κριδιά...

*Έτσι, τελευταίως, στο Όχαϊο,
κάποιοι κύριοι, σφάριζε σ' ένα δρό-
μο με μεγάλη κίνηση. Κάποια στι-
μμή, λοιπόν, ή κορούλα του έσκυψε
απ' το πίσω κάθισμα και τόν γαρ-
γάλησε στο λαιμό. Έκείνος έβαλε
τά γέλια, έχασε τόν έλεγχο του βο-
λάν κι' έρριξε τ' αυτοκίνητο πάνω σ'
ένα δέντρο. Ο ίδιος σκοτώθηκε και
το κοριτσάκι πληγώθηκε σοβαρά.

Έξ' άλλου, όταν φτάση στην υπερ-
βολή, το γαργαλήτο μπορεί να γί-
νει άμεση αίτια θανάτου. Αποτελού-
σε άλλωστε κι' ένα είδος θανατηφό-
ρου βασανιστηρίου, που είχε έφευρει
ή γόνιμη κινέζικη φαντασία.

Μπορούμε να πούμε, ότι σχεδόν
κάθε άνθρωπος γαργαλιέται σε κά-
ποιο μέρος του σώματός του και σ'
ώρισμένες περιόδους της ζωής του.
Πραγματικά, μία ιατρική στατιστι-
κή, απέδειξε, ότι είναι ευαίσθητα
στο γαργαλήτο τὰ 95 % τών παι-
διών, τὰ 9 % τών ανδρών και τὰ
94 % τών γυναικών.

Ποιά σημεία του σώματος έχουν
τη μεγαλύτερη ευαισθησία; Ο λαι-
μός, ο σβέρκος, ή μύτη, τ' αυτιά, τὰ
πλευρά, οι μασχάλες, ή ήβικη χώρα,
τὰ πέταμα τών ποδιών, τὸ επάνω
χείλος και οι παλάμες τών χειρῶν.
Ο Δαρβίνος είχε παρατηρήσει, ότι
στὰ ίδια ακριβώς μέρη γαργαλιούν-
ται και οι χιμπατζήδες και οι ούρα-
κοτάγκοι. Πρέπει δέ να σημειωθή,
ότι στὰ ίδια αυτά σημεία, είναι ή
διατεταγμένη επικίνδυνο ένα δυνατό χτύ-
πημα.

Γι' αυτό, μία θεωρία τών ανθρω-
πολόγων παραδέχεται, ότι τὸ γαρ-
γαλήτο έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην
ανάπτυξη της ανθρωπίνης φυλής. Ο-
ταν δηλαδή κάτι τι άγγιζε ένα απ'
τους προϊστορικούς τραγλοδύτες σ'
ένα ευαίσθητο σημείο του, άνασκή-
νονταν οι τριχές του, γαργαλιόταν
και καταλάβαινε πως διέτρεχε κά-
ποιο κίνδυνο.

Έξ' άλλου, τόν καιρό εκείνο, που
άφθονοσαν τὰ επικίνδυνα κι' ένο-
χλητικά έντομα, το γαργαλήτο χρη-
σίμεινε για την προστασία του άν-
θρώπου απ' αυτά. Όταν τάνοιωθε
νά τόν γαργαλάνε, ο άνθρωπος έ-
πρεπε να κουνηθι δυνατά, για να τὰ
πετάξη από πάνω του. Και τὸ δυ-
νατό αυτό κούνημα, πήρε σιγά-σιγά
τή μορφή του γέλιου. Νά γιατί, λοι-

πόν, γελάμε ακόμη και σήμερα, ό-
ταν μάς γαργαλήσουν.
Ισχυρότερο είναι τὸ ένστικτο του
γαργαλήτου στο ζωικό κόσμο, όπου
ο άγώνας της επιβίωσης αποτελεί
μία καθημερινή ανάγκη. Δοκιμάστε
π. χ. να γαργαλήσετε ποτέ ένα γα-
τάκι; Με την προσέγγισι μόνο του
χειριού σας σ' οποιοδήποτε μέρος του
σώματός του, θα πάρη άμέσως ά-
μυντική στάσι, δείχνοντάς σας τὰ νυ-
χια και τὰ δόντια του. Τὰ σκυλάκια
και τὰ λιονταράκια, έχουν ιδιαίτερα
ευαισθησία γύρω απ' τὸ λαιμό.

Τὸ παράξενο είναι, ότι πολλοί
άνθρωποι μπορούν να έπιβληθούν
στον έαυτό τους, όταν τὸ θέλουν,
και να νικήσουν έτσι την ευαισθησία
τους στο γαργαλήμα. Γενικάς δέ,
όλοι μάς γαργαλιόμαστε λιγώτερα,
όταν είμαστε ταραγμένοι ή στενοχω-
ρημένοι.

*Ακόμα κι' ένα παιδί που του ά-
ρέσει τὸ γαργάλημα, δέν γελάει κα-
θόλου αν δοκιμάση νὰ τὸ γαργαλί-
ση ένας ξένος, είτε κάποιος που τὸ
προκαλεί φόβο ή αντίπαθεία.

Και κάτι ακόμα πιδό περίεργο:
Κανείς άνθρωπος δέν μπορεί να γαρ-
γαλήθι μόνος του, όσο κι' αν προσ-
παθήσῃ!

Τὰ βρέφη αρχίζουν να γαργαλι-
ούνται μόνον όταν κλείσουν πια τὸ
δεύτερο μήνα. Απὸ κεί και πέρα ό-
μως, το γαργαλήτο γίνεται μία από
τις κυριώτερες πηγές του γέλιου
τους.

*Ένας παιδίατρος, που εξέτασε
άρκετες εκατοντάδες παιδιά, βρήκε
ότι λίγα μόνον απ' αυτά έμεναν ά-
ναίσθητα στο γαργάλημα. Αντιθέ-
τως, τὰ πιδό πολλά, αρχίζουν να γε-
λάνε μονάχα με τὴ σκέψι πως έπρό-
κειται κάποιος να τὰ γαργαλήσῃ.

Τὸ γαργάλημα τών παιδιών είναι
άβλαδες, όταν δέν φτάνη στην ύ-
περβολή.

Πολλοί ψυχίατροι συσχετίζουν στε-
νά τὸ γαργάλημα με τὸ έρωτικό έν-
στικτο. Παραδέχονται δηλαδή, ότι οι
άνθρωποι που έχουν ιδιαίτερα ευαι-
σθησία στο γαργάλημα, φοβούνται
ύποσυνείδητα τὸ φυσικό έρωτα, κι'
αὐτὸν κυρίως θέλουν ν' αποφύγουν με
τὸ ένστικτο άποτράβηξάι τους, όταν
τους γαργαλήσῃ κανείς.

*Έχει παρατηρηθῇ, έξ' άλλου, κάτι
περίεργο: ότι τὸ γαργάλημα είναι
κάποτε ή μόνη σεξουαλική αντίδρα-
σι στὰ νέα έκείνα κορίτσια που φο-
βούνται τὸν έρωτα. Τὰ άνύπαντρα
αὐτά κορίτσια, έχουν τὴ μεγαλύτε-
ρη ευαισθησία στο γαργάλημα, έ-
πειτα από τὰ μικρά παιδιά.

Επίσης έχει αποδειχθῇ, ότι τὰ
άτομα που δέν γαργαλιούνται καθό-
λου, είναι συνήθως μάλλον αδιάφορα
στον έρωτα.

Τὸ υγιές δέρμα είναι συνήθως ευ-
αίσθητο στο γαργάλημα, σ' ένα ή
περισσότερα σημεία. Η ευαισθησία
όμως αὐτή, χάνεται συχνά στὰ θυ-
μάτα σοβαρῶν εγκαυμάτων ή αυτο-
κινητικῶν άτυχημάτων — μολοντι
διατηρεῖται ή αίσθησι τῆς άφης.

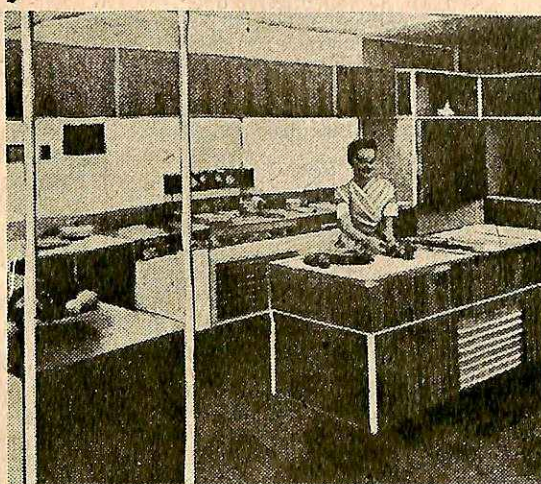
Οι γιατροί και οι φυσιολόγοι, που
έχουν κάνει πειράματα σχετικά με
τὸ γαργαλήτο, έχουν μεταχειρισθῇ
γι' αυτό τὸ σκοπὸ διάφορων ειδῶν
τρίχες, παλλόμενα διαπασάν, ήλεκ-
τρικό ρεύμα, κλπ. Οι έρευνές τους
έδωσαν την εξήγησι γιατί γαργαλι-
ούνται μερικοί άνθρωποι σε άσυνή-
θιστα σημεία του σώματος. Όταν
πιστά σημεία του σώματος, π. χ. ο
odontogiatρός μάς άνοίγῃ
ένα δόντι με τὸ τρυπάνι του, συ-
χνά νοιώθουμε ένα γαργάλημα στη
μύτη. Αὐτὸ συμβαίνει, άπλουστάτα,
γιατί υπάρχουν νεύρα που συνδέουν
τὴ μύτη με τὰ δόντια και που έρε-
θίζονται απ' τὴν παλμική δόνησι του
τρυπανιού.

Επίσης, ή ιδιαίτερα ευαισθησία
των αυτιῶν και τών ρουθονιῶν μάς
προειδοποιεῖ όταν σμιδῇ να χωθούν
μέσα έντομα, που μπορεί να μάς
κάνουν κακό.

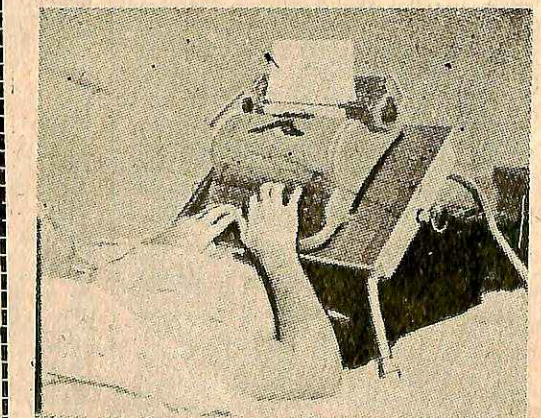
ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΕΣ

*Όταν τὸ Ιταλικὸ υπερκάναϊο «Αντρέα Ντόρια», έ-
φτασε πρὸ ημερῶν στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, ο πλοι-
άρχος του παρουσίασε στους δημοσιογράφους δυο μι-
κρούς λαθρεπιβάτες! Πραγματικά, ο Πασκουάλε Κολ-
εάνο (δεξιά) και ή Γκιουζεππίνα Φαλάσκα (άριστερά)
γεννήθηκαν κατά τη διάρκεια του ταξιδιού και συνε-
πώς δέν είχαν εισιτήρια!... Αὐτὸ όμως δέν έμπόδισε τὸν
πλοίαρχο να είναι υπερήφανος για τους δυο μικρούς
ταξιδιώτες, που θα έχουν, για ιδιαίτερη πατρίδα τους,
τὸ πλοίο του...

Η ΚΟΥζίΝΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Στην έκθεσι «Μοτοράμα», που άνοίξε τις πύλες της,
πρὸ ημερῶν, στο Λος Άντζελες, έπιδεικνύεται ή κουζίνα
του μέλλοντος. Η κουζίνα αὐτή με τὰ κλειστά συρτάρια
της και τις καμουφλαρισμένες μηχανικές της, έπι-
μοιάζει σαν σαλονάκι. Οι πλαστικές πόρτες τών έπι-
πλαῶν της κουζίνας άνοίγουν και κλείνουν όλες με ήλεκ-
τρικά κουμπιά. Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικό της κου-
ζίνας του μέλλοντος είναι τὸ τεράστιο ψυγείο της, που
έχει χώρο για τὴν έναποθήκευσι και διατήρησι για άρ-
κετὸ χρονικό διάστημα πολλῶν τροφίμων.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Τὸ μικρὸ αὐτὸ τραπέζι, τοῦ οποίου ή κλίσις ρυθμιζε-
ται μ' ένα περιστρεφόμενο κοχλίας θα εξυπηρετήσῃ πολ-
λους άρρώστους, που είνε καθηλωμένοι στο κρεβάτι.
Θα τους επέτρεπῃ όχι μόνο να τοποθετήσουν πάνω σ'
αὐτὸ ένα βιβλίο και να διαβάσουν χωρίς να κουράζων-
ται, αλλά και να γράψουν ακόμα ένα γράμμα στη γρα-
φομηχανή.

ΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ»

*Όπου έζησε και πέθανε ή
Παναγία

*Η Έφεσος ήταν περίφημη
στην αρχαιότητα. Ανάμεσα στα
τέλη της ύψωνόταν ο ναός της
Αρτέμιδος, που έθεωρεῖτο σαν
ένα από τὰ έπτα θαύματα του
κόσμου.

*Ήταν, έξ' άλλου, ή πα-
τρίδα δυο μεγάλων ζωγράφων,
του Απελλού και του Παρασί-
ου. Αργότερα, στην χριστιανι-
κή εποχή, συγκροτήθηκαν εκεί
δυο οικουμενικοί σύνοδοι, ή μία
τὸ 431 κι' ή άλλη λίγο αργό-
τερα, τὸ 449.

*Αλλά, σήμερα, στη θέση της
αρχαίας πόλεως δέν υπάρχουν
τίποτ' άλλο από ερείπια.

Κι' όμως, ή Έφεσος, ή κα-
λύτερα ή θέσι, όπου βρισκόταν
άλλοτε, συγκεντρώνει πάντοτε
ένα πλήθος από ανθρώπους που
δέν πηγαίνουν εκεί σαν άπλοί
περιεργοί, αλλά σαν εύλαβείς
προσκυνητάι. Γιατί εκεί βρίσκεται
αὐτὸ «σπίτι τών τελευταίων
ημερῶν», όπου, σύμφωνα με τὴν
παράδοσι, έζησε ή μητέρα του
Χριστοῦ, έπειτα από τὸν σταυ-
ρικό θάνατο του Σωτήρος.

Λίγο πιδό πέρα από τὰ ερεί-
πια του ναοῦ της Αρτέμιδος,
κοντά στο τουρκικὸ χωριὸ Ά-
γιασσολούκ, ύψωνεται ένα μικρὸ
βουνό, που καλεῖται από τους
εγχωρίους Μπουλμπουλντάγκ.
Αὐτή ή λέξι σημαίνει «βουνὸ
τῶν άηδονιών». Απὸ τὴν κορυ-
φή του ξεχωρίζει ολόκληρα ή
Σάμος. Στὸν άνηφορικό δρόμο
που οδηγεί σ' αὐτήν βρίσκεται
ένα παλιὸ σπιτάκι, όπως αὐτὰ
που φτιάχνουν οι τοπάνηδες.
Μέσα σ' αὐτὸ έζησε ή Πανα-
γία.

Τὴν έπομένη της Σταυρώσε-
ως, ο Απόστολος Ισάννης,
σύμφωνα με τὴ ρητὴ έπιθυμία
του Ἰησοῦ, πήρε μαζί του τὴν
Παναγία και έφυγαν από τὴν
Ιερουσαλήμ.

Ο άγαπημένος μαθητής του
Χριστοῦ, έπειτα από πολλές
περιπλανήσεις, κατέληξε στην
Έφεσο. Έκεί τὸν άκολούθησε
και ή Μαρία.

*Αλλά, μ' όλες τις προόδους,
που είχε κάμει στο μεταξύ ο
Χριστιανισμός, δέν ήταν άσφα-
λισμένοι μέσα στην πόλι. Γι'
αὐτὸ προτίμησαν να μείνουν έ-
ξω από τὰ τέλη. Έχτισαν τό-
τε αὐτὸ τὸ ταπεινὸ σπιτάκι
στην πλαγιά του βουνού τῶν
άηδονιών, κι' εγκαταστάθηκαν
έκεί κι' οι δυο.

*Η παράδοσις ότι ή Παναγία
είχε περάσει τις τελευταίες ή-
μέρες της ζωής της στην Έφε-
σο ήταν τόσο ζωντανή, ώστε,
κατὰ τὸν 2ον αἰώνα, οι χριστι-
ανοί της περιοχῆς έχτισαν πά-
νω στο βουνὸ τῶν άηδονιών
μία μικρή εκκλησία πρὸς τιμὴν
της. Δέν είναι χωρίς σημασία,
έξ' άλλου, τὸ γεγονός ότι τὸ δόν-
μα της θείας μητρότητας της

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΟΡΑΙΑ
και πως θα απαλλαγῇ από τις
ΠΕΡΙΥΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΑΣΕ, ΠΑΝΑ-
ΔΕΣ, ΑΚΜΕΣ, ΚΡΕΑΤΟΦΑΝΕΣ και
ΡΥΤΙΔΕΣ με το ισχυρὸ ΜΟΡΙΣ ΠΙΟΛΑ
ΠΡΑΞΙΑΙ ΔΡΧ. 5.000 ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΑ

Ο ισχυρὸς ΜΟΡΙΣ ΠΙΟΛΑ δέ-
χεται ΒΑΛΑΦΡΙΟΥ 12 - Τηλ. 613 150

Μαρίας καθιερώθηκε επίσημα
στην Έφεσο, από τὴν οικουμε-
νική σύνοδο που συνήλθε εκεί
τὸ 431.

*Αλλά, σιγά-σιγά, ή παρά-
δοσις αὐτή ξεχάστηκε τελείως.
Κανείς δέν μιλούσε πια για τὸ
μικρὸ εκείνο «σπίτι τών τελευ-
ταίων ημερῶν».

Κατὰ τὸ 1890, στίς προθή-
κες τών γερμανικῶν βιβλιοπω-
λείων έκαμε τὴν εμφάνισι του
ένα καινούργιο βιβλίο με τὸν
τίτλο: «Η ζωή της Παρθένου
Μαρίας». Συγγραφεὺς του ή-
ταν μία άννηφορη μοναχή, ή ά-
δελφή Κατερίνα του Έμμεριχ,
που είχε μείνει κάμποσα χρό-
νια σ' ένα νοσηλευτικὸ ίδρυμα,
στο Ντούλμην, κοντὰ στις ό-
χθες του Ρήνου.

*Η άδελφή Κατερίνα Ισχυρι-
ζόταν ότι τις πληροφορίες που
περιείχε τὸ βιβλίο της για τὴ
ζωή της Παρθένου τις χρωστού-
σε σε «υπερφυστικές αποκάλυ-
ψεις», που της είχαν γίνει τὴν
εποχή που έμενε άκόμη στο
Ντούλμην.

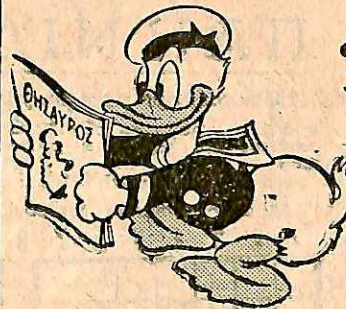
Τὸ αξιοσημείωτο, λοιπόν, ή-
ταν ότι ή μοναχή αὐτή περιε-
γράφε με κάθε λεπτομέρεια τὸ
σπίτι όπου ή Παναγία είχε πε-
ράσει τις τελευταίες ήμέρες της
ζωής της.

*Η σελίδα αὐτή του βιβλίου
της άδελφῆς Κατερίνας παρα-
κίνησε μερικούς θεολόγους, με
έπι κεφαλῆς τὸν λαζαριστὴ κλη-
ρικό Γιούνγκ, να φύγουν για
τὴν Άνατολή. Όταν έφτασαν
στο χωριὸ Άγιασσολούκ, άρχι-
σαν να έξερευνῶν με προσοχή
τους γύρω λόφους. Άνεβηκαν
τέλος και στο βουνὸ τῶν άη-
δονιών και εκεί βρήκαν ένα μι-
κρὸ πέτρινο σπιτάκι. Τὸ εξέ-
τασαν με προσοχή και είδαν
τότε ότι ανταποκρινόταν από-
λυτα στην περιγραφή της ά-
δελφῆς Κατερίνας. Έμαθαν κα-
τόπιν από τους κατοίκους του
Άγιασσολούκ ότι, κάθε χρόνο,
στις 15 Αυγούστου, καθώς και
τὸ Πάσχα, πολλοί χριστιανοί
από τὴ γύρω περιοχή πηγαιναν
έκεί για προσκύνημα.

Σ' αὐτούς, έπειτα από τὴν
έπισκεψι του Γιούνγκ και τών
συντρόφων του, προστέθηκαν
και πολλοί Εὐρωπαίοι.
Αὐτὸ συνεχίστηκε ως τὸ 1923,
τὴν εποχή, δηλαδή, της ἀνακη-
ρύξεως της τουρκικῆς δημοκρα-
τίας. Τὴν εποχή εκείνη, ο Κε-
μάλ Άτατούρκ άπαγόρευσε τις
δημόσιες θρησκευτικές εκδηλώ-
σεις. Οι χριστιανοί έπαψαν ά-
πό τότε ν' ανεβαίνουν στο βου-
νὸ τῶν άηδονιών, για να προ-
σκυνησουν τὸ σπιτι της Πανα-
γίας.

*Αλλ' από τέσσερα χρόνια, έ-
πετράρτησαν και πάλιν οι δημό-
σιες θρησκευτικές εκδηλώσεις
στην Τουρκία, κι' έτσι πλῆθος
προσκυνητῶν άρχισαν και πάλι
ν' ανεβαίνουν τὸν δύσκολο κι'
άνηφορικό δρόμο, που οδηγεί
στην κορυφή του βουνού τῶν
άηδονιών.

Στὸ διάστημα τών τεσσάρων
αὐτῶν ετών, χτίστηκαν κοντὰ
στο σπιτι της Παναγίας δυο ξε-
νοδοχεία κι' άλλα κέντρα για
τους προσκυνητάς. Η Τουρκι-
κή κυβέρνησις, έξ' άλλου, εκπλη-
ρώνοντας μία παλιά υπόσχεσί
της, κατεσκεύασε για τους χρι-
στιανούς προσκυνητάς έναν ά-
σφαλτοστρωμένο δρόμο που άρ-
χίζει από τὸ χωριὸ Άγιασσο-
λούκ και φτάνει ως τὴν κορυφή
του βουνού τῶν άηδονιών.

Εὐθύμῃ Ιστοριογλα

Ο θεῖος Μαρούδας

*Εκείνο τὸ μεσημέρι που γύ-
ρισα στο σπίτι με υποδέχτηκε
πρώτη ή... μυρουδιά του καμ-
μένου φαγητού. Έτρεξα στην
κουζίνα και βρήκα εκεί τὴν
ατμόσφαιρα γεμάτη... ταινι-
στή καπνιά.

Κύτταξα με κατάπληξι τὴ γυ-
ναίκα μου, που στεκόταν άσυμ-
κίνητη στὴ μέση αὐτῆς της θεο-
μηνίας και διάδαζε ένα γράμ-
μα. Τέντωσα πόρτες και πα-
ράβυρα και πέταξα τὸ καμμένο
φαί στις κόττες ενώ στ' αὐτὰ
μου έφταναν τὰ πρώτα λόγια
της Βασιλικῆς:

—Επιτέλους ήρθε! Καλά μου
τὸ είχε πῇ ή γύφτισσα...

Τὴν άνγκυλώταξα.

—Τί σου είχε πῇ ή γύφτισσα,
κυρά μου;

—Ότι θα πάρω μία περιουσία
από τὴν... θάλασσα! Νά! Αὐτὸ
τὸ γράμμα είναι τοῦ θεiou Μα-
ρούδα από τὴν Άμερική.

—Τὸν ξερω εγώ;

—Όχι. Ποτέ δέν τόν γνώρι-
σας γιατί έφυγε για τὴν Άμε-
ρική εἰς κά σαράντα χρόνια,
επειδή παρεξηγήθηκε με τους
δικούς του, που είναι τώρα και
δικαί μας.

*Ετοίμασα μόνος μου δυο τυ-
γαπητὰ αυγά, ενώ ή Βασιλική
ξανασιάδαζε για δεκάτη φορά
τὸ γράμμα τοῦ θεiou της.

—Και τί σου γράφει από τὴν
Άμερική ο θεῖος Μαρούδας; Τὴν
ρώτησα καταβροχθίζοντας με
νεύρα τὸ πρώτο αὐγό.

—Δέν μου γράφει από τὴν
Άμερική! με πληροφοροῦσε ή
γυναίκα μου. Μου γράφει από
τὴν... Πάτρα.

—Ήρθε να πεθάν-
ει στην πατρίδα και τώρα μέ-
νει σ' ένα ξενοδοχείο... Οι γί-
στοί του είπαν πως έχει λίγους
μήνες ζωῆς και... — εἰς τὸν
σε τὰ λόγια της — έκανε τὴ δι-
αθήκη του άφίνοντας σέ μένα
τὴν περιουσία του! Τ' άκού-
σῃ τὴν ἰδια με τὴ δική μου ἄ-
νηψυκία. Με κύτταξε. Τὸν κύ-
τταξα. Γνωστὸ πρόσωπο, σκέ-
φθηκα. Τὸ ἴδιο θά σκεφτόταν

